

Mary Jo Putneyová

**OHNIVÁ
REKA**

IKAR

Mary Jo Putneyová

Chnivá řeka

IKAR

Přeložila Eva Hauserová

Copyright © 1996 by Mary Jo Putney
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k.s., 2002
Translation © Eva Hauserová, 2002

ISBN 80-249-0022-X

Věnuji Binnii:

*za podporu, nekonečně dohrou povahu — protože tak zbožňuje
hrdiny, kteří se ocitli v úzkých.*

Prolog

Sutterton Hall

Bedfordshire, Anglie, 1794

Chapcova ruka, svírající kousek křehkého uhlu, se zastavila nad papírem. Kenneth Wilding se zamyslel. Začít kreslit poníka bylo snadné, ale jak vlastně vypadají Albieho nohy v pohybu? Vyvolal si v mysli obraz klusajícího zvířete, spokojeně si pro sebe broukl a znovu se sklonil nad obrázek. Pravou přední nohu má poník takhle. A zadní nohy zase takhle.

Hotový výkres odnesl ukázat matce, která právě kolébala na druhém konci dětského pokoje jeho sestřičku. S úsměvem k němu vzhlédla a prohlédla si obrázek.

„Je to moc dobré, Kennethe," pochválila ho. „Dokonce se dá poznat, že to není jen tak nějaký kůň, ale Albie." Kenneth přikývl a lady Kimballová pokračovala: „Opravdu, jako by Albiemu z oka vypadl! Zdá se, jako by chtěl každou chvilku vyskočit z papíru. Sama bych ho nedokázala nakreslit líp."

To znamenalo velkou chválu, protože maminka kreslila přímo božsky. Kenneth se s pyšným úsměvem dal znovu do kreslení. Začal další kresbu Albieho, když se náhle dveře dětského pokoje otevřely a z chodby do něj pronikl závan chladného vzduchu. Kenneth uviděl, že právě vešel jeho otec, a křečovitě sevřel kus uhlu. Lord Kimball byl mohutný muž. s prudkou povahou, pevně zakořeněný v zemi jako rozložené staré duby, rostoucí v blízkosti Sutterton Hall.

Hned se na svého synka zamračil. „Říkal jsem ti, že nemáš plýtvat časem na kreslení! Měl by ses učit latinu, abys mohl napřesrok začít studovat na Harrow.“

„Kenneth už úkol z latiny udělal, tak jsem mu dovolila trochu kreslit,“ poznamenala matka mírně. „Má opravdu talent, Godfreyi. Až se vydá poznávat kontinentální Evropu, jistě si přiveze z tamních zemí krásné obrázky.“

Lord Kimball si opovržlivě odfrkl. „Kreslení je zábava leda pro děvčata. Práví gentlemani si platí malíře, aby jim pořizovali obrázky z cest.“ Vyškubl chlapci obrázek, zmačkal ho a hodil do ohně. „Pojď se mnou. Krávy se nám začínají telit a už jsi dost velký, abys při tom mohl pomáhat.“

Kenneth jen mlčky stiskl rty a poslušně se zvedl. „Ano, pane.“ Jednoho dne se stane pátým vikomtem Kimballem a ponese odpovědnost za celé panství i všechna hospodářská zvířata. Musí dobře poznat každíčký kousek Suttertonu, stejně jako je s ním obeznámen jeho otec. Nic není důležitější než hospodářství, půda a lidé z jeho panství. Vůbec nic.

Než ale vyšel za otcem z místnosti, vrhl ještě naposledy dlouhý, lítostivý pohled na kresbu, která se v krbu rozpadala v popel.

Kapitola 1

Sutterton Hall, 1817

Skutečnost ještě předčila jeho nejhorší obavy. Kenneth Wilding si zhluboka povzdechl a odsunul od sebe účetní knihy. Cítil se k smrti vyčerpaný. Už předtím věděl, že se hospodářství na panství, které právě zdědil po otci, potýká s vážnými finančními problémy. Přesto se domníval, že ještě zbývá nějaká naděje na záchranu rodového majetku a že řada let tvrdé práce a skromného života dokážou dědictví zachránit. Teď viděl, jak byly jeho naděje pošetilé.

Vstal od stolu a přešel k oknu knihovny. Před sebou měl výhled na malebně zvlněnou krajinu Suttertonu. Její krása na něj působila, jako by mu někdo vrazil do srdce nůž. Celých patnáct let toužil po návratu domů. Neočekával, že kdysi úrodná pole najde ležet ladem a zarostlá plevellem, a že dobytek bude rozprodán na úhradu rozhazovačných radovánek stárnoucího vikomta a jeho výstřední mladé manželky.

Stál u okna a snažil se ovládnout hněv. Vtom se mu za zády ozvaly nepravidelné kroky, doprovázené ťukáním hole. Ohlédl se po své sestře Beth. Na světě mu zůstala jediná ona. Už od nejútlejšího dětství ji z celého srdce miloval, ale teď si nebyl tak docela jistý, jak s ní má hovořit. Žili příliš dlouho odloučeně.

Bethiny tmavé vlasy a šedé oči byly velice podobné

Kennethovým, ale rysy obličeje měla jemné a hezké, úplně jiné než v jeho drsné tváři vojáka, poznamenané jizvami. Usadila se do křesla a sevřela oběma rukama knoflík hole. Její klidné, důstojné chování a držení těla působilo, že se zdála starší než na svých třiadvacet let. „Od chvíle, kdy odsud dopoledne odešel právník, jsi mi o sobě nedal vědět. Mám zazvonit, aby přinesli jídlo? V kuchyni máme velice chutné zapékané vepřové.“

„Díky, ale když jsem si prohlédl naše účetní knihy, chuť k jídlu mě úplně přešla.“

Beth rázem zvážněla. „Je to hodně špatné?“ V prvním okamžiku ji zatoužil uklidnit a namluvit jí, že to není tak hrozné, ale hned si to rozmyslel. Kruté pravdě se stejně nevyhnou. Kromě toho věděl, že Beth sice vypadá křehce, ale ve skutečnosti je velice silná. Odmalička se musela vyrovnávat s vrozenou vadou nohy a později v mládí byla nucena vzdorovat ostrému jazyku své bezohledné nevlastní matky.

„Ocitli jsme se úplně na mizině,“ oznámil jí proto. „Otec žil v Londýně se svou drahou Hermionou a dokonale vyčerpával veškeré zdroje suttertonského panství. Navíc nadělal tolik dluhů, že hodnota směnek daleko převyšuje cenu, jakou teď celý majetek má. Hermione si ponechala rodinné klenoty a nemáme naději, že bychom je od ní získali. Budeme muset panství prodat a nezůstane nám vůbec nic, ani tvé věno ne. Věřitelé nás odsud patrně vystěhují během několika týdnů.“

Beth křečovitě sevřela mosaznou hlavici hole. „Toho jsem se bála,“ přiznala, „ale pořád jsem doufala, že se můj-
lím.“ Pokusila se o úsměv. „Na mém věnu ovšem nezáleží, jsem rozená stará panna.“

„To je nesmysl. Kdyby tě otec s Hermionou nepohřbili zaživa tady na venkově, už bys byla vdaná a měla děťátko.“ Hned zalitoval, že to vůbec vyslovil, protože v sestřině výrazu rozpoznal, jak velice ve skutečnosti po vlastní rodině touží, ačkoli si uvědomuje, že se jí toto přání asi nikdy

nesplní. Rychle se však ovládla a začala se bratrovi omlouvat: „Je mi to moc líto, Kennethe. Snažila jsem se tu ze všech sil hospodařit, ale nestačila jsem na to.“

„Za osud Suttertonu přece neneseš odpovědnost,“ uklidňoval ji Kenneth. „Byla to záležitost otce a teď moje. To já jsem naopak nesplnil svoji povinnost vůči tobě.“

„To si nesmíš vyčítat. Otec se oženil s dívkou, která mohla být jeho dcerou, a byl to on, kdo obětoval výsledky snažení dlouhých generací našich předků, jen aby mohl Hermioně poskytnout ten módní život plný lesku, jaký si vymáhala.“ Beth se náhle odmlčela a v očích se jí zaleskly slzy. „Je to skoro úleva, vědět, že už to skončilo, ale... stejně se mi bude po Suttertonu stýskat.“

Kenneth se cítil tím hůř, že Beth ani nenapadlo mu cokoli vyčítat. „Měl jsem zůstat doma a neutíkat k armádě. Možná by se mi přece jen podařilo zabránit těm nejhorším výstřelkům.“

„O tom pochybuju. Otec byl jako očarovaný, Hermione ho dočista připravila o rozum. Nezajímalo ho nic jiného než její rozmary,“ konstatovala Beth bez emocí. „Jedině by ses z toho sám zbláznil. Myslíš, že jsem zapomněla na ty strašné hádky, které jsi s tatínkem sváděl, než jsi odešel z domova?“

Kennethovi se vybavily trýznivé vzpomínky na poslední dny jeho pobytu v Suttertonu. Beth měla pravdu; pravděpodobně by tu nedokázal vydržet. Přál si na to všechno raději zapomenout, a tak ji začal ujišťovat: „Nemusíš se bát, že budeme trpět hladem. Mám nějaké peníze z prodeje důstojnického patentu. To nám pro začátek postačí a pak si najdu nějaké vhodné zaměstnání. Určitě se nebudeme mít špatně.“ Přejel pohledem okolní kopce a těžce polkl. Doufal, že na něm není znát bolest z nadcházející ztráty domova. „Půjdu se projít. Po večeři si můžeme pohovořit o našich plánech do budoucna. Věřitelé ti doufám dovolí ponechat si osobní věci.“

„Určitě si nějak poradíme,“ přidala se Beth a pomalu se

zvedla. „Jako hospodářský správce jsem se sice moc neosvědčila, ale domácnost umím vést docela dobře, však sám uvidíš.“

Kenneth přikývl na souhlas a vyrazil z domu. Byl rád, že se dostal ven na mrazivý únorový vzduch. Celých čtyřia-dvacet hodin od návratu do rodinného sídla strávil zavřený uvnitř, zkoumal účty a probíral s právníkem katastrofální stav svého majetku. Také dal výpověď drzému, nedbalému správci, kterého Kennethův otec zaměstnal v době, kdy už sám ztratil veškerý zájem o hospodaření na svém panství.

Možná, že Hermione starého vikomta opravdu doslova očarovala. Jakmile se podruhé oženil, jako by se z něj stal úplně jiný muž. V dětství Kenneth svého otce miloval, obával se ho a cítil k němu úctu, to všechno rovnou měrou. Teď v něm zůstaly vůči němu jen pocity pohrdání a hněvu.

Dlouhými kroky se ubíral po cestě, pokládáné za staro-bylou už v době panování Jindřicha VIII., a pozvolna se začínal uklidňovat. Každý kopec a výhled do krajiny tady důvěrně znal, ale zároveň mu připadaly i v něčem nové, protože tu nebyl už patnáct dlouhých let.

Někteří lidé možná pokládají zimní krajinu za nezajímavou, ale Kennethovi se její nevtíravé odstíny líbily. Ve vět-vích stromu rozeznával tisíce tónů šedi a na obloze pozo-roval toulající se proměnlivá mračna, podobná živým bytostem. Brzy už začnou rašit první sytě zelené jarní pu-peny. Zastavil se u potoka a zahleděl se na křišťálově čistou vodu a lesklé kameny. Tady je doma, i když mu už zbývá pouhý měsíc nebo dva.

Hodil do potoka kámen a pokračoval v chůzi. Přemýšlel o tom, že sice dokáže uchránit sebe i svoji sestru před skutečnou bídou, ale i tak má Beth zničený život. Je hezká, inteligentní a má milou povahu, takže by její zkřivená noha patrně nemusela představovat nepřekonatelnou překážku sňatku, pokud by ovšem měla přiměřené věno. Ale kombinace chudoby a tělesné vady ji už najisto odsuzovala k údělu staré panny.

Dorazil na vrchol nejvyššího kopce. Holé větve buků mu lady nad hlavou vytvářely krásné, složité žebroví. Nabral do dlaně hrst suché, drobné půdy. Jeho předkové žili, pracovali a umírali na této půdě po celá staletí. A teď přejde v důsledku hříšného bláznovství jeho otce panství do rukou cizích lidí.

Sám se v zemědělství bůhvíjak dobře nevyznal, ale už jeho nejranější vzpomínky z dětství se točily kolem lásky k rodné půdě. Miloval ji podobně jako matku. S povzdechem odhodil hrst země daleko od sebe. Zaprodal by se i ďáblu a ztratil tak šanci na věčný život v nebi, jen aby Sutterton zachránil. Stejně příliš nedoufal v posmrtný život v nebi. Vzhledem k tomu, že strávil půlku života na vojně zabíjením.

Scházel z kopce dolů a chladný vítr mu cuchal vlasy. Bylo mu jasné, že takové úvahy nemají smysl, ale přece jen se ještě v myšlenkách vrátil k možnosti, zda by si nemohl někde vypůjčit sumu, z níž by zčásti splatil dluhy věřitelům a získal lak čas k prodeji části půdy a k tomu, aby dal zbylé hospodářství do pořádku a začal z něj mít zase zisky.

Věděl, že částka, kterou by k tomu potřeboval, je příliš vysoká: nejméně dvacet tisíc liber. Než odjel do rodinného sídla, mluvil o tom s několika londýnskými bankéři. Hovořili s ním zdvořile, jak se patřilo vzhledem k jeho šlechtickému původu, ale bylo nad slunce jasné, že žádný z nich nepůjčí peníze člověku, který nezdědil nic jiného než samé dluhy. A to od té doby zjistil, že jeho situace je mnohem, mnohem horší!

Neměl ani přátele, které by mohl o takovou půjčku požádat. Jeho nejbližší kamarádi sloužili stejně jako on u Střeleckého pluku. Šlo sice o elitní bojovou jednotku, ale důstojníci zpravidla pocházeli z rodin lékařů, vikářů nebo drobné venkovské šlechty. Stejně jako on žili jen ze svých platů, z nichž ještě někdy posílali peníze domů.

Jedinou výjimkou byl jeho nejbližší přítel, lord Michael

Kenyon. Pocházel z vyšší šlechty a měl slušný příjem, ale přece jen to byl mladší syn rodu, navíc se nedávno oženil a jeho manželka čekala dítě. Bylo nepravděpodobné, že by mohl postrádat dvacet tisíc liber, i kdyby ho o tu půjčku Kenneth dokázal požádat, a k tomu by se v žádném případě nepřiměl. Michael mu pomohl už v minulosti.

Když dorazil na hranice panství, už v myšlenkách vyčerpal všechny možnosti záchrany. Vydal se zpátky k domovu. Věděl, že o Sutterton přijde. Raději by měl přemýšlet, co si počne dál. Věděl, že teď po konci války hledá mnoho bývalých důstojníků zaměstnání. Naštěstí měl určité rodinné styky a doufal, že s jejich pomocí najde nějakou přiměřenou práci.

Uvnitř sídla mu vyšel vstříc jediný mužský člen služebnictva, který tu ještě zůstal, starý majordomus Harrod.

„Máte návštěvu, lorde Kimballe,“ podával mu obřadně táč s vizitkou. „Pán se rozhodl na vás počkat.“

Lord Bowden. Kenneth stáhl obočí. Marně vzpomínal, odkud by to jméno měl znát. „Kde je?“

Harrod si delikátně odkašlal. „Dovolil jsem si uvést lorda Bowdena do knihovny.“

Chtěl tím vyjádřit, že uhlí je drahé a knihovna je jediná z místností vhodných pro přijímání návštěv, kde se topí. Kenneth předal majordomovi klobouk a plášť a prošel lemovou chodbou do knihovny, jen nepatrně teplejší.

Jakmile vstoupil, jeho host se zvedl z křesla u krbu, kde byl předtím usazený. Byl to šlachovitý padesátník, jehož celé vzezření působilo dojmem chladného sebeovládání. Nezdál by se ničím zvláštním zajímavý, nebýt naléhavého, zkoumavého pohledu, jaký na Kennetha upíral.

„Setkali jsme se někdy, lorde Bowdene?“ zeptal se Kenneth. „Nebo jste snad býval přítelem mého otce?“

„S vaším otcem jsme se znali, ale nebyli jsme blízcí přátelé,“ odpověděl návštěvník a znovu usdl. „Přišel jsem s vámi projednat jednu obchodní záležitost.“

„Pokud jste věřitel, pak pro vás bohužel nebudu moci vůbec nic udělat. Toto panství čeká bankrot," prohlásil Kenneth odměřeně.

„To vím. Stav financí rodu Wildingů je všeobecně znám." Bowden přejel pohledem po ošumělém zařízení knihovny. „Z toho důvodu jsem také mohl skoupit všechny směnky s velkou slevou. Celková nominální hodnota činí padesát tisíc liber a všem už dávno vypršela splatnost." Sáhł do vnitřní kapsy, vytáhl svazek papírů a vyložil je na stůl.

Kenneth si dokumenty prohlédl. Byly nepochybně pravé, včetně nečitelného podpisu jeho otce. Konec tedy přišel ještě rychleji, než očekával. „Neudělal jste dobrý obchod, Bowdene," poznamenal pouze.

Snažil se před návštěvníkem skrýt pocity hořkosti. Trhnutím otevřel vrchní zásuvku stolu a vytáhl kruh s klíči od Suttertonu. Bylo jich několik desítek a jejich cinkot připomínal chřestění řetězů. „Přeju vám hodně radosti z nového majetku. A uvažte, prosím, že byste si ponechal služebnictvo - zůstalo jich už jen několik, kteří tím prokázali, jak k tomuto sídlu přilnuli. Moje sestra a já odjedeme zítra. Pokud byste na tom ovšem trval, snad bychom dokázali opustit dům i během dnešního dne." Hodil těžký kruh s klíči po Bowdenovi.

Překvapený Bowden nestačil klíče zachytit, takže se odrazily od opěradla jeho křesla a padly na podlahu. Chvíli na ně upíral pohled a pak zvedl zrak ke Kennethovi. „Nepřišel jsem vás odsud vyštvat. Mám teď pro vás určitý návrh."

Kenneth si v duchu umínil, že se nesmí oddávat planým nadějím. „Máte na mysli, že byste prodloužil splatnost smének? Vzhledem ke stavu tohoto panství uplyne řada let, než budu schopen uhrazovat cokoli kromě úroků."

„Proto jsem nepřišel," odpověděl Bowden s klidem. „Pokud mi budete ochoten prokázat určitou službu, dluh prostě zruším a směnky vám předám."

Kenneth zůstal na návštěvníka omráčeně zírat. Znělo to příliš prostě, než aby to mohla být pravda, ale jeho zkuše-

nosti potvrzovaly, že právě proto by to přece jen pravda mohla být. „Co ode mě chcete - abych vám upsal duši?"

Bowden se pousmál. „Nejsem žádný Mefistoteles a po vaší duši mi nic není. Sutterton může být váš, postačí, když na oplátku zničíte jednoho muže."

Kenneth se ušklíbl. „Je mi líto. Jsem voják, a ne vrah. Jestli po mně chcete, abych se dopustil zločinu, budete si muset najít někoho jiného."

Bowden zvedl obočí. „Kdybych si chtěl čistě jen objednat vraždu, našel bych si nějakého lumpa z podsvětí, který by to pro mě udělal za pár šilinků. Žádám po vás něco složitějšího. Muž, o kterého jde, patrně spáchal těžký zločin. Chci, abyste dokázal jeho vinu a dosáhl toho, aby byl po zásluze potrestán." Zatáhl ruce v pěst. „Chci, aby byla zničena jeho pověst ctihodného člověka a aby všichni poznali, jaký je to ve skutečnosti padouch. Věřím, že právě vy jste ten správný člověk, který tenhle úkol dokáže splnit."

Kennethovou myslí problesklo podezření, že lord Bowden je zřejmě šílenec pošetilý nějakou utkvělou představou; měl by se ho rychle zbavit. Na druhé straně ale v jeho ruce leží budoucnost Suttertonu. „Proč právě já? Vždyť se vůbec neznáme," namítl.

„Dozvěděl jsem se o vás z nějaké bezděčné zmínky vašeho otce. Zaujalo mě to a informoval jsem se na vás blíž. Je neslýchané, aby urozený mladý muž jako vy zatajil svůj šlechtický původ a dal se zapsat do armády jako obyčejný voják. A vy jste to nejen přežil, ale vaše odvaha a zásluhy vám vynesly hodnost důstojníka." Bowden přimhouřil oči. „Tak statečných mužů je ovšem víc, jenomže vy máte navrch dvě jedinečné vlastnosti."

„Jedna z nich je šílenství, jinak bych vás už teď neposlouchal," poznamenal Kenneth ironicky. „Jaká je ta druhá?"

Bowden ignoroval jeho poznámku a pokračoval: „Ve Španělsku jste sloužil jako výzvědný důstojník, což znamená, že musíte být nelítostný, dokážete si poradit v každé situaci a máte schopnost vytáhnout z lidí potřebné informace. Slyšel jsem, že vám říkali Démonický rytíř."

Kenneth se ušklíbl. „To byla jen taková přezdívka, vysloužil jsem si ji tím, že jsem pochytal bandu francouzských dezertérů, kteří terorizovali španělské venkovany. Totéž, by udělal každý jiný důstojník.“

„To je možné, ale vedl jste si skvěle. Po třech letech u výzvědné služby jste upadl do francouzského zajetí, kde vás drželi několik dní. Pak jste uprchl, ale z nějakého důvodu jste se vrátil k normální vojenské službě u svého pluku. Nikdo netuší, proč jste to udělal.“

Kenneth si vzpomněl na Marii, ale ani v nejmenším se mu nechtělo vysvětlovat Bowdenovi, že se výzvědné práce vzdal právě kvůli ní. „Proč si vlastně nenajmete profesionálního detektiva z Bow Street? Ti se vyznají ve vyšetřování zločinů mnohem líp než. já!“ zeptal se.

„To už jsem zkusil, ale detektiv nevypátral vůbec nic. Potřebuju někoho, kdo pronikne přímo do domácnosti toho zloducha a bude provádět pátrání, abych tak řekl zevnitř. A na to se přesně hodíte vy.“ Bowden přejel pohledem Kennethův drsný obličej a mohutnou, svalnatou postavu. „Přiznávám, že na to vůbec nevypadáte, ale slyšel jsem o vás. že prý máte umělecký talent a velmi dobře kreslíte.“

„Nejsem žádný umělec,“ prohlásil Kenneth nedůtklivě. „Jen jsem prostě šikovný na kreslení.“

Bowden znovu zvedl obočí. „Jak myslíte. Každopádně jsem se o vás dozvěděl, že jste využil let strávených na evropském kontinentu ke studiu umění a architektury, jak jen vám to vojenské povinnosti dovozovaly. Poznal jste malířské poklady Španělska, Francie, Nizozemí, mistrovská díla, která vidělo na vlastní oči jen málo Angličanů. Tahle skutečnost vám pomůže proniknout do domu toho padoucha.“

Tenhle rozhovor se Kennethovi zdál stále podivnější. „Takže potřebujete odvážného, bezohledného zvěda se znalostmi výtvarného umění a jste mu ochoten zaplatit neuvěřitelně vysokou částku,“ shrnul Bowdenovy požadavky. „Ale proč to všechno?“

„Protože muž, jehož, špatnost toužím odkrýt, je známý malíř." Bowden se mrazivě pousmál. „Chápete, proč si o vás myslím, že jste pro tento úkol jako stvořený?"

„A o kterého malíře jde?"

Bowden váhal. „Než vám to prozradím, musíte mi slíbit, že o celé této záležitosti nebudete s nikým hovořit, a to ani v případě, že se rozhodnete moji nabídku odmítnout. Chci dosáhnout spravedlnosti, Kimballe, a nedám si v tom zabránit."

„Máte mé slovo."

Bowden přimhouřil oči ještě víc. „Ten muž je Anthony Seaton."

„Sir Anthony Seaton!" Kenneth zůstal na návštěvníka upřeně zírat. „U všech pekeln, to si ze mě musíte tropit žerty!"

„O něčem takovém bych nežertoval," odsekl Bowden. „Z toho, jak jste právě zareagoval, ale vidíte, proč je mu tak nesmírně obtížné dokázat vinu. Nikdo není ochoten uvěřit, že se dopustil zločinu."

Kenneth nevěřícně zavrtěl hlavou. Sir Anthony se proslavil především svými portréty, ale byl také autorem skvostných velkých pláten s historickými motivy. Kenneth viděl rytiny provedené podle těchto jeho prací, a jejich síla ho zasáhla do hloubi srdce. „Je to jeden z nejlepších britských malířů," poznamenal.

„To je pravda," uhladil si Bowden neviditelný záhyb na kožených jezdeckých kalhotách. „A také je to můj mladší bratr."

Kapitola 2

Uplynula další chvilka naprostého ticha. Pak Kenneth prohlásil: „Nenechám se zatáhnout do rodinných šarvátek.“

„Ani proto, abyste pomohl potrestat vraha a přitom zachránil své dědictví?“ připomněl mu Bowden tiše. „Tohle není jen nějaká obyčejná rodinná neshoda, tady jde o to, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti.“

Kenneth pocítil mocnou touhu se něčeho ostrého napít. Přešel k otcově skřínce s nápoji, nalil do dvou sklínek brandy a jednu podal návštěvníkovi. Pak se znovu posadil. Trochu upil a řekl: „Budete mi muset povědět celý váš příběh, než se rozhodnu, zda ten váš šílený návrh přijmu nebo ne.“

„Pochopitelně vám budu muset všechno vysvětlit,“ připustil Bowden. Prohlížel si svoji sklíčku s brandy, ale neupil se. „Před osmadvaceti lety,“ začal trochu neochotně, „jsem byl zasnoubený s mladou dámou jménem Helen Cosgroveová. Byla okouzující. Měli jsme za sebou ohlášky a svatba se měla konat za necelý týden, když uprchla s mým bratrem Anthonyem.“

Není divu, pomyslel si Kenneth, že taková věc mezi bratry vyvolala zlou krev. „Osmadvacet let je ale dlouhá doba, aby člověk čekal na odvetu,“ namítl.

Bowdenovi zablýsklo v očích. „Myslíte, že jsem tak

malicherný? Když mě zradili, samozřejmě jsem zuřil a ani s jedním z nich už jsem v životě nepromluvil ani slovo. Ale přestože jim nedokážu odpustit, přece jen dovedu pochopit, jak k tomu došlo. Helen se líbila všem mužům a Anthony byl oslnující, talentovaný mladý malíř. Společnost se po nějaké době s jejich přestupkem smířila a hodnotila ho jako vzplanutí velké, osudové lásky."

Odmlčel se. Když se ticho protahovalo, Kenneth poznal: „Mluvil jste o vraždě."

Bowden pokračoval přiškrceným hlasem: „Loni v létě Helen náhle zemřela v letním sídle Seatonových. Prý šlo o nehodu, ale já tomu nevěřím. Po celá dlouhá léta kolovaly fámy o Anthonyho milenkách. Pro tak jemnou ženu jako Helen muselo být pomýšlení na jeho nevěry otřesné. V době, kdy zemřela, se proslýchalo, že už se jí Anthony nabažil a chce se oženit s milenkou, kterou právě v té době měl. Vždycky to byl sobec, pravý ďábel." Bowden se naklonil dopředu a v pohledu mu planula divoká zloba. „Věřím, že buď zavraždil Helen sam, anebo ji svým chováním dohnal k sebevraždě. Pak by byl odpovědný za její smrt stejně, jako kdyby ji zavraždil vlastní rukou."

Kenneth si pomyslel, že dohnat někoho k sebevraždě se možná po morální stránce rovná vraždě, ale zákon to hodnotí jinak. Nahlas řekl přímo: „Zřejmě svého bratra vidíte v nejhorším možném světle, ale ostatní podle všeho pokládají smrt lady Seatonové za pouhou nehodu. A možná to nehoda opravdu byla."

Bowden si odfrkl. „Zdravá žena nepřekročí čirou náhodou okraj útesu, když je hezké počasí a je dobře obeznámena s krajinou. Detektiv zjistil, že po její smrti zůstaly nahoře nad útesem stopy zápasu. Ale protože si mého bratra nikdo nedovolí podezírat, dál se už nepátralo."

Kenneth si pomyslel, že pokud je Bowden šílenec, pak jde o chladnou a velice dobře ovládanou mánii. „Možná máte pravdu a Seaton opravdu zabil svoji ženu." připustil. „Ale vzhledem k tomu, jak přišla o život, by už ani to nej-

důkladnější vyšetřování na světě nemuselo jednoznačně odhalit, co se tenkrát stalo."

„To chápu," odpověděl Bowden, „ale přesto nebudu mít klid, dokud se její smrt co nejpečlivěji nepřezkoumá. Vás jsem vyhledal proto, že se k tomuto úkolu hodíte nejlépe. zavážete-li se mi svým slovem důstojníka a gentlemana, že vynaložíte veškeré své úsilí, abyste odhalil okolnosti Heleniny smrti, odpustím vám dluhy. A pokud prokážete Anthonyho vinu, poskytnu vám navíc pět tisíc liber, které vám pomohou obnovit hospodářství vašeho panství."

To znamenalo naprosto neuvěřitelnou nabídku. Kenneth postavil na stůl sklínku od brandy, vstal a začal napjatě přecházet po knihovně sem a tam. Bowdenův návrh byl šílený a téměř na hranici zákona, ale na druhou stranu se mu tu naskytla téměř zázračná šance zachránit Sutterton. Také Beth by to poskytlo život, jaký si zaslouží, protože by získala věno a mohla by být uvedena do londýnské společnosti. Panství by zase začalo přinášet zisk. A co se týče jeho samotného...

Pristoupil ke krbu a přejel dlaní po krásně vyřezávané římse s postavami z dubového dřeva, o kterých si jako dítě vždycky vymýšlel příběhy. Sutterton pro něj znamenal prakticky totéž co smysl života. V blátivých vojenských leženích i ve spalujícím španělském vedru, před bitvami i během chladných zimních nocí často snil o tom, co bude dělat, až sídlo přejde do jeho rukou. Měl v plánu zmodernizovat studenou budovu, aniž zničí její starobylý charakter. Kdyby přijal Bowdenovu nabídku, ještě by měl šanci jednoho dne své sny uskutečnit. A komu tím ublíží? Pokud je sir Anthony opravdu vinen, potrestání si jedině zaslouží. A pokud se s určitostí prokáže jeho nevina, pak snad pravda alespoň rozptýlí Bowdenovo podezření a posedlost. A jestli nebude možné prokázat vůbec nic, přesto Sutterton zachrání.

Se zamrazením v zádech si připomněl, jak ještě dnes myslel na to, že by snad zaprodal i vlastní duši, jen kdyby

zachránil rodinné sídlo. Ale Bowden přece není žádný ďábel, jen anglický gentleman, kterého trápí určité obavy.

Kenneth se obrátil k návštěvníkovi: „Musíme si podrobně rozmyslet jednotlivé body smlouvy, která přesně vymezí naši dohodu.“

Bowdenovi triumfálně zasvitlo v očích. „Samozřejmě! Přineste inkoust a papír a přistoupíme k tomu ihned.“

Po půlhodině domlouvání a sepisování měli oba v ruce po exempláři dohody. Nechtěli s touhle záležitostí chodit na veřejnost, ale vymezili si jasně pravidla, podle kterých budou hrát, a navzájem si věřili, že všechno proběhne čestně.

Když oba podepsali, Kenneth vstal a dolil brandy. „Připijme si na úspěch naší věci!“

Bowden zvedl sklínku. „Na náš úspěch!“ Ale místo aby jen upil, naráz do sebe hodil celý obsah pohárku a mrštil jím do krbu, až se roztříštil a kapičky brandy modře vzplanuly na žhavém uhlí. Hlasem naplněným zuřivostí pronesl: „Ať se můj bratr za to, co provedl, smaží v pekle!“

Jeho slova chvíli těžce doznívala v rozlehlé místnosti. Pak mu Kenneth připomněl: „Mluvil jste o tom, že mám vniknout do domácnosti sira Anthonyho jako její člen. Předpokládám, že už máte i v tomto směru nějaké plány.“

Bowden přikývl. „Bratrův tajemník Tom Morley právě odchází na lepší místo. Dělal takové děvče pro všechno, staral se o provoz celého domu. Často tam nastával značný chaos a bez Morleyho tam zřejmě všechno dospěje k úplnému rozkladu. Jděte za mým bratrem a požádejte ho o místo tajemníka.“

To Kennetha zarazilo. „Proč by si měl vybrat jako tajemníka právě mě?“ zeptal se udiveně. „Jistě se najdou uchazeči s lepší kvalifikací.“

„Anthony si nepodá inzerát, pokud se včas objeví někdo vhodný. Určitě vám pomůže, že máte za sebou službu v armádě, protože můj bratr chová ke všemu vojenskému

romantický obdiv, ale rozhodující jistě bude vaše znalost výtvarného umění. Úplně postačí, když se půjдете představit do Anthonyho domu s tím, že vás posílá jeden jeho přítel, který si přeje zůstat v anonymitě, protože ví, jak zoufale Anthony potřebuje vaše organizační schopnosti. Bratrovi to bude připadat zábavné."

Kenneth mohl jen doufat, že to opravdu bude tak snadné. „Ale co ostatní členové domácnosti? Oženil se sir Anthony s tou svou milenkou?"

„Ještě ne," odpověděl Bowden váhavě. „Možná si myslel, že by vypadalo příliš podezřele, kdyby uzavřel nový sňatek tak brzy po smrti první ženy."

Kenneth znovu upil brandy. „Má sir Anthony nějaké děti?"

„Ano, jednu dceru jménem Rebeka. Její myslím sedmadvacet a je to stará panna se zničenou pověstí."

„Jak může mít stará panna zničenou pověst?"

Bowden pokrčil rameny. „Můžete o ní stejně dobře prohlásit, že je to běhna. V osmnácti letech utekla z domova s jakýmsi floutkem, který se sám prohlásil za básníka, a pak neměla dost slušnosti, aby se za něj provdala."

Kenneth si ironicky pomyslel, že útěky s milenci se zřejmě v téhle rodině vyskytují častěji. „Žije ještě s otcem?"

„Ano. Dovolil jí vrátit se domů, už z toho je vidět jeho pokleslá morálka."

S tím Kenneth nemohl souhlasit, protože by mu připadalo daleko nemorálnější, kdyby někdo svou jedinou dceru kvůli podobné mladické nerozvážnosti zavrhl. Tu myšlenku si ovšem nechal pro sebe a podotkl: „Čekal bych, že se o běh domácnosti bude starat jeho dcera, ne tajemník. Proč to asi nedělá?"

„Nejspíš buď z lenosti, anebo z neschopnosti. Patrně sám zjistíte proč." Bowden vstal a chladně se usmál. „Konec konců, platím vám spoustu peněz, abyste toho o životě mého bratra zjistil co nejvíc."

Když Kenneth doprovázel svého návštěvníka ven z

domu, neubráníl se pomyšlení, zda je slabý pach v chodbě způsoben plísní nebo spíš pekelnou sírou. Než se Kenneth převlékl k večeři, zašel za sestrou, aby jí oznámil dobrou zprávu. Seděla u okna své ložnice a ve slábnoucím denním světle spravovala povlak polštáře.

Kenneth se zamračil a přešel ke krbu. „Je tu hrozná zima, Beth. Musíš se o sebe starat líp.“

Vzhlédla k němu. „Není potřeba plýtvat uhlím. Jsem na chladno zvyklá.“

Kenneth si klekl k ohni a přiložil do něj velký kus uhlí. Pak dmychadlem rozfoukal oheň, aby hřál. Vstal a už chtěl něco říci, když si všiml nenápadného obrázku na stěně. „Panebože, tady je ten Rembrandt! Už jsem si myslel, že zmizel.“

„Měla jsem ti to povědět už včera, ale v rozrušení z tvého příjezdu jsem na to zapomněla.“ Beth se znovu pustila do zašívání. „Kdykoli Hermione zajela sem na Sutterton, vždycky hledala cennosti, které by mohla v Londýně prodat. Věděla jsem, jak sis oblíbil tenhle obrázek, a tak jsem vyměnila rámy s tou hroznou malou krajinkou v chodbě a vzala jsem si Rembrandta sem. Hermione sem jednou vešla, ale vůbec si ho nevšimla.“

„Díkybohu! Nepatří sice k jeho významným dílům, ale přece jen má hodnotu zhruba sta liber. To už by Hermione stálo za to!“ Kennethovi se zrychlil pulz, když si prohlížel malé zátiší s ovocem a květinami. Vždycky obdivoval, jak mistrovsky jsou na něm zachyceny barvy i tvary předmětů. Jak jen lze dosáhnout takové hloubky a plnosti?

Dojalo ho, že na něj sestra tak myslela. Vzhlédl k ní a náhle si s překvapením uvědomil, jak velice se podobá matce. „Díky, Beth,“ řekl. „Už jsem si myslel, že ten obrázek v životě neuvidím.“

Usmála se. „Těší mě, že z toho máš radost. Ale nepřijdeme o něj kvůli bankrotu?“

Kennethovi lim připomněla, proč sem vlastně přišel. „Možná, že nakonec všechno dopadne dobře. Dnes odpoledne mě navštívil jeden gentleman a požádal mě,

abych pro něj vykonal určitý úkol. kterým možná Sutterton zachráním."

Beth se prudce nadechla úžasem a zašívání jí vypadlo z rukou do klína. „Panebože! Jak výhodné místo ti ten muž nabídl?"

„Je to velice zvláštní záležitost a o podrobnostech nemám mluvit. Ale pokud všechno půjde dobře, napřesrok budeš možná uvedena do společnosti jako slečna Wildingová ze Suttertonu. A neboj se, můj úkol není nebezpečný ani protizákonný, je to prostě jen velice zvláštní záležitost. Budu muset na nějakou dobu odjet do Londýna - nevím, jestli na několik týdnů, nebo měsíců. Nechám ti tady část peněz, které jsem získal prodejem důstojnické hodnosti, abys měla na provoz domácnosti."

„To odjedeš tak brzy?" Beth se snažila zakrýt zklamání, ale nepodařilo se jí to.

Kenneth si uvědomil, že jeho sestra tady žila osaměle už příliš dlouho. Něco ho napadlo. „Když jsem se minulý týden zastavil v Londýně, setkal jsem se se svým přítelem z vojny Jackem Davidsonem. Zmiňoval jsem se ti o něm v dopisech. V bitvě u Waterloo utrpěl zranění levé ruky, které má trvalé následky, a od té doby dost dobře neví, co bude v životě dělat. Je to mladší syn chudého venkovského šlechtice, a tak se velice dobře vyzná v zemědělství. Pokud nic nenamítáš, rád bych ho pozval do Suttertonu jako dočasného správce. Může tady mezitím důkladně prozkoumat, jak bychom měli postupovat v případě, že se nám podaří panství udržet."

Beth sklopila zrak ke své holi. „Zdá se mi, že přítomnost pana Davidsona tu bude nanejvýš vhodná. Ale já si budu v tom případě muset najít gardedámu." Chvilí o tom přemýšlela. „Napíšu sestřence Olivii," navrhla potom. „Přijede mi dělat společnost, pokud jí dovolím, aby se ubytovala v našem královském apartmá."

Kenneth se usmál. „Tak ujednáno. Doufejme, že také všechno ostatní dopadne dobře.“ Když ale odešel, aby se převlékl k večeři, jeho dobrá nálada vyprchala. Myslel na to, jak dlouho vlastně trvalo Faustovi, než začal pochybovat o své dohodě s Mefistotelem.

Kapitola 3

Sir Anthony Seaton přejel opovržlivým pohledem pokrmu připravené v ranní jídelně. „A tomuhle že kuchař říká jídlo? Ten idiotský Francouz, si nezaslouží nic jiného než vyhazov!"

„Už jsi ho vyhodil, otče," připomněla mu Rebeka Seatonová, aniž zvedla zrak od skicáku ležícího vedle jejího talíře. „Včera jsi mu dal výpověď."

Sir Anthony se zamračil. „To je pravda. Ten neschopný šašek si to taky zasloužil! Kdy ho nahradí někdo jiný?"

„Najít kuchaře nějaký čas potrvá, zvláště když se ve všech zprostředkovatelnách práce už začínají třást strachy, jen mě vidí." Odmlčela se a ukousla si z topinky. „Jsme už proslulí rychlostí, jakou od nás odchází všechno služebnictvo. Naštěstí kuchařova pomocnice umí trochu vařit."

„Vždyť ty to ani nepoznáš!" vyčetl jí otec. „Skoro si nevšimneš, co máš na talíři. A vůbec, proč se líp nestaráš o provoz téhle domácnosti?"

Rebeka věděla, že se otcova nálada nezlepší, dokud si nevypije svůj ranní čaj, a tak odložila tužku a šla nalévat. Zamíchala do čaje mléko a cukr a podala kouřící šálek otci. „Kdybych trávila čas takovými věcmi, nemohla bych ti zase pomáhat v ateliéru."

Sir Anthony upil čaje. „Zatracený Tom Moriey, zrovna

si musí vzpomenout a odejít! Ne že by řídil domácnost zrovna skvěle, ale pořád to bylo lepší než nic."

Rebeka sice příliš nedoufala v kladnou odpověď, ale přesto se zeptala: „Hovořil jsi s tím mladým mužem, kterého Tom Morley navrhoval jako náhradu?"

Sir Anthony zareagoval znechucenou grimasou. „Bylo to ignorantské štěně, takový usmrkanec. Naprosto nevhodný."

Rebeka si povzddechla. Pomyslela si, že bude potřeba dát do novin inzerát na místo tajemníka. A protože její otec nemá dost trpělivosti na rozhovory se všemi uchazeči, bude to ona, kdo bude muset udělat hrubý výběr mezi množstvím zájemců. Doufala jen, že se brzy objeví někdo přijatelný. „Dvě zprostředkovatelný nám slíbily, že sem během dneška pošlou kuchaře. Při troše štěstí nám snad bude jeden z nich vyhovovat," řekla proto.

Sir Anthony si naložil na talíř dva plátky šunky. „Jen dej pozor, aby to nebyl další vznětlivý a náladový umělec."

„Neboj se," odpověděla suše. „Tahle domácnost by nepřežila přítomnost víc než jednoho vznětlivého a náladového umělce."

Její otec se nečekaně usmál; tento upřímný úsměv často působil, že mu odpouštěli i jeho nepřátelé. „Máš pravdu - a to jsem já," prohlásil. Pak nahlédl do jejího skicáku. „Na čem pracuješ?" zeptal se.

Naklonila skicák k němu. „Uvažuji o Jezerní paní. Co si myslíš o téhle kompozici?"

Sir Anthony si náčrtek pečlivě prohlédl. „Zajímavé, jak jsi ji ztvárnila napůl jako nymfu a napůl jako bojovnici. Líbí se mi, jak se jí vlasy vznášejí na vodě, když zvedá Excalibur."

Tohle byl od jejího otce projev velké chvály, protože když mluvil o umění, neuznával jakýkoli takt. Rebeka dojedla a zvedla se od stolu. Doufala, že si její otec najde tajemníka brzy, aby mohla začít s prací na novém obraze.

Rebeka původně měla v úmyslu strávit nad náčrtky k Jezerní

paní jen několik minut, ale když vzhledla od skicáku, bylo už časně odpoledne a inzerát na nového tajemníka ještě pořád nenapsala. Teď už bylo příliš pozdě, aby ho stihla dát do zítřejších novin. K čertu! A ještě horší bylo, že s postavou Jezemí paní, tak jak ji ztvárnila, nebyla pořád spokojená.

Vstala, protáhla si ztuhlé svaly a pak začala přecházet se skicákem v ruce sem a tam podkrovní místností. Její ateliér zabíral polovinu půdy a představoval pro ni nejsoukromější útočiště. Nikdo, dokonce ani její otec, sem nesměl vejít bez jejího dovolení.

Usadila se na lavici pod okno a vyhlédla ven. Dům byl nárožní, takže měla dobrý výhled do obou sbíhajících se ulic. Hned dole na Hill Street poznala dva členy služebnictva ze sousedství. Čiperná mladá služka právě flirtovala s hezkým mladým vrátným, koketně si načechrala vlasy a po očku na něj pohlédla. Rebeka si našla čistý list papíru a rychle začala črtat křivku dívčina hrdla a výraz jejího obličej. Pomýšlela na to, že by časem zpracovala sérii kreseb milenců. Možná že se přitom dozví i něco o lásce samotné.

Když vzhledla znovu, uviděla podomního obchodníka, jak tlačí odřenou káru a zahýbá na Waverton Street. Tenhle stařík tudy projížděl často a její otec ho několikrát pozval, aby mu pózoval pro vedlejší postavy ve velkých výjevech. Obchodníkovi to vždycky zalichotilo, protože soudil, že bude „slavný navěky“.

Už se chtěla odvrátit od okna, když ji upoutala postava muže, který se vynořil zpoza rohu Waverton Street. Měl nápadně vzpřímené držení těla a vyzařoval velké sebevědomí, téměř až aroganci. Přestože měl na sobě oblečení gentlemana, jeho mohutná, svalnatá postava prozrazovala fyzicky pracujícího člověka. Ztělesňoval tak zajímavý protiklad.

Neznámý na rohu zaváhal a zadíval se směrem k Hill Street. Když se obrátil a ona spatřila jeho obličej, zatajil se

jí dech. Nebyl konvenčně hezký, právě naopak. Rysy v obličejí měl drsné, skoro až poněkud brutální, a po tváři se mu táhla tenká jizva, končící ve vlasech. Přesto vyzařoval svébytnou, nezávislou inteligenci. Rebeka od něj nedokázala odtrhnout zrak.

Sklonil hlavu a pokračoval v chůzi. Kouzlo zmizelo. Rebeka se znovu posadila pod okno a dala se do kreslení. Rychle črtala tužkou po papíře, aby zachytila podobu neznámého muže, dokud jí jasně utkvívá v paměti. Několika rychlými čarami zachytila jeho fyzickou podobu, ale charakteristický výraz toho záhadného muže jí unikal. Zkusila to znovu, ale stále nemohla zachytit tu zvláštní, tajemnou a nebezpečnou nevypočitatelnost, kterou vyzařoval.

Vyhlédla znovu z okna. Napadlo ji, zda by se neznámý muž nedal přesvědčit, aby jí stál modelem. Samozřejmě ale už dávno zmizel. Povzdechla si. Před časem by byla schopná se za ním rozběhnout ulicí, aby si ho prohlédla lépe. Snad se jí zase vrátí období takové tvůrčí vášně. Alespoň v to upřímně doufala.

Kenneth se na chvilku zastavil naproti přes ulici u sídla Seatonových. Pomyslel si, že sir Anthony si jako portrétista členů vyšší společnosti zřejmě velmi dobře vydělává na živobytí. Rozlehlá rezidence v Mayfairu, módní čtvrti, kde bydlela většina jeho klientů, ho musela jistě stát celé jmění.

Byl zvědavý, co ho asi čeká uvnitř. Lord Bowden ho sice pokládal za ideálního zvěda, ale hlavní umění důstojníka výzvědné služby spočívalo v jízdě na koni a ve schopnosti kreslit mapy a náčrtky francouzských pozic. Nikdy nebyl nucen pronikat přímo mezi nepřátele, jak to bylo jeho úkolem tady.

Stiskl rty a přešel ulici k domu. Vyhlídka na to, co bude muset podstoupit, se mu vůbec nezamlouvala, ale kvůli Beth a Suttertonu byl schopen i přetvářky, lži a zrady. Doufal jen z celé duše, že Seatonova vina nebo nevina se prokáže rychle.

Na Kennethovo zaklepání zprvu nikdo nezareagoval, až ho napadlo, že Seaton možná opustil Londýn a zapomněl jen sejmout klepadlo na znamení, že není přítomen. Zaklepal tedy znovu, silněji. Po dalších dvou minutách mu otevřela mladá služebná.

„Ano, pane?“ vyhrkla udýchaně, jako by běžela až z nejbvdálenějšího konce domu.

„Jsem kapitán Wilding,“ oznámil jí Kenneth velitelským tónem. „Přeji si mluvit se sirem Anthonym.“

Na dívku zřejmě zapůsobila jeho autorita, takže mu vysekla poklonu. „Tudy, pane, prosím.“ Vedla ho nahoru po schodech a pak do salonu v zadní části domu, kde oznámila: „Kapitán Wilding si s vámi přeje mluvit, sire Anthony.“ Pak odběhla pryč.

Kenneth prošel dovnitř a na jeho smysly okamžitě zaútočila pronikavá vůně terpentinu a lněného oleje. Bližší část rozlehlé místnosti sice byla zařízena pohodlnými křesly a pohovkami, ale ve skutečnosti sloužil celý prostor jako ateliér. Vysoká okna na dvou stěnách sem vpouštěla záplavu světla. Zbylé stěny byly pokryty směsicí obrazů všech možných velikostí a tvarů, nedbale rozvěšených, jakoby jen proto, aby tu nepřekážely.

Rád by si prohlédl obrazy podrobněji, ale musel se věnovat svému poslání. Na protějším konci místnosti spatřil spoře oděnou dámu, ležící na pohovce se sametovými potahy. Jakmile Kennetha spatřila, její znužený výraz zmizel a celá se rozzářila.

Přešel pohledem z modelky na malíře, muže, který se měl stát jeho obětí. Sir Anthony Seaton byl elegantně oblečený v denních šatech a stál u stojanu uprostřed ateliéru s paletou v jedné ruce a dlouhým štětcem v druhé. Byl stejně šlachovitý jako jeho bratr a měl i stejný odstín pleti a očí, ale působil daleko živějším, energičtějším dojmem.

Seaton návštěvníka ignoroval a pokračoval v malování. Kenneth zachoval klid a upozornil na sebe tichým zakašláním. Sir Anthony k němu ani teď nevzhlédl, ale zato po-

drážděné vyštěkl: „Kdo k čertu jste a co pohledáváte v mém ateliéru?”

„Jmenuji se Kenneth Wilding. Poslal mě za vámi jeden z vašich přátel, protože, jak říkal, naléhavě potřebujete tajemníka.”

Malíř k němu pobaveně vzhlédl. „Kdo měl tu dábelskou drzost mi tohle provést? Frazier? Turner? Hampton?”

„Ten pán si přál zůstat v anonymitě.”

„Nejspíš Frazier.” Sir Anthony přejel návštěvníka hodnotícím pohledem. „Jaké jsou vaše schopnosti a zkušenosti?”

„Myslím, že vypadá velice schopně,” ozvala se modelka a utkvěla pohledem Kennelhovi v klíně.

„O takové místo nežádá, Lavinie,” odbyl ji malíř káravě. „Tajemník musí mít především organizační schopnosti a čitelné, úhledné písmo.”

Kenneth, který se rozhodl nepoužívat svůj šlechtický titul, ale jinak být co nejupřímnější, odpověděl: „Až do doby přede dvěma týdny jsem sloužil jako kapitán střeleckého pluku. Tam jsem získal zkušenosti ve vedení jiných lidí a v organizování. Také jsem vyřizoval korespondenci pro generála a mám slušné písmo.”

„Začínáte mě zajímat, kapitáne Wildingu.” Sir Anthony odložil paletu a štětec na stolek po své levici. „Lavinie jdi do přízemí a dej si šálek čaje, ano? Já si zatím promluví s tímhle pánem.”

Modelka se zvedla a pomalu si navlékla hedvábný župan. Pak přešla provokativním vlnivým krokem ke dveřím a minula Kennetha tak těsně, až se mu lemem županu otřela o nohu. Župan si záměrně oblékla tak, aby jí nezakrýval bujné poprsí. Obdařila ho svůdným úsměvem a pak koketně vyplula z místnosti ven. Kennetha napadlo, že pracovat pro malíře může člověku přinášet nečekané výhody.

Když se za modelkou zavřely dveře, Seaton se zeptal: „Proč by si důstojník jako vy měl přát nastoupit na místo pouhého tajemníka?”

„Protože potřebuju práci," odpověděl Kenneth úsečně. „Teď, když válka skončila, už v armádě nepotřebují tolik důstojníků."

Ve výrazu sira Anthonyho se objevilo upřímné rozhořčení. „Je to hanba, jak nevděčně se národ chová k vojákům, kteří zachránili civilizaci před korsickým netvorem!" Znovu přešel Kennetha pochybovačným pohledem. „Přesto bohužel nemohu zaměstnat tajemníka, který neví vůbec nic o výtvarném umění."

Kenneth byl zvyklý, že o něm lidé hned na první pohled usuzovali, že je hrubý a nevzdělaný. „Vždycky jsem se zajímal o umění a během let strávených na evropském kontinentu jsem zhlédl mnoho vynikajících malířských děl. Kostely Nizozemí představují pravou pastvu pro oči. Také jsem pobýval v Paříži, když byla obsazena spojeneckými vojsky. V Louvrů bývala uložena patrně nejlepší sbírka světa, než ukradená umělecká díla poslali zpátky původním majitelům."

„Ten pohled musel opravdu stát za to!" Malíř zavrtěl hlavou. „Přesto soudím, že člověk, který spatřil moře, ještě nemusí umět plavat. Musíte mi dokázat své znalosti. Pojd'te." Přešel přes místnost ke dvojitým dveřím, otevřel je a odhalil tak pohled do formálně zařízeného salonu.

Kenneth vešel za Seatonem dál a okamžitě zůstal stát jako přimražený. Přímo před ním viselo velké plátno s nejslavnějším obrazem sira Anthonyho.

„Poznáváte tohle, kapitáne'." zeptal se ho Seaton.

Kenneth polkl, protože mu tím ohromujícím dojmem vyschlo v krku. „Snad všichni v Británii viděli rytinu zhotovenou podle *Horácia na mostě*" odpověděl. „Ale žádná černobílá kopie nemůže vystihnout sílu toho dojmu. Je to skvostné." Přejížděl plátno užaslým, obdivným pohledem. Na levé straně dominovala obrazu postava Horácia. Za sebou měl most přes Tiberu, na jehož, vzdáleném konci byly vidět maličké postavy jeho římských spolubojovníků, usilovně se snažících přežezal podpěry mostu, aby už nepřátelé nemohli

přejít. K mostu právě dorazila skupina divokých barbarských válečníků a v cestě jim stál jen sám Horácius.

„Povězte mi o tom obraze něco víc," nařídil Kennethovi sir Anthony.

Kenneth si nebyl jistý, co od něj chce malíř slyšet, a tak začal opatrně: „Po technické stránce je to vynikající - linie zvládáte stejně mistrovsky jako Jacques-Louis David."

Seaton si odfrkl. „Jsem lepší než on. Ten Francouz je jen přeceňovaný revolucionářský mazal."

Kenneth si pomyslel, že sira Anthonyho jistě nikdo nemůže obvinít z falešné skromnosti.

„Síla obrazu pramení z jeho kompozice," pokračoval. „V úhlu, v jakém Horácius zvedá meč, se skrývá velké napětí. Kompozice obrazu je úhlopříčná a vdechuje mu život."

Malíř přikývl a tím Kennetha povzbudil k pokračování: „Jednou jsem viděl jiné zpracování tohoto tématu, kde Horácius vypadal jako starší zkušený bojovník. Vy jste ho ale zobrazil jako mladíčka, a to propůjčuje celému výjevu větší naléhavost a působivost. Cítí strach, protože se ještě nikdy neocitl v boji. V očích má hroznou lítost, že by mohl přijít o život dřív, než si ho vůbec začne vychutnávat. Přesto je z každé linie jeho těla jasné, že zůstane pevně stát na svém místě a bude bojovat, a to za jakoukoli cenu."

„Velice dobře, kapitáne," sir Anthony přejel pohledem z obrazu ke Kennethovi. „A co tento obraz vyjadřuje v druhém plánu?"

Kenneth si pomyslel, že má-li tohle být zkouška, pak není vůbec těžká. „Použil jste historické vyprávění o Horáciovi jako podobenství Británie, stojící osaměle proti Francouzům. Méně rafinovaný umělec by vtiskl vůdci útočících nepřátel Napoleonovu podobu, ale vy jste se spokojil s náznakem - divák si vybaví Francouze, aniž ví přesně proč."

„Říká se, že rytin provedených podle tohoto obrazu se prodalo víc než jakéhokoli jiného britského obrazu v celé historii," poznamenal sir Anthony a se zamyšleným výrazem

pozoroval svoji práci. „Historické malby jsou tím nejušlechtlejším květem výtvarného umění. Jsou povznášející, vzdělávají diváka a inspirují ho k velkým myšlenkám. Nesmírně bych si přál, abych mohl strávit všechnen svůj čas prací na takových dílech, jenomže pak bych trpěl hladem.“

Malíř se otočil na podpatku a odkráčel zpátky do svého ateliéru. „Průměrný Angličan nežádá nic jiného než portréty a krajinky. Je to hanba!“ rozčiloval se.

Došel ke stojanu umístěnému v rohu místnosti a strhl roušku, která ho zakrývala. Objevil se téměř úplně dokončený rodinný portrét pohledného muže s jestřábím nosem a jeho půvabné zlatovlasé manželky. Mezi nimi stál malý chlapec, jednou ručkou se držel matky a druhou hladil psíka. „Co si myslíte o tomhle, kapitáne Wildingu? Jsem ten největší malíř, jaký se kdy v Anglii zrodil, ale abych uchránil sebe a svoji dceru před chudobou, musím zaprodávat svůj talent na podobné hloupé obrazy vévodů a jejich rodin, které mě vůbec nejsou hodny.“

Přes to, co Seaton říkal, bylo zřejmé, že očekává chválu své práce. Kenneth se rozhodl poněkud riskovat a prohlásil: „Myslím, že nemluvíte pravdu, sire Anthony.“

Seaton na něj zůstal civět s otevřenou pusou. „Cože? Co si to dovoluujete, pane?“

Kenneth ukázal na portrét. „Říkáte o tomhle obraze, že je hloupý a že je vás nedůstojný, ale jen se podívejte na to provedení! Nejen že kresba i barvy jsou úchvatné, ale člověk zrovna cítí něžnost a lásku, jaká mezi těmito lidmi panuje, a ochranné city, které ten muž chová vůči své ženě a dítěti. Nikdo by nedokázal malovat s takovou citlivostí a působivostí, kdyby si doopravdy ošklivil to, co dělá. Myslím, že se vám práce na portrétech v hloubi duše líbí, ale nechcete to přiznat navenek, protože v současné době panuje mezi malíři přesvědčení, že hodnotu mají pouze historická plátna.“

Sir Anthony se vzpamatoval z prvního šoku a pousmál se.

„Myslím, že jste mě opravdu přistihl, jak nemluvím pravdu. Tohle neuhodla dokonce ani moje vlastní dcera, aspoň myslím. Prošel jste zkouškou, kapitáne - skoro až příliš dobře.“

Kenneth si uvědomoval, že se pohyboval na samé hraně toho, co smí ve svém postavení říkat. Proto teď poznamenal: „Promiňte mi mé neuctivé vyjadřování, sire Anthony. Víím, že jsem měl volit jiná slova.“

Malíř po něm vrhl pohled plný sympatií. „Nepřehánějte to s pokorou, kapitáne, to se k vám nehodí.“

Kenneth si pomyslel, že jako portrétista si Seaton zřejmě rozvinul pronikavé pozorovací schopnosti, takže se dá jen stěží ošálit. „Přiznávám, že pokora a poníženost mi opravdu nejsou vlastní, pane, ale obvykle se vyhýbám nezdvořilosti.“

„To je dobře. Jsem jediný v tomto domě, kdo se smí vyjadřovat nezdvořile.“ Seaton portrét znovu zakryl. „Nesnáším, když je v domě zmatek překáží mi to v práci. A protože se mi nikdy nepodařilo najít správce nebo vrchního sluhu, který by dokázal hladce řídit provoz mé domácnosti, musí tento úkol zastávat můj tajemník, vedle k vyřizování obvyklých obchodních záležitostí. A také musí projíždět mého koně, pokud mám příliš práce a nestačím na něm jezdit sám. Ze všech těchto důvodů budete muset bydlet v mém domě. Plat činí dvě stě liber ročně. Kdy můžete nastoupit?“

Kenneth byl spokojený, že se všechno vyřídilo tak hladce, a odpověděl: „Jakmile si vyzvednu své věci z hostince, kde jsem na dnešek přespal.“

„Pošlu pro vaše zavazadla komorníka, takže se tam už nebudete muset vracet,“ sir Anthony zatahl za jednu ze dvou silných šňůr se zvonky. „Moje dcera Rebeka vám vysvětlí, v čem budou spočívat vaše povinnosti. Pokud to bude možné, obraťte se s dotazy raději na ni nežli na mě. Při práci však nesnáší vyrušování stejně jako já, a tak uděláte nejlíp, když své úkoly ovládnete rychle. Každé ráno s vámi strávím

hodinu, kdy si projdeme všechno potřebné, a nadiktuji vám dopisy. Po zbytek dne už si nepřiju na obchodní záležitosti myslet. Jasně?"

„Přímo nad slunce," odpověděl Kenneth, ale nedokázal ve svém tónu potlačit stopu ironie.

Malíř na něj upřel pronikavý pohled. „Dnes mám tu správnou náladu a jsem ochoten tolerovat sarkasmus. Vždycky to ale takové nebude."

„Jsem si jistý, že mé nutkání vyjadřovat se sarkasticky zeslábne, jakmile si na vaši domácnost přivyknou," odpověděl Kenneth.

„Nejste podobný žádnému z mých předchozích tajemníků, kapitáne," konstatoval sir Anthony s pousmáním. „Předvídám, že se mezi námi rozvine zajímavý vztah, i když nebude vždycky bez problémů."

Vtom se dveře z chodby otevřely a dovnitř vešla drobná dívka. Měla na sobě prosté domácí oblečení a nápadně bohaté vlasy si v týle jen nedbale svázala do uzlu. „Zvonil jsi na mě, otče?" zeptala se.

„Ano, drahoušku. Seznam se s mým novým tajemníkem, kapitánem Wildingem."

Rebeka Seatonová se obrátila ke Kennethovi a přejela ho skeptickým pohledem od hlavy až k patě. Nebyla to žádná konvenční kráska, ale přesto Kennetha na této „staré panně se zničenou pověstí" okamžitě upoutaly bystré oříškové oči. výrazný obličej s vystouplými lícními kostmi a ihned patrná živá, originální osobnost.

Pomyslel si, že s ní bude míl potíže. Vážné potíže.

Kapitola 4

Panebože, to je přece ten neznámý muž z ulice! Rebeka upřeně zírala na mohutnou postavu válečného vysloužilce, slující vedle jejího otce. První dojem, kterým na ni zapůsobil, když ho zahlédla dole na ulici, se teď ještě zmnohonásobil. Působil silně a nebezpečně, jako vlk mezi jehňátky, jaká žijí tady v Mayfair. „Tenhle muž a tajemník? Určitě si ze mě tropíš žerty!“ vyhrkla spontánně.

Její otec zvedl udiveně obočí. „Myslel jsem si, že tě potěší, jak rychle jsem našel vhodného tajemníka.“

Rebeka si uvědomila, jak nezdvořile musel její výrok působit, a tak se obrátila ke Kennethovi: „Promiňte, kapitáne... Wildere, že ano? Prostě jen nevypadáte jako žádný tajemník, a že už jsem jich v životě pár viděla.“

„Wilding, slečno Seatonová. K vašim službám.“ Dvorně se jí uklonil. „Obávám se, že se skutečností, že vypadám spíš jako voják než jako gentleman, se toho nedá moc dělat.“

Hlas měl znepokojivě hluboký, ale v jeho přízvuku byl znát původ z vyšší společenské vrstvy. Tak proč k němu necítí důvěru? Snad kvůli tomu, jak chladně se dívají jeho ledově šedé oči. Nebo možná proto, že se jako voják nehodí do tohoto domu plného umění a vzletných myšlenek. Už jen pouhá jeho přítomnost na ni působila rušivě a znepokojivě. Vrhla po otci pohled prozrazující, že si není jeho výběrem tajemníka vůbec jistá.

„Neboj se, kapitán Wilding má pro tuto práci správné předpoklady," uklidňoval ji sir Anthony. „Začne ihned. Proved' ho domem a vysvětlí mu, v čem budou spočívat jeho povinnosti. Kapitáne, ve čtyři hodiny se sejdem v mé kanceláři a já vám vysvětlím všechno kolem svých obchodních dokumentů." Sir Anthony se obrátil zpátky k malířskému stojanu. „A pošlete mi Lavinii nahoru, abych mohl pokračovat v práci."

Rebeka pochopila, že už je příliš pozdě na to, aby se ještě snažila zvrátit otcovo rozhodnutí ohledně výběru nového tajemníka. Ta jeho zatracená impulzivita! Pomyslela si, že v něm zřejmě nad zdravým rozumem převážila vlastenecká touha zaměstnat válečného veterána. Ovládla se tedy a oslovila ho: „Tak dobrá. Pojd'te se mnou, kapitáne Wildingu. Nejdřív vám ukážu, kde budete bydlet."

Mlčky za ní vyšel z ateliéru. Rebeka ho vedla do horního patra domu a zeptala se: „Sloužil jste tedy v armádě, že ano, kapitáne?"

„Ano, u střeleckého pluku."

Ohlédla se po něm přes rameno. „Vysvětlil vám otec, doufám, že velká část vaší práce bude spočívat v organizaci zdejší domácnosti? To se opravdu hodně liší od vojenské služby, takže nevím, zda vám to bude vyhovovat!"

„Takový rozdíl to nebude. V obou případech musí člověk poroučet jiným lidem."

„Tady ovšem budete poroučet i ženám, a to bude třeba těžší," poznamenala ironicky.

„Však to zvládnou."

Musela mu přiznat, že působí dojmem muže, který má dostatek zkušeností se ženami. Ne že by mu to v jejích očích pomohlo. S lítostí si vybavila předchozí otcovy tajemníky. Všichni to byli dobře vychovaní mladíci s uhlazeným vystupováním.

„Nevadí mi, že tu budu mít na starosti dohled nad domácností, ale není mi jasné, proč tento úkol nezastáváte vy, když byste velice dobře mohla," podotkl kapitán.

„Nemám v úmyslu trávit čas jako hospodyňka," odsekla Rebeka.

„Nejsem vám zrovna sympatický, že, slečno Seatonová?" zareagoval na její odměřený tón.

Panebože, pomyslela si, copak ten člověk neumí být ani trochu diskrétní? Zastavila se na odpočívadle a obrátila se rychle k němu. Zůstal o schod níž než ona, takže se jejich oči ocitly téměř v jedné rovině. Z nějakého důvodu si takhle ještě víc uvědomovala jeho fyzickou sílu. Musela potlačit nutkání před ním ucouvnout. „Sotva jsme se seznámili, tak jak bych si na vás mohla tak rychle udělat názor?" ohradila se.

„A odkdy je potřeba znát někoho dlouho, abychom ho začali nebo přestali mít rádi? Je mi jasné, že proti mně máte nějaké výhrady."

„Vypadáte spíš jako divoký nájezdník než jako tajemník," odpověděla upřímně. „A jak znám otce. neobtěžoval se s tím, aby po vás žádal nějaká doporučení. Jak jste se vůbec o tomhle místě dozvěděl?"

Jeho oči zneprůhledněly. „Řekl mi o tom jeden z přátel vašeho otce."

„Který?"

„Ten gentleman si přeje zůstat v anonymitě."

Pochopitelně. Tohle přesně odpovídá kouskům, jaké někdy Anthonyho výstřední známí provádějí. „Máte nějaké doporučující dopisy?" zeptala se ho. „Něco, abychom si mohli být jistí, že nejste podvodník nebo zloděj?"

„To nemám, ovšem kdyby vám nevadilo trochu čekání, asi bych mohl získat takový doporučující dopis od vévody z Wellingtonu. Zná mě dlouhá léta a myslím, že mě pokládá za spolehlivého a čestného člověka."

Jeho věčná odpověď Rebeku přesvědčila. „Bože chraň, abychom obtěžovali vévodu s takovou malicherností!" zamítla proto jeho návrh.

Bylo pro ni těžké se soustředit, protože měla obličej těsně u jeho. Takhle zblízka jí připadal ještě víc fascinující.

Oči orámované černými řasami viděly věci, o kterých se jí nezdálo ani ve snu. Pleť měl opálenou prudším sluncem, než jaké kdy svítí v Anglii. Drobné vrásky vyjadřovaly přísnost a možná i smysl pro humor. Kdysi musel mít i jeho obličej jemnost mládí, ale tu už dávno smazaly stopy tvrdého, drsného života. Rebece připomínal vulkán: na povrchu klidný, ale s nevyzpytatelnými hlubinami plnými skrytého ohně.

„Chybí mi snad nějaký obvyklý rys v obličejí?“ zeptal se kapitán.

„Lidské tváře mě zajímají, obzvlášť když jsou už poznamenané životem,“ odpověděla. Sklouzla pohledem k jizvě, která mu vedla v oblouku od tváře k hustým tmavým vlasům na spánku. Vystupovala jen nepatrně a byla bledší než okolní pleť. Rebeka toužila se jí dotknout a zjistit, jestli je na omak tak hladká, jak působí. Ovládla se a místo toho se zeptala: „Způsobila tohle zranění jezdecká šavle?“

Nebyla to zrovna taktní otázka, ale odpověděl jakoby nic: „Ano, u Waterloo.“

Účastnil se tedy té hrozné řeže. Mlhavě si vybavovala, že střelecký pluk se ocitl přímo v největším bitevním ohni. „To jste měl štěstí, že nezasáhli taky oko.“

„Přesně tak,“ souhlasil. „Takhle jsem o nic nepřišel, protože jsem ani předtím nebyl nijak pohledný.“

Napadlo ji, zda se ji tím snad pokouší vyvést z míry. To se mu ale jen tak nepodaří, vzhledem k tomu, že vyrostla v nekonvenční umělecké domácnosti. „Právě naopak,“ prohlásila. „Ta jizva dodává vašemu obličejí zajímavost a jedinečnost, asi jako světýlko na malbě. Tomu Francouzovi se vlastně podařilo umělecké dílo.“

Obrátila se a pokračovala ve stoupání po schodišti. Nahore zabočila do chodby k pokojům. „Tady vzadu je otcova ložnice,“ ukazovala mu, „vlevo je moje a vaše tady, s vyhlídkou do zahrady.“ Jejich pokoje spolu sousedily, oddělovala je jediná stěna. Rebece se najednou zdály až příliš blízko.

Otevřela před ním dveře dokořán, ale když zjistila, jaký

je v místnosti nepořádek, trhla sebou. „Promiňte, zřejmě tu po odchodu Toma Morleyho měli uklidit.“ Byla si vědoma, že jedna ze služebných většinou nehne ani prstem, a druhá, Betsy, se sice snaží, ale nestihne zastat všechno. Rebeka si ale vypěstovala jednu schopnost: věci, které ji nezajímaly, prostě přehlížela.

Wilding nevzrušeně poznamenal: „Představte mě služebnictvu a já už zařídím, aby tu práci udělali.“

„Za chvíli vás vezmu dolů do místností pro personál,“ slíbila mu Rebeka. Přejela prstem po dřevěném obložení a zamračila se nad tím, kolik na něm zůstalo prachu. „Už se těším, jak se ve vašich rukou promění v pilné včeličky.“

„Pokud si někdo ze služebnictva nedá říct, pak doufám budu mít právo mu dát výpověď a najít jiného.“

„Samozřejmě.“ Rebeka zamířila zpátky ke schodišti. „Do podkrovního patra se dívat nemusíme. Jsou tam ložnice služebnictva a moje soukromá pracovna. Pokud se mnou budete chtít hovořit, zatahejte za některou z červených šňůr se zvonky. Vedou do mé pracovny.“

„Přiběhnete tak rychle, jako když vás přivolal otec?“ zeptal se Kenneth.

Z nějakého důvodu ji začaly pálit tváře. „To ne,“ odpověděla důrazně, „takže doufám, že si ve většině případů poradíte s řešením problémů sám.“

Vedla kapitána dolů a myslela na to, že jí bude v duši skutečně vyvolávat takové znepokojení, jak se obávala. Mohla jen doufat, že se mu život tajemníka brzy znelíbí.

Kenneth zjistil, že je pro něj těžké se soustředit na výklad, který mu Rebeka poskytovala, když ho prováděla domem. Ta mladá dáma představovala se svým ostrým jazýčkem a pronikavým pohledem už sama o sobě příliš velké rozptýlení. A stejně tak odpoutávaly jeho pozornost obrazy, které tu všude visely na stěnách - olejomalby, akvarely, lepty, dokonce se tu našly i sochy. Bohatství výtvarných děl působilo, že se cítil až omámený, jako po celodenní francouzské dělostřelbě. Práce sira Anthonyho se všude střídaly s malbami jiných autorů.

Rebeka ho zavedla do malé místnosti až vzadu v domě. „Tohle je otcova kancelář, třebaže vy tu budete trávit víc času nežli on. Ten stůl v rohu patří vám. Jak vidíte, po odchodu Toma Morleyho se tu nahromadily nevyřízené obchodní záležitosti.“

To bylo velice slabé vyjádření, protože stůl byl celý zavalený neuspořádanými hromadami papírů. „Chápu, proč byl váš otec ochoten přijmout prvního uchazeče, který se mu namanul.“

„Tak to není. Tatínek odmítl mladíka, kterého mu Tom místo sebe doporučil. Vyjádřil se o něm, že je ignorantské štěně a usmrkanec.“

„To jsem tedy rád, že o mně má sir Anthony lepší mínění než o něm,“ poznamenal Kenneth, ale hned se v duchu napomenul. Nesmí na sebe příliš upozorňovat a musí se hlídat, co říká, jinak se ocitne na ulici a Sutterton bude ztracený.

Rebeka pokračovala: „Otcův právní zástupce se zabývá většími finančními transakcemi, ale vy budete mít na starosti korespondenci a účty za provoz domácnosti. Účetní knihy a psací potřeby jsou uloženy v tomhle kabinetu.“ Vytáhla ze stolu tajemníka klíč a odemkla skříňku. Kenneth nahlédl do účetní knihy. Byla hodně podobná těm, jaké se používaly v armádě. Tohle jistě zvládne.

Rebeka mu předala klíč a obrátila se k odchodu. Kenneth zamkl skříňku a už chtěl Rebeku následovat, ale vtom se zarazil, protože si povšiml portrétu visícího nad pracovním stolem sira Anthonyho. Byla na něm velice půvabná žena středního věku, stojící na pozadí mlžné krajiny. V očích měla šibalské ohníčky a na ramena jí padaly rusé vlasy.

Ohlédl se po své průvodkyni a porovnal ji se ženou na obraze. Vypadala jako mnohem smyslnější Rebeka Seatonová. Muselo jít o lady Seatonovou a Kenneth by ochotně odpřisáhl, že sir Anthony namaloval tento portrét s láskou.

Mohla by se vřelost, s jakou ji tu zobrazil, opravdu proměnit ve vražednou nenávist?

Rebeka se ohlédla, aby zjistila, proč ji nenásleduje. „Tohle musí určitě být vaše matka,” poznamenal Kenneth tlučeně.

Stiskla kliku dveří tak silně, až jí zbělely klouby prstů, a přikývla. „Obraz je z Ravensbecku, to je naše sídlo v Lake District.”

„Tuším, že tu lady Seatonová s vámi nežije. Znamená to snad, že je po smrti?” zeptal se tiše.

Rebeka odvrátila pohled stranou a přiškrceně odpověděla: „Ano, zemřela loni v srpnu.”

„To je mi líto.” Prohlížel si obraz. „Co se jí stalo - nějaká nečekaná nemoc? Zdá se tak plná života!”

„Byla to nehoda,” vyplavila ze sebe Rebeka rozrušeně. „Hrozná, hloupá nehoda.” Prudce se obrátila a vyšla ze dveří. „Teď vás vezmu dolů, abyste se seznámil se služebnictvem.”

Následoval ji a přemítal o tom, jestli se v její odpovědi skrýval pouhý smutek, nebo snad nějaké tajené pochybnosti o skutečných okolnostech matčiny smrti. Pokud Rebečin otec skutečně zavraždil její matku, pak musela mladá žena prožívat muka, jaká si vůbec nedokázal představit.

Naposledy se podíval na portrét. Při pohledu na něj si lépe uvědomoval smyslnost a vášeň, skrývajících se i v Rebece Seatonové. Na rozdíl od matky dívka tento svůj povahový rys důsledně potlačovala. Musel myslet na to, jak by asi vypadala s tizianovými vlasy rozpuštěnými kolem pikantní tváříčky a štíhlého těla...

Prudce za sebou zavřel dveře a rázně se v duchu napomenul. Nesmí se zabývat myšlenkami na to, jak přitažlivá mu připadá dcera muže, kterého sem přišel zničit. Naštěstí se Rebeka nechovala ani trochu koketně. Právě naopak. Ale přesto v sobě měla něco nesmírně poutavého.

Cestou k zadnímu schodišti, které vedlo k prostorám pro

sloužící a do kuchyně, prošli hlavní jídelnou. Rebeka poznamenala s jemným sarkasmem: „Protože tajemníci jsou pokládáni za gentlemany, budete stolovat s otcem a se mnou.“

Bylo nad slunce jasné, že tahle dáma se domnívá, že Kenneth dokáže nejvýš kydat hnůj ve stájích. Jak se to lord Bowden vyjádřil o jejím útěku? Ten mladík se prý sám prohlásil za básníka. Je jasné, že slečna Seatonová dává přednost mužům, kteří jsou fyzicky neduživí a nanicovatí, ale zato dovedou oslňovat květnatým tlacháním - pokud ovšem nezanevřela na všechny muže vůbec, na což by se z jejího chování dalo docela snadno usuzovat.

Vtom se zarazil, protože ho nesmírně upoutal obraz na stěně jídelny. Všiml si, že se po něm Rebeka netrpělivě ohlédla, a tak jí vysvětlil: „Promiňte, ale je hodně těžké nedat se všemi těmi výtvarnými skvosty rozptýlit. Cítím se tady stejně, jako když jsem poprvé vstoupil do Louvrů. Jak může někdo vůbec jíst, když má před sebou něco takového?“

Rebeka zjevně překvapilo, že by Kenneth mohl také ocenit umění. Promluvila už. mírnějším tónem: „Máte pravdu, celý první týden, když sem ten obraz zavěsili, jsem vůbec nevnímala, co mám na talíři. Jmenuje se to *Útok britské brigády* a patří to do čtyřdílného cyklu z bitvy u Waterloo. Otec na nich pracoval během posledního roku a půl. Doufá, že všechny čtyři obrazy vystaví letos v Královské akademii.“

Obrovské plátno zachycovalo půl tuctu jezdců na koních, řítících se přímo na diváka. Smrtelně nebezpečná kopyta a blýskající se šavle jako by měly každým okamžikem proniknout z plátna ven. Kenneth musel potlačit zachvění. „Nádherné. Není to sice úplně realistické, ale v člověku to rozhodně vyvolává vzpomínky na okamžiky, kdy se na nás řítila francouzská jízda.“

Rebeka nespokojeně stáhla obočí. „Jak to myslíte, že to není realistické? Otec nechával jezdce z královské stráže,

aby se na něj znovu a znovu řítili, až získal jejich přesné náčrtky. Jen zázrakem neskončil pod kopyty koní."

„Váš otec namaloval koně tak blízko u sebe, až se prakticky navzájem dotýkají. To by ve skutečné bitvě nebylo možné," vysvětlil jí Kenneth. „Ale chápu, že kdyby byli koně od sebe vzdálenější, obraz by ztratil na působivosti. Takhle skvěle zachycuje samotnou podstatu útoku kavalérie."

„Otec vždycky říká, že ve výtvarném umění je iluze reality důležitější než technická přesnost." Zamyšleně naklonila hlavu ke straně a pak mu pokynula, aby ji následoval do sousední místnosti, malé ranní jídelny. „Tady je jiný typ obrazu zpodobujícího boj. Boadicea, mytická královna bojovnice, se připravuje k poslední bitvě s Římany. Co si o tom myslíte?"

Kenneth si pozorně prohlédl obraz, zpodobující barbarskou ženu s tizianovými vlasy, s oštěpem v jedné ruce a zvednutým mečem v druhé. Záda měla prohnutá a vítr jí zvedal bílé roucho a plášť z vlčí kožešiny. Právě vydávala svému vojsku rozkaz, aby ji následovalo na smrt. Něčím mu připomněla vznětlivou, nekompromisní Rebeku, zřejmě hřívou narezlých vlasů.

„Jako válečnice sice není přesvědčivá, ale jako symbol odvahy a vášnivé lásky ke svobodě je nádherná."

„Proč není přesvědčivá?"

„Je příliš křehká - aby člověk mohl dobře zacházet s takovými zbraněmi, musí mít vypracované svaly. A také nemá žádné jizvy. Každý, kdo by opakovaně bojoval s Římany, by patrně měl na těle nějaké známky po utržených ranách."

Rebeka přejela pohledem z jeho tváře poznamenané jizvou k pažím a zápěstím, na kterých bylo dobře znát několik menších jizev po drobných zraněních. „Chápu, jak to myslíte. Aspoň nám budete užitečný jako rádce ve vojenských věcech."

Doufal, že tuhle její poklonu může pokládat za určitý pokrok. Znovu se podíval na obraz a pokračoval: „Je to velice pěkný obraz, ale jeho styl se výrazně liší od jiných

obrazů sira Anthonyho, které jsem viděl. Šlo snad o experiment? Ta dramatická kompozice a sytost barev autorovi odpovídají, ale linie jsou jakoby měkčí, mají v sobě téměř něco poetického."

Rebeka neodpověděla, jen si ho změřila přimhouřenýma očima. Kennetha napadlo, zda se nejedná o další zkoušku. Podíval se do rohu obrazu, kde sir Anthony podepisoval všechny své práce iniciálami AS. Tady ale signatura vypadala mnohem spíš jako RS. Okamžik na ni upíral zrak. Mohlo by to znamenat Rebeku? „Panebože, to jste namalovala vy?"

„Proč jste v takovém šoku?" zeptala se nedůtklivě. „Pátríte snad k těm mužům, kteří se domnívají, že ženy nedokážou malovat?"

Ohromeně si prohlížel obraz, docela novým pohledem. „Ale vůbec ne! Jen jsem neměl tušení, že jste také malířka." A jaká malířka! Po technické stránce se téměř rovnala svému otci, ale měla svůj vlastní styl, v něčem podobný, ale v něčem hodně odlišný. Pomyslel si, že by ho to nemělo tolik překvapovat; v celé historii bývaly malířky vždy manželky nebo dcery malířů, protože jinak žena neměla šanci učit se potřebným dovednostem. „Už se vůbec nedivím, že nechcete ztrácet čas péčí o domácnost. To by bylo přímo hříšné plýtvání vaším talentem!" pronesl s uznáním.

Na okamžik se zdálo, že Rebece jeho poznámka téměř zalichotila, ale pak s obvyklou kousavostí odpověděla: „S tím musím opravdu ze srdce souhlasit. Proto je tak důležité, abychom tu měli někoho opravdu schopného, kdo by nám řídil domácnost." V jejím výrazu byly znát pochybnosti o tom, zda těmto požadavkům vyhoví právě on.

Kenneth si pomyslel, že je načase, aby prokázal své organizační schopnosti. „Než se seznámím se služebnictvem, potřebuju o nich něco vědět. Kolik členů má váš personál?"

Rebeka se zamyslela. „V současnosti tu jsou zaměstnaní tři muži a čtyři ženy."

„Máte je už dlouho'?"

„Jenom kočí Phelps u nás vydržel řadu let. Ti ostatní tu jsou zaměstnaní jen několik měsíců."

Škoda; služebnictvo by mohlo představovat nejlepší zdroj informací. Kenneth si pomyslel, že si bude muset kočího předcházet. „Proč máte tolik nových zaměstnanců? A z jakého důvodu jste si nenašli schopného správce domácnosti?"

„Matka zajišťovala provoz domácnosti sama. Od její smrti tu panuje chaos. Můj otec... se s tím nedokázal vyrovnat. Dvakrát jsem zkusila přijmout správce, ale žádný z nich nechápal, jaké jsou požadavky na provoz umělecké domácnosti. Otec se snadno nechá vyprovokovat a vyhazuje sloužící, kteří ho něčím dráždí. A ti, které nevyhodil sám, odešli sami do nějaké normálnější rodiny. Pak začal na služebnictvo dohlížet Tom Morley. To fungovalo docela dobře, třebaže různé drobnosti se neprováděly příliš pečlivě."

„Máte v současnosti nějaká místa neobsazená?"

„Naléhavé potřebujeme kuchaře a hlavního sluhu." V očích jí škodolibě zablýsklo. „Za chvíli by se měli dostavit dva uchazeči o místo kuchaře. Mohl byste s nimi sám pohovořit a vybrat jednoho z nich."

Přikývl, jako by šlo o ten nejpřirozenější úkol na světě. Když ale následoval Rebeku dolů do přízemí, napadalo ho, co by si pomysleli vojáci z jeho pluku, kdyby tak mohli vidět, co právě dělá.

Kapitola 5

Služebnictvo právě odpočívalo u čaje a chleba s máslem dole v obývací místnosti vedle kuchyně. Když tam vesla Rebeka s kapitánem Wildingem, jejich hovor rázem umlkl a k příchozím se obrátilo šest páru očí. Byli tu všichni, až na kočího Phelpse.

„Tohle je nový tajemník sira Anthonyho, kapitán Wilding,“ oznámila jim Rebeka úsečně. „Od nynížška se budete řídit jeho příkazy.“ Ironickým gestem naznačila, že odpovědnost za jejich vedení přechází na kapitána.

Kenneth si prohlédl skupinu. Služebná, která zřejmě s kdekým flirtovala, vrhla spiklenecky pohled na vrátného a zahihňala se. Wilding na ni upřel klidný pohled. Okamžitě zvažněla. Ani jeden z nich nepromluvil. Pak menší služebna, ta pracovitá, povstala. Ostatní služebníci ji jeden po druhém následovali. Před Rebečinými užaslými zraky nabyla odpočívající skupinka vzezření oddílu disciplinovaných vojáků.

Kapitán Wilding jim chladně oznámil: „Až doposud tu panoval dosti uvolněný režim a nároky na vás byly nízké. To se teď změní. Každý, komu by se pracovní zátěž zdála přílišná, si může hledat místo jinde. S problémy a stížnostmi chodte za mnou. Sira Anthonyho ani slečnu Seatonovou nebudete za žádných okolností zbytečně rušit. Je to jasné?“

Bylo to jasné. Kapitán je všechny obešel, vštípil si do paměti jméno a pracovní povinnosti každého z nich, a pak

je propustil. Nepůsobili dojmem, že by z něj měli strach, ale rozhodně na ně silně zapůsobil. Rebeka musela uznat, že si vedl velice dobře.

Stejně účelně provedl kapitán pohovory s oběma uchazeči o místo kuchaře. První byl velice namyšlený Francouz. Wilding si prohlédl jeho doporučující dopisy a pak ho požádal, aby připravil pro něj a pro slečnu Seatonovou na zkoušku něco k jídlu. Francouze myšlenka, že by měl dokazovat své umění tak primitivním způsobem hluboce urazila, a tak hrdě odkrácel.

Druhá uchazečka byla baculatá, mírná Francouzka. Neměla zdaleka tak oslnující doporučení jako první kandidát, ale když ji Kenneth požádal, aby předvedla co umí, jen na okamžik zvedla obočí a pak se dala do práce. Za dvacet minut poslala svým posuzovatelům vynikající sladkou omeletu s konvicí lahodné kávy.

Rebečiny pochybnosti o takovém způsobu výběru kandidátů se rozptýlily hned s prvním soustem. „Opravdu výborné," pochválila kuchařku. „Chytře využila višně v brandy k rychlé přípravě omáčky, přijmete ji?"

Kapitán Wilding, usazený na protějším konci stolu v ranní jídelně, polkl sousto omelety. „Ano. Madame Brunelová obstála ve všech třech částech zkoušky velice dobře."

Rebeka si ukrojila další sousto. „Jaké tři části to byly?"

„První a nejdůležitější je postoj k zaměstnavateli. Byla ochotná nám vyhovět, když jsme si něco přáli." Kapitán se napil kávy. „Dále projevila důvtip a schopnost improvizace. V nejkratším čase zjistila, jaké suroviny jsou k dispozici, a pak z nich bleskově připravila výborný dezert. A zatřetí, jídlo samo je vynikající."

Rebece zůstala ruka s vidličkou v púce cesty k ústům. „Nemělo by být její kuchařské umění ze všeho nejdůležitější?"

„Ani to nejlepší umění na světě není nic platné u člověka, který je příliš ješitný, než aby se podřídil potřebám ostatních členů domácnosti. A v tomto domě je vstřícná, přátel-

la povaha obzvlášť potřebná, protože se tu vyskytly určité potíže."

Rebeka v zamyšlení dojídala omeletu. Nový tajemník zřejmě rozumí lidské povaze lépe, než na první pohled z jeho vzhledu soudila. A také má rád obrazy. Možná že její otec přece jen nevolil tak špatně. Vstala. „Začal jste dobře, kapitáne. Uvidíme se u večeře."

Tázavě zvedl tmavé obočí. „Takže já jsem zase prošel vaší zkouškou?"

Rebece teď nebylo příjemné pomyšlení, jak skepticky k němu zpočátku přistupovala, a tak řekla jen: „Zaměstnal vás můj otec. Mně nepřísluší podrobovat vás jakýmkoli zkouškám."

„To jste příliš skromná, slečno Seatonová," namítl s náznakem ironie. „Váš otec by jistě okamžitě propustil tajemníka, vůči kterému byste projevila nechuť."

„To máte pravdu, ale já bych si rozmyslela stěžovat si na člověka, kterého si otec oblíbil." Znovu se na něj zadívala. Co se vlastně skrývá pod jeho drsnými rysy? Proč jí připadá tak velice odlišný od všech ostatních mužů, které zná? Věděla, že to nikdy nezjistí, pokud bude Kenneth nucen hlídat a cenzurovat každé slovo, které vypustí z úst, ze strachu, že bude propuštěn.

Proto ho upozornila: „Se mnou můžete vždycky mluvit naprosto volně. Nemusíte se bát, že zneužiji nějaký váš výrok, abych pak po otci žádala vaše propuštění."

Zvedl obočí. „Takže mi dovolujete, abych se choval jako hrubý, beztaktní voják?"

„Přesně tak."

V šedých očích mu šibalsky zajiskřilo. „Nenamítala byste tedy nic, ani kdybych na vás třeba loudil hubičku?"

Zůstala na něj upřeně zírat a do tváří se jí vehnala červeně. „Cože?"

„Promiňte, slečno Seatonová. Nemyslel jsem to tak, že bych vás opravdu chtěl líbat, jen jsem se pokoušel najít hranici, kam až smějí sahat mé poznámky."

„Právě jste ji překročil. Tohle už nedělejte." Prudce se otočila na podpatku a odkráčela z místnosti. Ani za nic na světě by se nedokázala rozhodnout, co ji vyvedlo z míry víc - zda jeho zmínka o tom, že by mu mohla dát hubičku, nebo jeho ujištění, že po tom ve skutečnosti netouží.

Kennethovi zbývala do pracovní schůzky se sirem Anthonym ještě půlhodina, a tak se vrátil do své ložnice. Služebné ji vzorně uklidily, až tu všechno čistotou jen zářilo, a vrátný mu dovezl zavazadla z hostince, kde na dnešek přespal. Pomyslel si, že většina služebnictva bude patrně odvádět uspokojivé výkony, jen nati sebou potřebují cítit pevnou ruku.

Vybalení osobních věcí mu zabralo pouhých pár minut. Z nějakého nejasného důvodu si přivezl i portfolio se svými kresbami. Zastrčil je až dozadu do šatní skříně, aby je skryl před pohledy služebnictva. Pak přešel přes místnost k oknu. Cítil se unavený, piko by právě ušel patlesát kilometrů. Přetvářka člověka velice vyčerpává.

Vyhlédl oknem do malé zahrady. Všude kolem se prostíraly domy a střechy čtvrti Mayfair, nejmódnější části města, které představovalo srdce Británie. Kenneth navštěvoval školu v Harrow, vzdálenou jen pár mil od Londýna, ale nikdy ve velkoměstě nestrávil víc než několik málo dní. Ve věku, kdy mohl začít objevovat kouzla Londýna, se stal vojákem a opustil Británii.

Premýšlel nad tím, co mu asi zdejší pobyt přinese. Někde tady poblíž, žije Termione, lady Kimballová, obklopena pohodlím získaným z peněz, o které připravila svého zemřelého muže a jeho rodinu. Kenneth upřímně doufal, že se s ní tady nesetká. Neviděl ji sice celých patnáct let, ale přesto by se k ní jen těžko dokázal chovat zdvořile.

Blízko odsud bydlel také lord Bowden, který po něm žádal pravidelné zprávy o postupu jeho pátrání. Kenneth si povzdechl a usadil se do křesla. Snažil si srovnat v hlavě první dojmy z této domácnosti. Jeho pátrání bude ještě špičavější práce, než si původně myslel. Sir Anthony jistě

dokáže být vznětlivý a dokonce někdy arogantní, ale přesto je svým způsobem sympatický. Bude mimořádně obtížné denně spolupracovat s mužem, o němž se zároveň má snažit zjistit takové kompromitující skutečnosti, které by vedly k jeho zničení.

Připomněl si, že pokud Seaton opravdu zabil svoji ženu, pak si zaslouží spravedlivý trest. Ale byl by sir Anthony schopen vraždy? Možná ano. Je to citově založený, vášnivý, umíněný člověk, který je zvyklý sobecky žádat, aby bylo vždy po jeho. V záchvatu vzteku by zřejmě byl schopen násilného chování. Možná se s manželkou procházel po okraji útesu, pohádali se a on ve vzteku postrčil manželku k okraji srázu. Za to ovšem zaslouží vězení, i kdyby neměl v úmyslu Helen zavraždit.

Jak se ale dá takový zločin dokázat, když chybí svědkové? Kenneth musí zjistit, co se přesné dělo v domácnosti Seatonových v době Heleniny smrti - a věnovat pozornost nejen skutečným událostem, ale i emocím, které se za nimi skrývaly.

Vybavil si chování Rebeky Seatonové, když se vyjádřila, že její matka zahynula „hroznou, hloupou náhodou“. V její reakci jako by se skrývalo něco víc než pouhý smutek. Snad i náznak, že by na Bowdenově podezření mohlo být něco pravdy. Co tím asi Rebeka myslela, když prohlásila, že se její otec z té události dodnes nevzpamatoval? Že ho stále drtí smutek - anebo výčitky svědomí?

Při vzpomínce na Rebeku Seatonovou sebou trhl. Rozhodně si měl odpustit tu idiotskou poznámku o hubičce! Prskala pak na něj jako podrážděná kočka. Musel si ale přiznat, že ta mladá žena má v sobě doopravdy něco, co ho neodolatelně přitahuje. Rozhodně nejde o žádnou lásku na první pohled; vždyť si ani není jistý, zda je mu sympatická. Její osobnost však v sobě má něco neobyčejně poutavého, co způsobilo, že mu unikla tahle provokativní poznámka. Je na něm přece jen znát, že žil příliš dlouho odtržený od civilizované, kultivované společnosti. Musí se znovu naučit zdvořilým způsobům.

Po několika prvních hodinách strávených v domě Seatonových se jen utvrdil v názoru, že jeho výtvarné dovednosti jsou ryze amatérské. Teď však vzal do ruky tužku a začal si beze spěchu črtat na tabulku. Kreslení mu vždycky přinášelo úlevu od starostí. Často se mu také osvědčovalo, když si potřeboval vyjasnit myšlenky a srovnat všechno v hlavě.

Nakreslil si miniaturní obrázek vnadné Lavinie. Mohla by představovat dobrý model pro dekadentní Venuši. Pak ji přeskrtal. Zvláštní věc, že třebaže vždycky zbožňoval krásu, nikdy v životě se nezamíloval do ženy, která byla všeobecně považovaná za krásnou. Catherine Melbourneová, manželka jeho přítele vojáka, která prošla s jejich vojskem Španělsko a Belgií, patřila k nejoslnivějším ženám, jaké kdy viděl, a k tomu měla nesmírně dobrou a laskavou povahu. Ochotně by za ni a za její malou dcerušku položil život, ale vždycky k ní choval jen čiré přátelství, dokonce i poté, co ovdověla. Zato miloval Marii, divokou španělskou partyzátku.

Uvědomil si, že Maria a Rebeka mají vlastně něco společného: žádná z nich není konvenční kráska, ale obě ho nějakým neobvyklým způsobem upoutaly. Obě přímo planuly vášní. Maria vlasteneckou láskou ke Španělsku a Rebeka pravděpodobně nadšením pro malování. Talent sám by jí k vytvoření tak skvělých obrazů nestačil, jistě musí malování zbožňovat tak, až to hraničí s posedlostí.

A právě tato vášeň pro určité životní poslání ho vzrušovala nejvíc. Maria žila a zemřela pro Španělsko, ale pokud měla čas a chuť, milovala se s ním jako divoká kočka a bylo to hluboce uspokojivé, bouřlivé a nevázané. Nedovedl si představit běžný, všední život po jejím boku, ale přesto ji požádal o ruku. Kdyby tehdy jeho nabídku přijala, vypadalo by dnes všechno jinak? Byla by Maria ještě naživu?

Útroby se mu sevřely steskem a silou vůle vytlačil obrázek Marii z mysli. Minulost se už změnit nedá a on musí myslet na přítomnost. A také na budoucnost Beth a Suttertonu.

Pátrání určitě nebude snadné. Ještě by mu mohl pomoci ten kočí, a také se pokusí vyhledat svého předchůdce Toma

Morleyho. Svoji situaci však neviděl optimisticky; výzvědná služba ho naučila, že celkový obraz je třeba pečlivě skládat z velkého počtu drobných kousků, pocházejících od různých informátorů. A tady neměl dostatek zdrojů.

Uvědomoval si, že nejlepší zdroj informací o Helenině smrti patrně představuje Rebeka. Určitě ví věci, které se nedonesly nikomu ze služebnictva. Musí si hledět pěstovat její přátelství - a pak ho bude muset zradit.

Tiše zaklel a začal se připravovat k odchodu do kanceláře sira Anthonyho. To, co prožíval ve válce, mu připadalo čistší a čestnější než úkoly, které měl před sebou tady.

„Těm všem pošlete zdvořilé upomínky o zaplacení," poklepal sir Anthony na hromádku dopisů. „Většinou jsou to šlechtici. Měšťané platí účty mnohem ochotněji."

Chvilí se prohrabával v nepořádku na tajemnickém stole, až. z. něj vytáhl sešit vázaný v kůži. „Vaším dalším úkolem bude vést mi diáře. Vždycky poznamenám na kousky papíru, co si přeju, aby se do nich zaneslo." Otevřel sešit a ukázal Kennethovi, že hned vpředu je zastrčen asi tucet narychlo napsaných poznámek. „Tohle je potřeba přepsat."

Kenneth si vzal diář a přešel pohledem jednu stránku. Ohledným rukopisem Toma Morleyho tu stály záznamy jako: „5. února, 10.00 - 11.00: vévoda z Candoveru s rodinou, první náčrtky. Sluneční záře přes clonu mlhy". Týž den tu byla zaznamenána ještě dvě další sezení, pak návštěvy přátel a schůze rady Královské akademie. Kennetha napadlo, že diář z léta, kdy lady Seatonová přišla o život, by mu mohl poskytnout nedocenitelné informace o tom, čím se v té době sir Anthony zabýval.

„Jste velice zaměstnaný," poznamenal.

„Až příliš. Loni jsem měl celkem tři sta šest sezení. Neposkytuje mi to dost času na historické malby." Povzdechl si. „Jenomže je velice obtížné odmítnout dámu, která vás prosí o portrét a říká vám, že nikdo jiný by ho nesvedl tak výstižně."

Kenneth se zdržel poznámky, kterou už měl na jazyku, že se přece sir Anthony přiznal, jak se mu portrétování svým způsobem líbí. Kromě toho mu příjmy z něj dovolují udržovat tuto přepychovou domácnost. „Přejete si vysvětlit mi ještě něco pane?“ zeptal se raději.

„To pro dnešek stačí.“ Sir Anthony se zvedl. „Diktování dopisů necháme na zítřejší dopoledne. Zatím máte práce dost.“

To bylo slabé vyjádření; Kenneth viděl, že mu zabere řadu dní, než dožene zanedbanou práci. Chtěl se sira Anthonyho zeptat, s čím má začít, když se z chodby ozvaly ktoky. Po nedbalém zaklepání se dveře otevřely a objevili se v nich tři módně oblečení lidé. Vyšší ze dvou mužů, švihák asi Seatonová věku, se podivil: „Copak že jsme tě nenašli u malířského stojanu, Anthony?“

„Právě zaučuju nového tajemníka, který se tu jakoby řízením osudu objevil,“ Seaton pokynul směrem ke Kennethovi. „Tady kapitána Wildinga za mnou poslal neznámý přítel, který si přeje zůstat v anonymitě a který věděl, že naléhavě potřebuji tajemníka. Jsi snad ty ten člověk, kterému bych měl poděkovat. Malcolm?“

Malcolm přejel Kennetha pronikavým, zvědavým pohledem. „Kdybych si přál zůstat v anonymitě, jistě bych se k tomu teď nepřiznával,“ odpověděl.

Sir Anthony pobaveně přikývl, jako by tato odpověď znamenala potvrzení jeho domněnky. „Kapitáne Wildingu, tihle lidé patří k mým nepolepšitelným zahálčivým přátelům, kterým se zlíbilo používat můj ateliér jako salon.“

„Ale pouze pozdě odpoledne,“ podotkla žena, stojící hned za Malcolmem. Kenneth v ní ke svému překvapení poznal bujně vyvinutou Lavinii, nyní oblečenou podle poslední módy.

„Pokud člověk nemůže být tyranem pod svou vlastní střechou, tak kde už by mohl být?“ podotkl sir Anthony a pak všechny návštěvníky představil Kennethovi. Ukázalo se, že elegant Malcolm je lord Frazier, šlechtic zabývající se

také malbou. Druhý muž byl naopak pomeňší, zavalitý a usměvavý. Jmenoval se George Hampton a byl to rytec a majitel nejznámější britské tiskařské dílny. Lavinia mu byla představena jako lady Claxtonová. Kenneth si všechny pozorně prohlédl. Uvědomoval si, že museli dobře znát Helen Seatonovou.

Po několika minutách všeobecného hovoru řekl Malcolm Frazier: „Doufal jsem, že spatřím, jak pokračuješ s prací na novém obrazu z bitvy u Waterloo. Mohl bych se podívat?“

Sir Anthony pokrčil rameny. „Od tvé poslední návštěvy jsem měl jen málo času, abych na něm pracoval, ale jestli chceš, mohu ti ho ukázat.“ Nabídl Lavinii rámě a vybídl všechny, aby s ním přešli do ateliéru.

Než skupina stačila opustit kancelář, ve dveřích se objevila Rebeka Seatonová, s účesem ještě neuspořádanějším než předtím. Když uviděla návštěvníky, zarazila se. Lord Frazier protáhl: „Tak jak se daří nejhezčímu ze všech maliřů v Londýně?“

„To opravdu netuším.“ odpověděla. „Myslíte sebe?“

Zasmál se a přešel bez povšimnutí náznak, že je příliš marnivý. „Jste jediná žena, která odmítá přijímat poklony.“

„Kdybyste jich pořád tolik nerozdával, jistě bych o ně stála víc,“ odvětila Rebeka mile a přivítala se s Lavinii a s Georgem Hamptonem.

Když návštěvníci odešli, Rebeka za sebou zavřela dveře a obrátila se na Kennetha: „Vidím, že jste se právě seznámil s některými členy salonu Seatonových.“

Kenneth zvedl obočí. „Domníval jsem se, že sir Anthony žertoval, když tvrdil, že lidé používají jeho ateliér jako salon.“

„Otec by nesnesl návštěvy v dopoledních hodinách, ale pozdě odpoledne má kolem sebe docela rád lidi, kteří se chodí dívat na jeho obrazy a hovoří s ním i s těmi, kdo mu

zrovna stojí modelem. Někdy je to až obtížné." Pátravě se rozhlédla po kanceláři. „Neviděl jste kocoura?”

„Kocoura?”

„Takové malé zvíře se čtyřma nohama, vousy a ocasem." Nahlédla zběžně pod otcův stůl. „V téhle místnosti se můj kocour obvykle schovává.”

Kennethovi se vybavilo, že třebaže věnoval pozornost siru Anthonymu, koutkem oka přece jen zahlédl, jak se po podlaze mihl nějaký stín. Přešel ke skřínce s psacími potřebami a nakoukl pod ni. Setkal se s pohledem páru velkých žlutých očí. „Řekl bych, že je tady.”

Rebeka si klekla před skříňku. „Pojď ven, Šedovousku! Je už skoro čas na večeři.”

Zvíře se vyplížilo zpod skříňky a líně se protáhlo. Byl to hubený velký šedý kocour s jizvami po bojích na uších a s chybějící špičkou ocasu, o kterou zřejmě také přišel v nějaké šarvátce. Rebeka na něj začala tiše, mazlivě mluvit, a zvedla si ho na rameno. Kennetha zaujalo, jak její odtažitý, ironický výraz najednou zněžněl. „Jak že se jmenuje?” zeptal se.

„Šedovous,” odpověděla Rebeka a hladila kocoura po zádech, až se rozpředl. „Byl to vyhladovělý pouliční kocour a chodil žebrať k našim dveřím. Začala jsem ho pravidelně krmit, ale trvalo řadu měsíců, než mi dovolil, abych se ho dotkla. Teď je z něj opravdový domácí mazlíček.”

Kennetha příjemně překvapilo, jakou péčí byla Rebeka ochotná věnovat zdivočelému hladovému zvířátku. Chtěl využít situace a poškrabal kocoura mezi ušima. „Je to hezky chlapík,” pochválil ho. „A taky se umí dobře chovat. Návštěvu těch módních hejsků celou prospal.”

„Na takové nájezdy cizích lidí je zvyklý. Máme tucty návštěvníků, kteří sem občas chodí, ale tihle tři sem zavítají vůbec nejčastěji. Otec, George a Malcolm jsou přáteli už od dob, kdy společně studovali malířství. George je můj kmotr. Zhotovuje rytiny podle otcových obrazů.”

„Jsou opravdu skvostné a velice přispěly k tomu, že se váš otec proslavil." Kenneth znovu pohladil kocoura a prsty se přitom téměř dotkl Rebečiny tváře. Napadlo ho, zda je její pleť na omak opravdu tak jemná, jak vypadá. Radši ruku odtáhl, aby se ho nezmocnilo pokušení se o tom přesvědčit. „Už jsem tu Lavinii viděl a pokládal jsem ji za profesionální modelku. Překvapilo mě, že je to ve skutečnosti lady Claxtonová," poznamenal.

Rebeka se usadila do křesla, s kocourem stále na rameni. „Měl jste potíže ji poznat, když byla oblečená?" zeptala se.

Kenneth potlačil úsměv. „Musel jsem se podívat dvakrát, abych si byl jistý, že je to táž žena."

„Lavinia bývala nepřiliš známou herečkou a dělala modelku malířům, ale pak se provdala za jednoho starého baroneta. Dnes je to bohatá vdova a libuje si ve výstřednostech. V těch nejvybranějších společenských kruzích ji nepřijímají, ale mezi umělci je velice oblíbená." Rebeka se otřela tváří o jemný kočičí kožíšek. Hlasem až příliš lhostejným dodala: „Taky je to otcova současná milenka, aspoň myslím."

Kenneth okamžitě zpozorněl. Rebeka si všimla změny jeho výrazu a chladně se zeptala: „Šokovala jsem vás tím snad, kapitáne?"

Vzpamatoval se. „Možná jsem byl mimo Anglii příliš dlouho. Když jsem odjížděl, pokládalo by se za nepřípustné, aby mladá dáma hovořila o nemanželských milostných vztazích."

Sebeironicky se usmála. „Ale já už nejsem nijak mladá, ani nejsem dáma. Oficiálně jsem si zničila pověst. Umělecký svět je dostatečně nekonvenční, aby mě nezavrhl, i kdyby jen proto, že jsem dcera sira Anthonyho Seatona, ale do salonů skutečně vybrané společnosti bych vstoupit nesměla."

Kenneth věděl, že na jeho reakci teď velice záleží, zda si ho Rebeka oblíbí nebo ne, a tak se zeptal: „To, že jste si zničila pověst, vás spíš posílilo, anebo oslabilo?"

Jeho otázka ji nejprve zarazila, ale po krátkém zamyšlení odpověděla: „Myslím, že mě to posílilo. Neuvědomovala jsem si hodnotu své pověsti, dokud jsem si ji nepokazila, ale v určitém směru mě celá ta situace vlastně osvobodila.“

Přikývl a posadil se znovu za stůl. „Nejsme definováni svými úspěchy, ale spíš svými prohrami.“

Přestala hladit kočku a se zájmem na něj pohlédla. „Napadají vás zajímavé myšlenky.“

„Tohle už jsem slyšel v životě víckrát,“ odvětil suše, „ale obvykle to neměla být žádná poklona.“

Usmála se a její obličej se rázem celý rozzářil. „Ode mě to určitě poklona je, kapitáne.“ Vstala a kocour jí zůstal kolem krku jako huňatá šála. „Uvidíme se u večeře. V tomto domě platí nepřekročitelný zákon, že se večeří společně.“ Přejela pohledem k portrétu lady Seatonové. „Matka věděla, že otec i já se často zabereme do práce tak, že nevnímáme nic jiného, a tak trvala na tom, abychom se alespoň při jednom jídle denně chovali jako kulturní lidé.“

„Jste jí velice podobná,“ poznamenal.

„Vlastně ani ne. Máme stejnou barvu vlasů a očí, ale matka byla daleko vyšší, skoro jako otec.“ Rebeka se odvrátila od portrétu a vzala kocoura do náruče. „A kromě toho byla samozřejmě krásná.“

Kenneth nevěděl, zda nemá podotknout, že Rebeka je přece také krásná, ale pak tu myšlenku zavrhl, protože by to určitě pokládala za planou lichotku. Když ale sledoval, jak jí vlasy v paprscích zapadajícího slunce září jako tekutý oheň, viděl jasně, že Rebeka v sobě má skutečnou krásu pro toho, kdo je ji ochoten vidět. V duchu se napomenul, že na takové věci nesmí myslet, a raději se zeptal: „Byla lady Seatonová tak okouzující, jak se zdá z jejích portrétů?“

„Když byla šťastná, celý dům jako by se rozzářil. Ale když byla smutná...,“ Rebeka zaváhala. „Všichni známe, jaké to je.“

„Trpěla snad náládovostí?“

Rebeka náhle nasadila kamenný výraz, a přistoupila ke dveřím. „Kdo z nás někdy nebývá náladový?"

Zřejmě se dotkl nějakého jejího citlivého místa. Uvědomil si, že pokud si má získat její důvěru, musí jí teď prozradit něco podobného o sobě. Tiše řekl: „Moje matka umřela, když mi bylo šestnáct. Nic jiného mi v životě nepůsobilo takové utrpení."

Rebeka těžce polkla. „Zanechává to... zanechává to v životě člověka nevyplněnou propast." Zavřela na okamžik oči. „Jak vaše matka zemřela?"

„Pomalu a bolestivě, na úbytě." Zaplavily ho trpké vzpomínky na ten hrozný rok. „V bitvách jsem viděl mnoho odvahy, ale nikdy větší, než jakou projevila tváří v tvář smrti ona."

Kenneth se sice fyzicky podobal otci, ale povahu zdědil po Elizabeth Wildingové. Jedna z jeho prvních vzpomínek byla na matčiny dlouhé, krásné prsty, jak svírají jeho baculatou ručičku a učí ho, jak se podepsat. Právě od ní se naučil kreslit a doopravdy všímavě pozorovat svět kolem sebe.

Kennethův otec sice svoji ženu svým způsobem miloval, ale s jejím pomalým umíráním se vyrovnat nedokázal. Právě ke svému synovi se v té době obtáčela pro podporu i útěchu. Toho roku byl Kenneth nucen dospěl. Společný nuttek ho sblížil s malou sestřičkou a jejich vazbu nepřerušila ani dlouhá léta odloučení.

Šedovous tiše zamňoukal a vytrhl tím Kennetha ze zamyšlení. Vzhlédl a zjistil, že na něj Rebeka upírá soucitný pohled.

Vzchopil se. Jeho záměrem přece bylo projevit účast jí, a ne se poddávat vlastní slabosti. Vstal. „Váš otec mi vysvětloval, jak vést diář. Přechovávají se v této kanceláři také starší deníky? Možná by mi pomohlo lépe proniknout do všech záležitostí sira Anthonyho, kdybych si mohl prohlédnout i deníky z minulých let."

„To se budete muset zeptat otce. Nejsem si jistá, kde je má uloženy. Uvidíme se u večeře, kapitáne." Obrátila se a opustila kancelář.

Pozoroval ji, jak odchází, a pomyslel si, že jeho první tušení bylo správné: s Rebekou opravdu nebude snadné pořízení.

Rebeka scházela po schodech dolů do kuchyně a hladila přitom Šedovouse. Hovor o matce ji rozrušil a smutek kapitána Wildinga, s jakým hovořil o vlastním osudu, vyvolal tesknou náladu i v ní. A také ji překvapila citlivost, kterou by u něho nehledala. Ten drsný důstojník jako by jí na okamžik v sobě odhalil chlapce, jakým kdysi býval.

Právě tak ji příjemně překvapil svou reakcí, když mu záměrně pověděla o tom, jak si zničila pověst. Je snášenlivý a přemýšlivý.

Nakrmila kocoura a zamířila znovu do svého ateliéru, zbývala jí ještě půlhodinka, pak se bude muset převléknout k večeři. Dost času. aby zkusila zhotovit jeden nebo dva nové náčrty kapitána.

Kapitola 6

Podle předběžné dohody navštívil Kenneth lorda Bowdena, aby mu podal zprávu o svém prvním týdnu pobytu v domě Seatonových. Okamžitě byl uveden do Bowdenovy pracovny. Jakmile vstoupil, Bowden odložil noviny a pokynul mu, aby se posadil. „Dobrý den, lorde Kimballe. Tak jaké zprávy mi přinášíte?“

Kenneth si prohlížel jeho obličej. Teď, když znal sira Anthonyho, jasně rozpoznával značnou fyzickou podobnost obou mužů. Sir Anthony měl však v sobě osobitou živost, záblesky šarmu i občasné netrpělivosti, a to všechno působilo, že se zdál mnohem mladší než o pouhé dva roky, které bratry ve skutečnosti dělily. „Neudělal jsem takový pokrok, jak bych rád," odpověděl a posadil se. „Pátrání bude postupovat pomalu." Stručně Bowdenovi vysvětlil, že v domě chybí služebnictvo, které by si pamatovalo na uplynulé léto, a že musí trávit mnoho času prací nad nahromaděnými úkoly. Pak popsal, jakým způsobem hodlá dál postupovat, a svůj výklad uzavřel: „Sir Anthony si vede podrobné diáře, které by mohly odhalit hodně faktů o kritickém časovém období. Bohužel jsem zjistil, že příslušný diář zůstal ve venkovském sídle, a to v důsledku zmatku, který nastal po smrti lady Seatonové. Nedostanu se k němu, pokud nezůstanu v domácnosti sira Anthonyho do léta, kdy

odjíždí na venkov. Vzhledem k obtížnosti pátrání to možná budu muset do té doby vydržet."

Bowden ho vyslechl a zamračil se. „Doufal jsem, že získáte nějaké výsledky dřív."

„Určitý pokrok jsem přece jen udělal. Seznámil jsem se s přáteli sira Anthonyho. Brzy se jich budu moci začít vyptávat na minulost. A také si chci promluvit s předchozím tajemníkem Morleym."

„To je jednoduché," Bowden vzal pero a napsal mu na kus papíru jméno a adresu Toma Morleyho. „Teď pracuje jako tajemník člena parlamentu, mého přítele."

Kenneth přikývl a vzal si od něj papírek. „Předpokládám, že jste zařídil i tohle, takže se volné místo u sira Anthonyho nevyskytlo pouhou náhodou."

„Zjistil jsem, že Morley má politické ambice. Pak už bylo snadné se postarat, aby doslal nabídku takového zaměstnání, které by mu v jeho snahách pomohlo." Bowden se opřel v kresle pohodlněji a propletl prsty obou rukou. „Chápu, že jste zatím nemohl získat skutečné důkazy, ale jaké máte všeobecné dojmy?"

Kenneth se krátce zamyslel a začal: „Smrt lady Seatonové připomíná otevřenou ránu, která všechny bolí, ale nikdo o ni nechce mluvit. Sir Anthony se o své ženě přede mnou nezmínil ani jednou, ale někdy se upřeně dívá na její portrét, visící v jeho pracovně. A jeho dcera nedokáže o matčině smrti mluvit skoro vůbec. Přál bych si, abych uměl číst jejich myšlenky, ale bohužel to nedokážu." Kenneth se tázavě zadíval na Bowdena. „Je lady Claxtonová ta milenka, o které se proslýchalo, že se s ní sir Anthony chtěl oženit? Určitě spolu něco mají, ale jejich poměr se zdá spíše nezávazný."

„Lavínia Claxtonová?" odfrkl si Bowden. „To se dalo čekat! Ta má spoustu milenců. Anthony zavraždil Helen kvůli nějaké jiné ženě, ale nedokázal jsem zjistit, kvůli které. Svým způsobem dokáže být diskrétní."

Kenneth si pomyslel, že pokud sir Anthony miloval nějakou ženu natolik, že byl ochoten kvůli ní i zabíjet, pak by

bylo zvláštní, že by teď udržoval poměr s Lavinií, a ne s předchozí milenkou. Kdoví, zda nějaký takový poměr opravdu existoval. Měl z toho všeho pocit, jako by se honil za samými neurčitými stíny.

„A jaká je moje neteř?" zeptal se Bowden nečekaně.

Kenneth se přistihl, že se mu o Rebece vůbec nechce mluvit. „Skoro ji nevidím, vždycky jen u večeře. Je tichá a tráví všechn čas ve svém ateliéru. Věděl jste, že je to talentovaná malířka?"

Bowden zvedl obočí. „To jsem netušil. Možná by se tím vysvětlil její nedostatek morálky. Umělci se často domnívají, že boží a lidské zákony se na ně nevztahují."

Kenneth musel ovládnout podrážděnost, kterou v něm tento výrok vzbudil. „Slečna Seatonová možná udělala pošetilou chybu, když byla velice mladá, ale od té doby se zřejmě nedopouštěla žádných špatností, aspoň jsem o ničem takovém neslyšel."

„Snažte se usilovněji," uzavřel debatu Bowden. „Jistě se o ní dozvíte něco kompromitujícího. A doufám, že příště mi toho budete moci povědět víc."

Kennethovi se takový nátlak vůbec nelíbil, a tak poznamenal: „Je chyba trvat na tom, abych vám chodil podávat zprávy každý týden. Budete zklamaný, protože se vám bude zdát, že nepostupuju dost rychle, a já budu zase mít špatný pocit z toho, že mi stále nahlížíte do karet."

Bowden se zachmuřil. Po dlouhém mlčení neochotně souhlasil: „Možná že máte pravdu, ale v každém případě musím trvat nejméně na měsíčních schůzkách."

„Dobrá, ale naše setkání by se měla odehrávat někde jinde než tady. Bydlíte necelou míli od sira Anthonyho. Kdyby se náhodou dozvěděl, že mě někdo spatřil vcházet do vašeho domu vyletěl bych do pěti minut na ulici. A ze stejného důvodu mi do Seatonové domu nepište, leda v nejnaléhavějším případě." Podal Bowdenovi kus papíru s adresou. „Pro osobní korespondenci používám poste restante. Vybírám si poštu každý den nebo aspoň obden."

Rozloučil se a vyšel z lordovy pracovny, ale chvilku počkal v zšeřelé chodbě, protože vrchní sluha právě přijímal drobnou, půvabnou ženu se stříbřitými vlasy. Z jeho chování bylo zřejmé, že jde o paní domu. Bowden se tedy oženil, i kdyby jen proto, aby si v rodině udržel titul a ten se neocitl v rukou nenáviděného bratra.

Lady Bowdenová přešla ke schodišti, povšimla si Kennetha a pozdravila ho nepřítomným pokývnutím hlavy. Kenneth si pomyslel, jakým asi manželem může být Bowden, stále tak posedlý svou bývalou snoubenkou.

Cestou zpátky do domu Seatonových myslel na to, že se mu práce tajemníka vlastně vcelku líbí. Sir Anthony i Rebeka jsou natolik zabraní do malování, že nezkoumají, co po celé dny dělá, pokud odvede požadovanou práci. Přátelé sira Anthonyho přijali nového tajemníka bez problémů a hovořili před ním zcela volně. Dokonce i nad služebnictvem pomalu získal autoritu, a když propustil nejlínější služebnou a najal nového vrchního sluhu, schopného muže jménem Minton, domácnost už běžela vcelku hladce.

Během řídkých chvilék volna mohl v domě obdivovat nádherné umělecké kusy. Nejvíc ho mrzelo, že vidí málokdy Rebeku. Po rozhovoru, který spolu vedli hned první den se domníval, že se s ní bude sbližovat dál a dozví se od ní o smrti její matky mnohem víc, ale ve skutečnosti ji skoro neviděl, přesně jak to pověděl lordu Bowdenovi. U večeře byli obvykle přítomni nějací hosté, což znemožňovalo vážnější konverzaci. Rebeka většinou mlčela a obvykle se brzy omluvila, jakmile ostatní přešli do salonu. Zdálo se, že ji společnost jiných lidí nezajímá. Kennetha přijala za součást domácnosti a nevěnovala mu víc pozornosti než nějakému kusu nábytku. Aby s ní mohl mluvit, musel si hledat různé záminky.

Přiznával si ovšem, že netouží po hovoru s Rebekou čistě jen kvůli plnění svého poslání. Zajímala ho ona sama, její talent, prudká povaha i skrývaná smyslnost. Opravdu ho upoutala a tím víc se mu ošklivilo, že se před ní musí

přetvařovat a tajit své pravé poslání. Pokud bude sir Anthony nakonec opravdu obviněn z vraždy a potrestán, Rebeka zcela jistě zjistí, z jakých důvodů k nim Kenneth nastoupil do zaměstnání. To pomýšlení mu bylo krajně nepříjemné.

Zastavil se na poště a zjistil, že mu přišel dopis od sestry. Beth mu musela odepsat okamžitě, jakmile obdržela jeho krátký vzkaz. Rozlomil pečeť a přečetl si, co stálo na jediném hustě popsaném papíru.

Milý Kenneth,

jsem ráda, že to ve tvém zaměstnání pokračuje dohře. Tady u nás je všechno překvapivě skvělé, hlavně díky příjezdu tvého přítele, poručíka Davidsona. Jak jsi předpokládal, zpočátku byl poněkud nesvůj, ale teď už mívá výbornou náladu a ukázalo se, že má veliký smysl pro humor. Sestřenka Olivia i já jsme si ho velice oblíbily.

Vzhledem k tomu, že má poručík Davidson zchromenou levou ruku, zjišťuji, že se v jeho společnosti necítím v rozpacích kvůli své noze, tak jak se mi to stává s většinou cizích lidí. Každé ráno podnikáme společnou vyjížďku po panství. Má řadu nápadů, jak by se daly zvýšit výnosy, aniž se muselo příliš mnoho investovat. Nájemci i nádeníci obdivují jeho zdravý úsudek a smysl pro hospodaření. Sutterton teď jako by byl ve všem všudy jiný, než když se o něj staral náš starý správce.

Pak se Beth podrobněji rozepsala o Davidsonových návrzích. Ze všech bylo jasně znát, že se Jack vyzná v zemědělství mnohem lépe než Kenneth. Kenneth si pomyslel, že pokud by se Sutterton podařilo zachránit, pak by bylo nejlepší, kdyby na něm Jack zůstal trvale jako správce.

Složil dopis a zastrčil ho do kapsy pláště. Z Bethina dopisu vyzařovala dobrá nálada a to ho zbavovalo pocitů výčitek, že ji opustil tak brzy po svém návratu domů. Jakmile ale vyšel na ulici, znovu ho přepadla sklíčenost. Ani vědomí, že pracuje pro záchranu Beth a Suttertonu, ho neuchránilo před hlubokou nechutí ke svěřenému úkolu.

Jakmile Rebeka vstoupila do otcova ateliéru, zjistila, že se sir Anthony zřejmě chystá vybuchnout vzteky. Lidé ze společnosti ho znali jako uhlazeného šlechtice, který má navíc talent na malování. Jen jeho nejbližší vnímali pod tímto povrchem vášnivě zaujatého, nezkrutného umělce.

V dětství Rebeka jednou nakreslila otce jako kouřící vulkán na samé hranici výbuchu. Když mu obrázek ukázala, zasmál se, protože dobře věděl, že přesně odpovídá skutečnosti. Pokud se sir Anthony setkal s nějakými vážnými problémy při práci, na které mu hluboce záleželo, sopka vybuchla. Rebeka se mu během těchto výbuchů vždycky raději hleděla vyhnout.

Jeho nálada se dala dobře poznat ze stavu jeho šatů. Obvykle chodil i doma stále elegantně oblečený, ale dnes ležel jeho kabátec odhozený na podlaze, rukávy měl vyhrnuté a prošedivělé vlasy rozcuchané. Všechno to byly jasné známky, že by Rebeka měla zmizet dřív, než otec postřehne její přítomnost.

Bylo ale příliš pozdě. Odložil paletu a štětec a vyštěkl: „Kde je k čertu Wilding?“

Rebeka rezignovaně vešla dál. „Myslím, že šel dnes ráno něco zařizovat.“ Nenaděla sice kapitána odcházet, ale dokázala vycítit podle změněné atmosféry, že není doma. Jako by ve vzduchu ubyl nějaký nedefinovatelný náboj.

Její otec se vrátil k velkému plátnu, umístěnému na stopinu, a zle se mračil. „Co je sakra s tímhle zatraceným obrazem v nepořádku?“

Rebeka sice sledovala, jak toto dílo vzniká, od prvních náčrtků až k nynějšímu téměř dokončenému oleji, ale teď poslušně přistoupila k plátnu a zkoumala ho znovu. Poslední obraz ze série zachycující bitvu u Waterloo zobrazoval vévodu z Wellingtonu na koni. vztyčeného ve třmenech a mávajícího třírohým kloboukem na znamení britské armády, že má vyrazit proti Francouzům. Celému obrazu dominovala heroická postava vévody a v pozadí byly vidět jeho oddíly, sešikované před bitvou.

Obrazu se nedalo nic vytknout, ale Rebeka přesto chápala, proč je s ním její otec nespokojený. Ještě nedokončené dílo postrádalo duši. Netušila však, jak to napravit. Věděla, že otec očekává nějakou odpověď, a tak váhavě konstatovala: „Není na tom nic doopravdy špatně. Wellingtonova podoba je vystižena přesně, celé bojiště působí velmi přesvědčivé a v pohybu jeho ruky je život.“

„Samozřejmě že podoba vévody i kompozice jsou v pořádku - to je na mých obrazech přece samozřejmost,“ odsekl jí otec podrážděně. „Jenomže to není skutečně velký obraz - je prostě jen dobrý.“ Znovu se zamračeně zadíval na plátno. „Wilding by mi možná dokázal říct, co tomu chybí. Konečně, on tam byl. Tak kde se toulá?“ zvýšil podrážděně hlas.

„Určitě se brzy vrátí,“ uklidňovala ho Rebeka. Hledala nějakou záminku, aby se mohla vzdálit, a tak dodala: „Půjdu říct vrátnému, aby sem kapitána poslal ihned, jakmile se vrátí.“

Než ale stačila zmizet, dveře se rozletěly a objevil se v nich kapitán. Měl na sobě obyčejný modrý kabálec a jelenicové kalhoty, ale vyzařoval stejné sebevědomí a sílu, jako by byl oblečen v šarlatové vojenské uniformě. Pokývl na pozdrav Rebece a postavil na stůl balíček. „Tady jsou pigmenty, které jste si objednal, sire Anthony. Šel jsem kolem barvířské dílny, a tak jsem je vyzvedl osobně.“

Rebeka nevyužila příležitosti se vzdálit, ale zůstala tady, magicky přitahována příchozím, a důkladně si ho prohlížela. Chtěla přijít na to, co dodává jeho vzezření takovou autoritu. Zčásti jistě fyzická síla, kterou přímo vyzařoval, ale to zdaleka nebylo všechno. Hrála tu roli také inteligence a jistá vnitřní celistvost jeho povahy, ale přesto nic z toho plně nedefinovalo podstatu jeho osobnosti.

Sir Anthony zavrčel: „Kde jste byl?“

„Vybíral jsem dodavatele vína,“ odpověděl kapitán mírně.

„Mluvili jsme o tom spolu včera, sám jste říkal, že váš současný dodavatel vám nevyhovuje. Myslím, že jsem našel lepšího.“

„Aha! Takže jste ochutnával a teď jste nejspíš pod obraz, co?“ zeptal se sir Anthony sarkasticky.

„Přirozeně jsem trochu vína ochutnal, ale rozhodně nejsem opilý,“ odpověděl kapitán s klidem. „Je mi líto, jestli vám moje nepřítomnost způsobila problémy. Nevěděl jsem, že mě budete potřebovat.“

Sir Anthony zuřivě uchopil měch olovnaté běloby a hodil ho po svém tajemníkovi. „Měl jste tu být, když jsem vás potřeboval!“

„Co to sakra má znamenat?“ Wilding rychle uhnul před letícím měchem. Ten se rozplácl o dveře a bílá barva se rozstříkla po jejich dubové výplni.

Sir Anthony se teď naprosto přestal ovládat a začal vrhat po místnosti různé další předměty. Po bílé barvě následovaly měchy s neapolskou žlutí a pruskou modří. Hrst vzácných štětců s dlouhými násadami se rozletěla ve vzduchu a zakutálela se do všech koutů atelieru. Malíř smetl jediným máchnutím paže z pracovního stolu všechno, co na něm bylo, a pak chytil nůž na oškrabování palet, začal s ním divoce mávat a hodil ho směrem, kde stála Rebeka, takže nůž jen těsně minul její rameno a odrazil se od stěny za jejími zády.

Otřesená Rebeka se už chtěla skrýt za pohovkou, ale kapitán Wilding se v tom okamžiku vrhl přes místnost a uchopil silnou rukou zápěstí sira Anthonyho. „Můžete si zničit třeba celý ateliér, když chcete,“ napomenul ho nebezpečné tichým hlasem. „ale neházejte nic po dámě.“

Sir Anthony se mu pokoušel vykroutit. „To není žádná dáma, je to moje dcera!“

Kapitánovy prsty mu stiskly zápěstí silněji. „Tím spíš byste se měl ovládat.“

Na okamžik se oba muži rýsovali nehybně proti oknu.

Štíhlá postava sira Anthonyho přímo bobtnala zuřivostí, ale proti kapitánově nemilosrdné síle byl bezmocný. Rebece se vybavil v mysli obraz blesku, zuřivě a bezvysledně útočího na horský masiv.

V otcově volné levé ruce to škublo a na okamžik jí už připadalo, že sir Anthony snad kapitána udeří. Pak se ale jeho nálada rázem změnila, jak to po jeho výbuších vzteku bývalo, a paže mu poklesla.

„To máte pravdu, zatraceně," ohlédl se po Rebece. „Ale ani jednou jsem tě neuhodil, že ne?"

Rebeka uvolnila ruce, křečovitě zaťaté v pěst. „Jen jsi mě pocákal barvou." odpověděla. „Naštěstí máš mizernou trefu."

Kapitán jejího otce pustil, ale stále se tvářil vážně. „Jsou takové záchvaty vaším častým zvykem, sire Anthony?" zeptal se.

„Zvykem snad zrovna ne, ale občas se to stává." Sir Anthony si třel pravé zápěstí v místě, kde ho předtím kapitán svíral. „Tenhle nábytek jsem vybíral podle toho, že se dá snadno očistit od barev a menší skvrny se na něm přehlédnou."

„To je velice zábavné," prohlásil Wilding suše. „Ale přesto dlužíte své dceři omluvu."

V obličeji sira Anthonyho bylo znát napětí. Nelíbilo se mu, že ho jeho zaměstnanec kárá a poučuje, co má dělat. „Rebeka si z mé náladovosti nic nedělá." namítl.

„Opravdu? Tak proč je teď celá pobledlá?"

Rebeka strnula, protože si uvědomila, že je na ní skutečně vidět prožitý šok.

„Opravdu ti tak vadí, když se rozzlobím, Rebeko?" ptal se jí otec překvapeně.

Už měla na jazyku nějakou nepravdu, aby mu nezatížila svědomí, ale nedokázala ji vyslovit nahlas, protože se na ni upíral kapitánův zkoumavý pohled. „Tvoje výbuchy mě vždycky rozruší," přiznala. „Když jsem byla malá, pokaždé jsem se bála, že snad nastal konec světa."

Její otec se prudce nadechl zděšením. „To je mi líto, Rebeko. Nevěděl jsem to. Tvoje matka...," prudce se zarazil uprostřed věty.

Její matce nikdy tyto záchvaty vzteku nevadily, sama byla také tak výbušná. Jen Rebeka vždycky utíkala a skrývala se pod postel, když její rodiče vyváděli, křičeli a ječeli, buď každý zvlášť, anebo na sebe navzájem.

Rozpačité ticho, které teď zavládlo, přerušila Rebeka tím, že rychle vysvětlila: „Můj otec měl potíže s obrazem, na kterém právě pracuje, kapitáne Wildingu. Myslel si, že byste mu mohl přispět užitečnými postřehy. Je to poslední obraz ze série o bitvě u Waterloo a Wellington mu pro něj osobně stál modelem."

Wilding se na obraz podíval. „Wellington, jak dává povel k útoku," poznamenal tlumeně. „Člověka až znervózní, když to má před sebou znova."

„Vy jste ho viděl, jak velí k útoku?" zeptala se Rebeka.

...Ano, i když jsem byl samozřejmě mnohem dál." Prohlížel si plátno podrobněji. „Sire Anthony, chcete, aby to byl klasický, idealizovaný portrét hrdiny, anebo realistické vyličení skutečné bitvy?"

Sir Anthony otevřel ústa, aby něco řekl, a pak je zase zavřel. „Wellington je udatný muž a já si přeju, aby diváci poznali jeho velikost." odpověděl pak. „Chci, aby tenhle výjev žil v jejich myslích navždy. Aby ještě za dvě stě let lidé mluvili o Seatonově Wellingtonovi."

„Možná že ve vašem podání je tento výjev příliš klasický, a právě to oslabuje jeho působivost," přemýšlel kapitán nahlas. „Vévoda i jeho kůň jsou úhlední a upravení, jako by se předváděli na slavnostní vojenské přehlídce. U Waterloo to lakové nebylo. Po dni stráveném zuřivým bojem byli vojáci i koně vyčerpaní, zablácení, zpocení a ukoptění od střelného prachu. Byl jsem sice od vévody daleko, ale přesto jsnn viděl v jeho tváři napětí a únavu."

„Jaký měl výraz?" zeptal se sir Anthony.

Wilding se zamyslel a pak začal líčit: „Slunce stálo nízko na obloze a ve chvíli, kdy mávl kloboukem, mu tvář ozářil

sluneční paprsek. Jeho výraz, nedokážu popsat slovy ale uvědomte si, kolik let bojoval, než dospěl k této rozhodující bitvě. Ve Španělsku se musel řadu let potýkat s obrovskými překážkami. Nedostatečné zásobování, armáda mnohem menší než nepřátelská. Nezlomná vůle ho přivedla na dosah vítězství - ale přitom musel být svědkem smrti mnoha svých nejbližších přátel. Ta ocel, kterou měl v nitru, by měla být znát i navenek."

„Byla to hloupost, že jsem vévodu nakreslil přesně takového, jak vypadal v ateliéru." poznamenal sir Anthony spíš sám k sobě. „Měl jsem se pokusit si představit, jaký doopravdy v té chvíli byl." Pohlédl znovu na kapitána. „Měl bych snad uvážit ještě něco?"

Wilding ukázal na pozadí obrazu. „Ti vojáci jsou vidět jasně jako za toho nejkrásnějšího počasí. Tak to nebylo - bitevní pole se proměnilo v páchnoucí peklo plné černého dýmu ze střelného prachu. Někdy člověk nedohlédl ani na sto metrů."

Sir Anthony studoval s přimhouřenýma očima svůj ob-
laz. „Toho efektu snadno docílím šedou lazurou. Ale nej-
důležitější je Wellington. Ta ocel v něm. Musím zobrazit tu
ocel v jeho nitru." opakoval zaujatě.

„Jaké motivy mají obrazy z této série, které jsou mezi
útokem jízdy, visícím v jídelně, a tímhle?"

Rebeka vytáhla z portfolia dvě kresby. „Hotové obrazy
tady nemáme, ale tyhle náčrtky jsou dost přesné. První
ukazuje spojenecké pluky, seřazené před bitvou v jedné li-
nii, kam až oko dohlédne."

Wilding přistoupil blíž a nahlédl jí přes rameno. Inten-
zivně si uvědomovala teplo jeho těla, vzdáleného jen kou-
síček od ní. Tenhle muž prošel peklem bitvy u Waterloo a
přežil. Stejně jako Wellington musí mít ve svém nitru čistou
ocel. „Kde jste byl vy?" zeptala se.

Ukázal jí na kresbu: „Asi tady, mírně doleva od středu.
Větší část dne jsme strávili potyčkami o písečnou dunu."

„Pro mě jsou na tomhle obraze nejdůležitější postavy mužů v popředí," Rebeka ukázala na mladého praporečníka a prošedivělého rotného, kteří hlídali zástavu pluku. Nad hlavami jim vlála ve větru britská vlajka jako projev vzdoru francouzské armádě, stojící na protější straně údolí.

„Vždycky na nás nejvíc působí jednotlivosti, nikoli celek." přemítal nahlas kapitán. „Mladík před svou první bitvou, který si není jistý, zda projeví v bitevním ohni dost odvahy. A veterán, zjizvený mnoha bitvami, který stál už mnohokrát tváří v tvář smrti a přemýšlí o tom, zda ho tentokrát štěstí neopustí. Divák musí myslet na to, zda tito dva muži blížící se bitvu přežijí."

Z jeho tónu Rebeka poznala, že sám ztělesňoval v různých obdobích své vojenské dráhy oba tyto typy. Jako mladík potřebnou odvahu skutečně našel a jako zkušeného důstojníka ho zase neopustilo štěstí. Oheň mnoha bitev ho ukul v takového muže, jakým nyní byl. Nesmírně se lišil od všech ostatních mužů, jaké kdy poznala, a právě tím ji fascinoval. Toužila se o něj opřít a vstřebávat jeho válečnickou sílu a rozhodnost.

V ústech jí vyschlo, ale vytáhla druhou kresbu. „Tenhle výjev je z obrany Chateau de Hougoumont." Dobývání tohoto hradu představovalo nelítostnou, krvavou bitvu, v níž hrstka spojeneckých vojáků odolávala obléhání dvou a půl francouzských divizí. Její otec si vybral okamžik, kdy Francouzi pronikli na nádvoří a obránci se je zuřivě snažili vytlačit, než bude příliš pozdě. „Chtěl vytvořit výjev vypjatého boje muže proti muži."

„Tohle je sama podstata vojenského povolání. Ten obraz je co do působivosti srovnatelný s obrazem jízdy."

Rebeka přikývla. V duchu musela ocenit, jak je Kenneth vnímavý a jak citlivě dokáže hodnotit obrazy.

Její otec se otočil od obrazu Wellingtona. „Myslíte," zeptal se svého tajemníka, „že tato série vyjádří v kostce všechno, co se u Waterloo dělo?"

K Rebečině úlevě od ní kapitán ustoupil dozadu.

„Vyjadřuje tolik, kolik se ve čtyřech obrazech vyjádřit dá." odpověděl.

„Slyším ve vaší poznámce určitou rezervovanost," konstatoval sir Anthony. „Namaloval jsem začátek, konec, přechotu a jízdu. Jaké další scény by tato série měla podle vašeho názoru zahrnovat?"

„Na vašem místě," začal Wilding váhavě. „bych vytvořil ještě dva obrazy. Především Wellingtona, jak podává ruku knížeti Blucherovi, když se Britové setkali s pruskými posilami u La Belle-Alliance. Bitvy u Waterloo se účastnila řada národů, které se spojily proti společnému nepříteli, kdyby později toho dne nedorazili na pomoc Prusové, vítězství by nebylo dost přesvědčivé."

„Hm, to je zajímavá myšlenka." souhlasil sir Anthony. „A co by mělo být na posledním obrazu.?"

„Na tom bych ukázal cenu vítězství." řekl kapitán bez emocí v hlase. „Předved'te vyčerpané, zraněné vojáky, spící kolem táborového ohně, jako by byli mrtví. A v temnotě za nimi zobrazte změť těl padlých a zničené zbraně. Ukažte, jak oběti bitvy leží společně v naprosté rovnosti smrti."

Nastalo dlouhé ticho, až Rebeka tiše poznamenala: Máte schopnost velice živého líčení, kapitáne."

„Budu o vašich návrzích uvažovat," dodal její otec. „To mi můžete věřit."

Následovala odmlka, během které Rebeku zaplavila mocná touha, ta nejsilnější emoce, jakou za mnoho měsíců pocítila. Prahla po tom, aby se mohla kapitána Wildinga zmocnit, zachytit podstatu jeho osobnosti tak, aby si něco z něj přivlastnila už navždy.

Nestarala se o to, zda se to sluší, přešla přes místnost a dotkla se jeho tváře. Přejela mu konečky prstů po jizvě. Byla hladká a tvrdá. „Kapitáne." oslovila ho chraptivě, „bohužel nedokážu odolat touze vás namalovat."

Kapitola 7

Rebečina slova a její lehký, smyslný dotek Kennetha omráčily natolik, že se nezmohl na nic lepšího než na otázku: „Co prosím?"

„Od chvíle, kdy jste se tu objevil, jsem toužila vás mít jako model." na krok od něj ustoupila. „Jste naprosto neodolatelný."

Z úst většiny žen by tato slova zněla vyzývavě, ale Rebečka připomínala spíše šetrnou hospodyni, která si prohlíží kuře a právě usoudila, že by se dobře hodilo k nedělnímu obědu. Kenneth se proto suše zeptal: „Měl bych tím být poctěn, nebo si na vás dát pozor?"

„Rozhodně byste si měl dát pozor." Podívala se na svého otce. „Nevadilo by ti, kdybych si kapitána Wildinga půjčovala denně tak na hodinu nebo na dvě?"

Sir Anthony se usmál. „Naprosto tě chápu - vlastně jsem se sám ocitl v pokušení přemalovat svého rotného ve scéně před bojem tak, aby byl podobný Kennethovi." Zadíval se na svého tajemníka. „Říká se, že se z očí každého vojáka pozná, kolika boji prošel. A Kenneth má v obličeji přesně to, co jsem chtěl vložit do postavy rotného na obraze. Ale pokud je k tomu ochotný, můžeš ho použít jako první ty."

„Souhlasíte s tím, kapitáne?" zeptala se Rebečka.

Kenneth se cítil pod jejich zkoumavými pohledy celý nesvůj. Pomyslel si, že tihle zatracení umělci vidí člověku

snad až do žaludku. Potřeboval však trávit víc času s Rebe-
kou a tuhle příležitost si nemohl nechat ujít. „Vaše přání
je mi rozkazem, slečno Seatonová," odpověděl proto.

„V tom případě se mnou pojdte do mého ateliéru."

„Omluvte mě ještě na chvílku," požádal ji a ukázal na
nepořádek panující v ateliéru. „Nejdřív musím zavolat slu-
žebnou, aby tu poklidila, než ta rozlitá barva nenávratně
zničí koberec a nábytek."

„Upozorněte je, ať při úklidu pracují potichu," nařizoval
mu sir Anthony. Vzal si tabulku a tužku, posadil se a začal
něco rychlými, zkušenými pohyby skicovat.

Kenneth otevřel Rebece dveře. Když kolem něj prochá-
zela, povšiml si, že se jí uzel hustých vlasů začíná uvolňo-
vat. Její hedvábná tizianová hříva byla příliš neposlušná,
než aby se ochotně podřizovala disciplíně. Vlasý měla teď
rozcuchané, jako by právě vstala z postele.

Nejméně posté za svůj pobyt v domě Seatonových si
Kenneth připomenul, že se musí soustředit na svůj úkol.
Dohlédl na služebnictvo a poslal Betsy do ateliéru sira
Anthonyho. Pak se vydal nahoru do Rebečina útočiště.

Zaklepal, a když ho pozvala dal, vstoupil a se zájmem se
rozhlédl kolem sebe. Zatímco ateliér sira Anthonyho měl
eleganci salonu, v Rebečině doupěti našel obílené stěny,
zkosené stropy a nedbalý půvab, připomínající selskou ku-
chyni. Do ulice vedla běžná malá okna, ale na druhou stranu
měl ateliér ještě velká okna, orientovaná na sever a pro-
pouštějící dovnitř mírné, rovnoměrné světlo, jaké je ideální
k výtvarné práci.

A všude kolem viděl samé obrazy. Některé visely na
stěnách, jiné ještě nebyly zarámované a stály opřeny o stě-
ny. Na Kennethovy smysly zaútočilo nesmírné bohatství
tvarů i barev.

Rebeka seděla ve velkém křesle a v klíně měla připravený
skicák a tužku. Ukázala na pohovku naproti sobě. „Usaďte
se pohodlně, kapitáne. Dnes si udělám jen pár ná-

črtek, protože nejdřív se musím rozhodnout, jak vás nejlíp portrétovat."

„Když spolu budeme trávit každodenně tolik času, měla byste mi raději říkat Kennethe," navrhl a usadil se.

Rebeka se usmála. „Dobře, tykejme si, a ty mi musíš říkat Rebeko." Všiml si, že oříškové oči má zeleně tečkované, takže působí trochu kočičím dojmem.

„Nikdy předtím jsem nestál nikomu modelem," podotkl Kenneth. „Co mám dělat?"

„Prozatím postačí, když se uvolníš a pokusíš se nehýbat hlavou."

Začala ho zručně skicovat a on zatím přejížděl pohledem obrazy, které měl v zorném poli. Její styl měl otcovu klasickou přesnost, ale spojenou s něčím jemnějším, emocionálním. Mnoho obrazů zpodobovalo slavné ženské postavy z historie a legend. Aniž pohnul hlavou, mohl spatřit nejméně půltucet obrazů, které se vyrovnaly krásnému výjevu s Bodiceou, který visel dole. „Vystavovala jsi v Královské akademii?"

„Ne, nikdy." odpověděla, aniž k němu vzhledla.

„Měla bys jim rozhodně nabídnout svoji práci." Podíval se na velice působivý výjev s Juditou a Holofernem. „Ukaž jim, co dokáže namalovat žena!"

„Necítím potřebu to nikomu dokazovat," odpověděla chladně.

Zase zavládlo mlčení, rušené pouze tichým škrabáním její tužky po papíru. Když si Kenneth prohlédl obrazy, které měl v dohledu, soustředil pozornost na Rebeku. Měla jemná, téměř křehká zápěstí, ale v jejích dlouhých štíhlých prstech se skrývala síla. Seděla v křesle natočená na bok, takže se jí mušelínové šaty vyhrnuly kousek nad kotníky. Ty měla stejně štíhlé a pěkně tvarované jako zápěstí.

Rebečiny tělesné tvary sice nebyly tak bujné jako Marii, ale vyzařovaly stejně silnou smyslnost a fyzickou přitažlivost. Pokaždé, když sklonila hlavu nad skicák, se Kennethovi naskytl pohled na její půvabnou šíji. Pleť měla

bledou, působící v kontrastu s tizianovými vlasy až, průsvitně. Pomyslel si, jak by asi zareagovala, kdyby ji políbil na zátylek. Nejspíš by ho napomenula, aby se zase posadil a nerušil ji v práci.

Najednou se mu zdálo, že je v místnosti tepleji, než by odpovídalo jen slabě žhnoucímu krbu. Přenesl pohled z Rebečky jinam, ale nepomáhalo to. Stále si uvědomoval její fyzickou blízkost, jako by se mu choulila na klíně. V ateliéru byl cítit lněný olej a kouř z kamen, ale Kenneth navíc ucítil slabý závan květinové vůně, lehoučké a velmi ženské. Nejspíš růže, pomyslel si. Ta vůně mu připomínala Rebeku samotnou.

Jak by asi vypadala, kdyby na sobě neměla nic víc než oblak vůně růží a závoj vlasů? Při té představě se mu zrychlil tep a na čele mu vyvstal pot.

Zatraceně! Pomyslel si, že není zvyklý na takové nečinné povalování. Žádný div, že se mu v mysli rojí erotické představy. Tím spíš, že od doby kdy měl naposledy nějakou ženu, už uběhlo několik měsíců. Pařížské lehké ženy mu připomínaly francouzské pečivo: sladké, příjemné na chuť, ale člověk na ně zase rychle zapomněl. Rebeka Seatonová by byla úplně jiné sousto.

Usoudil, že by se raději měl rozptýlit myšlenkami na něco jiného, a tak poznamenal: „Pohled na zuřícího sira Anthonyho člověku opravdu dokáže nahnat strach. Ani se nedivím, že tě to poděsilo.”

„Nebála jsem se,” odpověděla s mírným překvapením. „Otec by nikdy nikomu doopravdy neublížil. Jenom nemám ráda křik a létající předměty.”

Kenneth ale nabyl po zhlédnutí té scény přesvědčení, že by malíř dokázal napáchat škody, kterých by později mohl litovat. Bylo možné, že Helen Seatonová vyčetla manželovi nějakou jeho milenkou a vzápětí se stala obětí podobného výbuchu, jaký sir Anthony předvedl dnes? Jakou asi měla Helen povahu?

Zdálo se mu, že se naskytla vhodná příležitost, aby se o ní dozvěděl víc, a tak se zeptal: „Jak se líbilo tvé matce, když byla obklopená šílenými umělci?"

„Měla to moc ráda." Aniž k němu vzhledla, Rebeka vytrhla ze skicáku pokreslený list, odložila ho stranou a začala kreslit na novou stránku. „Přátelé ji nazývali královnou londýnského uměleckého světa. Všichni chudí malíři věděli, že od ní dostanou pár liber, aby nemuseli trpět hladu."

„Spláceli jí to?"

„Někdy." Rebeka se při těch vzpomínkách usmála. „Někteří jí spláceli dluhy v podobě svých děl. Obvykle to byly dost hrozné mazanice, protože dobří umělci půjčky většinou nepotřebují."

„Tím se vysvětlují ty prachšpatné krajinky v mém pokoji. Zřejmě se je tam snažila ukrýt."

„Jestli tě urážejí, určitě najdeme něco lepšího," navrhla inu Rebeka. „V tomhle domě je přece spousta umění."

„Mohla bys mi půjčil do pokoje některý ze svých obrazů?" Znovu přešel pohledem ty, na které viděl. „Možná ten krásný obraz přímo proti mně. Myslím, že je to Diana jako lovkyně, že?" Bohyně na něm klidně stála s rukou spočívající na luku vysokém jako ona sama a v obličeji měla zamyšlený výraz. Něčím mu připomínala Rebeku.

„Jestli chceš," souhlasila a začala novou kresbu. „Mám jeden rám, který se k tomu bude dobře hodit."

„Mohl bych si dát přestávku?" zeptal se. „Nejsem zvyklý sedět tak dlouho nehybně."

„Ale samozřejmě, promiň, že jsem na to nepomyslela sama." usmála se omluvně. „Při práci často zapomínám na čas. Dal by sis čaj? Obvykle touhle dobou připravuju konvici čaje."

„Byl bych ti vděčný." Kenneth vstal a protáhl si ztuhlá ramena.

Rebeka vstala, přešla ke krbu a postavila kotlík nad plameny. „Buď rád, že děláš model mně a ne otci. Ten je ještě daleko nemilosrdnější nežli já." Zkoumala ho pronikavým

pohledem. „Otec měl pravdu - hodil by ses neuvěřitelně dobře jako rotný do toho výjevu před bitvou.“

„Měl bych tak vypadat, protože jsem opravdu dělával rotného.“

„Opravdu?“ zůstala na něj užasle zírat.

„Dal jsem se zapsat jako obyčejný žoldnér už v osmnácti letech,“ vysvětloval. „Až později mě povýšili na důstojníka.“

„Za to, že jsi vynikl statečností a odvahou,“ dodala tiše. „To přece bývá důvodem povýšení, ne?“

„Zčásti ano, ale člověk musí samozřejmě mít také štěstí.“ Pousmál se. „Je potřeba projevít statečnost před očima důstojníka, který ho pak doporučí k povýšení.“

„Pořád mě něčím překvapuješ. Z tvé řeči jsem měla dojem, že jsi...,“ nejistě se odmlčela.

„Že jsem šlechtic,“ dokončil za ni.

Sklopila zrak. „Promiň mi to. Tvé chování a mluva ukazují na šlechtický původ, ale jestli jsi toho dosáhl vlastním přičiněním, je to větší zásluha, než kdybys tak byl vychovávan od malička.“

Pokrčil rameny. „Narodil jsem se opravdu ve vyšších kruzích, ale neshodl jsem se s otcem natolik, že jsem odešel z domova bez peněz, a neměl jsem si za co koupit důstojnickou hodnost.“

„Čím byly vaše spory způsobeny?“

Kenneth začal přecházet po místnosti sem a tam, protože mu při té vzpomínce ještě dnes nebylo dobře. Přitom se držel uprostřed podkrovního prostoru, aby nenarazil hlavou do zkosených stropů. To on má přece vyztýdat na Rebece, tak jak je možné, že se všechno otočilo? „Rok po matčině smrti se otec znovu oženil se sedmnáctiletou dívkou. A s tou jsme... nevycházeli.“

„Tak brzy po matčině smrti by bylo těžké se smířit s jakoukoli nevlastní matkou.“ poznamenala Rebeka soucitně. „A tohle byla dívka tvého věku!“

Kennethovi se na okamžik vybavil všechen hněv a odpor,

jaký tehdy cítil. „Nechovala se ke mně zrovna příjemně.“ shrnul to. „Ale můj otec byl zamilovaný. Nebo přesněji řečeno byl v říji. Nemohl jsem s ním už zůstat pod jednou střechou.“ Využil tohoto obratu konverzace a zeptal se: „Myslíš, že se tvůj otec znovu ožení? A pokud ano, nebude ti to vadit?“

Zatvářila se zaraženě, jako by ji něco takového ještě nikdy nenapadlo. „To by záleželo na tom, jakou ženu by si vybral,“ odpověděla bez nadšení. „Nezbývá mi než počkat a uvidí se.“

„Doufá snad Lavinia, že se stane příští lady Seatonovou?“

Rebeka se shýbla k male skřínce pro čajovou konvici. „O tom pochybuju. Vypadá sice vyzývavě, ale ve skutečnosti je to moc milá žena. Jenže si myslím, že se jí příliš líbí svoboda, jaké se těší jako vdova, než aby na tom něco měnila. Ale otec se možná někdy časem ožení. Určitě by rád měl znovu manželku, která by ho rozmazlovala.“ Voda v kotlíku začala kouřit, a tak jí trochu nalila do konvice, aby ji předebrhřála. „Za sebou máš obraz Lavinie.“

Otočil se a mezi jinými nezarámovanými plátny, opřenými o stěnu, hned spatřil Lavinii. Měla na sobě antické roucho zdůrazňující její vlnavé křivky, spočívala na řecké pohovce a v očích měla otevřené pozvání. Napadlo ho, že ve věčném boji pohlaví by lady Claxtonová měla hrát spíš roli lovkyně než kořisti. „Budu hádat, ano?“ navrhl. „Má představovat Messalinu, římskou císařovnu známou tím, jak porazila nej přednější římskou kurtizánu v maratónu smilnění, který vyčerpal půlku mužů ve městě.“

Rebeka se zasmála, lžičkou nabrala čajové lístky, nasykala je do konvice a přelila vařící vodou. „Má to být Aspasia, nejkrásnější a nejvzdělanější hetéra v Athénách. Malovala jsem Lavinii několikrát, dělá modelku moc ráda.“

Kenneth si pomyslel, že se manželkou sira Anthonyho asi nestane. Jenže kdo by tedy mohla být ta tajemná milenka, která možná zapříčinila smrt lady Seatonové? Připadalo mu,

že už se vyptával až dost, a tak přešel na vzdálený konec podkrovní místnosti. Do ulice tu vedla okénka, jimiž pronikalo jasné jižní světlo a ozařovalo prostý stolek a židle. V rozích za nimi stály opřené role malířského plátna a rámy. Na stole ležel mezi rámem na obraz, a třecí miskou s paličkou spící Šedovous. Když vycítil, že se k němu Kenneth přiblížil, pootevřel trochu oči, ale pak zase začal dřímat.

Ve výklenku vlevo stál masivní kus nábytku, podobný složitě zdobené budově v italském stylu. Mezi vystupujícími sloupky se téměř neznatelně skrývaly malé zásuvky. Kenneth přejel prstem po jedné z obloukových nik, obsahujících štětce a jiné menší malířské nástroje.

Rebeka zavolala z druhého konce ateliéru: „Tahle skříňka na malířské potřeby byla zhotovena speciálně pro jednoho vlámského malíře ze sedmnáctého století, jmenoval se Van Veeren.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Není divu.“ postavila na táč všechno potřebné k podávání čaje a nesla ho ke stolu. „Nebyl moc talentovaný, dělal portréty a žánrová zátiší.“

Kenneth se usmál. „Zeleninu a zabité králíky?“

„Přesně tak. Ale zřejmě se tím dobře živil.“ Postavila táč ná stůl. Šedovous okamžitě vstal a šel prozkoumal, co se to děje. „V téhle plechovce mám docela chutné rozinkové sušenky, pokud se k nim dostaneš dřív než Šedovous.“

Jemně odstrčila kocoura od tácu. Seskočil dolů, ale stále upíral pohled na plechovku se sušenkami. Rebeka začala nalévat čaj. Podala Kennethovi šálek a posadila se na jednu z odřených židlí.

Takové domácké chování ho u Rebeky v první chvíli překvapilo, ale hned viděl, že se k ní velice dobře hodí a sluší jí. Byli si teď mnohem bližší a Kenneth by s tím mohl být spokojený, nebýt toho, že se stále víc styděl za hlavní příčinu toho, proč se snaží získat Rebečinu důvěru: musí vyzvědět co nejvíc informací o její matce. Život v armádě

ho však naučil, aby nemyslel na věci, kterým se stejně nelze vyhnout. Proto se rozhodl si tohle posezení u čaje vychutnat, tím spíš, že od snídaně neměl nic v ústech. Osladil si čaj kusem cukru a posadil se na druhou židli.

Chvíli mlčeli a pochutnávali si na výborných rozinkových sušenkách. Když se k němu Rebeka sklonila, aby mu nalila další čaj, zeptal se jí: „Napínáš si plátno na rámy sama?”

Nabídla kousíček cukroví Šedovousovi, který jí ho začal jemně oždibovat z ruky. „Ano, a otcova plátna většinou také. Právě tak vyrábím sama pastely a míchám některé speciální barvy, které se běžně neprodávají.”

„Sir Anthony by si jistě někoho mohl na takové běžné práce najmout,” podivil se Kenneth.

„To sice ano, jenomže kdo by je prováděl tak pečlivě? Malířství se dnes pokládá za umění, ale původně to bylo řemeslo jako každé jiné. Čím důkladněji člověk porozumí materiálům, které používá, tím lepe pak s nimi dovede pracovat.” Přejela dlaní po hladké kamenné třecí misce. „Míchat barvy je pro mě svým způsobem neobyčejně uspokojujivé. Získat správný odstín a konzistenci představuje první krok k vytvoření obrazu, který vystihne vizi, jakou měl člověk před očima.”

Rebeka teď měla zasněný výraz, v němž problesklo něco ze smyslnosti, připomínající obraz její matky. Přál si, aby se ho dotýkala stejným způsobem jako té kamenné misky. Přál si, aby...

Raději odvrátil pohled stranou a ovládl proud svých představ. „Kdy jsi začala s kreslením?” zeptal se jí.

„V naší rodině se o mně říkávalo, že jsem jednou v dětském pokoji vzala vajíčko uvařené naměkko a žloutkem jsem nakreslila na stěnu kočku.”

Zasmál se tomu. „Takže jsi byla malířka odjakživa. Učil tě správné technice sám sir Anthony?”

„Vlastně ani ne, protože otec měl vždycky spoustu práce.

Ale jakmile se mi podařilo utéct chůvě, proklouzla jsem pokaždé do jeho ateliéru a pozorovala jsem, jak maluje. Nevadilo mu, že se dívám, pokud jsem mu nepřekážela. A brzy jsem dostala vlastní pastely a uhel." Tiše se zasmála. „Maminka se starala, abych měla dost papíru a neničila další stěny v domě. A když měla čas, někdy mě sama učila kreslit."

„Uměla tvoje matka malovat líp, než jak to obvykle dámy dovedou?"

Rebeka mu ukázala malý akvarel, pověšený v rohu. „Tohle namalovala, když mi byly čtyři roky."

Na obrázku byla zpodobena Rebeka jako šťastné, rozesmáté dítě se zářivě měděnými kadeřemi vlásků. Zdála se otevřená celému světu, přímočará a důvěřivá, ne tak uzavřená a zdrženlivá jako dnes. Napadlo ho, zda za touto změnou stojí její osudný útěk z domova s milencem. „Je to moc hezké," pochválil obraz. „Máš oba rodiče umělce, a tak není divu, že jsi tak talentovaná."

Rebeka zavrtěla hlavou. „Matka sice měla talent - její akvarely jsou vynikající - ale nebyla to skutečná umělkyně. Myslím, že v tom jí zabránilo manželství."

„A podle čeho se tedy pozná skutečný umělec?" zeptal se Kenneth zvědavě.

„Podle sobectví." Rebeka se ironicky usmála. „Člověk musí věřit, že jeho práce je ta nejdůležitější věc na světě. Když dává na první místo jiné lidi a jejich potřeby, může to jeho talent ochromit."

Napadlo ho, zda v sobě její slova neskrývají osten kritiky namířený proti otci. Tak úspěšný malíř asi věnoval jen málo času rodině. „Musí být umělec vždycky sobecký?" zeptal se proto.

„Možná že ne úplně vždycky, ale většinou ano." Odhrnula si neposlušnou kadeř z čela. Kennetha znovu zaujala její téměř průsvitná, mléčná pleť rusovlásky. Zaplavila ho zlost na osud. Proč jen se nepotkali za nějakých docela jiných okolností, kdy by Rebeka nebyla dcerou člověka podezřelého z vraždy a on by byl gentleman v dobrém posta-

vení, ne nastrčený zvěd bez haléře v kapse? Proč nemůže volně a bez výčitek zkoumat celé bohatství její mysli a ducha? Proč ji nemůže začít líbat a přesvědčit ji, aby mu polibky opětovala?

Zhluboka, pomalu se nadechl. Hněv na nepřízeň osudu ho přešel, ale touha dotýkat se Rebeky ne. Naklonil se k ní, uchopil ji za obě ruce a obrátil je dlaněmi vzhůru. Měla dlouhé, štíhlé prsty, jako svatí na renesančních obrazech. „Taková moc, talent a zručnost," poznamenal tlumeně. „Jaká nádherná díla asi ještě vytvoří v budoucnosti?"

Cítil, jak se Rebečiny ruce chvějí. „Skutečné umění sídlí v naší mysli, ne v prstech," namítla přiškrceně. „Člověk musí nejprve obraz vidět před svým vnitřním zrakem, než ho ruce vytvoří."

„Stejně máš velký dar, ať se bere kde chce." Prstem přešel čary v její dlani. „Zajímalo by mě, jestli je opravdu možné číst budoucnost z ruky. Přinese ti talent slávu? Bohatství? Štěstí?"

Odtáhla od něj ruku a sevřela ji v pěst. „Tvořivý dar nic takového nezaručuje. A ve štěstí člověku spíš brání. Jedinou odměnu, kterou má člověk jistou, představuje práce sama. Je to ochranný štít proti pocitům osamělosti, vášeň stálejší než lidská láska."

Zvedl hlavu a jejich pohledy se setkaly. Napětí, které se mezi nimi pomalu stupňovalo, teď narostlo do dusivé intenzity. Cítil, že se oba ocitli na samé hranici něčeho, co by pak už nešlo odvolat, kdyby k tomu nechali dojít. Připadalo mu, že mu pohled jejích oříškových očí pronikne až do hlubin pokrytecké duše, a tak prudce vstal. „Už se musím opravdu vrátit ke své běžné práci. Chceš, abych ti zítra zase sedel modelem?"

Těžce polkla. „Zítra... zítra ne. Až pozítří."

Přikývl a opustil její ateliér. Myslel na to, jak ke všem čertům dokáže přečkat další takto důvěrná sezení. Rebeka sice představuje nejlepší zdroj informací o své matce, ale kdoví, zda se mu podaří si od ní udržet dostatečný odstup tak dlouho, dokud se nedozví, co potřebuje.

Rebeka vydržela v klidu jen do chvíle, než uslyšela, že se za kapitánem zavírají dveře. Pak zavřela oči a přitiskla si pravou dlaň k tváři. Stále na ní intenzivně cílila jeho dotek. Zatracený člověk! Jakým právem sem pronikl a narušil ochranný krunýř, který kolem sebe tak pečlivě budovala? Až dosud měla nad svým životem kontrolu a byla vděčná osudu, že jí poskytl svobodu k malování a že ji přitom nic příliš nerozptyluje. Nic jiného už od života nežádala.

Zhluboka se nadechla, vstala a přešla přes ateliér. Zkosené stropy se jí vždycky líbily, protože sama mohla chodit vzpřímeně i tam, kde se mnoho jiných lidí muselo hrbít. Kapitán mohl stát zpříma jen uprostřed. Ještě pořád ho živě viděla před sebou.

Do těchto prostorů zvala jen málo vyvolených lidí. A Kennetha sem možná neměla zvat vůbec.

Pročísla si vlasy rukou a bezděčně si přitom uvolnila sponky, takže se jí těžká hříva vlasů volně rozlila až k pasu. Netrpělivě si ji zase svázala do uzlu a pokračovala v přecházení po místnosti.

Na Kennethovi ji zajímala jeho vojenská minulost, stejně jako kontrast mezi drsným zevnějškem a vnímavou, citlivou myslí. Jako model byl báječný. Přesto ji snad ještě víc přitahoval fakt, že s ním může mluvit. Ještě nezažila, že by někoho tolik zajímaly její výroky. Čas, který strávila v jeho společnosti, na ni působil asi jako jarní deštík na rozvíjející se květinu. Předtím si ani neuvědomovala, jak je ve skutečnosti osamělá.

Nebo možná ne osamělá, ale určitě hodně sama. S otcem měli společnou malířskou vášeň, která je ovládala, a navzájem si velmi dobře rozuměli. On byl však slavný muž a žil plným životem, kdežto Rebeka tvořila jen malou část jeho světa.

Umění ji pohlcovalo natolik, že nikdy ani neměla blízké přátele, a povrchnější známí ji opustili po tom hloupém útěku s Frederikem, kvůli kterému byla vyloučena z nejlepší společnosti. Otcovi přátelé s ní jednali vcelku laskavě a přívětivě, ale vlastně jen Lavinia a strýček George ji měli doopravdy rádi. Pro ostatní byla jen výstřední dcerou sira Anthonyho.

Stejně vztahy měla s předchozími otcovými tajemníky. Všichni se k ní chovali zdvořile a prokazovali jí přiměřený respekt, ale měla pocit, že ji pokládají za podivínku, výstřední malířku, která se sama vyloučila z normální společnosti a kterou musejí snášet, protože to patří k jejich zaměstnání. Nebylo divu, že tak ochotně přijímala Kennethovu upřímně míněnou pozornost a zájem. Bylo jí ovšem jasné, že Kennetha určité nemůže přitahovat jako žena. Nikdy se nepokládala za typ dívky, který by v jakémkoli muži dokázal vyvolat výbuchy vášně. A co se týče Frederika, ten byl zamilovaný spíš do samotné představy lásky než do Rebecky, jaká skutečně byla.

Něco ji napadlo: to zvláštní napětí, které v Kennethovi vychovala, patrně pramení z toho, že si uvědomuje možná rizika vztahu s dcerou svého zaměstnavatele, ať už by se rozvíjel jakkoli. Neměla ho žádat, aby jí seděl modelem. Nechtěla na něj vyvíjet žádný nátlak, jenomže Kenneth měl nejspíš pocit, že nemá na výběr. Přesto nedokázala svého rozhodnutí litovat.

Zvedla skicák, aby si prohlédla své kresby. Několik jí připadalo docela uspokojujících, ale všechny výsledky jejího úsilí byly stále na hony vzdáleny jejím představám.

Pomalů se probírala náčrtky a přemítala, jak nejlépe zachytit podstatu Kennethovy osobnosti, tu zvláštní směs válečnické drsnosti a citlivého, vnímavého pozorovatele. Možná by kapitána měla zpodobnit ve vojenské uniformě. Mlhavě tušila, že střeleckému pluku patří tmavě zelené uniformy. To by mohlo být zajímavější než obvyklá šarlatová uniforma, protože barva textilu by pak nepředstavovala nejnápadnější prvek celého plátna. Možná by ho měla ztvárnit po bitvě, vyčerpaného, ale nezlomeného.

Nespokojeně zavrtěla hlavou. Takový obraz, by mohl patřit do otcovy série výjevů od Waterloo. Rebeka si přála, aby její výtvar obsahoval určitou příměs něčeho mýtického.

To ji vedlo k představě Kennetha v antické bílé tóze. Usmála se tomu. Ženy často vypadaly v klasických řízách nádherně, ale pro moderní muže se tento styl už tak dobře nehodil.

Nechala si procházet hlavou ještě další nápady, ale žádný se jí nezdál přesně ten pravý. Jak listovala skicákem, nečekaně našla jednu ze svých kreseb padající ženy. Srdcem jí projela bolest, vytrhla papír a s tlumeným zaklením ho hodila do ohně. Pomyslela si, že s Kennethem Wildingem sice také bude mít potíže, ale v jeho případě jsou ne-
příjemné pocity alespoň smíšeny s potěšením.

Kapitola 8

Kenneth se už zase probudil z neklidného spánku. Byl hluboce rozrušený a prudce dýchal. I dnes ho trápily zlé sny.

Odjakživa měl vynikající zrakovou paměť. Dokázal si vybavit přesné odstíny oblohy při západu slunce nebo načrtnout obličej člověka, kterého viděl jen několik minut. Protože si prohledl Rebečinu ruku, dokázal by teď nakreslit, jak probíhají čáry v její dlani. Pokládal tuto schopnost za dar, dokud nezačal sloužit v armádě. Bylo totiž mnohem příjemnější pamatovat si západy slunce než podrobnosti krvavých bitev.

Myslí mu znovu proběhl poslední obraz Marie. Žaludek se mu sevřel. Posadil se, zapálil svíci, kterou měl u postele, a umínil si, že musí myslet na něco jiného. Představil si, jak Rebeka přimhouřila oči, když si ho pozorně prohlížela. Náznak dolíčku na její levé tváři. Ty nádherně nezkrotné vlasy.

Napadlo ho, že spí jen tři kroky od něj, na druhé straně zdi oddělující jejich ložnice.

Pulz se mu zrychlil. Uvědomil si, že když bude myslet na Rebeku, přinese mu to také určitá rizika. Přesto mu bylo vzrušení, které v něm vyvolávala, daleko příjemnější než obrazy smrti, zoufalství a zkázy.

Věděl, že hned tak neusne, a tak vstal a tiše si oblékl

obnošený župan. Rozhodl se, že bude něco kreslit. Už v mládí zjistil, že mu kreslení poskytuje únik z tíživé reality spíš než pití nebo bezuzdné smilnění. Velice ho uklidňovalo kreslení klidných, liduprázdných krajinek. Po hrůzném krvavém obléhání Badajozu vytvořil sérii akvarelů s motivy španělských květín. Waterloo mu dalo impulz, k velice obstojným pastelovým náčrtům hrajících si dětí.

K práci potřeboval skicák a kreslicí potřeby, které uchovával v hloubi svého šatníku. Začal je hledat po hmatu mezi visícími oděvy, ale náhle prsty zavadil o hladký kovový předmět, který uvízl ve štěrbině na dně skříně. Silně zatáhl, až. osvobodil a vyndal na světlo stříbrné pouzdro na vizitky. Otevřel je a na horní vizitce spatřil nápis: „Thomas J. Morley“.

Dokonalé; právě teď potřeboval nějakou záminku, aby se mohl setkat s Tomem Morleym a nenápadně se od něj pokusit vyzvědět nějaké informace. Teď ji tedy má.

Vytáhl kreslicí potřeby a usadil se do křesla. Na chvíli se zamyslel a hned si našel dobrý motiv ke zpracování. Před několika dny mu Beth poslala dopis od jeho přátel Michaela a Catherine. Oznamovali v něm narození syna a zvali ho na oslavu křtin, která se bude konat na jednom ostrově u pobřeží Cornwallu. Litoval, že nemá čas ani peníze aby se křtin zúčastnil. Nemohl si ani dovolit přiměřený křestní dar. Bude se tedy muset spokojit s tímto obrázkem.

Dal se do práce a za chvíli tužkou načrtl rodinnou skupinku, stojící u křtitelnice. Uprostřed byl Michael, šťastný a trochu nervózně držící na ruku svého maličkého synka. Po jeho levici stála Catherine s hlavou skloněnou k manželovi a jemně urovnávající splývavé záhyby křestních šátečků. Vpravo stála Catherinina dcera Amy a usmívala se na svého malého bratříčka. Amy teď už musí být třináct let. Kenneth ji neviděl od bitvy u Waterloo, a tak musel odhadnout, jak asi mezitím vyrostla. Určitě je stále podobnější své krásné matce.

Konečná podoba kresby byla provedena perem a tuší.

Někdy kreslil tak dobře, jako by jeho ruku vedla neznámá božská síla, a tentokrát se to právě zdařilo. Technika tuše člověku nedovolovala sebemenší chybu, ale každý tah pera mu vycházel naprosto správně. Obzvláštní péči věnoval výrazům postav, protože chtěl vyjádřit lásku, která dala vznik novému životu. Nevěděl přesně, jak to u křtu vypadalo, a tak naznačil jen zhruba v pozadí oblouky, aby vznikl dojem kostela.

Výsledek ho potěšil a pomyslel si, že Michael a Catherine z něj budou jistě mít také radost. Když však odložil hotové dílko stranou, zaplavil ho smutek. Po celá léta snil o svém návratu do Suttertonu. Částí těchto snů byl i případný pozdější sňatek. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že bude příliš chudý, než aby si mohl dovolit živit rodinu. I kdyby mu lord Bowden odpustil dluhy, čekaly by ho roky odříkání a tvrdé dřiny na zachování panství. Do Suttertonu je třeba investovat kapitál, a pokud by dokázal získat trochu peněz, musí je věnovat především Beth.

Připomněl si, že jeho situace vypadala ještě mnohem chmurněji, než se na scéně objevil Bowden. Možná uplyne ještě deset let, než dá své záležitosti do pořádku natolik, aby se mohl oženit, ale při troše štěstí se mu to snad nakonec přece jenom podaří.

Znovu se podíval na svůj obrázek a na okamžik na něm místo Catherine a Michaela uviděl Rebeku a sebe.

Nesmysl! Rebeka je sice velice zajímavá, ale rozhodně z ní nikdy žádná manželka nebude, není prostě ten typ. K manželství se lépe hodí vřelá, láskyplná žena jako je Catherine, a ne taková nezávislá, ironická, samostatná bytost, která dává přednost malířské vášni před lidmi.

Náhle se začal cítit deprimovaný a odložil skicák stranou. Na obloze za oknem se už objevil první náznak svítání. Pomyslel si, že by mu možná zlepšilo náladu, kdyby vzal koně sira Anthonyho na projížďku.

Kenneth zůstal chvíli stát ve dveřích a pozoroval pilně pracujícího mladíka, usazeného za stolem v malé kanceláři.

Štíhlý, úhledně oblečený, s inteligentním obličejem a vyzařující určitý náznak vědomí vlastní důležitosti: tenhle muž skutečně vypadal jako něčí osobní tajemník.

Kenneth zaklepal na dveře a mladý muž zvedl hlavu. „Pojďte dál, pane," pozval ho zdvořile. „Jsem Thomas Morley, tajemník sira Wilforda. Nemá práve přítomen, ale co pro vás mohu udělat?"

Kenneth vstoupil do místnosti. „Přišel jsem za vámi," vysvětlil. „Jsem Kenneth Wilding, nový tajemník sira Anthonyho Seatonu."

Záblesk překvapení v Morleyho obličeji prozradil, že také patří k lidem, kteří by si nikdy nepomysleli, že by Kenneth mohl vykonávat takové zaměstnání. Rychle však svoji reakci ovládl, vstal a podal mu ruku. „Rád vás poznávám. Slyšel jsem, že sir Anthony už někoho místo mne našel. Jste *kapitán* Wilding, že?"

Kenneth přikývl, a když si potřásl rukou, vytáhl stříbrné pouzdro na vizitky. „Bydlím ve vaší bývalé ložnici a včera jsem našel tento předmět zaklíněný v koutě šatní skříň. Měl jsem vaši kancelář při cestě, a tak jsem si pomyslel, že vám pouzdro odevzdám osobně."

Morley se rozzářil a vděčně od něj pouzdro přijal. „To je ale skvělé!" radoval se. „Jde o dárek od mé kmotry, který mi věnovala, když jsem dokončil studia Oxfordu. Už jsem myslel, že se mi při stěhování ztratilo." Vsunul si pouzdro do kapsy. „Právě jsem se chtěl jít najíst do hostince tady v ulici. Půjdete se mnou, kapitáne? Rád bych vás na znamení díky pozval na oběd. A můžete mi povědět, co je nového v domě Seatonových."

Kenneth si záměrně návštěvu načasoval tak, aby mohl pozvat Morleyho na oběd a tak jeho pozvání okamžitě přijal. Brzy už, pojídali v blízké taverně vynikající bifteky. Skutečnost, že oba pracovali pro sira Anthonyho, mezi nimi vytvořila vazbu a působila, že Morley hovořil uvolněně a otevřeně. První půlhodinu s nadšením popisoval svoji politickou práci, ale pak se zarazil a zasmál se. „Omlouvám

se, že jsem se tak rozmluvil, ale moje nynější práce se mi nesmírně líbí. Tak jaké máte dojmy z domácnosti Seatonových?"

Kenneth polkl doušek piva. „Dost pestré."

Morley se usmál. „To je velice taktní vyjádření. U sira Anthonyho se člověk sice může setkat s těmi nejprominentnějšími lidmi z celé Británie, ale přesto mi není líto, že jsem od něho odešel. Umělci žijí trochu příliš chaoticky, nemyslíte? Snažit se vnést do jejich života pořádek byl předem ztracený boj, abych to tak vyjádřil vašim vojenským žargonem, a počítám, že jste to už zjistil sám."

„Velet rotě v boji byla dobrá příprava," poznamenal Kenneth a pousmál se. „Po vašem odchodu všechno opravdu bylo ve značném rozkladu, ale už se to začíná lepšit. Sir Anihom už dlouho po nikom nic neházel."

Morley se žertem otrásl. „Měl jsem toho starocha docela rád, ale ty jeho záchvaty vzteku jsem nesnášel. Nikdy jsem nechápal, proč se tak chová, když má vlastně v životě ohromné štěstí. Pozoroval jste ho někdy při práci? Stojí si před tím svým plátnem a něco tam šimrá takovým dlouhým štětečkem, až se zdá, že ani pořádně nevnímá, co vlastně dělá. A podívejme se - je z toho portrét, za který mu lidi platí stovky guinejí."

„To se jen zdá, že je malování tak snadné, protože u sira Anthonyho to působí velice lehce," vysvětloval mu Kenneth, „ale ve skutečnosti vyžaduje mnoho let tvrdé a usilovné práce, než se člověk naučí, co přesně má se štětcem na plátně dělat." Byl zvědavý, co soudí Morley o Rebece, a tak pokračoval: „Když se slečna Seatonová dozvěděla, že vás možná navštívím, nechala vás pozdravovat."

„To je od ní hezké," Morley dolil oběma ze džbánů pivo. „Překvapuje mě, že si vůbec všimla mé nepřítomnosti. Zvláštní děvče, nemyslíte? Nikdy jsem nechápal, jak vlastně tráví čas. Jenom se pořád zavírá nahoře v podkroví. Dopustila se...,“ odmlčel se, jak hledal správné vyjádření.

„dopustila se před několika lety vážného přestupku, a proto nesmí do slušné společnosti. Myslím, že potom za-
hořkla."

Kenneth musel ovládnout okamžitý impulz vylít obsah svého korbele Morleymu na hlavu. „Podle mě je slečna Seatonová výjimečně zajímavá a inteligentní mladá žena," prohlásil.

Morley zvedl obočí. „V tom případě na vás asi mluví víc, než mluvila na mě." Naklonil se ke Kennethovi, jako by se mu chystal sdělit nějakou důvěrnost. „Uvažoval jsem, zda bych se měl pokusit upoutat její zájem. Konečně, jednoho dne to bude velice bohatá dědička a ve svém věku a s takovou pověstí si nemůže dovolit vybíravost při volbě manžela, že? Ale pak jsem si to rozmyslel. Nepředstavuje vhodnou manželku pro muže, který má určité ambice."

Kenneth usoudil, že než se příliš rozčílí, raději by měl převést hovor jinam, a tak se zeptal: „Jak dlouho jste u sira Anthonyho vlastně pracoval?"

„Tři roky. Nastoupil jsem u něj měsíc po návratu z univerzity."

„Tři roky," opakoval Kennel, jako by to už dávno nevěděl. „To jste musel také dobře znát lady Seatonovou. Jaká to byla žena?"

Morley se do této chvíle tvářil přátelsky, ale teď začal působit napjatě. „Byla to okouzlující, krásná dáma," prohlásil po dlouhé odmlce. „Její smrt představovala velkou tragédií."

Kennetha napadlo, že mladík byl možná do manželky svého zaměstnavatele napůl zamilovaný. Zeptal se: „Jak vlastně zemřela? Nikdo o ní nechce mluvit, tak se raději neodvažuji sám vyptávat."

Morley sklopil zrak do svého korbele. „Zřítěla se z útesu při vycházce v blízkosti rodinného venkovského domu. Nikdy na ten den nezapomenu. Moje kancelář měla okno na příjezdovou cestu. Právě jsem vyřizoval korespondenci sira Anthonyho, když se přiřítíl na cválajícím koni George

Hampton, ten známý rytec." Oblíče se mu při té vzpomínce zkrivil dojetím.

Následovalo ticho, které Kenneth přerušil otázkou: „Co tam pohledával Hampton?"

„Pobýval tam také přes léto. Víte, je to v Lake District. Tamní kraj je mezi umělci velice oblíbený." Ztlumil hlas do šepotu. „Hampton působil velice rozrušeně, a tak jsem šel zjistit, co se děje. Pověděl mi, že viděl, jak se nějaká žena zřítila ze Skelwith Crag, a tak se hned vydal do Ravensbecku pro pomoc." Morley těžce polkl. „Zeptal jsem se ho, co měla ta žena na sobě. A jakmile Hampton odpověděl, že zelené šaty, měl jsem jistotu. Lady Seatonová si to dopoledne oblekla velice půvabné zelené šaty. Vypadala v nich tak krásně...", hlas se mu zlomil.

Kenneth mu dopřál chvíli na vzpomínání a pak řekl: „Takže jste se patrně společně se sirem Anthonym, sloužícími a lanem vydali pátrat na místo té nehody, že?"

„Ano, až na to, že sir Anthony s námi nebyl. Zrovna někam odešel a slečna Seatonová také, proto jsem se musel s tou věcí vypořádat sám."

„Vyšel si snad sir Anthony na procházku společně s dcerou?"

„Ne, byli venku každý zvlášť. Slečna Seatonová se šla projít a narazila na nás, právě když jsme... když jsme vynášeli tělo její matky nahoru."

„To pro ni muselo být strašné," poznamenal Kenneth tiše. „A pro vás také. Mít ještě ke všemu na starosti plačící otřesenou dívku vám muselo celou tu situaci nesmírně ztížit."

Morley zavrtěl hlavou. „Slečna Seatonová neplakala. V obličejí křídově zbledla, ale neřekla ani slovo a neuronila ani slzičku. To se mi zdálo hodně nepřírozené."

„Musela být ve stavu šoku," podotkl Kenneth a dolil Morleymu pivo „Kdy se o té tragédii dozvěděl sir Anthony?"

„Když se vrátil domů, aby se převlékl k večeři. Myslím, že byl s jinou ženou. Všichni věděli, jaký je záletník."

„To vy jste mu tu zprávu sdělil?“

Morley přikývl. „Reagoval nesmírně podivně. Zavrčel: ‚Zatracená ženská!‘ Pak mě odstrčil a spěchal do její ložnice, tam jsme ji totiž, uložili. Skoro jako by nevěřil, že je mrtvá. Šel jsem za ním. Vypadala... zdálo se, jako by jen spala. Okřikl mě, abych vypadl. Pak u ní strávil celou noc. A příští ráno vyšel ven úplně klidný a začal dávat pokyny ohledně pohřbu.“ Morleymu zbělely prsty, kterými svíral korbel. „Ten sobecký mizera neprojevil nejmenší známku pohnutí nad tím, že mu zemřela žena!“

Kenneth viděl dost lidí zdrcených žalem, aby dobře věděl, že smutek může mít mnoho podob. Strávit noc bděním u mrtvé choti se mu nezdálo jako projev nezájmu. „Jak se stalo, že se lady Seatonová mohla zřítit? Přišla snad bouřka, nebo povolil převis půdy nad útesem?“

„Nic takového. Skelwith Craig poskytoval nádhernou vyhlídku do kraje. Bylo to její oblíbené místo. Člověk těžko chápe, jak se mohla zřítit dolů.“

Kenneth se snažil o šokovaný tón: „Snad v tom bylo něco víc než pouhá nehoda?“

„To samozřejmě ne.“ odpověděl Morley trochu příliš rychle. „Vyšetřování, které následovalo, byla jen čirá formalita.“

„Když si všichni jsou tak naprosto jistí, že šlo o nehodu, proč o smrti lady Seatonové není nikdo ochoten mluvit?“ zeptal se Kenneth a snažil se tvářit upřímně nechápavě. „Jaké tajemství asi utajují před světem?“

„Žádné tajemství v tom není.“ odpověděl Morley ostře. „Jen lítost, že její život tak brzy a náhle skončil.“ Vstal od stolu. „Už se musím vrátit do práce. Rád jsem vás poznal, kapitáne. Sir Anthony bude jistě v dobrých rukou, když získal tajemníka, který má ve zvyku brát věci tak důkladně.“ A rychle zmizel z taverny.

Kenneth pomalu dopíjel pivo a přemítal o tom, co se právě dozvěděl. Morleyovo nepřirozené chování by mohlo naznačovat, že smrt Helen Seatonové nebyla pouhá náhoda.

Pokud tou dobou pobývali v okolí letního sídla George Hampton a tajemná milenka sira Anthonyho, pak tam možná byli přítomni i další příslušníci jejich společenských kruhů. Tohle bude muset zjistit podrobněji.

Co ale mohl sir Anthony myslet tím, když řekl „zatracená ženská“? Mohlo jít o zaklení člověka, který se cítil opuštěný milovanou bytostí. Ale také se mohl zlobit na jinou ženu. Co když tajemná milenka zabila manželku sira Anthonyho v naději, že se s ní pak ožení? Pokud by tomu tak bylo a sir Anthony by tu ženu podezíral ze zločinu, pak by se tím vysvětlovalo, proč jejich poměr skončil a nevzali se. Sir Anthony se mohl cílit provinile, protože věděl, kdo zločin spáchal, ale nepřiměl se udat svoji milenkou úřadům a poslal ji do na zbytek života do vězení.

Kennel si uvědomil, že tohle už jsou opravdu čiré spekulace. Dopil pivo a opustil tavernu. Už delší dobu se snažil přátelsky si naklonit kočího Seatonových Phelpse a zapřádal s ním hovory o koních. Rozhodl se, že v nejbližších dnech se tohoto muže na všechno musí podrobné vyptat.

Také doufal, že v soukromí ateliéru přiměje i Rebeku, aby mu vyprávěla, jak vypadaly z jejího hlediska události kolem matčiny smrti.

Kapitola 9

Rebeka odložila skicák na pracovní stůl a protáhla se s rukama za hlavou. Tyhle stavy už dobře znala. Někdy trvalo řadu dní i týdnů, než se dokázala rozhodnout, jakým nejlepším způsobem ztvárnit určité téma. Během dne jí pak vyplňovaly mysl různé obrazy a v noci ji pronásledovaly a rušily jí spánek tak dlouho, dokud nepřišla na to pravé řešení. Radost z nalezeného nápadu jí pak bohatě vyvážila všechno trápení, kterým prošla při namáhavém a bolestném hledání.

Od matčiny smrti ji žádný námět doopravdy nezaujal - dokud nepoznala Kennetha Wildinga. Teď jím byla přímo posedlá. Tím obtížnější pro ni však bylo rozhodnutí, jak nejlépe ztvárnit jeho portrét. Chtěla vytvořit něco opravdu zvláštního, takového, aby zachytila jedinečné vlastnosti jeho těla i duše. Pak jí bude svým určitým - a zároveň neškodným - způsobem patřit už natrvalo.

Všechno ještě zhoršoval fakt, že Kenneth spal hned v sousední ložnici. Vrhla pohled na společnou stěnu. Přítomnost ostatních tajemníků si vůbec neuvědomovala, ale na Kennetha musela myslet často. Uvolní se ve spánku jeho přísný výraz? Jak asi tráví čas, který má pro sebe? Asi čte nebo píše dopisy, protože v jeho pokoji vždy bývalo až přízračné ticho.

Podrážděně si povzdechla a třela si ztuhlý krk. Udělala

celé tucty náčrtků, na nichž kapitána zachytila v nejrůznějších pózách a kostýmech. Žádný z nich se ale pořád nezdál jako ten pravý. Zítra jí má sedět modelem podruhé. Pokud Rebeka nebude do té doby mít jasnou představu, jak obraz provést, pak by raději měla sezení zrušit, aby zbytečně nemarnila jeho čas.

Šedovous, ležící u nohou její postele, otevřel oči a upřel na ni pohled plný kočičího pohrdání. „Tobě se to snadno kritizuje," vyčetla mu. „Ale sám mi nikdy nic užitečného neporadíš."

Kocour unaveně zívá a znovu zavřel oči. „Myslíš, že bych měla jít taky spát?" zeptala se ho. „Jenže já pochybuju, že usnu " Pomyslela si, že by jí snad pomohla sklenka sherry. Vezme si ji v jídelně.

Zapálila svíci a vyšla ven na chodbu — a hned se málem srazila s předmětem své pošetilsti, který právě vyšel ze své ložnice. Div nenarazila nosem do Kennethovy klíční kosti a měla co dělat, aby přitom neztratila rovnováhu.

„Promiň!" Zachytil ji za loket, aby neupadla. „Právě jsem mířil do kuchyně, abych si tam našel něco k jídlu. Nečekal jsem, že v tuhle hodinu bude ještě někdo vzhůru."

Neměl teď na sobě kabát ani vázanku a horní knoflíky košile si nechal rozepjaté. Rebeka si ostře uvědomovala sílu paže, která ji držela. Zvedla pohled od jeho pevné hrudi k obličejí. Světlo svíček dramaticky ozařovalo jeho silné, pevné rysy. V tom osvětlení a v jeho oblečení bylo něco jedinečného... a ta bílá čára jizvy... a také hypnotizující oči. Zatraceně, už na to málem přišla!

Stáhl tázavě obočí. „Je snad něco v nepořádku?"

Zlomky všeho, co ji na něm upoutalo, se náhle spojily v jediný nápad. „*Korzár!*" vyhrkla. „Pojď se mnou."

Popadla ho za zápěstí a zatáhla ho do své ložnice. Vždycky ji něčím připomínal piráta a Byronův *Korzár*, statečný, smělý a divoce romantický, představoval přímo esenci ryzího pirátství. Byla zatracený blázen, že na to nepřišla hned!

Postavila svíci k pohovce a tlakem na Kennethova ramena docílila toho, že se usadil tak, aby mu plamen ozařoval obličej. Znovu si zaujatě prohlížela drsné rysy jeho obličeje. „Trochu příliš uhlazený," poznamenala tlumeně sama k sobě. Vjela mu rukama do vlasů a pocuchala mu je. Měl husté, pevné vlasy, ale přitom na omak připomínaly hedvábí. Jednu kadeř mu pohodila do čela a pak mu rozepjala ještě dva knoflíčky košile. Bílá látka se rozevřela a odhalila kůži porostlou tmavými kudrnatými chloupky. „Dokonalé," prohlásila s uspokojením.

„Dokonalé k čemu?" zeptal se Kenneth.

V jeho očích postřehla pobavenost a ještě něco dalšího. Náhle si uvědomila, jak je naprosto nemístné takhle zatáhnout cizího muže do své ložnice a rozepínat mu oblečení. Ještě štěstí, že už si víc nemůže zničit pověst. „Pořád jsem nevěděla, jak tě portrétovat, a najednou jsem dostala inspiraci," vysvětlila mu. „Lord Byron napsal před třemi lety báseň zvanou *Korzár*. Měla ohromný úspěch a pojednává o šviháckém divoce romantickém pirátovi, pocházejícím z Orientu. To je právě dokonalý způsob, jak tě zpodobnit."

„Určitě si ze mě musíš tropil žerty! Nejsem přece žádný švihácký tajemný Orientálec, a romanticky už vůbec ne." Usmál se, protože taky doslal nápad. „Kdybych byl opravdový pirát, udělal bych tohle." Vklouzl jí rukou na šíji a přitáhl k sobě dolů, aby ji políbil.

Řekl to jakoby žertem, ale když se jejich rty setkaly, bylo to smrtelně vážné. Nával tvořivé energie, kléry se Rebeky před chvíli zmocnil, rychle přešel ve vlnu palčivé louhy. Rukama mu spočívala na hrudi a pod prsty cítila jeho zrychlený pulz. Toužila si mu sednout na klín a strhat z něj košili úplně. Toužila prozkoumávat každý kousíček jeho silného, mužného těla. Toužila... toužila...

Odtáhl se od ní a přerušil polibek. V jeho očích spatřila touhu stejně silnou, jako byla její vlastní.

Po dlouhé chvíli mlčení se ovládl a poznamenal: „Jenže já nejsem žádný pirát, ale pouhý tajemník."

„Jednou jsi byl kapitánem a to už se nezapře," pronesla lehkým tónem, protože stejně jako on si přála předstírat, že mezi nimi nedošlo k ničemu důležitému. Rozechvěle od něj odstoupila o krok dozadu. „Rozhodně vyzařuješ romantiku a tajemství. Až tvůj portrét dokončím, podíváš se na něj a poprvé se uvidíš, jaký doopravdy jsi."

„Nejsem si jistý, jestli se chci vidět tak jasně."

„Když, nebudeš chtít, nebudeš se na můj obraz, muset dívat vůbec." Přimhouřila oči, jak se vrátila na bezpečné pole profesionálního posuzování. „Chci si s tím ještě trochu pohrát. Opři se a uvolni. Polož si ruku na opěradlo pohovky."

Když Kennel poslechl, spokojeně přikývla. Tahle pozice, kdy sice odpočíval, ale projevovala se v něm skrytá síla, byla přesně to pravé. Co by ještě mohla na dotvoření dojmu použít? Nechtěla obraz zanést příliš složitým a nápadným kostýmem a přála si vytvořit dojem orientální tajemnosti nějakým méně vtíravým způsobem.

Chvilí přemýšlela, pak triumfálně zavýskla a uchopila kobereček, který ležel na vzdáleném konci její postele. „Tohle bude dokonalé pozadí. Přehodím ho za tebe přes opěradlo pohovky."

Ohlédl se po koberečku. „To je skvělé," přešel dlaní po jemném povrchu s krásným, hustě tkaným vzorkem. „Zřejmě je to peršan, i když jsem nikdy neviděl koberec s podobně zářivými barvami. A na omak mi připadá jako kožešina Šedovouse."

„Je z hedvábí, byl to dárek od perského vyslance."

Kenneth zvedl obočí. „Jistě se za tím skrývá nějaký příběh."

Rebeka pokrčila rameny. „Nic obzvlášť výjimečného. Mirza Hassan Khan si chtěl během svého pobytu v Londýně nechat zhotovit portrét v evropském stylu, proto se obrátil na otce. Výsledek se mu velice líbil, a tak projevil přání mít také portréty dvou manželek, které si sem s sebou přivezl. Protože žádný cizí muž nesmí spatřit jejich obličej bez závoje, otec mu navrhl, abych jejich portréty namalovala já."

Když jsem za svoji práci odmítla peníze, dostala jsem jako dárek tenhle kobereček."

„Je to opravdu královský dar. Tvoje práce se mu musela velice líbit," poznamenal Kenneth. „Budu se cítit polichocený, že se o něj smím opírat, zatímco mě budeš portrétovat."

Zbývalo ještě najít pro Kennetha tu správnou pozici. Rebeka obvykle dávala portrétovaným podrobné pokyny, jak se mají usadit, ale předpokládala, že Kennethovi bude stačit jen náznak. „Usaď se pohodlně, abys tak vydržel hodně dlouho," řekla mu. „Chci, aby bylo vidět, že uvolněně odpočíváš, ale přitom jsi ve střehu, asi jako klidně ležící lev, který dává tušit svou sílu."

Kenneth se opřel a zároveň zvedl levou nohu na okraj sedadla. Pak nedbale objal paži zvednuté koleno. Výsledek působil dojmem sebedůvěry a náznaku hrozby — v případě potřeby by mohl každým okamžikem vyrazit do bleskového útoku.

„Výborně," radovala se Rebeka. „A teď na mě vrhni takový pohled, jako bych byla líný a neschopný voják z tvého oddílu."

Jeho výraz, nabyt na tvrdosti a jízva jako by vystoupila. Vypadal každým coulem jako kapitán pirátů, který by mohl stejně snadno milovat i loupit.

Skousla si ret a pozorovala hodnotícím pohleděm kompozici před sebou. Určitě použije k ozáření korzárových rysů dramatické osvětlení a zbytek obrazu ponechá v tajemném přítmí. Jenže obrazu přece jen jako by ještě něco chybělo. Kenneth bude působit divoce a bojovně, ale jak zachytit také přemýšlivou, citlivou stránku jeho povahy?

Chodila kolem něj a snažila se najít ten správný úhel. V té chvíli ji zaujalo něco na okraji zorného pole. Byl to Kennethův odraz v zrcadle na toaletce. Něco ji napadlo.

To je to pravé, ano! Přímo vzplanula nadšením. Udělá dvojportrét. Kenneth se bude dívat z obrazu hrdě a odhodlaně, ale vpravo bude ještě vidět odraz jeho profilu. Tak zachytí jeho přemýšlivou, emotivní stránku. Odraz nebude tak

jasný, jako by byl ve skutečném zrcadle — to by příliš odvádělo pozornost od hlavního motivu. Použije raději stěnu z leštěného černého mramoru, v níž diváci při bližším pohledu spatří kapitánovu skrytou druhou tvář.

Sáhla po skicáku, ale v té chvíli se probudil Šedovous, skočil na pohovku a natáhl se u kapitánova stehna. Kenneth ho začal lehce hladit po hlavě. „Bude ti kocour vadit při kreslení?“ zeptal se.

Rebeka se musela nahlas zasmát, protože si vzpomněla, že jen před chvílí svému kocourovi vyčetla, že jí nikdy neposkytne žádné dobré myšlenky. „Naopak. Šedovous bude představoval poslední krůček k dokonalosti. Udělám ho většího, aby vypadal jako nějaká divoká asijská lovecká kočka. Proště takové zvíře, jaké by člověk čekal u vůdce pirátů.“

Sklonila hlavu a ruka s uhlem se jí rozletěla po papíře. Věděla, že tohle musí vyjít, že konečně našla to pravé řešení.

Rozhostilo se ticho, rušené pouze škrabáním uhlu po papíru a slabými, vzdálenými zvuky spícího města. Rebeka ukončila hrubý náčrt, když Kenneth podotkl: „Dovolíš mi někdy, abych se najedl?“

Trhla sebou a podívala se na hodiny. Zjistila, že už minula jedna hodina v noci. „Promiň — zapomněla jsem úplně na čas,“ omlouvala se. „Nechala jsem se unést.“

„To je ještě slabé vyjádření. Kdyby se sem snesl komínem drak chrlící oheň, vůbec by sis toho nevšimla.“ Vstal a začal kroutit ztuhlými rameny.

Všimla si, jak se mu látka košile napíná na pevných svalech. Tuhle sílu bude muset její obraz, zachytit. Odložila skicák a také se zvedla. „Budeš nádherný korzár, kapitáne!“

„Když myslíš...“ Zvedl skicák a prohlížel si se staženým obočím její práci. „Opravu vypadám takhle divoce a nebezpečně?“

„Někdy ano. Není to žádná náhoda, že se služebnictvo začíná chovat přímo vzorně." Zívla, protože najednou pocítila únavu. „Mají strach, že je prodáš do otroctví v nějaké barbarské zemi."

Dal se do listování skicákem. „Vidím, žes vyzkoušela spoustu různých možností kompozice toho obrazu," konstatoval. Pak se zastavil u kresby, která ho zpodobovala v obnošené vojenské uniformě, s vážným výrazem, jak upírá zrak na drsnou španělskou krajinu. „Ty jsi snad jasnovidka!" prohlásil.

„To je jen umělecká představivost," podívala se na kresbu také. „Je sluneční záře ve Španělsku opravdu jiná než tady?"

„Jistě, jasnost slunce se nedá vůbec srovnávat s Anglií. Tady jsme daleko víc na severu a vzduch je tu vlhčí, a proto je i sluneční svit měkčí, skoro jakoby přes neustálou clonu mlhy." Pokračoval v listování skicákem.

Rebeka vzala do ruky nový kus uhlu, aby ho nasadila do držáku. Zaujalo ji, že Kenneth mlčí a nelistuje dál, a tak k němu vzhlédla.

Kenneth na sobě ucítil její pohled. Zvedl skicák a ukázal jí kresbu ženy, která patlá dolu do nějaké propásti a zřejmě křičí hrůzou. „Co je tohle?"

Křehká tyčinka uhlu Rebece praskla v prstech až se ozvalo křupnutí. Její dobrá nálada přešla okamžité ve sklíčenost. Zapomněla, že kresba je zrovna v tomhle skicáku. „To je... to je studie Dido, jak se vrhá z hradeb Kartága poté, co ji opustil Aeneas," improvizovala, ale v ústech jí vyschlo.

„V moderních šatech?" podivil se Kennel. „Takový motiv je u tebe nezvyklý, obvykle si z antiky vybíráš výjevy, které oslavují hrdinné ženy, a ne takové, které umírají kvůli zhrzené lásce. Kromě toho se Dido přece probodla mečem."

Zůstala na něj beze slova zírat, neschopná vymyslet další lež. Kenneth tiše poznamenal: „Ta žena připomíná tvoji matku, jak ji znám z portrétu. Zabíla se snad pádem z výšky?"

Rebece se prudce rozbušilo srdce. Raději se znovu posadila. „Ano, a od té doby mě pronásledují obrazy, jak se říít dolů,“ přiznala přerývaně. „Myslím, že jsem udělala už nejmíň padesát podobných kreseb. Pořád musím myslet na to, jaké asi měla v posledních okamžicích svého života pocity, nač myslela. Muselo to být hrozné, zemřít sama a v hrůze.“

Nastalo dlouhé ticho, až, Kenneth zamyšleně pronesl: „Často jsem cítil strach, zvlášt' před bitvami. Strach může člověku zachránit život, protože zvýší jeho sílu a zbystří smysly. Přesto jsem pozoroval zvláštní věc: ve dvou případech, kdy už jsem beze vší pochybnosti *věděl*, že zemřu, jsem už žádný strach ani hrůzu necítil. Místo toho mě náhle zaplavil zvláštní pocit klidu a míru. Pokaždé jsem přežil jen zázrakem. Podruhé to ve mně vzbudilo zvědavost a vyptával jsem se na lo kamarádů. Měli úplně stejné zkušenosti. Možná že je tahle vyrovnanost poslední dar přírody, když už je zhola nemožné odvrátit smrt.“ Se soucitným výrazem odložil skicák. „Je docela možné, že tvoje matka necítila strach, než nastal konec, a že svůj osud přijala.“

Rebeka sklonila hlavu a snažila se ovládnout své emoce. „Nevymýšlíš si to, jen abys mě utěšil?“

„Je to pravda, přímo od Boha.“ Znovu se posadil na pohovku naproti ní a uchopil ji za obě ruce. Měl teplé dlaně, takže jí zahnal zimomřivé mrazení z rukou. „Když mi povíš, co se vlastně stalo, snad tě to aspoň zčásti zbaví démonů, kteří tě pronásledují.“

Pomyslela si, že má možná pravdu. Sama se sice až dosud snažila na tragickou událost nemyslet, ale tentokrát se naopak přiměla vybavit si podrobnosti z té doby. „Byli jsme v Ravensbecku, to je naše sídlo v Lake District.“ začala a v duchu se modlila, aby se jí nezlomil hlas. „Byl krásný, slunný den. takový, kdy člověk vidí na mnoho mil daleko. Šla jsem se projít do kopců a po cestě domů jsem uviděla několik mužů na útesu, kam matka často chodívala a těšila se tam z výhledu do okolí. Byla jsem ještě daleko, ale už jsem tušila, že se muselo stát něco hrozného. Spěchala

jsem tam, a když jsem doběhla k útesu, už..., už. vynášeli nahoru její tělo."

„To muselo pro tebe být hrozné," sevřel jí ruce, aby ji utěšil. „Možná vůbec nejhorší na smrtelných nehodách je to, jak člověka zaskočí. Přátelé a příbuzní nemají čas se připravit na odchod blízkého člověka."

To v případě její matky nebyla tak úplně pravda, ale poznamenala jen: „Dokonce i dnes se mi někdy stane, že zapomenu, že už nežije." Hrdlo se jí stáhlo, takže už nebyla schopná řeči.

Oběma palci jí třel hřbety rukou a vysílal jí do prstů a paží příjemné chvění. „Jak mohlo k té nehodě vlastně dojít?" zeptal se zamyšleně. „Byla snad tvoje matka něčím rozrušená? Jestli se cítila nešťastná nebo měla starosti, mohla udělat chybu a překročit okraj útesu."

„To ne." vyhrkla Rebeka překotně. „Nic takového ji nepotkalo." Vymanila ruce z jeho. „Jeden z mužů, kteří byli dole pod útesem, se zmínil, že kolem ní ležely rozházené květiny. Matka milovala plané rostoucí květy a často je trhala. Útes se nejprve svažuje jen mírně, ale pak náhle přejde v prudký sráz. Podle mě... se prostě dostala při trhání kytice příliš blízko k okraji srázu a pak ztratila rovnováhu a zřítěla se dolů." Rebeka se znovu se podívala na obrázek padající ženy. „Když jsem rozrušená, často si kreslím výjevy, které mě nejvíc pronásledují," vysvětlovala. „Jako když lékař propíchne infikovanou ránu, aby z ní vytekl hnis a zahojila se. Vždycky to zabralo, ať už mi umřelo nějaké oblíbené zvíře, nebo jako lék na zlomené srdce. Ale tentokrát to nepomáhá."

„To je zajímavé, že kreslíš to, co tě trápí," podotkl. „To já kres... totiž já si myslím, že by bylo logičtější snažit se uniknout bolesti tím, že by člověk naopak kreslil něco pěkného a plného klidu."

Smutně se usmála. „To jsem zkoušela taky." Kreslení a malování byl celý její život. A býval to život bohatý a spokojený, ale najednou jí připadalo, že s uměním samotným nevystačí.

„Možná by bylo lépe to bolavé místo vyříznout, takhle," prohlásil Kenneth, vytrhl ze skicáku obrázek její matky a podržel ho za růžek nad plamenem svíčky. „Podle toho, co jsem o lady Seatonové slyšel, by si jistě nepřála, aby ses nechala ochromovat žalem. Dovol jí, aby odešla, Rebeko."

Rebeku píchlo u srdce. Pozorovala, jak plameny stravují její kresbu a jak se kouř rozplývá v temnu pokoje. Oceňovala jeho snahu jí pomoci, ale pomyslela si, že ji stejně nemůže pochopit. Sám je příliš silný a jistě nerozumí tomu, jaké to je, když člověka stravuje smutek natolik, že se nedokáže věnovat naplno ničemu jinému. Nemůže tušit, že kdyby se rozplakala, pak už by nikdy nemohla přestat. Plakala by, dokud by neumřela.

Hodil hořící papír do krbu, aby si nepopálil prsty. Společně mlčky pozorovali, jak se rozpadá v popel. Pak Kenneth řekl: „Určitě ses tím kreslením vyčerpala a máš taky hlad. Pojdme společně do kuchyně a najíme se."

Usmál se a Rebece se náhle také zlepšila nálada. Možná, že ji Kenneth plně nechápe, ale také v životě zakusil hodně utrpení a bolesti. A je to laskavý, hodný člověk, a v jeho společnosti se cítí dobře. Oplatila mu úsměv. „Máš pravdu. Jsem celá vyhladovělá a ani jsem si toho nevšimla."

Vzala svíci a vykročila ke dveřím. Myslí se jí mihla vzpomínka na jeho polibek. Byla to sice chyba, ale přesto se díky němu teď cítila poprvé od matčiny smrti zase skutečně živá. Možná se jí přece jen podaří překonat smutek a zase naplno žít.

Kdo by si pomyslel, že jí právě tenhle pirát ukáže správnou cestu?

Během pŕlnočního hodování se Kenneth všemožně snažil Rebeku bavit. Když se pak vraceli každý do své ložnice, dívala se na svět už mnohem veseleji.

Kenneth bohužel její zlepšenou náladu nesdílel. Její líčení matčiny smrti v něm totiž vyvolalo přesvědčení, že před ním skrývá něco důležitého. Příliš překotně odmítla možnost, že ta smrt nemusela být náhodná. Možná že se její smutek mísí se strachem příliš temným, než aby mu dokázala čelit — protože se týká jejího otce.

Znepokojovaly ho ještě další věci. Tak především ten polibek; způsobil mu opravdový šok. Zdá se, že jeho živočišné, pudové mužské já čekalo na jakoukoli záminku, aspoň zčásti přijatelnou, aby se mohl zachovat tak, jak ho k tomu od počátku vybízela Rebečina přitažlivost. Jediné krátké objetí mu potvrdilo všechno, co vytušil o její skryté smyslnosti. Oheň, díky kterému byla skvělou umělkyní, by se snadno přeměnil v divokou vášeň k muži.

Za normálních okolností by se s tím polibkem nespokojil. Jenomže tyhle okolnosti normální nebyly.

Rebeka v něm vyvolala nejen silnou fyzickou touhu, ale také stejně zneklidňující duševní zmatek. Zaujala ho její poznámka, že si kreslí výjevy, které ji nejvíc pronásledují. Sám používal kreslení spíš jako ochrannou hradbu proti vnějšímu světu, jako únik do světa harmonie a pohody.

Vytáhl svůj skicák a zamyšleně se na něj zadíval. Co by se stalo, kdyby také začal kreslit obrazy, které mu neodbytně ulpívají v mysli? Báł se, že by tím otevřel Pandořinu skříňku, uvolnil by úzkost a strach, které už by pak nikdy neovládl. Ale zároveň ho to lákalo. Možná že únik není to nejlepší řešení, když člověka něco trápí a pronásleduje. Kdyby našel odvahu utkat se se svými soukromými démony, možná by pak nad ním ztratili část své moci.

Vnitřně se obrnil a sáhl po peru a tuši. Začne obrazem, který se mu propálil až do mozku během první prožité bitvy. A pokud se podaří, aby tím jeho bolest zeslábla, pak zkusí nakreslit další, těžší výjevy.

Vybavil si v mysli šok, který pocítil, když spatřil tento první obraz. A bolest, spojenou s tou scénou v nočních mûrách.

Pak namočil pero do tuše a v duchu se modlil, aby u něj Rebečina metoda zabrala.

Kapitola 10

Nazítří odpoledne, když Kenneth vyřizoval úřední záležitosti, do kanceláře vstoupila Lavinia Claxtonová. Zlaté vlasy se jí půvabně odrážely od modrého hedvábí šatů a módního čepce zdobeného péry. „Dobrý den, kapitáne," zavrnila smyslně. „Rozhodla jsem se vás vyhledat přímo ve vašem tajemném útočišti."

Vzhlédl k ní od pracovního stolu a pulz se mu zrychlil. Lavinia sice navštěvovala dům Seatonových často, ale tohle byla první příležitost, kdy se jí mohl začít na něco vyptávat. „Na tom, že člověk dělá svoji práci, není vůbec nic tajemného, lady Claxtonová."

Usmála se se sebedůvěrou ženy, která zná moc své krásy. „Pak musí to tajemství spočíval ve vaší osobě. Nenáležíte sem, kapitáne. Připadáte mi tu jako tygr mezi beránky. Vy byste měl velet nějaké armádě nebo podnikal průzkumné výpravy do neznámých koutů světa, a ne seděl za stolem a psát dopisy."

Pousmál se. „I tygři si musí nějak vydělávat na živobytí. Někteří loví zvěř. A jiní píší diktáty."

„To je ale nudné!" Přeshla přes místnost až k němu a vyzývavě se přitom houpala v bocích. „Raději si vás představuji jako hrdinného válečníka, který se uchýlil z brutálních bitev do uměleckých budoárů."

„Budoárů? To mále bujnou fantazii, milady. Tohle je přece pouhá kancelář.“

„Říkejte mi Lavinia, jako všichni,“ požádala ho. Usadila se na krajíčku jeho stolu a sukní mu přejela po koleni. Pak ho pohladila po tváři. „A můžete mě kdykoli navštívit.“

Lavinia po něm sice vrhala vyzývavé úsměvy už od prvního setkání, ale přesto ho teď překvapilo, jak otevřeně se mu nabízí. Pomyslel si, že se možná se sirem Anthonym pohádali. Ačkoli si to nepřál, jeho tělo na ni vzrušeně reagovalo. Věděl ale, že by opravdu nebylo vhodné ocitnout se v posteli se ženou, která také hraje roli v jeho pátrání po možné vraždě. „Taková důvěrnost mezi námi by byla nepatřičná, milady,“ odpověděl proto, uchopil její ruku, lehce ji políbil a vrátil ji do Laviniina klína. „Sir Anthony by mi to mohl pravém vytknout.“

„Tomu by lo nevadilo. Všichni vědí, jaká je Lavinia courá.“ prohlásila sebeiromecky. Sklouzla ze stolu a začala přecházet po místnosti. Zastavila se pod portrétem lady Seatonové. „Ne jako Helen. Anthony nás jednou namaloval společně na obraze zvaném Svěťice a hříšnice. Já jsem přirozeně byla ta hříšnice.“

„Byla lady Seatonová opravdu taková svěťice?“

Lavinia se zadívala na obraz. „Jako většina z nás dokázala být velkorysá i sobecká, moudrá i pošetilá. Někdy s ní bylo těžké pořízení. Ale byla to moje nejbližší přítelkyně a nesmírně mi chybí. Stejně jako Anthonymu a Georgeovi.“

„Georgeovi?“

„Přece Georgeovi Hamptonovi. Měla s ním poměr, to jste nevěděl?“

Kenneth ovládl překvapení a řekl naoko lhostejně: „Opravdu? Nebo mě jen chcete ohromit?“

„Pochybuji“, že vám člověk může tak snadno způsobit šok, kapitáne,“ prohlásila suše. „Helen byla diskrétní, ale během živola měla i ona svůj přiměřený příděl milenců. Jen George byl pro ni ale opravdu důležitý.“

„Věděl sir Anthony, že má jeho žena poměr s jedním z jeho nejbližších přátel?“

„Ale jistě! Jejich manželství bylo hrozně nemorální, ale velice civilizované. Anthony věděl, že George by nikdy nedokázal Helen ublížit, a tak proti tomu nic nenamítal. A jí na oplátku zase nevadily manželovy malé úlety. Věděla, že mu skutečně záleží jedině na ní.“

„Slyšel jsem, že v době smrti lady Seatonové prý měl nějaký vážnější poměr.“

„Nesmíte věřit všemu, co slyšíte, kapitáne.“ Lavinia si rozvázala stuhý čepce, sundala si ho z hlavy a roztrásla si zlaté lokýnky po ramenou. „S Anthonym jsme byli velice dlouho přáteli. Myslím, že bych poznala, kdyby byl do nějaké ženy opravdu zamilovaný.“

V jejím tónu rozpoznal náznak dotčenosti. Napadlo ho, že Lavinia je zranitelnější, než by se mohlo na první pohled zdát. Možná je do sira Anthonyho dokonce zamilovaná. „Myslíte, že se sir Anthony znovu ožení?“ zeptal se jí.

Váhala s odpovědí. „To opravdu nevím. Helenina smrt se nad ním pořád ještě vznáší jako temné mračno.“

„Bylo snad v tom, jak přišla o život, něco podezřelého?“ Lavinia si pohrávala s peříčky na čepci. „Určité to byla nehoda. Ale přesto....“ odmlčela se.

„Slyšel jsem, že prý na tom místě, odkud lady Seatonová spadla, byly znát stopy zápasu,“ nadhodil Kenneth tiše.

Vrhla po něm ostrý pohled. „Leda zlámané květiny a odřenininy, které si Helen udělala pravděpodobně při pádu, jak se snažila něčeho zachytit.“

„Stejně mi připadá, že kdykoli přijde řeč na smrt lady Seatonové,“ pronesl Kenneth zamyšleně, „lidé, kteří ji znávali, o té věci hovoří tak nějak vyhýbavě. V čem je to velké tajemství? Strčil ji snad přes okraj útesu sir Anthony, nebo snad George Hampton?“

„Nesmysl!“ vyhrkla Lavinia okamžitě. „Žádné tajemství v tom není. Ale smrt je mnohem méně zábavné téma než, milostná touha.“

Kenneth viděl, že mu toho Lavinia už víc neprozradí, a tak podotkl: „V tom případě raději mluvmе o milostné touze. To, co jste mi právě prozradila, svědčí ve prospěch obecného názoru na umělce jako na lidi nespoutané a prostopášné."

„Nemají o nic volnější mravy, než jaké panují v módních společenských kruzích, ale jsou upřímnější." Vyzývavě se na něj usmála. „A když mám být upřímná já, vy mi připadáte velice přitažlivý, kapitáne."

Náhle pocítil touhu po měkkém, sladkém těle ženy, ale přece jen pochyboval, že by se siru Anthonymu líbilo pomýšlení, že se dělí o milenku se svým tajemníkem. Proto odpověděl: „Ty pocity jsou vzájemné, ale přesto bych pokládal za nemoudré se jimi řídit."

„Budu ledy doufat, že život mezi umělci brzy vaši moudrost poněkud rozleptá." Přešla znovu přes místnost, vklouzla mu rukou v rukavičce kolem krku a sklonila se k němu, aby ho políbila. Její oči měly chladný, bledě zelený odstín. Její polibek prozrazoval velkou zkušenost, ale přesto na něj jeho tělo nereagovalo ani zdaleka jako na ten od Rebeky.

Koutkem oka postřehl nějaký pohyb. Za okamžik se ozvalo mrazivé: „Nerada ruším vaše vzájemné něžnosti, ale mám tady vyřídit nějakou záležitost."

Kenneth vzhlédl a spatřil ve dveřích zjevně rozlícenou Rebeku. Neučesané tizianové vlasy jí vytvářely kolem hlavy svatozář a něčím mu připomněla rozdivočené zrzavé kotě.

V duchu zaklel. Lavinia se beze spěchu napřímila. „Dobrý den, drahoušku," uvítala Rebeku a přejela od ní pohledem zpátky ke Kennethovi. jako by právě něco odhalila. „Doufám, že se ti práce daří. Ten poslední obraz, na kterém jsi mě malovala, už sklídl spoustu pochvalných vyjádření. Kdybys mi dovolila prozradil jméno malíře, dostala bys víc zakázek na portréty, než, bys stačila zvládnout." Usmála se a odplula z místnosti.

Rebeka vtrhla clo kanceláře a přibouchla za sebou rázně

dveře. „Můj otec sice očekává od svého tajemníka určitou pružnost v plnění úkolů, ale takhle si to jistě nepředstavuje.“ obořila se na Kennetha.

„Pokud jsi zaslechla konec našeho rozhovoru,“ hájil se Kenneth mírně, „pak jistě víš, že jsem zdvořile odmítl její návrhy.“

„Ale její polibek ne.“

„Nemohl jsem přece použít fyzické násilí proti dámě.“

„Nejlepší by bylo naplácat jí na zadek,“ prohlásila Rebeka. „Lavinia už si o nářez, dlouho koleduje.“

Pozorně sledoval, jak zareaguje, a řekl: „Podle toho, co jsem se od lady Claxtonové dozvěděl, by neměly obyčejné polibky v tomto domě nikoho šokovat. Mimo jiné se zmínila o tom, že tvoje matka prý měla poměr s Georgem Hamptonern.“

Rebeka se zatvářila upjatě, ale rozhodně ne překvapeně. O tom poměru dobře věděla. „Soudila jsem, že tě takové klepy nezajímají,“ odsekla.

„Sám klepy nedělám, jen poslouchám, co se povídá.“ Váhal. „Bylo pro tebe těžké mít... tak nekonvenční rodiče?“

„Chceš říct tak promiskuitní, že?“ znovu přejela pohledem matčin portrét. „Jak by mi to mohlo vadit? Jak se říká, jablko nepadá daleko od stromu. Sama jsem si zničila pověst v osmnácti letech.“

„Opravdu jsi tehdy utekla proto, žes měla na očích příklad svých rodičů?“ zeptal se Kenneth. „Nebo spíš proto, že jsi hledala lásku?“

Po dlouhé odmlce začala vyprávět: „Těsně před tím, než jsem měla být uvedena do společnosti, jsem se seznámila s mladým vikomtem, který si přišel k otci pro portrét. Spletla jsem si jeho flirtování s projevy opravdového zájmu a souhlasila jsem se společnou projížďkou po parku. Když jsme se zastavili a šli jsme chvíli pěšky, pokusil se mě násilím zmocnit. Když jsem se bránila, prohlásil, že jsem přece vyrostla mezi umělci, a tak nemám právo hrát si na nevinátka.“

„Určitě jsi ho za to pořádně zpražila.“

„Strčila jsem ho do fontány a utekla jsem. Zhnusila jsem si jak jeho, tak svého otce, jehož způsob života mě vystavil takovému ponižování. Možná jsem nereagovala zrovna rozumně, ale byla jsem hodně mladá a zranitelná.“

Všiml si, jak jí tepna na krku pulzuje rozrušením. „Pak jsem byla uvedena do společnosti," pokračovala. „A seznámila jsem se s Frederikem. Romanticky vzdychal, psal básně a říkal mi, že mě miluje, což působilo na mé zraněné srdce jako balzám. Rodičům se nelíbil a nejspíš by z toho vůbec nic nebylo, kdybych v té době nezjistila, že matka má poměr se strýčkem Georgem. Už předtím jsem věděla o otcových nevěrách, ale přesto pro mě znamenalo velký šok, když jsem zjistila, že matka není o nic lepší. Tři dny nato jsem ulekla z domova." Smutně se usmála. „Rychle jsem si uvědomila, že rodiče měli pravdu a že sňatek s Frederikem by skončil katastrofou. Naštěstí jsem to objevila dřív než jsem se k němu uvázala na celý život.“

Kenneth si pomyslel, že rodiče měli Rebece poskytovat méně volnosti a víc vedení a pozornosti. Řekl: „Výhodou toho žes měla tak liberální rodiče, zřejmě bylo, že tě přijali po tom skandálu zpátky.“

Přikývla. „Jejich výhrady se týkaly jen mého špatného vkusu, ne morálky. Otec mi tehdy řekl, že je moc rád, že jsem přece jen projevila dost rozumu a toho budižkničemu jsem si nevzala, a matka prohlásila, že se už jistě takové chyby podruhé nedopustím, a tím to skončilo.“

„A měla pravdu už jsi tu chybu opravdu neopakovala.“

„A v budoucnu ji taky opakovat nehodlám," prohlásila Rebeka tónem nepřipouštějícím odpor. „Ale přišla jsem, abych se zeptala, co je s rolí plátna, kterou jsem objednávala už dávno. Brzy budu nutně potřebovat nové.“

„Včera jsem napsal dodavateli a dnes ráno jsem od něj doslal odpověď. Omlouvá se za zpoždění a ujišťuje, že plátno bude dodáno pozítří. Chtěla ses zeptat ještě na něco?“

„Ne, to je všechno," obrátila se k odchodu.

„Platí dnešní odpolední sezení, anebo se na mě příliš zlobíš a rušíš ho?“

Upřela na něj ironický pohled. „Neruším. Být obletován svůdnými ženami, jako je Lavinia, patří k té nejlepší tradici byronských hrdinů. Přesně to se ke korzárovi hodí.“

Kenneth se zasmál a Rebeka odešla. Začal přemýšlet o tom, co právě zjistil, a úsměv se mu rozplynul na rtech. Existovalo několik lidí, kteří mohli zavraždit Helen Seatonovou. Sir Anthony se možná kvůli jejím nevěrám tajně trápil. Tajemná milenka mohla zatoužit mít malíře jen pro sebe, anebo se Helen mohla rozhodnout přerušit důvěrné styky s Georgem Hamptonem a on ji v záchvatu žárlivosti a zuřivosti zabil. Ale mohlo také jít o docela jiného, neznámého milence.

Kenneth si povzdechl. Čím déle pobýval v domě Seatonových, tím obtížnější mu připadalo pátrání po příčině I le leniny smrti - a tím víc si také ošklivil svoji vlastní přetvářku. Stal se Rebečiným důvěrníkem a trápil ho pocit, že ji tím zrazuje. Kdyby jen tušila, proč se s ní vlastně sbližuje.. .

Opravdu se mu nechtělo domýšlet, jak by reagovala.

Jakmile se Rebeka vrátila do bezpečí svého ateliéru, začala se v duchu plísnit za své chování. Když přistihla Lavinii, jak líbá Kennetha, měla prostě tiše odejít a vrátit se později. Místo toho se dala unést žárlivostí a chovala se, jako by Kenneth byl její nápadník, a ne tajemník jejího otce.

S Lavinii vždycky vycházela velice dobře, ale teď si nemohla pomoci a nejraději by jí vyškrábala oči. Vybavila si její zpytavý pohled a musela se začervenat. Uhodla snad, že Rebeku Kenneth ve skutečnosti mimořádně zaujal?

Aby se uklidnila, zběžně načrtla Lavinii, jak by vypadala, kdyby vážila dvakrát tolik a přibyla by jí štedrá zásoba vrásek. Tohle dětinské cvičení ji nesmírně pobavilo. Připomněla si, že Kenneth v Lavinii neživil žádné naděje, že by spolu mohli něco mít, a začala se připravovat na odpolední

sezení. Během chvilky patřičně upravila pohovku, perský kobereček i zrcadlo, které chtěla použít pro stínový portrét.

Kenneth měl přijít až po obědě. Rozhlédla se neklidně po svém ateliéru. Mohla by se teď pustit do různých činností, ale do ničeho se jí nechtělo.

Vtom jí padl pohled na obraz Diany. Připomněla si, že přece slíbila Kennethovi, že ho zarámuje a nahradí jím ty hrozné obrázky v jeho ložnici. Pomyslela si, že by se mu tím mohla svým způsobem omluvit za svoji nesmyslnou reakci, a tak našla pro Dianu přiměřený rám. Pak vybrala ještě dva své další obrazy, velkou krajinu z Lake District a studii Šedovouse, jak se krade za ptáčkem a v očích mu planou dravci jantarové ohníčky.

Dva menší obrazy odnesla dolů a zaklepala na dveře Kennethovy ložnice, když se neozval, vešla dál. Obrazy, které tu visely, opravdu byly přímo urážkou dobrého vkusu kohokoli, kdo dokázal jen trochu ocenit dobré umění. Na Kennethově místě už, by je dávno vyhodila ven z okna.

Když všela Dianu na stěnu, zavadila nohou o desky, opřené o bok skříně. Otevřely se a na podlahu se z nich vysypaly kresby. Rebeku přirozeně zajímalo, co tu může kapitán mít, a tak se k nim sklonila.

Zarazila se jako opařená. Hned nahoře ležela scéna z bitvy. Vojáci mávali zvednutými bajonety, všude se válely chuchvalce dýmu a v pozadí se vzpínali koně.

Její pozornost však upoutala postava uprostřed kresby. Rýsovala se na tmavém pozadí jako čistě bílý obrys muže svíjejícího se v agónii. Kresba, provedená bez jakýchkoli podobností, věrně zachycovala smrtelný zápas člověka zasaženého kulkou. Vyjadřovala šok a smrt, okamžik věčného ticha uprostřed všech pekelných hrůz. Byl to obraz nabitý niternou působivostí.

Posadila se se zkříženýma nohama na podlahu a začala se probírat obsahem portfolia. Nalezla tu portréty provedené uhlem i pastely, přesné kresby budov i několik půvabných

akvarelových krajiněk. Žádný obrázek už nedosahoval dramatickosti toho prvního, ale všechny byly provedeny velice zručně.

Poslední kresba představovala pár lidí v milostném objetí, s titulkem „Romeo a Julie“. Muž i žena měli sice středověké oblečení, ale bolestná touha vyzařující z tohoto obrazu v ní vyvolávala dojem, že šlo spíše o skutečné milence, možná ve chvíli, kdy je válka nutí k rozloučení.

Právě si prohlížela tento obrázek, když se dveře otevřely a vešel Kenneth. Jakmile ji spatřil, strnul a v tváři se mu objevil výhrůžný výraz. Pak přirazil zlostně dveře a přikročil k ní. Jeho obvyklý klid zmizel a bylo znát, že se velice zlobí. „Co to tu zatraceně provádíš?“

Rebeka potlačila nutkání rychle zmizet a položila ruku na portfolio, které držela na klíně. „To jsi kreslil ty?“

Sklonil se k ní a desky jí prudce vytrhl. „Nemáš právo slídit v mých věcech!“

„Neslídila jsem tu,“ bránila se. „Věšela jsem ti tu obraz, a o tyhle desky jsem přitom zakopla.“ Nechápala, proč ho to tak popudilo, a tak se zeptala znovu: „Je to tvoje práce?“

Chvilku nereagoval, jako by se nemohl rozhodnout, zda přiznat pravdu. Pak neochotně přikývl.

Vstala z podlahy, ale Kenneth nad ní slále hrozivě čněl. Litovala každého francouzského nešťastníka, klerý se s ním musel utkat na bitevním poli. Převládla v ní však zvědavost a zeptala se: „Proč jsi tajil skutečnost, že jsi sám také umělec?“

„Nejsem umělec,“ odsekl.

„Ale samozřejmě jsi,“ odporovala mu. „Nikdo se nenaučí kreslit takhle dobře bez dlouhých let cviku. Proč svoji práci tolik tajíš? A proč se teď chováš jako rozzuřený býk?“

Zhluboka se nadechl. „Promiň. Moje kreslení není zrovna nějaké tajemství, ale jsem pouhý diletant. Bylo by hloupé zmiňovat se o svých pokusech před tebou nebo tvým otcem.“

„Nesmysl!“ prohlásila Rebeka důrazně. „Máš velký talent. Už se nedivím, že dokázal na otce zapůsobit svým

porozuměním a citem pro umění." Usmála se. „Po celý život mě obklopovali umělci, ale ty jsi jediný ze všech, který se snaží tajit, co dělá."

„*Nejsem umělec!*“ zvýšil podrážděně hlas. Rebeka pochopila, že se dotýká nějaké citlivé struny v jeho duši.

Jeho zatvrzelý odpor ji udivoval. Položila mu ruce na ramena a tlakem ho přiměla, aby se posadil na postel. Oči teď měli téměř ve stejné úrovni a Rebeka mu rukama stále lehce spočívala na ramenou. „Co se děje, Kennethe?“ zeptala se. „Chováš se velice podivně."

Cítila, jak se mu svaly pod jejími dlaněmi napínají. Pak sklopil zrak k zemi a po dlouhé odmlce řekl: „Můj otec nesnášel, když jsem kreslil. Snažil se to ze mě vytlout. Kreslení a malování nepokládal za vhodnou činnost pro svého jediného syna."

„Přešto tě to neodradilo."

„Nemohl jsem přestat. Bylo to jako oheň, který člověka zevnitř stravuje. Dalo mi to možnost dostat ze sebe ven věci, které bych nikdy nemohl vyjádřit slovy. Tak jsem se naučil skrývat nebo ničit všechno, co jsem kdy vytvořil. A předstíral jsem, že mi to nevádí."

„To muselo být ale hrozné." Už se nedivila, že ho tak rozrušilo, když objevila jeho práce. Ovládla touhu líbat ho, až by zaplašila temně stíny z, jeho očí, přejela mu jen po tváři hřbetem ruky a ustoupila od něj. „Já bych se snad zbláznila, kdyby mi rodiče bránili v kreslení."

„Máš dokonce to štěstí, že bydlíš s jedním z nejlepších malířů v Anglii." Smutně se usmál. „Když jsem byl malý, tajně jsem snil o studiích na Královské akademii, abych se mohl stát profesionálním malířem. Na to je dnes už ovšem příliš pozdě." Pohlédl na desky se svými výtvary. „Když mě tu obklopuje tolik nádherných obrazů, mám chuť své slabé pokusy spálit."

„Ty ale *jsi* umělec, Kennethe," přesvědčovala ho Rebeka s důrazem. „Už teď kreslíš líp než půlka profesionálů v Londýně. Stačila by trocha cíleného úsilí a byl bys vynikající."

„Vím, že jsem na kreslení docela zručný, a taky akvarely dělám slušně," připustil, „ale lo přece dovedou všechny mladé dámy z lepší společnosti, a k tomu sem tam nějaký mladík. Je mi třiatřicet: Doby, kdy jsem se mohl dát na uměleckou dráhu, už dávno minuly."

„Jak vlastně definuješ sám pro sebe umělce?" zeptala se zvědavě.

„Jako někoho, kdo dovede daleko víc než jen přesně nakreslit příslušný motiv. Kdo v něm dokáže odhalit něco nového a skrytého, a také to vyjádřit. Třeba tenhle obrázek tvého kocoura je hezký a namalovaný s láskou. Ale zároveň v něm odhaluje i skrytou šelmu - tu dravost, kterou má v srdci každá domácí kočka. Stejně tak tvůj obraz Diany vyjadřuje její sílu a sebevědomí, ale také osamělost, pramenící z toho, jak je jako bohyně izolovaná. Je v ní touha být jako jiné ženy. Trochu mi připomíná tebe."

Rebeka si pomyslela, že je velice vnímavý, pokud jde o obrazy koček, ale v ní se jistě mýlí. Jeho poznámku o Dianě tedy přešla a odvětila: „Namalovala jsem Šedovouse prostě tak, jak jsem ho viděla."

„Ale vidělas ho právě takhle, protože máš oko umělce." Přesl k obrázku blíž. „Tvůj styl je naproslo jedinečný, myslím, že bych poznal jakýkoli tvůj obraz."

Rebeka vytáhla z desek několik jeho obrázků. „Ty máš úplně stejnou schopnost." Ukázala na pastelový portrét tmavovlasé španělské krásy. „Tahle žena je nejen půvabná, ale má v sobě velkou vášeň a odhodlání. Řekla bych o ní, že je divoká, a dokonce může být nebezpečná."

Kenneth jen stiskl rty a tím jí potvrdil, že se nemýlí. Zvedla obraz, s vojákem zasaženým v bitvě kulkou. „Tady je příklad jedinečného vidění, podle kterého se pozná umělec. Je to skvělé a naprosto originální."

Pokrčil rameny. „To se mi povedlo náhodou. Namaloval jsem to v noci, protože mě inspirovala tvoje poznámka, že si

kreslíš věci, které tě pronásledují. Vždycky jsem v kreslení hledal jen únik, a tak jsem se rozhodl vyzkoušet tvůj recept."

„A působilo to?"

„Řekl bych, že ano. Tenhle výjev se mi propálil do mysli jako cejch během mé první bitvy. Když jsem si to nakreslil, ta vzpomínka jako by se zdála být...", stáhl obočí a snažil se o přesné vyjádření, „ne že by vybledla, ale je teď jakoby vzdálenější. Méně hrozivá a drásající."

„A navíc jsem já doslala příležitost pochopit něco, co sama ve skutečnosti nikdy nespátím," poznamenala Rebeka a zavřela desky. „Jestli z tebe tohle dílo nedělá umělce, tak co bys ještě mohl chtít?"

Slabě se usmál. „Pracovat s olejovými barvami. Žádná jiná lechnika nemá takovou působivost a bohatství výrazu."

„V tom případě se nauč používat oleje," odpověděla rázně „Žádné kouzlo v tom přece není. Akvarely jsou svým způsobem mnohem těžší, a ty jsi je zvládl snadno."

Všimla si, že mu jizva v obličeji zbělala. Když mlčel, tiše poznamenala: „Ty nevěříš, že to dokážeš?"

Sklopil zrak k zemi. „Já to... já si to přeju tak moc, že už nevěřím, že by to bylo možné."

„Naučím tě to," nabídla mu Rebeka rychle. „Jakmile překonáš to své nesmyslné přesvědčení, že na oleje nestačíš, půjde ti to velice dobře, uvidíš."

Všimla si, že se Kenneth chystá něco namítnout, a tak s rozhodností dodala: „Máš spoustu nesmyslných představ o tom, co to znamená být umělcem, Zapomeň na ně. Pravda je taková, že umělec není nikdo víc ani míň než člověk, který vytváří obrazy. A ty k tomu máš potřebný talent, tak si toho važ!"

Obrátila se a rázně vyšla ven ze dveří. Než zmizela, přes rameno mu připomněla: „A ve dvě hodiny přijď do mého ateliéru."

Zavřela za sebou a zamířila ke schodišti. Zpomalila chůzi. Cítila se vyčerpaná, a to nejen sympatiemi a soucitem s

Kennethem a s tím. co všechno musel v životě prodělat. Rozhovor o tom, co znamená být umělcem, v ní rozvířil úvahy o vlastním osudu. Uvědomovala si, jak obrovské štěstí v životě měla. Sir Anthony nebyl v mnoha směrech příliš pečlivým rodičem, ale vždycky uznával a podporoval její talent.

Jaké to asi je, být silný a umět zabíjet jako pravý válečník, ale přitom mít duši citlivého umělce?

Otevřela dveře do svého ateliéru, pevně rozhodnutá, že Kennetha Wildinga přesvědčí o tom, že je skutečný umělec se vším všudy. Musí to za každou cenu dokázat.

Kapitola 11

Po Rebečině odchodu se Kenneth svezl do křesla a třásl se po celém tele jako v horečce. Pověděla mu, že má talent. Že už teď je umělec. A Rebeka Seatonová rozhodně nemívala ve zvyku plýtvat lichotkami.

Rozechvěle se nadechl a přemýšlel o tom, jestli může mít pravdu. Podvědomě vždycky vzhlížel k technice malby olejem jako k něčemu vyššímu, naprosto nedostupnému, jako by to bylo spíš umění bohů než obyčejných smrtelníků. Teď si pod Rebečiným vlivem uvědomil, že šlo o nesmyslný předsudek. Je ovšem pravda, že většina malířů začíná pracovat s oleji v mnohem mladším věku než je teď on. Ale on přece už umí kreslit a má smysl pro kompozici a barvy.

Snad by se z něj přece jen mohl stát skutečný malíř. Jistě nedosáhne úrovně sira Anthonyho nebo Rebeky, ale snad bude tak dobrý, aby mu výsledky vlastního úsilí občas přinášely radost.

Taková vyhlídka ho naplňovala směsí obav a vzrušení, která mu připadala podobná, jako když nějaký mladíček začne mít necudné myšlenky.

Zvedl se a náhle se mu vybavilo, proč se vlastně ocitl v tomhle domě: aby vypátral příčiny té podivné smrti. A teď mu dcera podezřelého nabízí, že mu splní nejhlubší tajné přání, jaké kdy v životě měl. Neměl by od ní takový dar přijímat. Jenomže ho ani za nic nedokáže odmítnout.

Vůbec poprvé ho napadlo, že by mohl odmítnout nabídku lorda Bowdena. Samozřejmě by to znamenalo okamžitou ztrátu Suttertonu, ale Kenneth by se snad dokázal vyrovnat i s tím, kdyby dostal šanci, po které celý život tajně prahl. Mohl by dál pracovat jako tajemník sira Anthonyho a volný čas věnovat studiu a malování. Možná že by se někdy v budoucnu dokázal dokonce živit jako malíř. Spousta lidí si přece pořizuje portréty a většina si nemůže dovolit obrazy Anthonyho Seatonu. Snad by dokázal z takových příjmů přežít.

Ale co Beth? Za tu je přece také odpovědný. Nemá právo obětovat její budoucnost svému nejistému osobnímu štěstí. Svou sestru nesmí vystavovat riziku, že bude žít v bídě.

Stiskl rty, když si připomněl, jak je Beth hodná, mírná, a všechno snáší bez nejmenších výčitek. Ne, nemůže Bowdenovi odmítnout, ale také nedokáže odmítnout Rebečinu nabídku. Bude tedy muset pokračovat v přetvářce a přitom se modlit, aby se nakonec ukázalo, že je sir Anthony nevinný.

Bohužel v sílu modlitby příliš nevěřil.

Cestou do Rebečina ateliéru se Kenneth zaslavil v kanceláři dokončit pár drobností. Ke svému překvapení tu našel svého zaměstnavatele, jak upírá zrak na portrét své ženy a upíjí ze skleničky nápoj, který vypadal jako brandy,

Kenneth na prahu zaváhal, zda má vstoupit, ale sir Anthony se po něm ohlédl a zamyšleně řekl: „Právě dnes je to osmadvacet let, co jsem se s Helen seznámil. Občas stále ještě těžko věřím tomu, že už nežije.“ Výslovnost měl už trochu zastřenou, takže bylo znát, že sklenička, kterou drží v ruce, není dnes jeho první.

Kenneth vstoupil do kanceláře. „Lady Seatonová byla krásná,“ poznamenal. „Vaše dcera je jí hodně podobná.“

„Zjevem ano, ale Rebečina povaha spíš připomíná moji.“ Sir Anthony se ironicky usmál. „A v některých ohledech dokonce mého staršího bratra, i když by to Markus hodně nerad slyšel.“

„Nevěděl jsem, že máte bratra," nadhodil Kenneth. zvědavý na Anthonyho verzi rodinného sporu.

„Markus má titul barona a je velice škrobený. Nemá mě rád a nikdy neměl." Sir Anthony se napil brandy. „Stejně jako můj otec nikdy neschvaloval mé rozhodnutí stát se malířem. Pokud se občas nedopatřením někde setkáme, vždycky mě okázale ignoruje."

Kenneth si s překvapením pomyslel, že tedy i sir Anthony narážel na odpor své rodiny. „Proč vás bratr nemá rád?" zeptal se.

Sir Anthony si od frkl. „Markus pokládá malířství za pouhé sprosté řemeslo, nehodné šlechtice. Když, jsem byl před pěti lety pasován na rytíře, muselo ho to upřímně šokovat. Moje podezřelá kariéra tím doslala pečeť úctyhodnosti."

„Většina lidí by byla pyšná, že má v rodině takového umělce." podotkl Kennel.

„Naše odcizení mělo ještě jiné důvody," pokračoval sir Anthony a znovu se podíval na obraz své ženy. „Helen byla původně Markova snoubenka. Když jsme se seznámili, měl jsem pocit, jako by mě náhle zachvátil požár. Helen se snažila tomu vzplanutí odolávat, ale já se ani nepokoušel. Věděl jsem, že je to prostě osud. Za dva týdny jsme spolu utekli. Gretna Green ležela pouhý den jízdy na sever. Tam na skotské půdě jsme uzavřeli sňatek dřív, než nám v tom někdo stačil zabránit."

„Vašeho bratra to asi nepotěšilo."

„Markus už potom na mě v životě nepromluvil, jen mi poslal vzkaz, že nejsem vítaným hostem na otcové pohřbu." Sir Anthony se smutné usmál. „Nemůžu mu to vyčítat. Kdyby mě někdo připravil o Helen, jistě bych byl schopen vraždit."

Kennetha napadlo, zda by ta poznámka mohla platit doslovně, a zeptal se: „Miloval ji skutečně?"

„Když o ni přišel, mohlo to zranit jeho ješitnost, ale srdce ne. Pokládal Helen prostě za hezkou a hodnou dívku, ze které se stane příjemná, poddajná manželka. To ji ale neznal! Bůh je mi svědkem, že si za ni našel brzy náhradu. Do roka se oženil a ihned zplodil

dva syny, aby zajistil, že se rodový titul nikdy nedostane do naší rodiny."

„Lady Seatonová tedy nebyla mírná a poddajná?"

„Když vzplanula hněvem, řádila jako dračice. Mně to ale nevadilo, protože jsem sám stejně vznětlivý." Sir Anthony zavrtěl hlavou. „Byla jakoby složená ze samého ohně a stínu, samý protiklad. Po bratrově boku by pomalu hynula. Je to čestný člověk, ale hrozně tradiční a nudný. S ním by se utrápila."

„Zřejmě je úplně jiný nežli vy," podotkl Kenneth. „Asi vám nevadí, že se spolu nestýkáte."

Sir Anthony upíral pohled do své sklenky s brandy. „Nebyl zas tak špatný. V dětství jsem ho obdivoval, byl to rozený gentleman. Já jsem byl vždycky podivín. Můj otec byl nesmírně vděčný osudu, že prvorozený syn jsem nebyl já, ale Markus."

Kennethovi byl malíř stále sympatičtější. Sám byl také jiný, než se od něj čekalo, a to ho nakonec stálo otcovu přízeň. Ale aspoň se mají rádi s Beth. „Lady Seatonové zřejmě nevadilo, že jste odlišný od většiny jiných šlechticů," poznamenal.

„Vůbec ne." Sir Anthony znovu přelétl pohledem k jejímu portrétu. „Ani nevím, jak bych přežil první dobu po její smrti, nebýt Rebeky. Byla pevná jako skála, silná, vytrvalá, znamenala pro mě opravdovou oporu."

Kenneth si pomyslel, že muž, který měl takový vztah ke své manželce, by ji jistě nebyl schopen zabít.

Sir Anthony stáhl obočí. „Nemáte vlastně teď Rebece pózovat?"

Kenneth se podíval na hodiny. „Ano. pane. Zašel jsem sem jen vyřídit pár drobností, ale ty počkají." Vykročil ke dveřím.

Položil ruku na kliku, když, za zády zaslechl sotva slyšitelný povzdech sira Anthonyho: „Teď je po smrti, kéž mi Bůh odpustí - protože to byla moje chyba."

Kenneth na okamžik strnul, ale pak se přinutil k odchodu, přestože se mu svíral žaludek. Pokud teď sir Anthony řekl pravdu, pak Bůh pomáhaj jim všem!

Jakmile Rebeka dorazila do svého ateliéru, její únavu vystřídalo překypující nadšení z objevu, že Kenneth má velký výtvarný talent. Především ve výjevu z bitvy se projevovala mimořádná jistota kresby, tím spíš, že Kenneth byl v podstatě samouk. Teď chápala, co ji k němu od samého začátku tolik přitahovalo: je umělec právě jako ona sama. Právě ten společný zájem se stal základem jejich stále hlubšího přátelství.

Přešla ke svému pracovnímu stolu a začala mísit barvy, které chléla použít k odpolední práci. Dělávala to tak často, že na práci už nemusela myslet a mohla přemýšlet o tom, zda od Kennetha touží získat skutečně pouze přátelství.

Na okamžik ji myslí probleskla myšlenka na sňatek. Okamžitě ji ale zavrhl. Ne, pro manželství není stvořena. I kdyby se o ni Kenneth zajímal a byl by ochoten přehlédnout její poklesk z minulostí, nikdy by neobětovala svoji svobodu a nevдалa by se. Sobectví, které je pro umělce tak důležité, se neslučuje s rolí manželky.

Napadlo ji, že by se ovšem mohli stát milenci. Londýnský umělecký svět byl dostatečně tolerantní. Pokud by se s Kennethem chovali diskrétně, mohli by si dělat, co by chtěli. Jejím otci by to asi bylo jedno, nebo by si toho nejspíš ani nevšiml.

Díky výchově měla Rebeka sice liberální postoje, ale ze zkušenosti věděla, že milostné avantýry mohou člověku dost zkomplikovat život. Od Lavinie by se jistě naučila, jak přecházet otěhotnění, ale existují přece i jiná rizika. Jejím poměr s Kennethem by zcela jistě po nějaké době skončil, a to by ji bolelo. Kennethovi se možná teď zdá přitažlivá, ale jistě pro něj bude mít větší hodnotu jako učitelka než, jako nepřiliš dovedná milenka. S povzdechem ukončila míchání barev. Bylo jí jasné, že zůstat u přátelství je rozhodně ta nejlepší možnost. Všechny smyslné tužby musí prostě a jednoduše potlačit.

A pokud Kenneth zůstane jejím přítelem, může mu věnovat velký dar - pomoci mu, aby se stal malířem. S úsměvem vstala a dala se do příprav na příští sezení.

Kenneth se dostavil do ateliéru ve vysokých botách, kalhotách pod kolena a v košili s rozhalenkou, jak to po něm žádala. Rebece se zatajil dech, když ho spatřila stát ve dveřích. Jeho výraz, přesně odpovídal tomu, jak si představovala piráta, byl temný, zachmuřený a prozrazoval muže, který se v životě řídí pouze svými vlastními pravidly. Milosrdný bože, pomyslela si, jak nesmírně toužím právě tohle zachytit!

Oprášila si ruce a řekla mu: „Než začneme, chci ti něco ukázat.“

„Pirátského papouška, který mi bude sedět na rameni?“ zeptal se ironicky.

Zasmála se. „To není špatný nápad, jenže Šedovous by s ním rychle skoncoval. Pojď se mnou.“

Vedla ho z ateliéru do chodby a prošla kolem řady zavřených dveří ložnic služebnictva až na druhý konec podkroví. Tady se zastavila před posledními dveřmi a odemkla je. Otevřela a ustoupila stranou, aby Kennelch mohl vejít dál. I tato místnost zřejmě původně sloužila jako ložnice pro služebnictvo.

Přešel pohledem jednoduché zařízení a jediné okno a zastavil se na malířském stojanu, umístěném uprostřed místnosti. Vedle něj stál odřený stůl se sadou různě velkých štětců a bedýnka s měchy obsahujícími barvy. Ohledl se po Rebece a tázvavě zvedl obočí.

„Jestli to myslíš s malováním vážně, potřebuješ svůj ateliér,“ vysvětlila mu. „Tady budeš mít dostatek soukromí, a taky je tu severní světlo. Ode mě si můžeš vzít jakékoli další pomůcky, které budeš k práci potřebovat.“ Podala mu těžký železný klíč. „Tahle místnost je tvoje, dokud ji budeš potřebovat.“

Vzal si od ní klíč a mimoděk jí přitom přešel prsty po dlani. „Tohle si nezasloužím," poděkoval přiškrceně. „Proč jsi na mě tak hodná, Rebeko?"

Krátce se zamyslela a pak odpověděla: „Asi je to můj způsob, jak poděkovat osudu, že jsem sama měla cestu k malířství tak snadnou."

„Opravdu si to nezasloužím," opakoval a v očích se mu objevilo něco velice blízkého bolesti. „Kdybys jen věděla..."

Uvědomovala si, že tenhle okamžik hrozí výbuchem nebezpečných emocí. Snažila se nevnímat zrychlený pulz, patrný na jeho hrdle. Musela ho tím opravdu překvapit. Viděla, jak nesmírně jí je vděčný, že bere jeho sny vážně.

Co by se teď stalo, kdyby k němu přistoupila a zvedla obličej k jeho?

Zaťala ruku v pěst a odvrátila se. „Pózováním pro můj obraz si pokaždé vyděláš na lekci malování," oznámila mu stroze, „Pojď, je načase začít."

Kenneth následoval Rebeku zpátky do jejího ateliéru a v nitru mu bouřily rozvířené emoce. Prvních několik minut strávili tím, že se snažili přesně zopakovat včerejší pozici na pohovce. Pak Rebeka začala předkreslovat obraz, na plátno a Kenneth myslel na to, že během posledních několika hodin získal učitelku, ateliér i blízkého člověka, se kterým může hovořit o svých nejhlubších tužbách. Všechno by bylo naprosto dokonalé - jen kdyby mu sir Anthony právě neprozradil, že se cítí odpovědný za smrt své ženy. Pověděl by mu pod tlakem víc? Asi ne, jeho slova nebyla určena pro cizí uši.

Kenneth si musel připustit, že se ani netouží dozvědět celou pravdu. Bylo docela dobře možné, že hádka vznětlivých manželů vedla k náhlému výbuchu násilí a skončila tragickým pádem.

Vzhledem k tomu, že oba manželé si byli nevěrní, se k vraždě nabízela spousta možných motivů. George Hampton mohl přesvědčit Helen, aby odešla od manžela a žila trvale s ním, a když

se to sir Anthony dozvěděl, byl - jak se sám vyjádřil - schopen vraždit. Nebo se možná Helen dala unést žárlivostí na onu tajemnou milenku, protože šlo o něco víc než manželovy předchozí nezávazné poměry. Nebo se milenka rozhodla skoncovat se svou rivalkou a sir Anthony na to dodatečně přišel a rozešel se s ní. Nedokázal ji však předat rukám spravedlnosti, ale obviňoval z manželčiny smrti sebe.

Zatraceně! Proč těmhle zpropadeným umělcům nestačilo spát se svými zákonitými partnery'?

Z myšlenek ho vyrušila Rebeka, která k němu vzhledla od své práce. „Tenhle výhrůžný výraz, je opravdu dobrý, ale přece jen se uvolni. Jinak budeš za půl hodinky celý ztuhlý.“

Snažil se ji poslechnout. Začal myslet na příjemnější věci, napřed na to, zda se Rebečin nedbale svázaný uzel vlasů zase brzy rozpadne, a pak na její neuvěřitelnou velkorysost, že mu poskytla soukromý prostor pro malování. Tohle téma v něm ovšem vyvolávalo nejen pocity radosti, ale také výčitky svědomí.

Pohovka se trochu propadla pod váhou Šedovouse, který se náhle vynořil z nějakého úkrytu. Kocour se natáhl u Kennethova stehna v efektní pozici, navlas stejně jako poprvé. Kenneth poznamenal: „Šedovous je rozený model pro malíře.“

„Rozhodně dokáže zůstat velice dlouho v jedné pozici.“ souhlasila Rebeka. Se soustředěně staženým obočím si navlékla pracovní halenu se stopami barev. „Nikdy jsem nikoho neučila malovat,“ začala, „a tak si nejsem jistá, od čeho začít. Jak už jsem ti říkala, malování je řemeslo, stejně jako třeba hodinářství nebo kovářství. Malíř, který je výborný řemeslník, nemusí nutně být také velký umělec - ale talent bez řemesla nikdy nedosáhne velikosti.“

„Vzhledem k tomu, že nevím o práci s oleji vůbec nic, bude nejlepší, když začneš mluvit o tom,“ navrhl Kenneth.

Rebeka se na chvíli zamyslela. „Tak dobře.“ začala pak. „Staří mistři vytvářeli nádherné obrazy tak, že na sebe pečlivě nanášeli mnoho vrstev barev. Podmalba tak u nich často prosvítá skrz tenkou horní vrstvu obrazu. Tím se dalo docílit nádherných efektů, ale postup byl velice zdoluhavý. Dnes je v módě malovat přímo - používat od začátku barvy, které si na obraze přeješ definitivně mít. Je to mnohem rychlejší a co se ztratí na hloubce, to zase bohatě vyváží spontánnost projevu.“

„Je tohle důvod, proč tvůj otec dokáže namalovat tak velký počet obrazů?“

„Zčásti ano. A také si dovede práci velice dobře zorganizovat. Než se pustí do díla, vždycky si namíchá barvy, polotóny i světlé odstíny na světlýk, které bude pravděpodobně potřebovat. Pak se už během práce nemusí příliš často zdržovat mícháním správných tónů. Viděla jsem ho, jak zhotovil krásné neformální portréty během jediného sezení.“

„Předpokládám, že ty k práci přistupuješ stejně.“

Přikývla, přistoupila k němu a ukázala mu svoji oválnou paletu. „Každý umělec má svůj vlastní systém, jak si připravuje barvy na paletu. Obvykle se běloba dává nejbliž otvoru na palec, protože bílou barvu člověk používá nejvíc. Jinak je uspořádání barev na paletě velice osobní záležitost. Obvykle používám deset čistých tónů, které si připravím podél okraje. Pak si namíchám další řadu barev, podle toho, co se chystám malovat. Tadyhle jsem si namíchala pleťové odstíny a barvy pro tmavý interiér. Kdybych malovala krajinu, připravila bych si úplně jiné barvy.“

Pozorně si prohlédl její paletu. Uspořádání barev se mu zdálo nádherně účelné.

Rebeka se vrátila ke stojanu. „Později ti vysvětlím podrobněji jak se připravuje plátno k malování. Zatím jen tolik, že obvykle se začíná vrstvou podkladové barvy, která pokryje celé plátno. Tahle barva ovlivní výsledný dojem, i když z ní nezůstane vidět ani kousíček. Obvykle se používá tmavohnědá, protože obraz, pak získá na sytosti barev a hloubce. Já radši používám světlejší barvy, protože výsledný dojem je jasnější.“

Netrpělivým gestem si odhrnula z očí kadeř, která jí tam spadla. To byla právě poslední kapka: nedbalý uzel vlasů se jí teď už docela uvolnil a bohatá hříva se jí svezla až k pasu v kaskádě rezavých, kaštanových a rudozlatých odstínů. Kennethovi se při tom pohledu až zatajil dech. V tom jak se jí rozpustily vlasy, bylo víc vyzývavosti, než mají jiné ženy v celém těle.

Snažil se o nezúčastněný tón a podotkl: „Byl by to sice zločin ostříhat tak krásné vlasy, ale neocitáš se někdy v pokušení to udělat?“

„Otec by mi to nedovolil. Pokaždé, když potřebuje namalovat nějakou ženu s bohatými vlasy, mě používá jako model.“ S ležérností prozrazující dlouholetý zvyk si zkroutila vlasy do uzlu a probodla ho dřevěnou rukojetí štětce. Pak vzala znovu do levé ruky paletu. „Podkladovou barvu už jsem měla nanesenou a na ni jsem si načrtla hlavní obrysy toho, co na obraze bude. Takže teď začnu s malováním.“

Namočila široký štětec do barvy a začala jím malovat na plátno. Stále přitom Kennethovi popisovala co právě dělá. Kenneth soustředěně naslouchal proudu nahromaděných zkušeností jejího otce i Rebeky samotné a myslel na to, že studia Královské akademie se tomuhle výkladu pravděpodobně nemohou rovnat.

Rebeka dělala v řeči stále delší přestávky a pak se odmlčela docela, protože se potřebovala soustředit na práci. Kennethovi to nevadilo, dnes už mu předala dost nových znalostí, které musel vstřebat.

Zjistil, že jeho pozice má tu výhodu, že může Rebeku pozorovat při práci. Byla plně zaujata malováním a tajila v sobě jemnou, ale nesmírně pevnou sílu. Představovala by nádherný, motiv pro studii malířky při práci. Pomyslel si, že možná časem dokáže takový portrét namalovat.

Ještě lepší by ale bylo, kdyby ji zobrazil nahou, oděnou jen do jiskřivého závoje nádherných vlasů. Tahle myšlenka ho ale příliš rozptylovala. Neubránil se tomu, aby si nezačal představovat Rebečino štíhlé tělo, jak asi vypadá pod beztvarem halenou, a přemítal, jaký tvar mohou mít její řadry.

Celým tělem mu projela vlna horka. Ztraceně! Napomenul se, že musí myslet na něco jiného, a přinutil se odvrátit od Rebeky zrak. Napadlo ho, že v Suttertonu už brzy nadejde čas setby. Musí napsat Jackovi Davidsonovi a zjistit, co má v plánu podniknout v tamním hospodářství. Také by měl zaujmout své místo v parlamentu, samozřejmě až bude toto jeho poslání u konce. A zdalipak štětec udrží Rebečiny vlasy na místě až do konce dnešního sezení?

Mysl mu těkala po tom i onom, ale postupem času mu zprvu pohodlná pozice začala být nepříjemná a pak mu připadala až trýznivá. Když už to opravdu nemohl vydržet, oznámil: „Je načase dál si pauzu.“

Vstal a protáhl se, protože už se mu svaly tráslы vypětím. Rukama přejížděl po zešikmeném stropě. Na pohovce strávil nejméně hodinu, možná i dvě. „Copak ty se nikdy neunavíš, když pracuješ?“ zeptal se Rebeky.

Rebeka k němu vzhledla a poplašeně zamrkala, jako by se probrala z tranzitu. „Ale ano, unavím, jenomže si toho všimnu až dodatečně.“

„Šedovous umí pózovat líp nežli já. Nepohnul snad ani fouskem.“ Přešel ke krbu a postavil kotlík na oheň. Pak se vrátil ke stojanu a třel si ztuhlý krk. „Můžu se podívat, co jsi dnes udělala?“

„Radši ne, dokud s malováním trochu víc nepokročím,“ posunula stojan lícem obrazu ke stěně. „Teď přišel čas tvé první lekce malování.“

Zatímco pili čaj, rozhovořila se o napínání pláten na rámy, o šepsech, lacích a lazurách. Pak odložila šálek a vstala. „To by pro dnešek stačilo. Jestli si nedám pozor, utopím tě samé teorii.“

Ukázala na bednu stojící stranou u zdi. „Vyber si z ní několik předmětu a sestav si tam na tom stolku zátiší.“

Poslušně se začal přehrabovat v bedně a s pomocí Rebečinych rad si vybral hezký pohár, odlitek antické hlavy a ještě několik dalších předmětů. Pak je naaranžoval na sametovou draperii. Když byl s výsledkem spokojený, Rebeka postavila ke stolku další stojan a řekla: „Připravila jsem ti plátна s podklady různých barev, aby sis je mohl vyzkoušet.“

Pak vzala štětec a obřadným gestem mu ho podala. „A teď začneš se skutečným malováním barvou na plátno.“ povzbudivě se na něj usmála.

Když se dal zapsat do armády, dostal velmi podobným způsobem svoji první pušku. Následovala dlouhá, trnitá cesta vojáka. Byl zvědavý, kam ho nový nástroj zavede tentokrát.

S tlukoucím srdcem od ní štětec přijal.

Kapitola 12

Kenneth měl před sebou cestu vedoucí mezi stromy a mizící v mlze svítání. Pobídl koně do cvalu a zvíře poslušně vystřelilo vpřed. Jeho mysl se na chvíli osvobodila od všech tíživých myšlenek a zůstala jen radost z jízdy na dobrém koni a z chladného větru v obličeji. Po chvíli ale musel zpomalit a obrátit koně zpět k domu Seatonových. Znovu na něj dolehla neradostná realita.

Obvykle ho projížďka na koni sira Anthonyho osvěžila, ale dnes mu příliš nepomohla. Včerejší lekce malby mu příliš živě a bolestně utkvěla v mysli. Malování olejovými barvami mu vůbec nešlo. Práce s novým materiálem, jeho hustota, vazkost, míšení, to všechno se naprosito lišilo od akvarelů. Oleje ho jakoby naschvál odmítaly poslouchat a nechtěly uvádět v život jeho představy.

Nikdy tak docela nevěřil ve své výtvarné schopnosti, ale teď jasně viděl, jak se nechával ukolébávat nekritickou chválou svých kamarádů vojáků a jejich družek. Catherine Melbourneová a Anne Mowbryová jeho kresby svých rodin zbožňovaly. Věděl sice, že ho přeceňují, ale jejich poklony ho přece jenom těšily.

Ve společnosti Rebeky však nedokázal zapomenout na to jaký je proti ní amatér. Cítil se hrozně nešikovný a nemotorný. Nemohla za to, její klidné poznámky neobsahovaly žádný ostent ani náznak pohrdání. Přesto měl velkou chuť nakopnout stojan a utéct. Teď o mnoho lépe chápal stavy sira Anthonyho, kdy kolem sebe nepříčetně házel předměty všemi směry.

Později večer, když se uchýlil do svého nového ateliéru a sestavil si další zátiší s úmyslem zkusit malovat ho o samotě, se situace nezlepšila. Doufal, že napodruhé snad bude o něco zručnější, ale bohužel se mýlil. Nedokázal slušně namalovat ani jednoduchou misku. Výsledek byl plochý, rozteklý a nevýrazný, až se začal stydět za své nesoudné sny. Nakonec popuzeně seškrabal všechnu barvu z plátna, protože nesnesl pohled na výsledek vlastního selhání.

Musel si silou vůle připomínat, že zatím absolvoval jen jedinou lekci. Jistě se časem zlepší. Přesto nedokázal potlačit hořké přesvědčení, že přese všechny naděje, které se v něm poslední dobou probudily, není a nikdy nebude schopen tvořit skutečná umělecká díla.

Po návratu do domu Seatonových zavedl kaštanového hřebce do stáje. Právě ho hřebelcoval, když se ze svého malého bytu vedle stájí vynořil kočí Phelps, zastávající zároveň práci podkoního, s hliněnou dýmkou v ústech. Pokývl Kennethovi na pozdrav, přešel ke dveřím a vyhlédl ven na dvůr domu.

Byl to jediný služebník, který v tomto domě vydržel řadu let, ale měl mlčenlivou povahu a jako zdroj informací nebyl Kennethovi zatím moc platný. Přesto ho Kenneth měl docela rád. Když dokončil hřebelcování, přistoupil k pokušujícímu kočímu. „Dnes ráno je opravdu chladno," poznamenal. „Člověk ani nemůže uvěřit, že už brzy přijde jaro."

Phelps potáhl zamyšleně z dýmky. „Buďte rád, že pojedete přes léto z Londýna k jezerům."

„Kdy tam sir Anthony obvykle odjíždí?"

Kočí vyfoukl dým do ranní mlhy. „Asi tak dva týdny poté, co začne výstava Královské akademie."

Kenneth věděl, že výstava se zahajuje první květnové pondělí, a tak se cesta na sever musí uskutečňovat v polovině května. Do té doby zbývá přes dva měsíce; netušil jestli do té doby u Seatonů vydrží. „Líbí se slečně Seatonové pobyt na venkově?" zeptal se.

„Jistě, ano! Je to pro ni moc dobré. V Londýně slečna Rebeka skoro ani nevytáhne paty z domu.“

Kenneth si uvědomil, že je to pravda. V duchu si předsevzal, že Rebeku vyláká někam na čerstvý vzduch.

Kočí byl v poměrně hovorné náladě, a tak Kenneth poznamenal: „Jak jsem tak slyšel, k jezerům odjíždí velká část známých a přátel sira Anthonyho.“

„Jo, to máte pravdu. Lady Claxtonová, lord Frazier a pár dalších má svá letní sídla hned vedle Ravensbecku.“ Phelps se ušklíbl. „Jako by si jich člověk neužil dost tady v Londýně.“

„George Hampton tam jezdí na léto také, vidíte?“

„Musí se starat o svoji tiskařskou dílnu, a tak si bere jen pár týdnů volna,“ vysvětlil mu Phelps. „Obvykle v srpnu.“

„Slyšel jsem, že právě Hampion objevil lady Seatonovou poté tragické nehodě.“

Kočí skousl dýmku silněji a po dlouhé odmlce pronesl: „Jo, to jste slyšel správně. Byl to hrozný den. Opravdu hrozný.“

„Její smrt musela pro všechny být velký šok.“

„No, možná že tak moc velký zase ne,“ prohlásil Phelps tajemně.

Udivený Kenneth zkoumal výraz jeho obličeje. „Copak jste podobnou tragédii očekával?“

„Že bych ji přímo čekal, to zas ne. Ale nepřekvapilo mě to.“

Kenneth vycítil, že se kočí už na toto téma nerozhovor, a tak prohodil: „Slyšel jsem, že pan Hampton a lady Seatonová si byli... velice blízcí.“

Phelps si odplivl na dlažbu z oblázků přede dveřmi stále. „Až moc, Sir Anthony měl podle mě vzít na Hamptona bič. Ale ne, byli ti nejlepší kamarádi! A ještě dodnes jsou. Tihle lidé nemají žádný stud!“

„Na lakové věci také nejsem zvyklý,“ souhlasil s ním Kenneth. „A co lord Frazier? Ten mi připadá jako muž, který by si mohl potrpět na dámskou společnost.“

„Nojo, to se ví. A obzvlášť rád přebírá ženské siru Anthonymu.“ Kočí se pousmál. „Tedy ne, že by to siru Anthonymu vadilo. Ten myslí na důležitější věci.“

Kenneth si pomyslel, že mezi těmito dvěma muži mohou přece jenom existovat určitě utajené pocity rivalství, a stejně tak to mohlo být i s Hamptonem. Už, si ale netroufal kočího dál zpovídat, aby to nepůsobilo podezřeले. Raději převedl hovor na koně, což, bylo obvyklé téma jejich konverzací, a po chvíli se omluvil a vrátil se do domu. Phelps mu nikdy předtím neprozradil o rodinné tragédii víc než dnes. Nejzajímavější byla jeho poznámka, že ho náhlá smrt lady Seatonové tak docela nepřekvapila. Je možné, že Helen prostě působila dojmem, že se nedožije vysokého věku. Kenneth znal tenhle typ lidí, kteří v sobě nějakým ne-definovatelným způsobem nesou znamení předčasné smrti. V armádě se z nich často rekrutovali hrdinové a mučedníci. Možná žili rychleji a intenzivněji než ostatní, jako by hodlali vyčerpat svůj díl smrtelnosti dřív.

Také Maria patřila k těmto lidem. Podvědomě tušil, že čas jejího života je omezený. Možná, že tím byl jejich poměr vášnivější a měl v sobě příměs určitého smutku.

Kenneth se umyl, převlekl a sešel dolů k snídani. Na rozdíl od jiných dní dnes našel v ranní jídelně Rebeku, zívající nad topinkou a kávou. Pohled měla ještě rozespálý a zastřený a krásné vlasy si jen volně svázala zelenou stužkou. Vypadala nesmírně půvabně. „Dobré ráno,“ pozdravil ji. „Vidím, že jsi vstala dřív než, obvykle!“

„Neudělala jsem to z vlastní vůle,“ vrhla po něm trpitelský pohled. „Nesnáším lidi, kteří jsou už za svítání čilí jako rybičky.“

Usmál se. „Od svítání už nějaká doba uplynula. V parku bylo moc hezky, slunce tam prosvěcovalo ranní mlhu.“

„Tak to namaluj.“ Namazala si topinku džemem. „To mi bude stačit, nemusím to zrovna vidět na vlastní oči.“

Vzal si talíř a nabral na něj vejce, šunku a pečené ústřice. „To je ale krutá poznámka,“ připomněl jí. „Můj obraz by se zdaleka nevyrovnal skutečnosti.“

„Ale určitě vyrovnal, chce to jen čas," přesvědčovala ho s náhlou živostí.

Nalil si kávu a posadil se naproti ní. „Trpělivost nikdy nepatřila k mým silným stránkám."

„To bych tedy nikdy neuhodla," prohlásila ironicky.

Zasmál se. „Když se zlobíš, vypadáš jako rozdrážděné zrzavé kotě."

„Jenomže moje vlasy nejsou úplně zrzavé. Abys věděl, jsou jen efektně narezlé, skoro kaštanové."

„Mimochodem, tvůj otec mě požádal, abych se dnes odpoledne sešel s jeho právníkem, a tak ti do tří hodin nebudu moci sedět modelem," oznámil jí. Pustil se do snídaně a s chutí snědl celý obsah svého talíře. „V parku ale bylo opravdu krásně," poznamenal přitom k Rebece. „Zdá se mi, že skoro vůbec nechodíš ven na vzduch. Mohl bych se s tebou podíval třeba na Elginovy antické sochy do Britského muzea."

„Ne," odsekla prudce. „Vůbec si nepřeju, aby ses se mnou promenoval přes celý Londýn, jako bych byla nějaká školačka!"

„Takhle uschneš, když nebudeš chodit na čerstvý vzduch a na sluníčko."

„Nic z toho v březnu v Londýně prakticky vůbec neexistuje," upozornila ho.

Kenneth začal mluvit vážněji. „Vím, že jsi velice zaujata prací, ale opravdu si myslím, že bys měla chodit víc ven. Žiješ v srdci jednoho z nejvelkolepějších měst Evropy jako úplná poustevnice."

Sklopila zrak. „V létě chodím ven hodně často. Londýn je příliš špinavý a hlučný."

„Je to skutečný důvod, anebo spíš nevycházíš z domu proto, že se cítíš vyloučená ze společnosti?"

Začala trhat svoji topinku na kousky. Po chvíli mlčení řekla: „Není tak špatné chodit na místa, kde mě nikdo nezná. Ale s módními cíli vycházek, jako je park v době promenády nebo Elginovy sochy, je to něco jiného. Asi jsem slaboch, ale prostě bych se necítila dobře."

Zamračil se. „Od tvého útěku už uplynulo skoro deset let. Lidé už na ten skandál určitě zapomněli.“

Smutně se usmála. „V tom případě silně podceňuješ paměť těch, kdo si hrají ve společnosti na poslední spravedlivé. Před necelým půlrokem mě nepříjemně urazila jedna dávná spolužačka, když jsem na ni náhodou narazila v Britském muzeu. Nebyl to zrovna příjemný zážitek.“

„Čekal bych, že ti postavení tvého otce poskytne určitou ochranu před zlými jazyky, kdyby ses chtěla vrátit do společnosti.“

„Otec je slavný malíř, kterého král povýšil do šlechtického slávu. Já jsem svobodná žena se zničenou pověstí, a to je něco docela jiného. V normální společnosti pro mě není místo, leda na okraji uměleckého světa.“ Po očku na něj pohlédla. „Sám musíš přece vědět, jaké to je, když člověka vyloučí z určitých kruhů. Nebo ti mezi vojáky pomohl tvůj původ a respektovali tě?“

Pousmál se. „Byl jsem hrozný tvrdohlavý a vůbec jsem se nepokoušel vykládal důstojníkům, že pocházím ze stejné vrstvy jako oni. Bylo to hodně poučné. Některí z nich se ke mně chovali povýšeně, protože usoudili, že mám jen prostý původ. Většina mě přijala, jakmile jsem dokázal své schopnosti.“ Vzpomněl si na Michaela Kenyona. „A několik z nich mě bralo takového, jaký jsem byl doopravdy. Slali se z nás přátelé.“

Povzdechla si. „V tom případě jsi statečnější než já. Raději se vyhnu společnosti, než abych čelila možným střetům.“

Pomyslel si, že v armádě bylo přece jenom snazší ignorovat společenské přehradu než v londýnské společnosti, kde bylo postavení v hierarchii nesmírně důležité. I takhle zažil dost povýšeného jednání, aby věděl, jak nepříjemné to může být.

Napadlo ho, že až Michael s Catherine přijedou do Londýna, jistě budou ochotni Rebeku ve svém domě přijímat. Byl si jistý, že si s Catherine budou navzájem velice sympatické. Hned ale tuhle myšlenku zavrhl. Nic takového nemůže udělat, dokud bude pracovat jako tajemník sira Anthonyho. Zatracená přetvářka!

Rebece se ovšem přímo nabízel další, mnohem lepší způsob, jak si vydobýt výhodnější společenské postavení. „Měla bys vystavovat své práce, jako vážená umělkyně byla Angelica Kaufmannova přijímaná všude, třebaže se o ní šířily skandální historky," připomněl jí.

Rebeka se zatvářila nepřístupně. „Netoužím vystavovat své práce."

„Aspoň bys mohla uvažovat o tom, že bys něco z nich nabídla na letošní výstavu," snažil se ji zlákat. „Máš přece tolik obrazů které by se k tomu dobře hodily."

Zmačkala ubrousek do kuličky, prudce vstala a probodla ho podrážděným pohledem. „Zřejmě neposloucháš, co říkám. Nemám prostě zájem." Obrátila se na podpatku a opustila ranní jídelnu.

Kenneth se za ní zadíval. Škoda, že se bojí vydat za hranice svého bezpečného malého světa. Rozhodl se, že s tím musí něco provést. Vstal a zamířil do kanceláře na pravidelnou ranní poradu se sirem Anthonym. Přitom musel přemýšlet o tom, proč pořád cítí takové nutkání Rebece nějak pomáhat. Uvědomoval si, že tahle jeho touha daleko přesahuje prosté přání jí oplatit, co zase ona dělá pro něj.

Měl takové nepříjemné tušení, že se snaží napravovat bolest, kterou jí teprve v budoucnu způsobí.

Rebeka za sebou přirazila dveře svého ateliéru. Měla si raději nechat přinést snídani k sobě do ložnice, jak to obvykle dělávala. Tohle byl opravdu hrozný začátek nového dne.

Uvědomovala si však, že Kenneth má pravdu.

Čert vem toho mužského! Chňapla po polštáři z pohovky a mrštila jím přes místnost. Než se tu Kenneth objevil, byla se svým životem naprosto spokojená. Měla svoji práci, měla... měla...

Skoro už nic jiného.

Nikdy neměla moc zkušeností se světem. Všechny své znalosti a odpozorované postřehy získala od lidí, kteří navštěvovali jejího otce. Odjakživa byla plachá a po tom svém skandálu se stáhla do ústraní už úplně. Soustředila se jen na své malování a společnost jí dělali téměř výhradně pouze její rodiče.

Pak, když jí zemřela matka, se v Rebečině duši něco životně důležitého zlomilo.

Přešla ke svému stolu a vytáhla z něj prsten složený z několika propletených částí, který patřival její matce. Dlouho a zamyšleně si ho prohlížela, až nespokojeně stáhla obočí a odložila ho. Připadala si stejně neúplná a zmrzačená jako on: nejlepším důkazem byla její práce. Od matčiny smrti se nezmohla na žádné opravdu prvotřídní dílo. Všechny obrazy, které Kennetha doopravdy zaujaly, byly staršího data.

Samozřejmě že i v posledních měsících hodně pracovala a vytvořila řadu obrazů, které byly po technické stránce v pořádku a většině lidí se líbily. Ale přesto na nich bylo znát, že v hloubi duše má něco osudově změněného a ochroměného. A právě to byl hlavní důvod, proč odmítala obrazy nabídnout k vystavení Královské akademii. Pokládala by za frašku nabízet starší obrazy, když už dnes nedokázala vytvořit nic, co by mělo rovnocennou kvalitu.

S povzdechem usedla na pohovku a pohládila hebký hedvábný povrch perského koberečku. Skoro jako by v něm ještě cítila teplo korzárova těla.

Kennethův portrét byl první úkol, který ji od matčiny smrti skutečně hluboce, živě zaujal. Možná, že když na něm bude pracovat, vlije jí to do žil trochu z Kennethovy statečnosti a odhodlání.

Myslí jí projela trýznivá myšlenka. Věděla, že existuje ještě jeden obraz, který by měla namalovat. Vyžadoval by však, aby sebrala veškerou odvahu.

Rychle, než před tím úkolem couvne, vzala skicák a začala kreslit padající ženu.

Kennethova schůzka s právníkem sira Anthonyho se týkala pouze rutinních finančních záležitostí. Využil příležitosti k nenápadným dotazům na smrt Helen, ale nic zajímavého nezjistil. Když vyšel z právníkovy kanceláře, padal sice studený déšť, ale přesto se rozhodl navrátit se do domu Seatonových pěšky. Cestou se zastavil pro poštu a zjistil, že tu na něj čeká dopis od Jacka Davidsona. Popisoval mu v něm své plány na jarní setí a odhadoval, na kolik by všechno přišlo. Kenneth se dal v duchu do počítání. Měl ještě zbytek peněz stržených za prodej důstojnické hodnosti, a když k tomu přidá, co si ušetřil z platu, mělo by to stačit, i když jen tak tak. Bůh jim pomáhej, pokud se objeví nějaké nepředvídané výdaje.

V posledním odstavci dopisu Jack přešel k osobním záležitostem.

Kennethe, nemohuti ani dost poděkoval za to, že jsi mě pozval do Suttertonu. Během let vojenské služby už jsem zapomněl na to, jakou radost člověku přináší život na venkově. A stejně tak jsem zapomněl na jemné půvaby, jakými oplývá pravá anglická dáma. Tvoje sestra je ke mně nesmírně laskavá a přátelská.

Následovala vyškrabaná věta a pak:

Je ještě příliš brzy na to, abych mohl požádat slečnu Wildingovou o ruku. ale zmiňuji se ti o tomto předmětu z toho důvodu, abys mohl přemýšlet, jak mi odpovíš, až přijde pravý čas a já ti takovou žádost přednesu.

S úctou tvůj

John Davidson.

Kenneth si s úsměvem zastrčil dopis do kabátu. Z dopisu od Beth už uhlí, že chová k Jackovi stejné city jako on k ní. Ti dva se k sobě budou báječně hodit. Pokračoval v chůzi a po chvíli jeho

výraz, zvažněl. Když, Jacka požádal, aby přijel do Suttertonu, předpokládal, že si s Belh budou dobře rozumět. Ale sňatek je přece jen závažná a riskantní věc a měl z toho trochu smíšené pocity. Nepochyboval o tom, že Jack je ideální manžel pro jeho sestru, co se týče povahy a morálních zásad. Ale pokud mladý pár nezíská dost peněz na obživu, bude to se sňatkem těžké. Pokud o Sutterton přijde, pak si Jack bude muset hledat nějaké zaměstnání a možná potrvá řadu let, než si bude moci dovolit živit rodinu. Tím spíš tedy teď byl nucen pokračovat v pátrání kolem smrti Helen Seatonové a snažil se zapomenout, proč k tomu cítí takový odpor.

Když Kennelh došel do domu Seatonových, odložil nejprve vlhký plášť a klobouk a šel do ateliéru, aby ohlásil siru Anlhonymu. že právě dorazil a je mu k dispozici.

Ateliér byl plný smíchu a dobré nálady. Kenneth se zarazil hned náprahu, fascinovaný výjevem, který uvnitř spatřil. Věděl, že sir Anthony má v planu práci na skupinovém portrétu dvou hrabat a jejich manželek, ale netušil že dámy jsou půvabná dvojčata, podobná si navzájem jako vejce vejci. Sir Anthony ženy usadil tak, aby byly mírně odvrácené od sebe, jako odrazy v zrcadle. Jejich manželé, první tmavovlasý a druhý blondýn, stáli po stranách skupiny.

Sir Anthony k němu vzhledl a poznamenal: „Až budete zapisovat do deníku, poznamenejte tam, že hraběnka ze Strathmoru a hraběnka z Marklandu vypadají naprosto stejně.“

„To je pro portrétistu nesmírné zajímavý úkol, pane.“

„Ano, a zvlášť proto, že budu dělat dva portréty, pro každou rodinu jeden.“ Sir Anthony se znovu zadíval na své modely. „Druhý obraz, bude ovšem mít jinou kompozici.“

Jedna z hraběnek se lehce zasmála. „I s tou podobností se to dá přehnat, že?“

„Všechno, co má opravdovou hodnotu, stojí taky za to, aby to člověk přehnal,“ poznamenal tmavovlasý hrabě s úsměvem. „Rozhodně to platí, pokud jde o krásné ženy.“

Mezi přáteli, kteří sem přišli dělat portrétovaným společnost, se ozval smích. Tahle skupina lidí dokázala proměnit i šedý nevlídný den ve veselou slavnost.

Kenneth dohlédl, zda služebnictvo připravilo hostům občerstvení, a pak zamířil do své ložnice, aby se převlékl před sezením u Rebecky do oděvu korzára. Než se ale vydal nahoru po schodišti, zastavil se před obrazem, kterého si nikdy předtím nepovšiml blíž.

Šlo o zobrazení Sokratovy smrti, často zpracovávané klasické terna. Velké plátno představovalo slavného filozofa, jak drží pohár bolehlavu, zatímco jeho zdrcení žáci kolem něj pláčou a bědují. Nebyl to vyloženě špatný obraz, ale právě tak nebyl zvlášť dobrý. Základní kresba byla po technické stránce dobře provedená, ale pózy postav byly strnulé a konvenční a celá kompozice i barvy nevýrazné. Vůbec nejhorší bylo, že obraz prostě neměl duši.

Kenneth si musel připomenout, že i tenhle olej je daleko lepší, než na co se zatím zmůže sám. Už chtěl pokračovat, v chůzi nahoru po schodech, když se mu za zády ozval mužský hlas: „Líbí se vám ten Sokrates, kapitáne?"

Kenneth se ohlédl a spatřil elegantní, svěťáckou postavu lorda Fraziera, který sem právě dorazil. Povšiml si určitého napětí v jeho pohledu, a tak odpověděl co nejtaktněji: „Ano, milorde, to téma je velice silné. Maloval jste to vy?"

Frazier se zatvářil polichoceně, sundal si klobouk a setřásl z něj kapky deště. „Vytvořil jsem to před pěti lety. Poté, co ho vystavila Akademie, jsem dostal několik velice lichotivých nabídek, ale samozřejmě jsem je odmítl. Jsem gentleman, a ne nějaký kupec. Protože Anthony ten obraz, obdivoval, věnoval jsem mu ho."

Kennethovi bylo jasné, že pokud se sir Anthony o tomto díle opravdu vyjádřil obdivně, pak to muselo být z pouhé zdvořilosti. Nahlas však řekl: „Vaše jméno i malířská pověst mi přirozeně byly známy ještě před mým příchodem do tohoto domu, ale toto je první vzorek vaší práce, který jsem měl tu čest vidět. Volíte často historická témata?"

„Samozřejmě. Pro seriózního malíře je to jediná oblast hodná zpracování. Znáte pojednání sira Joshuy Reynoldse o malířství ve stylu manýrismu? Tam krásně vysvětluje, proč se pravé umění musí pohybovat na vyšší a ušlechtlejší úrovni, očištěné od všeho, co má lidství v sobě nízkého a nečistého." Frazier opovržlivě našpulil rty. „Je opravdu politováníhodné, že Anthony musí

malovat portréty, aby se uživil. Pokud má čas na historické malby, je v nich opravdu dobrý."

Kenneth postřehl, že Frazier zřejmě na Anthonyho umění a úspěch tak trochu žárlí. „Jeho portréty také představují velice dobrá a hodnotná umělecká díla." namítl. „Kupříkladu portrét lady Seatonové, který má v kanceláři, je nádherný."

„Živě si vybavuji den, kdy začal s prací na tomto obraze," začal vyprávět Frazier a v očích měl nepřítomný, zasněný výraz. „Asi tucet se nás účastnilo pikniku na trávníku před Ravensbeckem. Anthony vypil láhev šampaňského a prohlásil, že Helen vypadá tak půvabně, že ji musí učinit nesmrtelnou. Okamžitě šel pro barvy a plátno a rozhodl se pracovat venku, aby zachytil to správné světlo. Všichni jsme se mu samozřejmě smáli - jen blázen by chtěl malovat pod širým nebem, a ne v ateliéru. Ale portrét se přesto povedl." Lítostivě zavrtěl hlavou. „Jen o pár týdnů později už Helen nežila. Vždycky, když si vybavím tu Anthonyho poznámku, že ji učiní nesmrtelnou, zamrazí mě."

„Byl jste přítomen v Lake DislRICT, když k té tragické nehodě došlo?"

„Ano. Helen s Anthonym měli dokonce ten den večeřet v mém domě." Frazier se zatvářil ustaraně. „Od Heleniny smrti to šlo s Anthonyho prací z kopce. Obávám se, že se z té ztráty nikdy nevzpamatuje."

„Opravdu?" zeptal se Kenneth nevinně. „Osobně jsem jeho cyklus obrazů s tématem bitvy u Waterloo pokládal za stejně vynikající jako jeho předchozí díla."

„Ty malby jsou jistě dobré," prohlásil Frazier poněkud povýšeně, „ale kdybyste sám byl umělcem, poznal byste ty jemné nedostatky, tu ztrátu působivosti."

Kenneth se pokusil zatvářít, že mu úsudky lorda Fraziera upřímně imponují, a podotkl: „Jestliže smutek ovlivnil do takové míry práci sira Anthonyho. pak jde ovšem o tragédii dvojnásobnou."

„Zdá se jako by v té jeho reakci bylo něco víc než pouhý smutek," poznamenal Frazier napůl jen sám k sobě. „Je to spíš jako... jako výčitky svědomí."

„Jak to myslíte?" zpozorněl Kenneth.

„Nic tím nemyslím. Neměl jsem to vůbec vyslovit," Frazier sklopil zrak a uhladil si neviditelný záhyb na rukávu. „Má teď Anthony čas? Přišel jsem zjistit, zda by se mnou nechtěl zajet do Turnérový galerie."

„Právě je uprostřed práce na portrétu, ale jistě mu nebude vadit, nahlédnete-li do jeho ateliéru a pozdravíte se s ním."

„To není třeba," Frazier si znovu nasadil navlhlý klobouk. „Jen mu vyřídíte, že jsem se tu zastavil a že se večer uvidíme v klubu."

Kenneth zamyšleně sledoval odcházejícího Frazier a lámal si hlavu, jak jen mohl ke všem čertům myslet tu svoji poznámku. Možná zavadí svému příteli úspěch, ale přesto nápadně rychle odvolal zmínku o tom, že sir Anthony se možná cítí kvůli Helenině tragédii provinile.

Pomyslel si, že malíř má obdivuhodně oddané přátele. Ale možná že touto oddaností zrazují Helen Seatonovou.

Kapitola 13

Rebeka se náhodou podívala z okna a spatřila Kennetha, jak se vrací domů. Ne že by ho záměrně vyhlížela, ale byla ze srdce ráda, že se brzy objeví v jejím ateliéru a bude jí zase sedět modelem. Začala totiž malovat obraz padající ženy a to v ní vyvolalo takové napětí a natolik ji to vyčerpalo, že už upřímně toužila po společnosti.

Když Kenneth dlouho nešel, rozhodla se podívat do přízemí, co ho zdrželo. Z vrcholu schodiště vedoucího do vstupní haly ho spatřila dole, jak právě končí hovor s lordem Frazierem. Stáhla se zpět, protože si nepřála, aby ji Frazier spatřil. Choval se k ní sice vždycky zdvořile, ale dobře věděla, že ho její osoba ve skutečnosti vůbec nezajímá. A tento pocit byl vzájemný. Z otcových nejbližších přátel měla vždycky nejraději George Hamptona.

Kenneth sledoval Frazia na odchodu s velice zvláštním výrazem; Rebeka si pomyslela, že zřejmě přemýšlí o nějaké jeho pompézní poznámce týkající se umění. Přitom Kenneth měl podle jejího názoru v malíčku víc ryzího uměleckého citu než Frazier v celé své vyparáděné postavě.

Už chtěla sejít dolů ze schodů, když se vstupní dveře znovu otevřely a zvenčí zavanul chladný, vlhký vzduch. Pomyslela si, že asi jde o další návštěvníky rodiny, která právě stojí siru Anthonymu modelem. Rozhodla se ještě chvíličku počkat, než budou příchozí uvedeni do ateliéru.

Vtom se ozval potěšený ženský výkřik: „Kennethe!”

Vzápětí Rebeka spatřila půvabnou dámu v tmavočerveném plášti, na kterém se třpytily kapky deště. „To je ale skvělé překvapení!” Neznámá Kennetha srdečně objala a políbila. Kápě pláště se jí přitom svezla na ramena.

Rebeka sevřela zábradlí, až jí klouby prstů zbělaly. Před sebou totiž měla to nejkrásnější stvoření, jaké kdy v životě spatřila, nápadně krásnou brunetku s výrazným obličejem.

Kenneth ženě objetí oplatil a něco jí důvěrně šeptal do ouška. Rebeka si pomyslela, že její krása a Kennethova fyzická síla by z nich učinily ideální modely pro Venuši a jejího manžela Vulkána. Takový obraz, by si možná přála namalovat, nebýt toho, že v ní teď silně převládla touha propíchnout neznámou dámu štětcem.

„Měl jsi nám dál vědět, že jsi v Londýně, Kennethe,” prohlásila bruneta se smíchem. „Nebo ti teď mám říkat lord Kimball?”

Rebeka se prudce nadechla překvapením. Cože, *lord Kimball*?

„To ať tě ani nenapadne!” odpověděl jí Kenneth. „Známe se příliš dlouho, než abychom spolu jednali tak formálně, Catherine.”

Za dámou se vynořil urozeně působící gentleman a srdečně uchopil Kennetha za obě ruce. „Bože, jak dlouho už jsem se neviděli?” zubil se radostně. „Skoro dva roky!”

„To mi ani nepřipomínej, Michaeli,” Kenneth poplácal muže přátelsky po rameni. „Když jsem tě viděl naposledy, měl jsi málem smrt na jazyku!”

„Jak vidíš, jsem úplně v pořádku,” objal Michael ženu paži kolem pasu. „Dokonce se mám ještě líp než výborně.”

„Právě jsme se vrátili ze křtin,” vysvětlovala Catherine. „Je mi moc líto. Žes tam nemohl přijet - v Cornwallu bylo hezky a teplo, skoro letní počasí. A ta kresba, cos nám poslal, je nádherná! Působí dojmem, jako bys byl přítomen u křtu osobně.”

Rebeka dál naslouchala jejich hovoru, celá ohromená. Pochopila, že ti dva příchozí jsou manželé a že se Catherine tak bouřlivě vítala s Kennethem z pouhého přátelství. Ale stejně - lord Kimball? Při vědomí, co to musí znamenat, se jí svíral žaludek.

Znovu nakoukla přes zábradlí. Byla ráda, že celá skupinka tam dole je příliš zaujatá hovorem, než aby si jí kdokoli všiml.

„Co vás přivádí do domu Seatonových?" ptal se Kenneth.

„Naši přátelé se nechávají potrétovat a pozvali nás, abychom jim dělali společnost," vysvětlil mu Michael a vrhl po své ženě láskyplný pohled. „A také jsem chtěl požádat sira Anthonyho o portrét Catherine. Jeho práce se mi velice líbí."

„Kdepak, sama se malovat nedám, na portrétu musí být celá rodina," prohlásila Catherine pevně. „A co ty, taky jsi přišel kvůli portrétu?"

„Pracuju u sira Anthonyho jako jeho tajemník," prozradil Kenneth.

Jeho přátelé to zjevně překvapilo, ale rychle se ovládli. „Musíš si tu připadat jako v nebi, když tě obklopuje taková spousta nádherného umění," reagovala Catherine vřele.

„Mohl bys s námi zítra povečeřet?" ptal se Kennetha její manžel. „Musíme si toho tolik povědět!"

„Nejsem si jistý," přešlápl Kenneth rozpačitě. „Dám vám vědět. Kde bydlíte?"

„V Ashburton House." Michael znovu stiskl Kennethovi ruku. „Kdybys nemohl přijít zítra, vyber si jiný termín. Amy bude zuřit, jestli k nám co nejdříve nepřijdeš!"

Skupinka dole se loučila a zdrcená Rebeka se posadila na horní schod a opřela se o zábradlí. To, co se právě dozvěděla, se jí hluboce dotklo. Myslela si, že mezi ní a Kennethem se vytvořila zvláštní, jedinečná vazba, že si jsou navzájem mimořádně blízcí. A zatím ani nevěděla, jak se správně jmenuje a kdo vlastně je. Byla blázen.

Příliš pozdě zaslechla kroky, mířící nahoru po schodech.

Instinktivně strnula, asi jako myš, která se chce uchránit před jestřábem tím, že znehybní.

Za okamžik se už nad schodištěm vynořila Kennethova hlava, s očima téměř ve stejné úrovni jako byly její. Kenneth se zarazil, zaskočený, že ji tu vidí.

Po dlouhé, napjaté chvíli mlčení konstatoval: „Zřejmě jsi vyslechla můj rozhovor s přáteli.“

V Rebece začal kypět hněv. „Ano, lorde Kimballe,“ odpověděla mrazivě.

Její tón Kennetha silně zneklidnil. „Pojďme do tvého ateliéru,“ navrhl. „Tam se nám bude hovořit lépe než, na schodech, a taky myslím, že nám oběma prospěje šálek čaje.“

Vystoupal k ní nahoru a chýtil ji za ruku, aby jí pomohl vstát, jakmile se Rebeka zvedla, ruku mu okamžitě vyškubla pak se ohrátla a beze slova ho vedla do podkrovní.

V jejím ateliéru už bublala v kotlíku na ohni voda. Rebeka předpokládala, že Kennelh bude po všech svých pochůzkách prochladlý, a tak všechno připravila tak, aby si mohli nejprve vypít čaj a pak teprve začali pracovat. Chtěla to zařídit hodně útulně a romanticky. Teď na sebe měla jen zlost. Jaký byla hrozný blázen!

Kenneth nalil čaj do konvice, ale tím jen přiživil Rebečin hněv. Jak je možné, že si osobuje právo chovat se tady, v jejím nejsoukromějším prostoru, jako doma?

Narovnal se a nepatrně se pousmál. „Zase už vypadáš jako rozzlobené zrzavé kotě,“ upozornil ji.

„A divíš se mi?“ vyhrkla. „Pořád přede mnou něco tajíš. Nejdřív to, že jsi umělec, pak zase svůj šlechtický titul. Co k čertu děláte v tomhle domě, lorde Kimballe?“

„Pracuju jako tajemník,“ odpověděl mírně. „Vyčítáš mi, že jsem tajil svůj titul?“

Nejraději by po něm teď něco hodila, ale místo toho prozradila, co ji zasáhlo nejvíc: „Loni dělal můj otec portrét lady Kimballové. Opravdu se povedl, ale to samozřejmě musíš vědět. Tvoje manželka je opravdu krásná žena.“

Kenneth na ni nejprve nechápavě zíral a pak zaklel. „Panebože, už chápu, co tě tak rozladilo! Ta ženská není žádná moje manželka, Rebeko. Je to moje nevlastní matka.“

Teď zase Rebeka zůstala zírat beze slova na něj. Pak se musela posadit na pohovku. Najednou se rozpomněla, že se jí Kenneth přece zmiňoval, jak se jeho otec oženil s mladou dívkou. Mlhavě si vybavovala, že sem lady Kimballovou někdy doprovázel statný postarší muž. „Chápu,“ řekla už mímějí. „Ale stejně nerozumím

tomu, proč pracuješ jako tajemník a proč jsi tajil svůj šlechtický titul."

Sklopil zrak a nalil jí čaj. „V tom není žádné velké tajemství," začal vysvětlovat. „Když můj otec před několika měsíci zemřel, nezdědil jsem nic než samé dluhy. Potřeboval jsem zaměstnání a dozvěděl jsem se o volném místě u tvého otce." Zamíchal jí do čaje cukr a mléko, přesně jak to měla ráda, a podal jí šálek. „Bál jsem se, že kdybych se představil jako lord, možná bych to místo nedostal. Proto jsem raději vystupoval jako kapitán. Tu hodnost jsem si vysloužil vlastními silami, kdežto vikomtem jsem se stal prostě tím, že jsem se narodil, a to přece není žádná zásluha."

„Je tvoje finanční situace opravdu tak beznadějná, že si musíš vydělávat takhle skromným způsobem?" divila se Rebeka. „Vzpomínám si, že lady Kimballová byla přímo ověšená nádhernými drahokamy. Určitě aspoň některé z nich patřily k rodinným klenotům."

Nalil čaj také sobě a posadil se na druhý konce pohovky. „To jistě," stiskl s hořkostí rty. „Jenže v závěti se o klenotech jmenovitě nehovoří a Hermione tvrdí, že otec věnoval všechny šperky jí. Určitě lže, protože otec měl příliš silný smysl pro tradici a zajistil Hermionu i tak víc než velkoryse. Byl čestný a zároveň zamilovaný až po uši, a tak mu vůbec nepřišlo na mysl, že by jeho malý drahoušek mohl naší rodině klenoty prostě ukrást. Je to opravdu škoda, protože kromě klenotů, které by měla dostat budoucí hraběnka, moje manželka, chtěla moje matka řadu kousků věnovat mé mladší sestře."

Rebeka si pomyslela, že o existenci jeho sestry také neměla ani tušení. „Ta záležitost s klenoty je možná ztracená, ale otec ti jistě zanechal nějaké rodinné panství," nadhodila.

„Ano, zdědil jsem rodové sídlo, Sutterton v Bedfordsiru," přitakal. „Za života mé matky běželo hospodářství hladce a slušně vynášelo. Ale po matčině smrti ztratil otec o panství zájem. Hermione požadovala, aby bydleli v Londýně, a otec se začal zadlužovat, aby mohl koupit dům ve městě a platit jí různé výstřednosti a rozmary. Když zemřel, všechno, co mělo nějakou hodnotu, bylo dávno přestěhováno do londýnského domu, který zůstal Hermione."

Rebeka postřehla v jeho očích bolest. Hněv ji už úplně přešel. „Copak nemůžeš už vůbec nic dělat, abys zachránil své panství?"

„Možná, existuje jedna možnost." Odložil šálek a nervózně vstal. „Zatím ji zkoumám blíž. Výsledek nebudu ještě nějakou dobu znát."

Postřehla, jak je celý napjatý. Věděla, že jí sice říká pravdu, ale ne celou. „Ještě pořád přede mnou skrýváš něco důležitého."

Stiskl čelist a odvrátil pohled stranou. „Přiznávám, že jsem tak trochu tajnůstkář," odpověděl. „Naučil jsem se to už v dětství, kdy jsem musel před otcem tajit, jak rád kreslím, a pozdější výzvědná služba ve Španělsku mě naučila tajit různé věci ještě mnohem víc."

„Jenže ty přede mnou skrýváš nějakou velice určitou věc, a to tě trápí," prohlásila Rebeka.

„Vím dobře, že lhát citlivému umělci nemá žádný smysl." Přešel k oknu a vyhlédl ven do deště. „Máš pravdu, jsem zapletený do něčeho, o čem s tebou teď nemůžu mluvit. Promiň mi to. A věř mi, že se mi vůbec nelíbí ti cokoli zamlčovat, Rebeko." Pročísl si rukou vlasy. „Někdy člověku nezbyvá než jednat v rozporu se svým přesvědčením i povahou."

Rebeka vstala z pohovky a přešla k oknu vedle něho, tak, aby viděla jeho profil a mohla pozorovat jemné změny jeho výrazu. „Přišel jsi sem, abys ublížil mně nebo mému otci?" zeptala se přímo.

Vrásky v koutcích jeho očí jako by se prohloubily. „Jako voják jsem ublížil příliš mnoha slušným lidem jen proto, že naše země byly ve válce," odpověděl přerývaně. „A přísahám, že už nikdy neublížím nikomu nevinnému."

Rebeka si pomyslela, že je to od ní možná pošetilost, ale věřila mu. Kenneth patrně pobývá v Londýně proto, aby nějakým způsobem řešil rodinnou situaci a pokusil se zachránit své panství před katastrofou, a proto může mít pocit, že neplní své pracovní povinnosti tajemníka dokonale. To ho možná trápí, protože je na sebe tak náročný. Napadlo ji, že je také dost dobře možné, že plánuje tajné vloupání do Hermionina domu. To by osobně pokládala za velmi dobrou myšlenku.

Pak jí blesklo hlavou ještě něco. „Netajíš snad před světem manželku nebo snoubenku?"

„Kdepak," odpověděl okamžitě, „nic podobného v tom není."

Rebeku samotnou zaskočilo, jak nesmírně se jí po tomto jeho prohlášení ulevilo. Doufala, že si Kenneth její reakce nepovšiml, protože je příliš zabraný do tíživých myšlenek. „Jistě v tvém životě musela být nějaká žena, se kterou jste si byli velmi blízcí," poznamenala, vedená čistou intuicí.

Kenneth těžce polkl. „Ano, jedna taková žena existovala ve Španělsku, jmenovala se Maria. Vstoupila do partyzánské skupiny, aby bojovala proti Francouzům. Setkal jsem se s ní, protože mě výzvědná práce často zaváděla mezi partyzány. Moji nabídku k sňatku odmítla údajně proto, že jsem nebyl katolík. Ale ve skutečnosti pro ni byly potřeby její vlasti nejdůležitější ze všeho."

Rebeka si vzpomněla na divokou, nespoutanou krásku, jejíž, portrét spatřila v Kennethově portfoliu. Muselo jít o jeho Marii. A určitě byli milenci, jejich vztah rozhodně nebyl platonický.

„Dnes je Španělsko svobodné," podotkla, „možná bys ji měl požádat o ruku znovu."

Jizva v obličeji mu zbělela. „Francouzi ji zajali a zabili."

Rebeka vycítila, že Kenneth nemá chuť o této své trýznivé vzpomínce hovořit. Připadalo jí, že v něm odhaluje stále nové vrstvy tajemství. Přesto si vzájemně podivuhodně dobře rozuměli.

„To je mi líto," řekla tedy tiše, položila mu ruku na paži a zvedla k němu obličej. Lehce mu přejela rty po ústech.

Obrátil se k ní a vsunul jí ruku do týla. Náhle v něm vzplanula silná touha. Začal ji líbat vášnivěji a prsty jí třel zátylek. Sponky ve vlasech se jí uvolnily a tizianová hříva se jí volně rozlila po zádech. Tiskla se k němu a bylo jí, jako by cela roztávala. Cítila na sobě jeho tvrdé tělo, jeho pulzující sílu a louhu.

Tiskl ji k sobě a na několik divokých okamžiků se oba nechali zcela ovladnout vášní. Toužebně mu přejížděla rukama po páteři. Pomyslela si, že má nádherné svaly a pevnou, silnou kostru. Co by za to dal takový Michelangelo, aby podle něj mohl dělat sochu!

Pak Kenneth přerušil polibek a zvedl hlavu. „Tohle bys neměla dělat," zašeptal přerývaně.

„Já vím. Neměla bych." Stoupla si na špičky a lehce mu přejela zuby po spodním rtu.

Zasténal a znovu se zmocnil jejích úst. Jejich jazyky na sebe narazily a ohledávaly se navzájem. Posunul ruku k jejímu nadru a skrz vrstvu oblečení jí dráždil bradavku. Rebeka se prudce nadechla, jak jí celým tělem projela vlna žhavé touhy. Věděla, že by jí mělo dělat starosti, kam tohle povede, ale v daném okamžiku jí bylo úplně jedno, co se sluší a co ne.

Chytil ji do náruče, zvedl ji na rukou a odnesl přes místnost Tiskla se k němu, olizovala mu hrdlo a nechávala se unášet pocitem jeho důvěrné blízkosti.

Položil ji na pohovku a ustoupil, celý zadýchaný. „Zrzko, ty jsi ale nebezpečná!”

Okamžik tiše ležela, ochromená šokem z toho, že se od ní tak náhle oddělil. Pak se na něj vesele zazubila. „Nebezpečná? To se mi líbí! Konečně je k něčemu dobré, že mám už stejně zničenou pověst.”

„Dohánět mě k šílenství se ti možná líbí, ale já si nehodlám přidávat k seznamu hříchů ještě svedení dcery svého zaměstnavatele.”

Rebeka sklouzla nohama na podlahu a posadila se. Pohybovala se přitom s vyzývavou pomalostí. Viděla mu na očích, jak nesmírně po ní touží, a to pomýšlení ji rozjařovalo. „Tys mě ale nesváděl! Bylo to přesně naopak. Teď jsme si to vyjasnili, takže budeme pokračovat?”

„Ne!” znovu si pročísl prsty tmavé vlasy a odvrátil se. „Kdybys jen věděla...”

„Takže jsme zpátky u těch tvých tajemství.” odpověděla. Její rozjařenost pomalu opadávala. „Těžko si dokážu představit, co přede mnou může skrývat tak čestný a pravdomluvný muž, jako jsi ty.”

„Tak si to vůbec nepředstavuj.” poradil jí důrazně. „Snad dá Bůh, že to, čeho se bojím nejvíc, nikdy nenastane.”

Přešel po délce jejího ateliéru a Rebeka přitom sledovala jeho plavné pohyby, prozrazující utajenou dravčí sílu. Znovu si uvědomila, jak nesmírně touží zachytit tohohle válečníka s duší umělce na plátně.

„Pokud jsi přijal práci u mého otce jen dočasně, než se vyřeší situace s tvým panstvím, pak tu nepobudeš dlouho.“ poznamenala s lítostí. „Takže bych se radši měla dál do malování.“

Přešla ke stojanu a nacvičeným, bezděčným pohybem si přitom svázala vlasy do uzlu. Vybuzená vášeň ji pálila v žilách, zostřovala její vidění a působila, že už se nemohla dočkat, až začne s prací.

Kenneth přešel k pohovce, na které měl pózovat. V chůzi si sundal kabát a vázanku a rozepjal si horní knoflíčky košile.

Rebeku v té chvíli napadlo, jaké by bylo nejjednodušší a nejsamozřejmější řešení jeho finančních problémů. Byla zvědavá na jeho reakci, až ten návrh vysloví. „Jestli si přeješ zachránit Sutterton, ožen se s nějakou dívkou, která má velké věno. Máš titul a žádná manželka by se nemusela stydět za to, jak vypadáš. Určitě existuje spousta bohatých obchodníků, kteří by ti moc rádi dali své dcery, aby získali za zetě vikomta.“

Vrhl po ní upřímně zděšený pohled. „Věř mi nebo ne, ale na tohle jsem nikdy nepomyslel. Asi proto, že taková představa ve mně vyvolává odpor.“

„Podobné svazky jsou přece posvěcené tradicí a docela běžné.“

„A to se říká o mužích, že mají chladnou krev a ve srovnání se ženami prý nemají srdce!“ zahučel. „Radši se věnuj malování, Zrzko.“

Ta přezdívka se jí začínala líbit, bylo v ní něco důvěrného a hravého. Upřela pohled na své plátno. Zatím na něm byly jen hrubé obrysy, tak jak je vymezila během prvního sezení. Proporce a hmota v prostoru byly rozvrženy správně a obraz zatím vypadal velmi slibně. Dnes se bude věnovat výraznějšímu rozlišení světél a stínů; možná začne i s nějakými detaily. Namočila štětec do barvy na paletě a namalovala stín po straně Kennethova obličeje. V té chvíli si uvědomila, jaký je logický důsledek zpola, vážného návrhu, který mu právě přednesla.

Sama je přece dívka se značným majetkem. Nejen že jednou zdědí veškeré otcovo jmění, ale už teď má slušné dědictví po matce, a s těmito penězi může nakládat podle libosti. Chtěl by si ji Kenneth vzít? A pokud by o ni měl zájem, souhlasila by s tím ona? Takové pomyšlení v ní vyvolalo závratnou směs nadšení, rozrušení, napětí a obezřetnosti. Upřímně si nepřála vzdát se své

svobody, ale také jí bylo líto Kennetha, kterého ožebračil zaslepený otec a chamtivá, bezohledná nevlastní matka.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se jí Kenneth.

Teprve teď si uvědomila, že jí ruka s paletou klesla a že na Kennetha jen upřeně zírá. Byla ráda, že jí nemůže číst myšlenky. Znovu se sklonila k plátnu. „Jen jsem zkoumala světlo,“ zahučela.

V duchu si řekla, že nad tématem Kenneth a případný sňatek se bude muset ještě pořádně zamyslet. Ale ne teď.

Teď se musí soustředit na malování.

Kenneth měl za úkol jen klidně sedět, a tak mu zbývalo dost času na to, aby se vzpamatoval z předchozího rozhovoru. Rebečina schopnost číst mu myšlenky ho až děsila. Naštěstí ale přijala jeho pečlivě formulované ujištění, že už rozhodně nikdy v životě neublíží nevinnému člověku. Mohl jen doufat, že sir Anthony skutečně je nevinný.

Stejně tak ho znepokojovala její nezakrytá smyslnost. Rebeka v sobě měla nesmírně poutavou směs plachosti a otevřené vyzývavosti. Za to, že se dokázal silou vůle zastavit a nenechal se unést, by si určitě zasloužil medaili.

Minuly mýjely a pomalu se začínal nudit. Bavil se pozorováním uzlu Rebečiných hedvábných vlasů, který se jí s každým pohybem pomalu posouval dolů, až se jí konečně účes rozpadl v bohatství lesklých kadeří.

Krátce nato se zvedl z pohovky. „To stačí. Zrzko. Už je skoro čas večeře. Nemáš se mnou vůbec slitování!“

Zmateně zamrkala, jako by ji těmi slovy vytrhl z tvořivého transu. „Vždyť si přece můžeš dělat přestávky, kdykoli potřebuješ,“ ujistila ho, odložila paletu a protáhla se jako kočka. „Pověz, mi, byl ten gentleman, co ses s ním setkal dole pod schody, tvůj přítel z armády? Působil na mě dojmem vojáka.“

„Michael je ten důstojník, který mě doporučil k povýšení. Nezáleželo mu ani za mák na mém původu, a tak byl jediný, kterému jsem pověděl pravdu.“ Kenneth se zasmál. „Je absolvent Etonu, a tak se mu trochu nelíbilo, že jsem studoval Harrow, ale byl ochoten mi prominout dokonce i tenhle poklesek.“

„Zřejmě se stejně snadno vyrovnal i s tím, že pracuješ jako pouhý tajemník.“ Znovu si svázala vlasy do uzlu. „Kdo je to ta Amy, o které se tví přátelé zmiňovali?“

Pronesla to sice naoko lhostejně, ale Kenneth v jejím tónu přece jen rozpoznal náznak žárlivosti. To ho pobavilo. „Je to Catherinina třináctiletá dcerka, učil jsem ji kreslit.“

Přešel přes místnost a vzal si jeden z mandlových koláčků, které ležely na stolku s čajem. Podíval se znovu na Rebeku. „Protože se už stejně prozradilo, jaké mám společenské postavení, můžeme toho rovnou využít.“

„A k čemu?“ zeptala se ostražitě.

„K tomu, abychom tě znovu uvedli do společnosti. Michael Kenyon je válečný hrdina, bratr vévody, a jeho společenské postavení je neotřesitelné. Určitě tě s Catherine velice rádi budou přijímal ve svém domě a seznámí tě se svými přáteli. Uvidíš, že se ani nenaděješ a získáš přístup úplně kamkoli.“

Skousla si rozpačité ret. Nezdálo se, že by ji taková vyhlídka těšila. „Proč by Kenyonovi měli chtít přijímat cizí ženu se špatnou pověstí?“

„Nejdřív proto, že je o to požádám,“ dojedl koláček, „a jakmile tě poznají, jistě tě budou zvát prostě proto, že jim budeš sympatická. A ty si je oba určitě oblíbíš.“

Sklopila zrak a začala utírat hadříkem ze štětce barvu. „Jak by mohla kterákoli žena mít ráda takovou krasavici, jako je Catherine Kenyonová?“

„Protože je to ta nejvřelejší, nejpřátelštější a nejvelkorysejší bytost pod sluncem.“ odpověděl. „V armádě ji přezdívali Svatá Kateřina, protože obětavě ošetřovala raněné.“

„Aha, vzor všech ctností,“ zamračila se Rebeka a vhodila štětce do sklenice s terpentýnem. „Ta ke mně určitě už na první pohled pojme odpor.“

„Pomohlo by jí v tvých očích, kdybych ti prozradil, že s klidem nosila jezdecké kalhoty, pokud to bylo pohodlnější, nebo že se ujala jednoho pajdavého voříška a pojmenovala ho Ludvík Lench?“

„To zní zajímavě," musela připustit Rebeka a neochotně se usmála. „Ale já vlastně nevím, jestli se opravdu chci vrátit do společnosti. Všelijaké večírky a plesy bývají strašlivě nudné."

„To je pravda," vzal si další koláček. „Ale být vyvržencem musí být ještě nudnější. Jen si představ, jak by tě těšilo, kdybys potkala některou z těch svých hrozných spolužaček, až bys byla váženým hostem v domě Kenyonových."

„Teď útočíš na moje nízké pudy."

„To ty jsi přece pravá odbornice, pokud jde o útoky na nízké pudy," odpověděl s úsměvem.

Začervenala se a sklopila zrak k hadříku na utírání štetců. „Budu o tvém návrhu uvažovat," prohlásila.

Doufal, že nakonec bude souhlasit. Věděl, že potřebuje přátele, a když jí pomůže nějaké získat, uleví tím alespoň trochu svému svědomí.

Ale pořád to nebude stačit. Rozhodně ne.

Kapitola 14

Příštího dne Rebeka posnídala ve své ložnici. Nechtěla se setkat s Kennethem tak brzy po ránu, protože si nebyla jistá, jak by na něj zareagovala.

Později, v době, kdy obvykle skončila otcova pracovní schůzka s tajemníkem, za ním zašla do ateliéru. Už dávno zjistila, že pokud si s otcem chce promluvit, musí ho zastihnout dřív, než se stačí pohroužit do práce.

Když vešla, sir Anthony si právě prohlížel svůj obraz s Wellingtonem. Ohlédl se po ní a zeptal se: „Co o tom soudíš?”

Pozorně si plátno prohlédla. „Skoro cítím dým ze střelného prachu a slyším dunění střelby. Vévoda teď působí dojmem, že právě prošel samotným peklem a vynořil se z něj jako neporazitelný vojevůdce.”

„Kennethovy rady mi opravdu pomohly. Předtím byl ten obraz dobrý, ale teď je teprve velkolepý!” Sir Anthony se hrdě zadíval na svůj výtvar. „Moje série výjevů od Waterloo určitě způsobí na letošní výstavě Akademie senzací.”

„To rozhodně,” souhlasila Rebeka s úsměvem. Otec jí někdy připadal ve své samolibosti jako malé dítě. „Mimochodem, ukázalo se, že Kenneth je vlastně vikomt.”

„Ano?” její otec zprvu ani pořádně nevnímal, co mu právě řekla, ale pak stáhl obočí. „Wilding... je tedy vikomt Kimball?”

Přikývla. „Portrétoval jsi jeho nevlastní matku.”

„Ano, vzpomínám si na ni moc dobře," přisvědčil sir Anthony trochu ironicky. „Vynikala skvělou stavbou kostí a neuvěřitelným obdivem k vlastní osobě."

Rebeka usoudila, že teď je vhodný okamžik, aby se zmínila o věci, kvůli které sem přišla především. „Kenneth mi nabízí, že mě znovu uvede do společnosti. Co o tom soudíš?" zeptala se otce.

Sir Anthony se zatvářil trochu nechápavě. „Copak je to nutné?"

„Zničila jsem si přece pověst, pamatuješ? V lepších salonech mě nechtěli přijímat už od mých osmnácti let."

Sir Anthony otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak je zase zavřel a ve tváři celý zrudl. „Chceš mi tvrdit, žeš nevedla společenský život proto, že jsi nemohla?"

Překvapeně se na něj zadívala. „No samozřejmě. Copak už jsi zapomněl na ten můj skandál?"

„Nezapomněl, ale nepřemýšlel jsem o tom, jaké by to mohlo mít důsledky. Tyhle záležitosti jsem nechával na starosti tvé matce. Asi jsem se domníval, že jakmile ten rozruch utichl, držela ses už doma jen z vlastní vůle, protože jsi sama chtěla." Stiskl rty. „Vím, že nejsem moc dobrý otec; tohle jsem si vůbec neuvědomil."

„Jsi pro mě ten nejsprávnější tatínek!" odpověděla Rebeka od srdce. „Kdo jiný by mě naučil malovat a poskytl by mi takovou svobodu?"

„Jako malířka ses už narodila, nemusel jsem tě to učit." Povzdechl si. „S tebou a s Helen po boku jsem si mohl velice snadno dovolit být sobecký. Mezi svobodou a zanedbáváním je jen úzká hranice a já moc dobře vím, že jsem ji často překračoval. Měl jsem se ti víc věnovat. Mělas mi to připomínat, Rebeko."

„Ale ne, tati, netrap se tím," oponovala mu. „Kdyby pro mě byl společenský život tak důležitý, už dávno bych si našla nějaký způsob, jak se do něj znovu zapojit. Teď o tom uvažuji jen proto, že si Kenneth přeje, seznámit mě se svými přáteli. A abych byla upřímná, vůbec se mi do toho nechce."

„Té Kennethovy nabídky musíš využít," nakazoval jí otec. „Tvůj původ tě opravňuje, aby ses pohybovala v nejvyšších kruzích, a byla by škoda o tu možnost přicházet. Zeptám se Kennetha, jestli mu v tom mohu být nějak nápomocen, ale

předpokládám, že dobře ví, jak na to. Lepšího tajemníka jsem v životě neměl."

Rebeka si nebyla jistá, jestli se jí tahle otcova odpověď líbí. Tajně doufala, že jí možná poradí, aby neplýtvala časem na navazování společenských styků. Sama nevěděla, jestli její odpor pramení z vrozené plachosti anebo ze strachu. Když se nad tím zamyslela, dospěla k závěru, že jde o strach. Rubem zvýšené umělecké vnímavosti je až bolestná citlivost. Aspoň u ní to tak bylo. Žít jako poustevnice pro ni bylo daleko snazší než se vystavovat různým nástrahám a ústrkům vnějšího světa. Na druhé straně ovšem takto riskovala, že bude přílišným osaměním strádat a zakrní co do osobního růstu i tvořivosti. Proto by od ní bylo velice pošetilé, kdyby této šance, nevyužila a nerozšířila si obzory.

Ted' Rebeka přešla k druhému otcovu rozpracovanému obrazu a odkryla roušku, která ho zahalovala. „Takže tohle je portrét dvojčat," konstatovala. „Vypadá opravdu hezky."

„Chci, aby byly vidět rozdíly v povahách obou žen, když přitom mají tak podobné obličej," vysvětloval jí sir Anthony a přešel vedle ní. „Lady Strathmoreová je vpravo a lady Marklandová nalevo. Jaké bys řekla, že mají duševní vlastnosti?"

Rebeka si pozorně prohlížela portrét. „Lady Marklandová je otevřenější, v jejích očích vidím šibalství. Lady Strathmoreová je tišší, až trochu plachá, má uzavřenější a přemýšlivější povahu."

„Dobře, dobře," zabručel její otec spokojeně. „Vystihl psem to správně."

„Podívej se na tohohle bruneta," upozornila ho. „levou nohu jako by neměl úplně správně."

„Hmm... máš pravdu. Při příštím sezení to napravím." Zase plátno zakryl. „Jak pokračuješ s Kennethovým portrétem?"

„Docela dobře," Rebeka mu dopodrobna popsala svůj postup na obraze korzára a dodala: „Má velice zajímavý obličej."

Víc neřekla. Věděla, že i její otec má citlivé umělecké vnímání, a tak nechtěla riskovat, že by před ním prozradila věci, které zatím není ochotna přiznat ani sama sobě.

Rebeka vystoupila z kočáru celá rozechvělá a plná obav. Začala stoupat po mramorovém schodišti před Ashburton House. Byla ráda, že jsou schody zvlhlé deštěm a poskytují jí tak záminku, aby se pevně přidržovala Kennetha za paži. „Určitě toho budu litovat," zahučela spíš pro sebe, když Kenneth zvedl klepadlo v podobě lví hlavy.

„Určitě nebudeš," ujistil ji. „Vždyť jde jen o neformální večeři s dvojicí nesmírně příjemných lidí."

To bylo možné, ale srdce jí v hrudi přesto zpanikařené bušilo a v mysli se jí rojily vzpomínky na každý úsměšek, štiplavou poznámku a významné odfrknutí, jaké kdy kdo vyslal jejím směrem, a zmocňovalo se jí pokušení utéci odsud pryč. Nejvíc se bála chvíle, kdy se pánové a dámy po večeři rozdělí a ona se ocitne o samotě s tou hrozně vzornou Catherine.

Na útěk už ale bylo příliš pozdě. Dveře jim otevřel nadřazeně se tvářící majordomus, odebral jim plášť a uvedl je do elegantního salonu. Tady Rebeka spatřila manželskou dvojici Kenyonových. Oba povstali a šli uvítat hosty. Rebeka téměř hmatatelně cítila, že ti dva patří k sobě a mají se velice rádi. Catherine se jí zblízka zdála ještě krásnější než z dálky.

Kenneth jemně pobídl Rebeku dopředu. „Michaeli. Catherine, tohle je moje přítelkyně, slečna Seatonová."

Catherine jí s úsměvem stiskla ruku. „Jsem moc ráda, že vás poznávám," pozdravila ji srdečně.

„Potěšení je na mé straně, lady Kenyonová," zahuhlala Rebeka.

„Tykejme si, já jsem Catherine."

Rebeka nemohla odolat tak všele pronesené žádosti. „Já jsem Rebeka," odpověděla proto.

Lord Michael se s ní také pozdravil a vysekl jí poklonu. Všimla si, že má neobvyklé jasně zelené oči, a vzpomněla si na tvrzení svého otce, že v očích každého vojáka je znát, kolika bitvami prošel. Teď si to potvrdila, protože Kennethův přítel měl v očích stejnou ocelovou sílu jako Kenneth sám.

„Byl by z vás skvělý model pro Alexandra Velikého," vyhrkla, co ji právě napadlo. Pak se začervenala, protože si uvědomila nevhodnost takové poznámky.

Lord Michael se usínal. „Kenneth mi říkal, že jste malířka každým coulem, a jak vidím, nepřeháněl."

„Jestli tím myslel, že nedovedu ani normálně pozdravit, pak měl bohužel pravdu."

„Myslím, že normalita se velice přeceňuje," poznamenala Catherine a vedla své hosty ke krbu. „Nezdá se vám?"

Rebeka se usmála a pomaloučku začínala roztávat. Kenyonovi byli opravdu tak milí, jak jí Kenneth sliboval. Své přátelství rozšířili bez váhání i na ni a ve chvíli, kdy si pánové po večeři odešli vypít portské, už Rebece vůbec nevadila vyhlídka, že se teď ocitne o samotě s Catherine a bude s ní muset vést konverzaci.

Když spolu vyšly z jídelny, Catherine se začala omlouvat: „Je to ode mě hrozně nezdvořilé, ale potřebuji teď zajít nahoru a nakrmit svého synka." Přitáhla si k tělu indický šatek a mimoděk si přejela rukou po řádu. „Vadilo by ti moc, kdybys počkala chvíli sama v knihovně?"

Rebeka k vlastnímu překvapení vyhrkla: „Pokud bys neměla námitky, že ti vtrhnu do soukromí, moc ráda bych se podívala na tvé miminko!"

Hostitelka se rozzářila. „Žádnou matku nemůžeš urazit tím, když projevíš zájem o její děti. Jen lituju, že moje dcera je dnes u přátel."

Vyšly nahoru do dětského pokoje, kde u krbu kolébala miminko postarší chůva. „Jdete právě včas, milady," sdělila Catherine mírně, „mladý pán začíná být neklidný, určitě už mu vyhládlo." Podala dítě matce a sešla dolů, aby si vypila šálek čaje.

Chlapeček skutečně neklidně mával pěstičkami. Rebeka si ho fascinovaně prohlížela a snažila se rozpomenout, zda se někdy ocitla tak blízko nějakému kojenci. Pravděpodobně ne. Obdivovala droboučké ručičky a jemné vlásy dítěte. „Ten je ale krásný! Jak se jmenuje?"

„Nicholas, po jednom z Michaelových nejlepších přátel. Je hodně podobný otci, nemyslíš?" Posadila se do houpacího křesla, pod šátkem si zručně jednou rukou rozepjala přední díl šatů a přiložila miminko k prsu. Chlapeček se hladově přisál k bradavce a začal dychtivě pít. „Posaď se, prosím," vybidla Catherine Rebeku. „Chvíli mu potrvá, než se zasytí."

Rebeka ji poslechla a zvědavě se zeptala: „Sama o malých dětech vůbec nic nevím, ale není snad nezvyklé pro ženy z tvé vrstvy, aby kojily své děti?”

Catherine se tiše zasmála. „Když se mi narodila dcera, byla jsem obyčejná žena vojáka a snažila jsem se pečovat o své dítě co nejlépe. Teď už jsem měla zkušenosti s kojením Amy, a tak jsem takovou radost nechtěla ani za nic na světě přenechat kojné.”

Pohled na matku s dítětem vyvolal v Rebece vlnu až bolestivé něhy. Kennethovi se skutečně podařilo během jediného večera nesmírně rozšířit její obzory. Poprvé si uvědomila, oč přichází, když odmítá sňatek a s ním i možnost mít děti.

Obě ženy přecházely v hovoru na různá témata, dokud se Nicholas nenasytil. Pak si Catherine zapnula šaty, opřela si miminko o rameno a jemně poplácala po zádičkách, aby si odříhlo.

„Vypadala bys s ním nádherné jako madona s dítětem,” poznamenala Rebeka.

„Vidíš svět kolem sebe jako samá témata pro obrazy a to asi patří k tomu, že jsi umělkyně,” podotkla Catherine. „Závidím ti tvůj talent. Sama nemám žádné zvláštní schopnosti, leda snad ošetřovat zraněné a nemocné.”

Rebeka si pomyslela, že se Catherine hluboce mýlí. Měla ten nejcennější talent ze všech: odvahu volně dávat i přijímat lásku. Byl to ještě větší dar než její краса.

Catherine se zvedla z. houpacího křesla a zeptala se: „Chtěla by sis Nicholase pochovat?”

„Cože, já?” Rebeka skoro vyjekla, jak ji ten návrh poplašil. „Co když ho upustím’.”

Catherine ji dítě podala. „Ale neupustíš.”

Miminko otevřelo oči a ospale na Rebece zamrkalo. Vypadalo opravdu jao Michael, ale něčím připomínalo i matku. Jeho pleť měla jemné odstíny akvarelu.

Rebece napadlo, jaké by to asi bylo, chovat v náručí svoje vlastní dítě a pátrat v jeho tváři po rodinných rysech. Dítě, které by měla s Kennethem... Při té myšlence ji píchlo u srdce. A pomyslela si, že její a Kennethovo dítě by asi nebylo tak hezoučké jako tohle, ale jí by to ani v nejmenším nevadilo.

Opatrně vrátila chlapečka matce. „Až vyrostete, jistě si získá nejedno ženské srdce," poznamenala.

„To dovede už teď," odpověděla Catherine a uložila synáčka do vyřezávané kolébky, ozdobené na boku zlacenou korunkou rodu Ashburtonů. Ještě předtím mu přejela po tvářičky rty v lehkém polibku. „Už teď ho všichni zbožňují, a nejvíc moje dcera."

Rebeka se rozhlédla po dětském pokoji. „Má Nicholas nějaké bratrance nebo sestřenice svého věku?"

„Bohužel ne. Michaelův bratr Stephen byl ženatý řadu let, ale žádné děti nepřišly." Catherine stáhla starostlivě obočí. „Teď je Stephen na venkově a oddává se smutku za svoji ženu, která loni zemřela. Doufám, že se ožení znovu a bude mít víc štěstí. Jinak by titul vévody zdědil Nicholas, a to bych si ani nepřála. Zdá se mi, že ten titul nepřinesl Stephenovi zrovna moc štěstí."

Chůva se vrátila a posadila se ke kolébce. Catherine s Rebekou opustily dětský pokoj, ale Rebeka se ode dveří ještě jednou ohlédla po miminku.

Musela pořád myslet na Kennetha. Kdoví, co s nimi dvěma bude dál?

Po odchodu dam ukázal Michael Kenyon na dvojici karaf, které jim připravil vrchní sluha. „Co si dáme — vynikající portské mého bratra, nebo ďábelsky silnou skotskou whisky?"

Kenneth se usmál. „Samozřejmě si dám trochu whisky, v upomínku na staré vojenské časy."

Michael nalil nápoj do skleniček a prohlásil: „Ta tvoje dívka je báječná! Má v sobě zvláštní kombinaci plachosti a břitkosti zároveň."

„To máš pravdu, až na to, že Rebeka není žádná moje dívka."

Michael skepticky zvedl obočí, ale už na Kennetha v této věci nenaléhal žádnými dalšími poznámkami. „Co vlastně maluje?"

„Oleje, většinou s ženskými postavami. Mají v sobě něco velice osobitého, zvláštní mýtičnost a citovost. Navrhuju jí, aby je nabídla na výstavu Královské akademie, ale ona to tvrdošíjně odmítá."

„Asi je pro ni těžké, že bude posuzována jako dcera svého otce.“ uvažoval Michael. „Říkal jsi, že potřebuje znovu uvést do společnosti, protože z ní byla před časem vyloučena. Oč vlastně šlo?“

„V osmnácti letech utekla z domova s nějakým mužem, ale naštěstí si to včas rozmyslela a nevdala se za něj. Ale samozřejmě z toho byl skandál.“ Kenneth se zamračil. „Její rodiče měli dva nebo tři roky počkat a pak ji v tichosti začít vodit mezi své vlastní přátele; z uměleckých kruhů by se snadno postupně dostala i jinam do společnosti. Oni jí ale místo toho dovolili, aby se zaživa pohrbila ve svém podkrovním ateliéru a úplně se izolovala od světa. Víím, že si s Catherine zrovna nepotrpíte na časté pořádání velkých společenských akcí, ale doufám, že máte nějaké přátele, kteří by ji také začali přijímat. Potřebuje získat víc známých.“

Michael se zamyslel. „Můj přítel Rafe - víš, vévoda z Candoveru - pořádá příští týden ples. Požádám ho, aby tobě a Rebece poslal pozvánky.“

Kenneth mu vděčně stiskl ruku. „Díky. Jakmile se ukáže u Candovera, otevrou se jí prakticky všechny ostatní dveře. Víím, že z ní nikdy nebude hvězda společnosti, ale aspoň bude mít jisté možnosti.“ Ušklíbl se. „Jen škoda, že ji tam budu muset doprovodit.“

„Ples ti jediné prospěje.“ ujistil ho Michael. „Ale pověz, mi víc o své práci. Nějak nemůžu uvěřit, že ses stal tajemníkem Anthonyho Seatonu jen proto, abys mohl osobně poznávat jiné umělce.“

Kenneth váhal jen okamžik a pak se rozhodl příteli svěřit. „Máš pravdu. Mým úkolem je pátrat po okolnostech jednoho nevyjasněného úmrtí, ale je to ten nejhorší úkol, jaký jsem kdy dostal. Nejspíš mě to dožene k šílenství.“ Pak Michaelovi vysvětlil, jak to bylo s nabídkou lorda Bowdena a s jakými komplikacemi se při svém pátrání setkal. Nesmírně se mu ulevilo, že si mohl vylít srdce důvěryhodnému, blízkému člověku.

„Musí to být pro tebe opravdu ztraceně nepříjemné.“ projevil mu Michael pochopení. „Rebeku máš rád, jak vidím, a z tvé řeči se mi zdá, že i sir Anthony je ti sympatický, zdá se mi, že to pátrání asi k žádnému jednoznačnému odhalení nepovede. Chápu, že tě to dohání k šílenství, a lorda Bowdena to dožene k šílenství taky.“

„Snad z toho budu aspoň mít finanční prospěch." A nejen finanční. Přesto se Kenneth nemohl zbavit podvědomé obavy, že za to, co z téhle věci získá, zaplatí příliš vysokou cenu.

„Když už mluvíme o spravedlnosti, rád bych se dozvěděl něco víc o té tvé hrozně nevlastní matce," připomněl si Michael. „Pokud vím, neexistují žádné doklady o tom, že rodinné klenoty patří jí a tak všechno stojí jen na jejím tvrzení, že jí náležejí."

„To je sice hezké, ale dobrovolně se šperků jistě nevzdá," konstatoval Kenneth suše. „Sám bych to na jejím místě taky neudělal."

„To je zajímavé," poznamenal Michael. Zdálo se, jako by nad něčím přemýšlel.

„Spíš deprimující než zajímavé," doplnil ho Kenneth a dolil oběma whisky. „Teď mi zase pověz, něco ty, nejlíp o radostech manželství a otcovství."

Michael se nedal pobízet. V jeho podání se manželství ovšem zdálo až příliš lákavé. Kenneth si musel připomínat, že Rebeka se svým ostrým jazykem a neuhasitelnou touhou malovat by se jako manželka velice lišila od vřelé, láskyplné Catherine. Pokud by se ovšem vůbec chtěla stát něčí manželkou.

Škoda, že právě její povahové rysy ho tak neodolatelně přitahovaly.

Když se Rebeka s Catherine vrátily do salonu, zjistily, že muži se tu ještě neobjevili. „Kenneth s Michaelem si toho mají hodně co povídat, dlouho se neviděli," komentovala to Catherine s klidem.

Rebece to nevadilo. Už si ani nevzpomínala, kdy se jí naposledy tak líbilo trávit čas ve společnosti nějaké ženy.

Obě se posadily ke krbu. O chvíli později se vykolébal ze stínů v koutech místnosti psík s tak krátkýma nožkama, že působily, jako by byly uříznuté v půlce, a položil Rebece čumák na nohu.

Catherine obrátila oči v sloup. „Promiň mu to, zřejmě jsi mu sympatická. Jestli tě projevy jeho oddanosti obtěžují, odeženu ho."

Rebeka poškrabala psíka za dlouhýma ušima. „Ale kdepak, jsem ráda, že ke mně přišel. Mám tu čest s Ludvíkem Lenochem?"

Catherine se zasmála. „Vidím, že se pověst o něm šíří! Moje dcera si pořád schovává kresbu Ludvíka, kterou Kenneth zhotovil tu zimu, kdy jsme bydleli ve společném kvartýru v Toulouse."

Rebeka se opřela pohodlněji do křesla. „Musela jsem obdivovat, když mi o tobě Kenneth vyprávěl, že jsi s vojskem prošla celé Portugalsko a Španělsko. Nedokážu si představit, jak obtížné musí být starat se v takových podmínkách o domácnost a dokonce o dítě.“

„Často to opravdu bylo těžké, ale mé dceři Amy se přitom dařilo báječně i v podmínkách, na jaké by si snad stěžoval i mezek.“ A Catherine se dala do vyprávění historek, které se s odstupem zdály směšné, ale když je člověk prožíval, musely být hrozné.

Rebeka si povšimla, že se Catherine téměř vůbec nezmiňuje o svém prvním muži. Zdálo se, jako by se nikdy neobjevil po jejím boku ve chvílích, kdy ho nejvíc potřebovala. Předpokládala, že Michael takový není. A Kenneth konečně také ne.

„Jak se vlastně znáš s Kennethem?“ zeptala se své nové přítelkyně.

„Cestovala jsem s kolonou zásobovacích vozů, když na nás zaútočil oddíl francouzské jízdy. Oddělili nás s Amy od hlavní skupiny a několik francouzských vojáků nás obklíčilo tak, že jsme nemohly uniknout. Právě jsem úzkostně uvažovala, jestli by mi pomohlo, nebo naopak ještě přitížilo, kdybych ze sedlového vaku vytáhla pistoli, když se objevil Kenneth s několika svými muži a zahnali Francouze na útek. Mávl nad tím incidentem rukou s tím, že to pro něj byl jen všední, běžný úkol, ale dovedeš si představit, že jsem mu to nikdy nezapomněla.“ Upřeně se dívala do ohně a před očima se jí zřejmě vybavovaly vzpomínky. „Nebyl to jediný případ, kdy nás z takové situace právě on zachránil.“

Rebece se v mysli vynořil obraz krásky zachraňované z nebezpečí statečným rytířem. Připadalo jí to mnohem dramatictější a romantičtější než obraz nezajímavé malířky, která pronásleduje štiplavými poznámkami vysloužilého válečného hrdinu. Potlačila povzdech a poznamenala: „Vedla jsi velice zajímavý život. Nevím, jestli ti to mám závidět, nebo naopak na kolenou děkovat osudu, že mě takových radostí ušetřil.“

„Rozhodně za to buď vděčná,“ přesvědčovala ji Catherine. „Vidělas už Kennethovy kresby?“

„Ano, ale pomohla mi k tomu náhoda. Sám se mi nepochlubil, že také kreslí.“

„Mně osobně se jeho práce nesmírně líbí, ale já se ovšem v umění nevyznám.“ Svým tónem jako by naznačovala otázku, jak na tom Kenneth doopravdy je.

„Má výjimečný talent a k tomu neobyčejně originální styl,“ odpověděla Rebeka. „Začala jsem ho učit malbu olejovými barvami. Pustil se do toho sice pozdě, ale rozhodně se z něj může stát opravdu prvotřídní umělec.“

Catherininu krásnou tvář prozářil úsměv. „To jsem moc ráda. Vždycky se tváří, jako by jeho kreslení ani nestálo za pozornost, ale odjakživa jsem ho podezírala, že pro něj umění znamená naopak příliš mnoho, než aby o své práci dokázal běžně, se samozřejmostí mluvit.“

Catherine byla stejně důvtipná a vnímavá jako krásná. Rebeka si pomyslela, že snad není vůbec možné, aby se do ní Kenneth nezamíloval. Okamžitě si však připomněla, že je Kennethova učitelka a žádná jeho dívka, a začala se hostitelky vyptávat, jaké to bylo v Bruselu během vzrušených dnů těsně před bitvou u Waterloo.

Válka byla mnohem bezpečnější téma hovoru než láska.

Kapitola 15

Nazítří ráno Rebeka spala déle než obvykle. Rozhodla se posnídat v ranní jídelně, ale tady ke svému zklamání zjistila, že Kenneth už odešel za nějakými povinnostmi. Věděla ovšem s jistotou, že ho uvidí později během dne. Při tom pomyšlení se mimoděk usmála.

Pravě si míchala čaj, když do místnosti vplula Lavinia v oblečení, které bylo pro tuto ranní hodinu naprosto nepřiměřeně okázalé. Její přítomnost znamenala, že strávila noc se sirem Anthonyem. Nebylo to poprvé, ale přesto v domě panovala nevyřčená dohoda, že se o tom nebude mluvit otevřeně.

Rebeka jí také nalila čaj. „Dobré ráno, Lavinie. Dáváš si do čaje dvě lžičky cukru, že?“

„Ano, díky.“ Lavinia si od ní vzala šálek a napila se. „Dnes ráno ti to velice sluší, drahoušku. Znamená to snad, že se ti daří v práci?“

„To také, ale mám jiný důvod, proč se cítím příjemně. Kenneth usoudil, že bych měla víc chodit mezi lidi, a tak mě včera vzal na večeři k rodině svého přítele. Ty manžele zná z doby, kdy sloužil v armádě.“ S trochou sebeironie se usmála. „Přiznávám, že mě tam musel skoro násilím zatáhnout, ale nakonec se mi ten večer velice líbil.“

Lavinia si vzala vajíčko naměkko a topinku a usadila se ke stolu. „Hned jsem věděla, že Kenneth je velice rozumný mladý muž,“ prohlásila. „Opravdu trávíš příliš mnoho času o samotě.“

„Překvapuje mě, že sis toho všimla," podívala se na ni Rebeka se zájmem.

„Ale samozřejmě - vždyť jsi dcera mých dvou nejmilejších přátel. Obzvlášť po Helenině smrti jsem si o tebe také dělala starosti, vždyť jsi žila skoro jako poustevnice." Lavinia natukla lžičkou vajíčko. „Jenže jsem se bála, že kdybych se o tom jen náznakem zmínila, nejspíš bys mi ukousla hlavu."

„To máš asi pravdu," připustila Rebeka. „Dost mi vadí, když se mě někdo snaží usměrňovat a poučovat mě, co mám dělat."

V té chvíli vstoupil do místnosti vrátný a položil Rebece k talíři ozdobně zapečetěný dopis. Zvědavě ho otevřela a vzápětí se nadechla úžasem.

Lavinia vzhledla od jídla. „Je snad něco v nepořádku?"

Rebeka polkla. „To se nedá říct. Je to pozvánka na ples, který pořádá vévoda z Candoveru s chotí."

Lavinia zvedla obočí. „Vidím, že tvůj společenský život postupuje vpřed přímo mílovými kroky."

„Ti manželé, co jsme u nich včera večeřeli, jsou blízkými přáteli Candoverových. Museli hned dnes ráno napsat vévodovi vzkaz, a požádat ho o to." Skousla si ret a znovu si s rozpaky prohlížela pozvánku. Myslela na to, že klidná večeře ve čtyřech je něco úplně jiného než taková grandiózní společenská událost.

Lavinia přesně pochopila, co se v Rebece děje, a začala ji uklidňovat: „Jen napanikař! Lepší příležitost ke vstupu do společnosti by sis ani nemohla vybrat. U Candoveru bývá skvělá zábava. Nikdy nezvou tolik lidí, aby v jejich domě nebylo k hnutí, takže si člověk dobře zatančí."

„Nelančila jsem už devět let. Vůbec si nepamatuji, jak se to dělá." Vtom dostala spásný nápad. „A ještě přece držím smutek za matku. Musím se omluvit, že nepřijdu."

„Nesmysl," napomenula ji Lavinia briskně. „Už je to víc než šest měsíců, což je přiměřená doba smutku za rodiče. Navíc tam nemusíš nutně tančit. Já osobně mám v plánu strávit alespoň polovinu doby hovorem."

„Ty tam jdeš také?"

„Pozvání od Rafea nikdy neodmítám." Lavinia se při vzpomínce na vévodu usmála. „Znám ho dlouhá léta. Vždycky si potrpěl na trošičku hříšné ženy, ale přesto jsem se obávala, že po sňatku mě možná vyškrtne ze seznamu lidí, kteří jsou v jeho domě vítáni. Byl to ovšem zbytečný strach, mohla jsem tušit, že by si nevzal žádnou prudérní a upjatou ženu. Jeho manželka Margot ti určitě bude sympatická."

Rebeku poprvé napadlo, že v určitém směru je na tom podobně jako Lavinia. „Je ode mě hrozně nezdvořilé se tě takhle ptát, ale jak se ti podařilo, že tě všude přijímají, když jsi přitom bývala před časem pokládána za velice...", hledala nějaké taktní vyjádření. „za velice přístupnou ženu?"

Lavinia se zasmála. „Chceš říct, jak se mi podařilo stát se z vulgární štetky od divadla dámou, kterou dost lidí pokládá za příslušnici vyšších kruhů?"

Rebeka rozpačitě přikývla.

„Tak především musíš vzít v úvahu, že mě nepřijímají všude. Kdybych se pokusila jen strčit nos k Almackovým, srazili by mě nejspíš ze schodů. To je ale v pořádku - stejně je tam prý hrozná nuda." Snědla lžičku vajíčka a pokračovala: „Dokázala jsem překonat stín své pochybné minulosti, protože jsem byla hezká a zábavná, a taky jsem se dobře vdala."

„Já nejsem hezká ani zábavná, a už vůbec se netoužím za kohokoli vdát," konstatovala Rebeka smutně. „Je mi jasné, že mě nemohou vzít na milost."

„Ale jsi dcera sira Anthonyho Seatona a sama máš vzácný talent. To bude stačil, obzvlášť kdybys nabídla své práce k vystavení Akademii. Výborným umělcům se promíjejí menší prohřešky proti dobrým mravům."

„Nemluvila jsi o tom náhodou za mými zády s Kennethem?" zeptala se Rebeka s podezřením. „Mluvíš přesně jako on."

Lavinia se zasmála. „Ne, o tobě jsme nehovořili. Je vidět, že máme oba důvtipnou mysl, která došla k podobným závěrům. Pokud vystavíš své obrazy, staneš se přes noc senzací. Princ regent tě pozve k sobě do Carlton House, má malíře velice v oblibě."

„Nehodlám se nechat přesvědčit, abych vystavovala." Napadla ji další námitka, proč rozhodně nemůže na ples. „A nemám nic vhodného na sebe. Ani netuším, jak vypadá současná móda. Budu muset účast odmítnout." S úlevou odložila pozvánku na stůl.

„To ať tě ani nenapadne! Tři dny jsou opravdu málo, ale nic není nemožné. Vlastně mě něco napadá...." Lavinia zaváhala. „Jen nevím, jestli se ti můj návrh bude líbit."

Rebeka ji vybídla pohledem, aby pokračovala. „Můžeš si dát upravit některé šaty po své matce," navrhla Lavinia. „Helen měla skvělý vkus. a protože máš stejné vlasy i pleť jako ona, budou ti její šaty slušet..., ale nevím, jestli na sebe budeš chtít její šaty vůbec vzít."

Rebeka překonala první impulz divoce se proti tomuto návrhu ohradit. Lavinia viděla, jak váhá, a tak liše dodala: „Myslím, že by nebylo tak špatné, kdyby se vzpomínky na Helen staly součástí tvého života, místo aby zůstávaly otevřenou ranou, které se nikdo nesmí dotknout."

Rebeku překvapilo, jak dobře ji Lavinia chápe. Najednou měla pocit, že když bude mít na sobě matčiny šaty, povzbudí ji to, jako by představovaly blízkost Helen a její mlčenlivou podporu. „Vlastně... mi připadá, že by mi to mohlo být příjemné," přiznala. „Podívala by ses se mnou na její šaty? Jsou uloženy v truhlách v podkroví." Vstala. „Naprostu netuším, jak se módně obléci a upravit. Budu potřebovat tvoji pomoc."

„Přistupuj k tomu stejně jako k portrétům, které maluješ," poradila jí Lavinia, tlopila čaj a také se zvedla. „Nesmíš se dívat do zrcadla a myslet si: tady máme tu plachou slečnu Seatonovou, která o módě vůbec nic netuší... Představuj si raději, že bys chtěla tu osobu namalovat a přála by sis, aby na obraze vypadala půvabně a elegantně."

Rebeka se podívala na Lavinii s nově probuzenou úctou. „Lavinie, tebe mi poslal sám bůh!"

„Helen měla jedny hedvábné šaty jantarové barvy, které by ti přesně seděly. Zkusíme je najít?"

Když společně stoupaly po schodech vzhůru, Rebeka si uvědomila, že se její vztah k Lavinii právě změnil v opravdové přátelství.

Kenneth se jako obvykle cestou zpátky z různých pochůzek zastavil pro svoji osobní poštu. Tentokrát na něj čekal jediný dopis, a to od lorda Bowdena. Přečetl si ho a podrážděně se zamračil. Bowden už. projevoval netrpělivost a požadoval od něj zprávu o postupu pátrání. Kenneth usoudil, že nejlépe bude, když mu take napíše. Při chůzi si rozmýšlel, jakými větami by měl lordu Bowdenovi odpovědět.

Pak obrátil myšlenky k daleko příjemnějšímu tématu - k Rebece. Včera se podle všech známek dobře bavila, úplně roztála a dalo se čekat, že až půjde do společnosti znovu, bude už, mít mnohem víc sebedůvěry.

Pomyslel si, že blížící se ples bude vlastně i pro něj jakýmsi vstupem do londýnské společnosti. Než k tomu dostal v mládí šanci, dal se totiž zapsat do armády. Jak odlišně se mohl jeho život vyvíjet, nebýt Hermiony...

Ihned tu myšlenku potlačil. Jeho nevlastní matka v celé situaci sice sehrála roli hada v ráji, ale všechno tak dopadlo především v důsledku jeho vlastní slabosti. Důrazně si připomenul, že jen dostal, co si zasluhoval.

Do domu Seatonových se vrátil až k polednímu. Na stolku ve vstupní hale ho očekávalo pozvání na ples u Candoveru. Pomyslel si, že Michael a jeho přátelé jednali rychle.

Vyšel nahoru do kanceláře a našel zde sira Anthonyho, jak se o něčem radí s Georgem Hamptonem. „Kennethe!“ uvítal ho, „jdete právě včas, abyste pomohl Georgeovi najít ve sklepech jeden obraz.“

„Ve sklepech? Kde to je, pane?“

„Vlastně jde o komoru za kuchyní, upravenou tak, abychom v ní mohli přechovávat obrazy. George vám ji ukáže sám. Šel bych s ním, ale už mi dorazil klient k portrétování.“ Předal Kennethovi klíč a odešel.

Hampton si s sebou vzal rozsvícenou olejovou lampičku. „Potřebuju originál jednoho Anthonyho obrazu, abych podle něj mohl zhotovit rytinu,“ vysvětlil Kennethovi.

Kenneth se v duchu zaradoval, že dostal příležitost pohovořit si s Hamptonem mezi čtyřma očima. Cestou dolů po schodech se zeptal: „Jde o některý obraz ze série o bitvě u Waterloo?“

„Ano. o obranu Château de Hougoumont. První dvě rytiny už, jsou hotové a Wellingtona začnu dělat, jakmile ho Anthony dokončí. Celá série určitě způsobí senzaci, až, bude vystavena najednou, a chceme mít rytiny připravené k prodeji už v době otevření letošní výstavy."

„Zřejmě z toho kyne dobrý obchod."

„Vždyť jsem také syn kupce z Kentu, a tak k tomu mám sklony," prohlásil Hampton. „Ale tak to musí být. Kdyby se o běh tohoto světa měla starat jen šlechta, lidstvo by ještě žilo v jeskyních."

„Nechtěl jsem se vás dotknout, právě naopak."

„To víte, jsem na takové narážky přehnaně citlivý už od doby, kdy jsem přišel z venkova studovat na Královskou akademii," vysvětloval Hampton. „Často mi tam předhazovali, že nejsem a nikdy v životě nebudu gentleman."

„Mezi studenty Akademie přece není mnoho šlechticů. Nepracoval snad Turnérův otec jako holič?"

„To ano, ale pochybuju, že udělal tu chybu a přátelil se s urozenými spolužáky."

Je možné, že by se sir Anthony choval k Hamptonovi přezíravě kvůli jeho původu? Tomu Kenneth nemohl věřit, ale na druhé straně věděl, že se chová arogantně šmahem ke všem lidem, takže si to Hampton třeba mohl špatně vyložit. „Jistě by vás nepřijali na Akademii, kdybyste neměl velký talent i vůli uspět," prohodil.

V Hamptonově širokém obličejí se objevil nostalgický výraz. „Den, kdy mě tam přijali, byl nejšťastnější v mém životě," začal vzpomínal. „Vždycky jsem miloval kreslení, a dokonce i můj otec uznal, že mi to jde mimořádně dobře. Do Londýna jsem odcházel s velkými sny. Představoval jsem si, že se stanu nejlepším malířem v celé Anglii, že strčím do kapsy i Reynoldse a Gainsborougha." Povzdchl si. „Pošetilé mladické sny"

Kennethovi to připomnělo jeho vlastní dětství a mládí. Ostatně ještě nedávno tajně doufal, že v sobě objeví výjimečný talent pro olejomalbu a že dokáže vytvořit nesmrtelná díla. A namísto toho neumí ani namalovat obстойné zátiší.

Prošli kolem kuchyně a místnosti služebnictva až do zadního rohu domu. Kenneth si už předtím všiml, že jsou tam nějaké dveře, ale domníval se, že jde jen o další obyčejnou komoru. Když je odemykal, namítl: „Takových cílů jste možná nedosáhl, ale stal jste se nejlepším rytcem v Anglii. To vám jistě musí přinášet uspokojení!"

„To ano," souhlasil Hampton, když, společně, vešli do skladu obrazů. „A také se tím velice slušně živím. Přesto pro mě znamenalo hořké prozření, když jsem na Akademii poznal spolužáky, jejichž talent daleko převyšoval ten můj. Anthony byl už v šestnácti tak výjimečně talentovaný, že to dokázalo nám ostatním vzít odhodlání. Jakmile jsem uviděl jeho práce, hned jsem pochopil, že se mu nikdy v životě nevyrovnám."

„Přesto jste dodnes přáteli."

„Nemáme sice stejně velký talent, ale oba stejně milujeme umění," pokračoval Hampton zamyšleně. „Stejně je to s Malcolmem Frazierem. Pod tou jeho aristokratickou povýšeností se skrývá vášnivá láska k umění. Už přes třicet let se kvůli tomuto poutu udržuje naše přátelství, přestože jinak jsme velice rozdílní."

Kenneth si pomyslel, že díky té sdílené vášni vydrželo jejich přátelství dokonce i Hamptonův poměr s Helen Seatonovou. Kdyby šlo o jeho vlastní ženu, Kenneth by jistě tak shovívavý nebyl. Napadlo ho, zda rytec nenacházel tajné uspokojení v tom, že získal manželku svého nadanějšího přítele. Řevnivost na sebe může vzít mnoho podob.

Rozhlédl se po klenuté místnosti. Bylo tu chladno a sucho, komora měla vysoká, úzká okna a byla naplněná stojany, zhotovenými speciálně pro přechovávání pláten s obrazy. Vytáhl z přihrádky nejbližší plátno. Zobrazený výjev v sobě měl něco zneklidňujícího a půvabného: svůdná vodní nymfa stahovala do jezera nafintěného, na pohled ješitného mladíka. „Tohle určitě namalovala Rebeka, ne sir Anthony," poznamenal Kenneth.

Hampton na něj vrhl poněkud překvapený pohled. „Copak ona vám ukázala své práce? To je opravdu řídké privilegium. Ano, je to její obraz. Namalovala ho krátce po svém útěku." V očích mu vesele zajiskřilo. „Ten mládenec, co ho každým okamžikem čeká smrt ve vodě, je nápadně podobný tomu mizerovi, který ji svedl."

Kenneth vrátil plátno zpátky na místo. Byl rád, že si Rebeka našla způsob, jak si s tím marnivým floutkem vyřídit účty. „Má obraz, který hledáme, stejnou velikost jako ostatní z té série?“ zeptal se.

„Ano. takže bude nejspíš tady.“ Hampton vytáhl ven jedno velké plátno, ale hned se zděšeně nadechl a v jeho tváři se objevila bolest.

Kenneth pochopil jeho reakci, jakmile spatřil líc obrazu. Byla to rychle provedená studie olejem, zpodobující Helen Seatonovou, ale lady se nesmála jako na portrétu v pracovně. Byla oblečena v řeckém rouchu a obracela se k obloze v zoufalém zármutku. Tmavorudé vlasy jí splývaly po ramenou jako zaschlá krev. „Panebože.“ uniklo mu.

„Co má asi představovat - Trójanku oplakávající zničení rodného města?“

„Možná. Ale mohla to být... prostě Helen.“ Hampton zasunul obraz zpátky a zkusil vytáhnout další.

„Slyšel jsem, že právě vy jste našel její tělo po té osudné nehodě,“ nadhodil Kenneth.

Hampton věcně přikývl. „Vyjel jsem si na koni do kopců po jedné ze svých oblíbených tras. Najednou jsem koutkem oka zahlédl nějaký neobvyklý pohyb. Když jsem se tím směrem zadíval, ještě jsem spatřil postavu v zelených šatech, jak se řítí dolů ze Skelwith Crag.“

„Vy jste ji opravdu viděl při tom pádu?“ zeptal se Kenneth užasle. Když rytec přikývl, zeptal se ještě: „Nezdálo se vám na tom výjevu něco podivného?“

Hampton se zamračil. „Jak to myslíte?“

„Nebyl tam s ni nahoře na útesu někdo další?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Hampton udiveně. „I když do dálky vidím dost špatně, takže bych si možná nevšiml ani kočáru se čtyřspřežím, kdyby tam nahoře stál. Jakmile jsem spatřil tu padající postavu, okamžitě jsem pobídl koně do trysku a uháněl jsem do Ravensbecku, protože ten byl ze všech domů nejbližší. Do poslední chvíle jsem doufal, že tam Helen naleznou živou a zdravou, ale... ale nepřekvapilo mě, když tam nebyla.“

„Očekával jste to snad?"

„Proč se mě pořád tolik vyptáváte?" vyjel Hampton podrážděně.

Kenneth nasadil omluvný výraz. „Kolem té její smrti je toho tolik nevyjasněného a všichni se chovají tak podivně, když na to přijde řeč... Dělal mi to starosti jen proto, že mám pocit, jako by se Rebeka kvůli tomu pořád ještě trápila."

Z Hamptonových očí zmizelo nepřátelství, ale už nebyl ochoten se znovu ponořit do vzpomínek. „Všechny nás ta Helenina smrt trápí, kapitáne. Vytáhněte ten poslední obraz, v řadě, ano? Věřím, že právě ten hledáme."

Kenneth ho poslechl a už, na Helen nezavádl řeč. Právě od Hamptona získal kousek skládanky - ale nebyl mu platný o nic víc než všechny ostatní.

Kenneth pomohl Hamptonovi umístit obraz, do laťové klece, aby mohl být dopraven do rytecké dílny, a pak zamířil nahoru. V druhém podlaží narazil na Rebeku s Lavinii. Obě nesly plnou náruč různobarevných šatů.

„Zdá se mi, že se obě dobře bavíte," poznamenal. „K čemu se to chystáte?"

„Hledáme něco, co bych si mohla obléci na ples," vysvětlila mu Rebeka. „Lavinia mi navrhla, abych si dala upravit šaty po matce." Pohladila jantarové hedvábí, lesknoucí se hned navrchu. „Myslím, že nejspíš tyhle."

Kenneth zvedl lem šatů a podržel jí ho u obličeje. „Dokonalé. Ta barva působí, že tvoje oči získají přesně stejný odstín jantaru."

„Dostal jsi zřejmě také pozvání na ten ples, že?" zeptala se.

Přikývl. „Naštěstí mám šaty vhodné na večer, které jsem si dal ušít v Paříži. Ale v žádném případě tě nemohu zastínit."

„Nebude co zastiňovat," ohradila se, „doufám jen, že tam neudělám ostudu."

„Budeš mít dnes odpoledne čas na portrétování?" zeptal se.

Rebeka se podívala po Lavinii. „Budu mít příliš práce s přípravami na ples?"

„Bohužel ano," usmála se Lavinia. V této chvíli připomínala laskavou tetičku, která pomáhá a radí své oblíbené neteři. „Musíme zajít do mého domu, aby moje komorná mohla začít s úpravami tvých šatů. A pak ti vybereme doplňky. Všechno to ale stihneme během dneška a zítra se už můžeš vrátit k práci."

Kenneth si uvědomil, jak velice Lavinii tahle úloha zřejmě těší. Škoda, že nikdy neměla vlastní děti. „Nesete si opravdu velkou hromadu šatů," poznamenal.

„Lavinia chce, abych se připravila na tu nepravděpodobnou možnost, že mě někdo pozve ještě někam jinam," odpověděla Rebeka a obě pokračovaly v cestě.

Kennetha napadlo, že by mohl Rebece přispět malým dárkem na počest jejího prvního plesu. Bude to něco, co na rozdíl od olejů určitě umí zhotovit.

Pátání sice uvízlo na mrtvém bodě a učení olejomalbě také, ale tohle se mu určitě zdaří.

Kapitola 16

Laviniina komorná Emma dokončila poslední úpravy Rebečiných vlasů a odstranila bílou roušku, která při česání chránila její jantarové šaty. Pak si společně s Lavinii spokojeně prohlédla své dílo.

„Moc ti to sluší," oznámila Lavinia. „Teď se můžeš podívat do zrcadla."

Rebeka ji poslechla a vzápětí se prudce nadechla úžasem, až se jí korálky na živůtku zablyštěly. Sama sebe skoro nepoznávala. Emma jí přešla šaty tak, že jí dokonale padly, a vytvořila jí zaplétáním a kadeřením složily účes, který Rebečině zevnějšku dodal vítaný přídech kultivovanosti a rafinovanosti. „Myslím, že se vám dvěma podařilo udělat z ošklivého káčátka labuť," vyslovila jim Rebeka uznání.

„To je nesmysl, drahoušku," napomenula ji Lavinia přísně. „Vždycky jsi byla pohledná dívka, i když ses to všemožně snažila zakrýt. Teď už potřebuješ jen šperky."

Rebeka otevřela lakovanou šperkovnici, kterou zdědila po matce, a vybrala si několik zlatých kousků: náhrdelník a náramek ze složitě proplétaných řetízků, jemné náušnice a filigránový hřeben do vlasů. „Tohle si vezmu," oznámila.

Lavinia stáhla nespokojené obočí. „Nejsou tyhle šperky trochu moc jednoduché?"

„Nejsou." Rebeka si zabodla hřeben do těžkého uzlu

vlasů v týle a pak si připevnila ostatní šperky. Zlato dokonale doplnilo zářivý jantar šatů a tizianové vlasy.

„To je ale nádherné!" vydechla Emma.

„Pracovat s malířkou je opravdu radost," souhlasila Lavinia. „Vypadáš skvěle, drahoušku! A teď musí Emma zapracovat pro zrněnu na mém zevnějšku. V mém věku to už bohužel je daleko těžší úkol."

Rebeka se zasmála. „To jsou ale nesmysly! Vždyť vypadáš nejmín o deset let mladší, a navíc máš ohromný šarm, jaký by ti mohla závidět i samotná královna!"

„Žádná královna by nechtěla vypadat jako já, to už by si spíš mohla přát nějaká opravdu úspěšná kurtizána," prohodila Lavinia bezstarostně. „*Au revoir*, uvidíme se na plesu!"

Po odchodu obou žen Rebeka ještě dál zkoumala v zrcadle svůj vzhled, nezúčastněně, jako by šlo o jeden z jejích obrazů, ale nemohla na něm najít žádnou vadu. Vypadala tak dobře, jak to vůbec bylo možné. Vzala si čokoládově hnědý plášť, vyšla ze svého pokoje a zaklepala na dveře otcova ateliéru. „Tati? Už jdu dolů," oznámila mu.

Sir Anthony otevřel dveře a v prvním okamžiku strnul. Pak se rozechvěle nadechl. „Málem jsem si myslel, že je to nějaký přízrak! Vypadáš skoro stejně jako Helen."

„Jsem menší a na rozdíl od ní nejsem krásná." Zatočila se dokola, aby si ji mohl prohlédnout.

„Tyhle barvy ti sluší mnohem líp než bílá, kterou jsi musela mít, když, jsme tě uváděli do společnosti," konstatoval její otec. „Škoda, že nebudu svědkem tvého triumfu!"

„Dostal jsi přece také na ten ples pozvánku, ne? Určitě by sis to ještě mohl rozmyslet a jít se mnou."

Zavrtěl hlavou. „Nemám zálibu v tak velkých společenských akcích. A Kenneth se o tebe postará nejlépe."

„To taky doufám, protože to celé byl jeho nápad," prohlásila skoro výhružně. Pak sešla dolů do salonu, kde měli počkal, až je přijedou vyzvednout Kenyonovi se svým prostorným kočárem.

Kenneth už tu čekal. Rebeku překvapilo, jak mu večerní šaty sluší. Na nějaké módní výstřelky měl příliš mohutný hrudník, a tak se moudře rozhodl pro jednoduchost. Oblékl si smetanové kalhoty, prostou okrovou vestu a tmavomodrý kabátec. Vypadal jako

gentleman každým coulem a vyzařoval fyzickou sílu a přirozenou autoritu. Tentokrát ale Rebeka nepocítila ani tak touhu ho malovat, jako ho spíš začít líbat.

Vzhlédl k ní, vstal a vzal ji za ruku. „Vypadáš skvostně, Rebeko. Budeš zářit tak, že tě žádná z ostatních dam nezastíní.“

V jeho očích viděla upřímný obdiv; po páteři jí přeběhlo zamrazení. Napadlo ji, zda by ho neměla doopravdy políbit, ale rychle si to rozmyslela. Kdoví, k čemu by to mohlo nakonec vést. „Spokojím se s tím, když mezi ostatní bez potíží zapadnu.“ odpověděla. Lehce mu stiskla ruku a zase ji pustila. „Stejně bych nejraději zůstala doma a malovala bych.“

Zasmál se. „Uvidíš, že to bude krásný večer a budeš na něj dlouho vzpomínat.“ Přešel přes místnost, sebral něco ze stolku a váhavě se k ní obrátil, „tady jsem ti připravil dáreček, upomínku na tvůj první ples.“

A podal jí vějíř. Rozevřela slonovinová žebra a výbuchla smíchy. Hedvábná látka byla ručně vyzdobena orientálně stylizovaným vzorem listů a květín - a zpod nich vykukovalo roztomile rezavé kotě. „Tohle jsi maloval sám, víd'? Nikdo jiný by si něco takového nevymyslel!“ Přiložila si otevřený vějíř k šatům. „A má přesně ty správné barvy.“

„Na tom nebylo nic těžkého, protože jsem viděl tvoje šaty,“ vysvětlil ležérně, jako by mu na tom nezáleželo, ale Rebeka poznala, jak ho její reakce potěšila.

Tentokrát ho opravdu políbila. Stoupala si na špičky, vtiskla mu polibek na rty a rychle se zase stáhla. Odložila vějíř, který si předevčírem sama koupila, a prohlížela si Kennethův dárek detailněji. Ručně malované vějíře nepředstavovaly úplnou výjimku, ale tenhle byl naprosto jedinečný. „Techniku akvarelu zvládáš opravdu výborně,“ pochválila jeho práci. „Dovedeš klást vrstvy přes sebe tak, že plně využiješ efektu překrývajících se barev.“

„Uvítal jsem tu změnu proti neustálým potížím, jaké mám s olejomalbou,“ odpověděl s trochou ironie.

„Kdyby ses rozhodl olejomalbu vzdát, prosadil by ses velice dobře i jako malíř akvarelů," přesvědčovala ho. „I akvarely je možné nabízet Královské akademii."

„To jsem nevěděl," podivil se Kenneth. „Nikdy jsem na žádné jejich výstavě nebyl."

Zavřela vějíř a navlékla si jeho smyčku na zápěstí. „Určitě bys jim měl nabídnout k vystavení několik svých akvarelů."

„Ale ne, nemůžu přece nabízet své věci Královské akademii!" zhrozil se.

„To ledy určitě můžeš," odsekla.

Vtom se z ulice ozval klapot kopyt a rachocení kol kočáru. Kennethovi se viditelně ulevilo. Přešel k oknu, odhrnul závěs a vyhlédl ven na ulici. „Kenyonovi přijeli, musíme jít."

Pomohl Rebece do pláště. Díky svým zostřeným smyslům vnímala živěji samet pláště i Kennethovo hřející, pevné tělo, které měla za zády. Toužila se o něj v té chvíli opřít. Objal by ji pažemi a možná by ji políbil ze strany na krk...

Trochu zadýchaně se snažila o konverzaci: „Musí to být příjemné, mít bratra vévodu! Michael a Catherine si mohou užívat pobytu v Ashburton House a nemusí přitom hradit náklady."

„Je to nejen příjemné, ale v tomhle případě se to dá označit za zázrak," odpověděl Kenneth a navlékl si svůj plášť. Pak Rebece otevřel dveře ze salonu. „Michael stejně jako já velmi dlouho neudržel se svou rodinou styky. Na rozdíl od něho jsem alespoň komunikoval se svou sestrou. Když, ale jeho bratr Stephen zdědil loni titul vévody, sám udělal první krok a s bratrem se smířil."

To se Rebece zdálo zajímavé. Musela myslet na to, zda její otec někdy ukončí svůj spor s bratrem. Asi těžko. První krok by musel udělat lord Bowden, a ten neměl ve zvyku odpouštět. S povzdechem vyšla před dům a zamířila ke kočáru. Pomyslela si, že na světě je bohužel příliš mnoho neshod a svárů.

Ples představoval opravdovou pastvu pro oči. Lesk lakovaných kočárů, zářivé barvy plesových toalet, třpyt šperků... Rebeka se však stále nemohla zbavit pocitu, že by ze všeho nejraději utekla. Odevšad na ni útočilo množství zrakových i sluchových vjemů. Rozum jí sice říkal, že jen málo lidí vůbec postřehne její přítomnost a sotvakdo se nad ní pozastaví, ale přesto křečovitě

svírala Kennethovu paži, když společně vstupovali do sálu. Nesnášela mnoho lidí pohromadě, a to opravdu z celého srdce.

Před sebou uviděla Michaela a Catherine, jak se vítají s Candoverovými. Hostitelský pár poznala podle jednoho z nedávných otcových portrétů: vévoda byl vysoký brunet autoritativního vzezření a jeho žena zase půvabná blondýnka, které se dařilo působit zároveň královsky vznešeně i roztomile.

Vévodkyně a Catherine se objaly a Michael řekl: „Rád bych vám představil dva své milé přátele: lord Kimball, se kterým jsem sloužil na vojně u devadesátého pátého pluku, a slečna Seatonová." Rebeka by nejraději zmizela, ale pohledy, které se na ni upřely, prozrazovaly pouze přátelský zájem a nenalezla v nich ani stopu odsouzení, kterého se tak obávala.

Vévoda Kennethovi potřásl srdečně rukou. „Vítejte! Michael o vás často hovořil." Pak se lehce uklonil Rebece a v očích mu zaplanul šibalský ohníček. „Je mi potěšením seznámit se s tím nejkrásnějším, co kdy sir Anthony Seaton vytvořil."

Rebeka se začervenala a vévodkyně ji také oslovila: „Jsem velmi ráda, že vás konečně poznávám, slečno Seatonová. Nevychítám vám, že jste se vyhýbala otcovu ateliéru, když nás portrétoval - můj syn byl po celou dobu jako šídlo."

Rebeka si vzpomněla, jak Catherine potěšila chválou jejího miminka, a tak odpověděla: „Pro malé dítě je těžké sedět dlouho v klidu, ale myslím, že se jeho portrét opravdu povedl. Je to krásný chlapec."

Vévodkyně se rozzářila. „Díky. Taky si to myslím. Je velice podobný otci, nemyslíte?"

Rebeku napadlo, zda takhle reagují všechny pyšné matky. Možná jen ty, které zbožňují své muže; zdálo se jí, že stejná jemná vazba jako mezi Kenyonovými existuje i mezi vévodkyní a jejím manželem. Když člověk mluví s takovými lidmi, skoro by si začal myslet, že manželství je kdovíjak skvělá věc.

Když vcházeli do tanečního sálu, Kenneth zašeptal: „Tak co, jak se cítíš?"

Rebeka udělala grimasu. „Je toho všeho na mě moc najednou."

Stiskl jí povzbudivě loket. „To mě nepřekvapuje. Na člověka, který si intenzivně uvědomuje barvy, tvary a pohyb, musí takové prostředí působit až příliš silně. Jako když se topí v proudu zrakových podnětů.“

„Myslíš, že proto nemám ráda velké společenské příležitosti?“ zeptala se Rebeka překvapeně.

„Může to být zčásti proto. A pak jsi taky od přírody plachá,“ šibalsky se usmál. „k tomu samozřejmě máš za sebou hříchy z minulosti, a když se to uváží všechno dohromady, není ani divu, že ses hleděla vyhýbat společnosti.“

„Ale pokud mi vadí tolik vzruchů proto, že jsem výtvarnice, pak to na tebe musí mít stejné účinky.“

„Taky se podobným příležitostí raději vyhýbám, pokud mohu,“ odpověděl. „ale nezapomínej, že jsem otužilý. Proti bitevnímu poli je tady hotová idylka.“

Usmála se. „To ovšem musím uznat.“

Orchestr začal hrát valčík. „Smím prosit, slečno Seatonová?“ zeptal se Kenneth formálně.

„Bude mi ctí, lorde Kimballe.“

Byla ráda, že má záminku uchýlit se do bezpečí jeho náruče. Měl sice rukavice, ale i tak si ostře uvědomovala jeho dotek. Začali vířit v rytmu hudby a Rebeka si povzdechla potěšením.

„Copak, znamená snad ten vzdech, že jsem ti šlápl na nohu?“ zeptal se Kenneth.

„Kdepak,“ usmála se na něj od srdce. „Znamená to, že jestli se ode mě v průběhu tohoto večera nevzdálíš víc než na metr, možná se mi tenhle ples začne doopravdy líbit.“

Kenneth se také usmál. Jeho klid jako by se vléval i do ní, rozpouštěl její obavy a vyvolával v ní hřejivý příval touhy. Odpoledne absolvovala hodinu tance se svým starým tanečním mistrem a to jí zvýšilo sebedůvěru. Zнала příslušné kroky a byla schopná si vychutnat rytmický pohyb podle hudby. Také zjistila, že na člověka, který údajně nemá rád plesy, Kenneth velice dobře tančí. Nakonec se tenhle večer překvapivě vyvede!

Pak přestali tančit a bavili se v jednom rohu sálu s Kenyonovými, kteří je představili řadě svých přátel a známých. Rebeka se tu potkala s hraběnkami dvojčaty a jejich pohlednými muži, seznámila se s droboučkou, exoticky vyhlížející Američankou, provdanou za nesmírně okouzlujícího blondýna, který sloužil s Kennethem ve válce, a s mnoha dalšími lidmi, kteří znali a měli v úctě jejího otce.

Tančila s mnoha muži a bavila se se ženami a po celou dobu se cítila chráněná vřelým, přátelským chováním ostatních. Uvědomovala si, že za to všechno vděčí Kennethovi a Michaelovi, který mu při jejím návratu do společnosti pomohl. Předtím netušila, jak velký dar jí tím poskytuje.

Právě ukončila tanec s Michaelem, ovívala se vějířem a čekala, až se vrátí z parketu i Kenneth s Catherine. Lord Strathmore, jeden z Michaelových přátel, k nim přistoupil v doprovodu neznámého mladíka. „Byl jsem požádán, abych vás představil," oznámil Rebece.

Povzbudivě se na mladíka usmála, zvědavá, zda ho zaujala jako žena. Ne že by po tom toužila, zvlášť s ohledem na to, že byl zřejmě mladší než ona. Působil ale velice příjemně a sympaticky.

„Slečna Rebeka Seatonová," pustil se do představování Strathmore, „a toto je pan Henry Seaton."

„Panebože!" vykřikla, „znamená to snad, že jsme příbuzní?"

„Jsem váš bratranec Hal," vysvětlil jí s milým úsměvem. „Starší syn lorda Bowdena. Naši otcové spolu sice nemluví, ale to přece není důvod, abychom byli i my nepřátelé."

„To jistě ne," potěšené se na něj usmála. Samotnou ji udivilo, jakou jí udělalo radost, že našla nového příbuzného. Postavou i rysy v obličeji se velice podobal jejímu otci. „Zrovna dneska jsem si říkala, jak smutné jsou takové rodinné rozepře."

„A zvlášť takové, které začaly tak jako spor našich otců." V očích mu zajiskřilo. „Chápu, že mého otce rozzlobilo, když mu snoubenka utekla s jeho mladším bratrem, ale nakonec mi vybral maminku, se kterou jsem opravdu spokojený. A zdá se mi, že tatík taky."

Věděla, že se lord Bowden oženil, má dva syny a jeho manželství je zřejmě docela šťastné. Škoda, že to všechno strýci nestačilo, aby zapomněl na svoji zraněnou hrdost a bratrovi konečně odpustil. „Můj strýc se se mnou asi nikdy v životě bohužel nebude chtít setkat," řekla, „ale časem bych ráda poznala lady Bowdenovou."

„Stačí říct," nabídl jí rámě. „Ve skutečnosti mě za vámi poslala právě ona. Mohu vás s ní seznámit hned?"

Požádala Michaela, aby pověděl Kennethovi, kam odešla, zavěsila se do svého bratrance a nechala se odvést na druhý konec sálu. Lady Bowdenová tu seděla mezi jinými staršími dámami, ale jakmile spatřila svého syna s Rebekou, vstala a vyšla jim vstříc. Byla ještě drobnější než Rebeka a neměla klasicky krásnou tvář, ale se svými stříbrnými vlasy oplývala jemnou, křehkou elegancí.

„Maminko, tady ti vedu sestřenku Rebeku," oznámil jí Hal.

„Je mi potěšením, že tě poznávám, drahoušku." Ohlédla se po synovi. „Nech nás o samotě a někam se ztrat', Hale. Dojdi nám třeba pro limonádu, ano?" Hal se tomu zasmál a odešel.

Lady Bowdenová se obrátila k Rebece. Její laskavé modré oči si neteř prohlížely s neskrývaným zájmem. „Jakmile jsi sem vstoupila, věděla jsem, že musíš být dcera Helen," sdělila jí.

„Copak vy jste znala moji matku?"

„Ale jistě. Panství mého otce sousedilo s pozemky Bowdenových. Markus, Anthony a já jsme vyrostli společně. Naši otcové si mlhavě představovali, že by obě rodiny mohl jednou spojit sňatek. Pak se Markus seznámil s Helen a zamiloval se do ní až po uši." Lady Bowdenová se trochu smutně usmála. „A těžko mu to vyčítat, byla nesmírně poutavá, všichni mladí muži se do ní pobláznili. Ale ty samozřejmě víš nejlíp, jaká byla. Upřímnou soustrast s tvou ztrátou."

„Díky, maminka nám moc chybí," odpověděla Rebeka tiše. „Je to od vás velmi hezké, že se se mnou bavíte, když přitom panuje mezi našimi rodinami taková neshoda."

„Já proti tobě nic nemám, děvenko," odpověděla lady Bowdenová s ironickým humorem. „Vlastně musím být Helen vděčná, že uprchla s Anthonym, protože jinak bych si Marka nikdy nevezala."

Rebeka náhle intuitivně pochopila, jak to všechno bylo: lady Bowdenová byla už od dětství zamilovaná do Marka a domnívala se, že se jednoho dne stane jeho nevěstou. Když se zamiloval do jiné dívky, mlčky trpěla a pak spoluprožívala jeho utrpení, když Helen utekla s Anthonym. Zklamáný Markus vzal zavděk dívkou ze sousedství, která byla právě po ruce - ale ta už potom celý život nesla v srdci smutek, že by si nevybral ji, ale jinou. O tom všem se Rebeka ovšem nahlas nezmínila. „Je tady dnes večer také lord Bowden?“ zeptala se.

„Není. V takovém případě bych s tebou nemohla hovořit,“ lady Bowdenová se na okamžik usmála. „A co oči nevidí, to srdce nebolí, že?“

Rebeka se zasmála. „Přála bych si, abychom se mohly stýkat víc, lady Bowdenová. ale to asi nepůjde, že?“

„Jen mi říkej teto Margaret a tykej mi,“ vyzvala ji lady Bowdenová. „Samozřejmě se nemůžeme vzájemně navštěvovat. Ale příležitostně bych ti někdy mohla poslat vzkaz, se zmínkou, že se budu procházet parkem v době, kdy tam nechodí moc lidí.“

„To bych byla moc ráda.“ stiskla své tetičce ruku. „Tak na viděnou, teto Margaret.“

S úsměvem se vydala po obvodu tanečního sálu zpátky. Právě hráli čtverylku a pak měla tančit s Kennethem. Už, se těšila, až mu poví, jak objevila bratrance a tetičku.

Její dobrý rozmar se však v jediném okamžiku rozplynul. Náhle se totiž, ocitla tváří v tvář dvojici sester, které byly jejími hlavními trapičkami během jediného dlouhého a strastiplného roku, který byla nucena strávit ve škole pro mladé dámy z lepší společnosti. Tehdy před deseti lety byly Charlottě a Beatrice nesmírně samolibé, upjaté a pokrytecké a jejich povaha a chování se dodnes nezlepšily.

Rebeka na ně zůstala upřeně hledět a svíral se jí žaludek. Charlottě pohrdavě ucedila: „Panebože, Beatrice, mělas pravdu - opravdu je to Rebeka Seatonová! Nemůžu věřit, že měla tu drzost a pokusila se vetřít do slušné společnosti!“

„Vévoda a jeho žena zřejmě nevědí o její skandální minulosti," zvedla Beatrice nos, jako by ucítila zápach shnilých ryb. „Je naší povinností jim o tom povědět," dodala tak nahlas, aby to vévoda, stojící nablízku, určitě zaslechl.

Obě se od ní opovržlivě odvrátily. Rebeka zůstala stát na místě jako přibitá a třásla se po celém těle. Věděla, že by měla prostě jít dál, ale nebyla schopná pohybu. Urážka byla o to horší, že už ji vůbec neočekávala.

V tom okamžiku se vedle ní ozval hluboký hlas: „Tady vás máme, slečno Seatonová. Rád bych vás s někým seznámil, pojďte prosím se mnou!"

Byl to sám vévoda z Candoveru. Minul Charlottu a Beatrici, jako by byly neviditelné, vzal Rebeku za ruku a přiměl ji, aby se do něj zavěsila. „Oba s Margot nás opravdu upřímně potěšilo, že jste se rozhodla navštívit náš ples. Bavíte se dobře?"

Rebeka nebyla schopna slova, a tak jen přikývla. Obě její bývalé spolužačky pozorovaly vévodu s očima rozšířenýma šokem. Candover je přešel významným pohledem, jenž způsobil, že obě sestry rázem křídově zbledly. Pak odvedl Rebeku pryč. Tiskla se k jeho paži a zaplavoval ji pocit hlubokého vděku.

Když se ocitli z doslechu, rozechvěle se zeptala: „Jak jste to dokázal, milosti, že úplně zkameněly?"

Zasmál se. „Moje žena tomu říká pohled Medúzy. Je to jen skromná vloha, ale zato užitečná."

„Jsem vám opravdu vděčná za záchranu, ale proč jste to udělal, když mě skoro vůbec neznáte?"

Změřil si ji přemýšlivým pohledem šedých očí. „V obecné rovině proto, že nemám rád nesnášenlivost, ostatně kdysi patřovala i k mým vlastním chybám. A konkrétní důvod spočívá v tom, že si Kimball přeje, abyste byla znovu přijata do společnosti. A protože zachránil život mého přítele Michaela, udělám vše pro to, abych mu vyhověl."

„To jsem nevěděla," zareagovala překvapeně. „Tak proto jste nás s Kennethem tady tak obzvlášť srdečně uvítal?"

„Původně ano," vévoda se na ni usmál a přejel ji oceňujícím mužským pohledem. „Ale ne že by mi to činilo potíže."

Když došli do rohu, kde stáli Rebečini noví přátelé, Candover řekl: „Doufám, že vám tahle epizoda nezkazila večer."

„Naopak jsem si tím lépe uvědomila, jaké mám štěstí," odpověděla s úsměvem. „Děkuji vám, milosti."

Kenneth se oddělil od skupiny mužů a vyšel Rebece vstříc. „Vypadáš trochu napjatě," vybídl ji, aby se do něj zavěsila, a vedl ji na promenádu kolem sálu. „Stalo se ti snad něco nepříjemného?"

Ještě trochu rozrušeně mu vylíčila své setkání s příbuznými a pak s bývalými spolužačkami. „Štěstí, že byl Candover u toho," komentoval to Kenneth. „Když se tě veřejně přede všemi zastal, už bys neměla mít žádné potíže."

Volnou rukou rozevřela vějíř a ovívala si obličej. „Vévoda říkal, že jsi prý zachránil Michaelovi život," oznámila mu.

„To je možné, ale Michael mi zase zachránil zdravý rozum, což bvl mnohem těžší úkol."

Pomyslela si, že se ho někdy později musí zeptat, jak to myslel.

„Tohle mě mělo napadnout dřív," pokračoval Kenneth, „ale nehrozí snad, že tu potkáš toho svého nehodného básníka?"

„Vůbec ne. Asi tak rok po tom našem nepovedeném románu utekl s jednou vdanou ženou do Itálie. Tam zemřel, velice poeticky, na zimnici," vysvětlila mu. Pro Frederika opravdu neplakala, protože u něj sebeláska silně převažovala nad talentem. Začínala se už cítit trochu unavená, a tak se zeptala: „Jak dlouho se tu zdržíme?"

„Michael zařídil, aby sem jeho kočár přijel po večeři. Catherine se potřebuje vrátit k miminku a já jsem usoudil, že tou dobou se asi už společenského života nasytíš."

„Jsi úplný génius, po večeři to bude nejlepší." Stoupla si na špičky a rozhlížela se po sále. „Viděl jsi už Lavinii? Určitě musela přijet, ale zatím jsem ji nikde nezahlédla."

„Viděl jsem ji z dálky, jak okouzluje několik ministrů." Vrhł po Rebece škádlivý pohled. „Potřebovala bys být o hlavu vyšší, pak bys ji viděla taky."

Pomalou spolu procházeli kolem sálu a Kenneth pročešával pohledem shromážděnou společnost. Rebeka se držela jeho paže a v duchu si představovala, jak by pastelem načrtla, co vidí kolem sebe. Pak je proud hostů donesl ke světlovlasé ženě, jejíž obličej a nápadné množství klenotů byly Rebece něčím povědomé.

Žena se zastavila a zlomyslně se pousmála. „Kennethe, drahoušku! To je krása, zase tě vidět po takové spoustě let!”

Kenneth rázem zbledl a nehybně na ni zůstal zíral. Krve by se v něm nedořezal. „Nemůžu říct, že je to radostné překvapení,” odpověděl břitce, „takže se spokojím s konstatováním, že je to překvapení.”

Žena přihmouřila oči. „Zdá se, že sis těmi lety nabrousil vtip, drahoušku. Sluší ti to.” Položila ruku na svůj skvostný diamantový náhrdelník. „Skoro tolik, jako tohle zase sluší mně.”

Rebeka si náhle uvědomila, kdo ta žena je: Hermione, lady Kimballová.

Kapitola 17

Když se Rebeka vzpamatovala z prvního šoku, začala Kennethovu nevlastní matku se zájmem pozorovat. Většina lidí by o ní jistě tvrdila, že je krásná, ale její hezké rysy kazila znatelná tvrdost.

„Opravdu jsem nečekal, že tě tady dnes večer uvidím," pokračoval Kenneth chladně a stiskl ochrannitelsky Rebece paži. „Pokud mi paměť dobře slouží, ještě stále je zvykem strávit po smrti chotě rok ve smutku."

„Mám černé oblečení, drahoušku, a diamanty, žádné barevné kameny," Hermione ukázala na své hluboce vystřižené šaty, přiléhající k její svůdné postavě. „A samozřejmě netančím. Ale jsem si jistá, že tvůj otec by si určitě nepřál, abych strávila celý rok izolovaná od světa. Byl to nesmírně velkorysý a láskyplný manžel, div mě nenosil na rukou."

Kenneth si opovržlivě změřil její šaty. „To možná ano, ale také si velice potrpěl na zachovávání tradic."

Lady Kimballová ignorovala jeho poznámku a oslovila pro změnu Rebece: „Vy jste to Anthonyho děvče, vidíte? Občas jsem vás zahlédla v jeho domě, když mě portrétoval. V těch odložených šatech po mamince vypadáte docela roztomile!"

„To už stačilo, Hermione," napomenul ji Kenneth ostře. „Nech si své urážky pro mě a ušetři nevinné lidi, kteří se ti náhodou připletli do cesty."

„Jestli pokládáš tady malou slečnu Seatonovou za nevinnou, pak asi neposloucháš lidské řeči, ale na tom konečně nezáleží." Kriticky si prohlížela jeho obličej. „Škoda, že ti udělali tu jizvu. Ale stejně jsi ani předtím nebyl žádný krasavec. No, aspoň že jsi to přežil. Docela ráda jsem se to doslechla, z ohledu na naše společné vzpomínky."

Rebeka se na okamžik obávala, že snad Kenneth Hermionu na místě zaškrtní, ale ovládl se. „Sbohem, Hermiono," odsekl. „Nemáme už jeden druhému co říct."

Než se stačil i s Rebekou vzdálit, Hermione ho s provokující důvěrností pohladila po tváři. „Ale Kennethe, drahoušku! Jak vidím, pořád tě trápí to tvoje nudné svědomí. Doufala jsem, že už jsi to překonal." Střelila zlomyslným pohledem po Rebece, aby se přesvědčila, že ji dobře slyší. „Kdybys to dokázal, mohli bychom třeba navázat tam, kde jsme spolu před lety skončili!"

O významu jejích slov se nedalo pochybovat. Rebeka se v šoku zadívala na Kennetha a spatřila v jeho tváři výraz hrůzy, jako u člověka, který právě utrpěl smrtelnou ránu. Věděla, že ho odsud musí dostat pryč, a tak ho pevně chytila za paži, ale Kenneth vrhl ještě poslední pohled po své nevlastní matce. „Dejte si pozor, lady Kimballová." prohlásila Rebeka s ledovou zuřivostí. „Váš obličej už začíná prozrazovat ohavnost vaší duše."

Hermione se prudce nadechla šokem. Rebeka se otočila a vedla Kennetha dál mezi hosty. Dorazili na konec sálu a prošli otevřenými dvojkřídlými dveřmi do chodby. Kenneth se nechal bez odporu vést a v obličejí měl otupělý, prázdný výraz.

Chodba se rozšiřovala do půltuctu spoře osvětlených výklenků, zařízených křesly a lampami tak, aby si tu hosté mohli v klidu pohovořit. Většina byla obsazená, ale poslední výklenek zůstal naštěstí volný. Rebeka sem Kennetha zavedla a vmáčkla ho do křesla.

Sama zůstala stát, nechala mu ruce položené na ramenou a prohlížela si pozorně jeho obličej. Opálená pleť se

zdála napjatá a jizva zbělala. Tiše řekla: „Vy dva jste byli milenci.“

Zavřel oči a rozechvěle, dlouze se nadechl. „To, co se... mezi námi stalo... nemělo nic společného s láskou. Můj otec se oženil s Hermionou během mého posledního roku studií na Harrow. Když jsem se vrátil do Suttertonu, snažil jsem se choval zdvořile, třebaže jsem měl podezření, že pod tou její fasádou ctnostné mladé manželky se skrývá srdce z kamene. Neměl jsem ji vůbec rád, ale přesto... mě přitahovala. Vyzářovala sexualitu, které si musel všimnout každý muž.“

Rebeka přikývla. Sama tuto samičí přitažlivost u Hermiony rozpoznala a dokázala st představit, jak musela zneklidňovat mladého, citlivého studenta.

Kenneth se znovu hluboce nadechl. „Přes léto všechno ještě jakž takž slo. Hermione si musela uvědomovat, že mi není sympatická, ale nedocházelo mezi námi k otevřeným sporům. Můj otec začal zanedbávat panství, ale já jsem ho dokázal zastoupit a zajistit, aby se prováděly všechny potřebné práce. Pak jsem zjistil, že hodlá Sutterton zatížit dluhem, aby mohl koupit dům v Londýně. Dělal mi to velké starosti, ale rozhodl jsem se s ním nehádat a raději navrhnout, že nebudu pokračovat ve studiích v Cambridgi. Místo toho zůstanu v Suttertonu a budu se tu starat o hospodaření.“

Očekával jsem, že bude rád - vždyť mě sám po řadu let učil, jak vést panství. Otec ale přirozeně pochopil, že moje nabídka pramení z nedůvěry v jeho plány a z nesouhlasu, toto mé nevhodné chování ho rozzuřilo a hrozně jsme se pohádali - nejhůř v životě vůbec. Otec práskl dveřmi a odešel z domu a já jsem se poprvé v životě rozhodl opít do němoty. Vzal jsem láhev brandy a uchýlil jsem se do svého pokoje. Když už jsem ji dopíjel, přišla za mnou Hermione, celá v slzách, a začala mi vykládat, jak je zdrcená, že způsobila mezi mnou a mým otcem neshody.“

Odmlčel se, protože se mu zadrhl hlas. Když se mlčení protahovalo, Rebeka věcně poznamenala: „Padla ti s pláčem do náruče a lidská přirozenost se už postarala o zbytek, že ano?“

„Až na to, že není nic přirozeného na tom, když člověk skončí v posteli s otcovou manželkou." Stiskl trpce rty. „Vedla mě k tomu zavrženíhodná směs hněvu, chlípnosti a opilosti, a taky jsem se chtěl přesvědčit, že je Hermione opravdu tak zkažená, jak jsem si myslel. Přitom jsem se zachoval úplně stejně špatně jako ona."

Otevřel oči a pohled mu zastírala ta dávná bolest. „Po tomhle jsem už na Suttertonu zůstat nemohl. Rozloučil jsem se se sestrou, vzal jsem si tu trochu peněz, které mi patřily, a odjel jsem. O dva dny později jsem se dal zapsat do armády. Zčásti proto, že šlo o příhodný způsob obživy, ale snad ještě víc proto, že jsem chtěl sám sebe potrestat za to, čeho jsem se dopustil. Bůhví, že jsem nikdy předtím netoužil po vojenské dráze."

„Neměl jsi být k sobě tak tvrdý," Rebeka mu stiskla oběma rukama ramena. „Hermione to udělala schválně, věděla, že tě budou trápit výčitky svědomí. Možná dokonce doufala, že se oběšíš nebo zastřelíš, ale přišlo jí vhod i to, že jsi zmizel. Pak už v domě nebyl nikdo, kto by bránil uskutečňovat jejich přání."

„Panebože," podíval se na ni Kenneth zaraženě, „opravdu si myslíš, že to všechno chladnokrevně naplánovala?"

„Jsem si tím naprosto jistá - všimla jsem si, jaké vyzařovala samolibé uspokojení."

„To se jí ani nedivím," poznamenal hořce. „V důsledku mé slabosti mohla pak Sutterton úplně vyplnit. Připravila tím o zdroj obživy několik desítek lidí a zničila život i mé sestře. Kdybych tehdy sám dokázal ovládnout svůj hněv a svoji smyslnost, mohl jsem tam zůstat. Přece jen jsem měl na otce určitý vliv. Snad bych zabránil nejhorším výstřelkům."

„To si nemysli," namítla Rebeka. „Podle mě by Hermione byla schopná čehokoli, jen aby tě odstranila ze scény. Kdybys jí tenkrát odolal, našla by si jiné způsoby, jak se tě zbavit. Možná by zinscenovala scénku, kdy by vás tvůj otec spolu přistihl a ona by na sobě měla potrhané oblečení a ječela by, žeš ji chtěl znásilnit."

„Panebože," vydechl Kenneth. „Tohle mě sice nenapadlo, ale zdá se to hodně pravděpodobné."

„Kvůli téhle ženě jsi strávil dlouhá léta strastiplnou vojenskou službou, kterou jsi vůbec netoužil vykonávat.“ Rebeka ho objala pažemi kolem krku a přitiskla tvář na jeho. „Panebože.“

„Rebeko... bože, Rebeko.“ Přitáhl si ji do klína, sevřel ji v drtivém objetí a prudce dýchal. „Promiň, že jsem tak ztratil sebekontrolu. Tyhle věci obvykle zůstávají pohřbeny někde hluboko na dně mé mysli, ale když jsem ji tak nečekaně spatřil... najednou se mi v mysli vynořily vzpomínky na celou tu mučivou záležitost.“

„Věděla, jak jsi čestný, a zneužila toho.“ Rebeka mu přitiskla obličej k hrdlu, až cítila jeho zrychlený pulz. Uvědomovala si, že je čiré šílenství sedět mu takhle na klíně, když je přítom může spatřit každý, kdo projde kolem po chodbě. Přesto se nemohla přimět, aby vstala.

Chvilí ji svíral v objetí a pak k ní otočil hlavu a začal ji líbat. Tušila, že ho vede spíš potřeba zahnat mučivé vzpomínky než vášně k ní. Přesto je oba v okamžiku zaplavila vlna horké, spalující touhy. Reagovala na jeho polibky, dávala se unášet jeho blízkostí, celá roztávala ve víru smyslného potěšení, které už v jeho náruči poznala předtím.

Oba je unášela stejná a možná silnější smyslná smršť jako předtím. Kennethova ruka jí sklouzla po jantarovém hedvábí k boku. Silné ji k sobě přitáhl a Rebeka cítila, jak se mu svaly stehů napjaly. Tiskla se k němu nadry a vnikla mu rukama pod kabátec. V duchu proklínala vrstvu tkaniny, která oddělovala jejich těla.

Vtom se jí za zády ozvalo zděšené nadechnutí a vzápětí ženský výkřik: „Hanba! Taková neslýchaná nestydatost!“

Rebeka strnula a Kenneth tiše zaklel. Ohlédla se a zjistila, že je pozoruje celá skupina lidí. Sevřel se jí žaludek.

Uvědomila si, že už nehraje hudba k tanci a všichni hosté teď procházejí chodbou do jídelny k večeři. Pohoršený výkřik vydala nějaká obstarožní matrona, která tu ještě stála s rukou přitisknutou zděšeně k ústům. Mezi přihlížejícími viděla vévodu z Candoveru s manželkou, Michaela a Catherine Kenyonovy a tučt další hostů.

Rebeka se celá roztrásla. Po pouhých třech hodinách, kdy požívala stejná privilegia jako ostatní členové společnosti, si zničila pověst znovu, tentokrát už navždy. A ještě horší bylo, že lidé jako Catherine a Michael, kteří jí nabídli navzdory její minulosti podporu a pomoc, budou tímto novým skandálem trpce zklamáni. Nejraději by se na místě propadla do země.

Vtom se do popředí protlačila Lavinia. „No tak, vy dvě hrdličky, teď už nemůžete dál utajovat své zasnoubení!" prohlásila mile. „Sir Anthony bude moc rád, že může konečně rozeslat oficiální oznámení zasnub."

Kenneth uchopil Rebeku do náruče, povstal a postavil ji vedle sebe. Přitom ji stále objímal levou rukou v pase, aby udržela rovnováhu. „Prosím, odpusťte nám to," prohlásil a skvěle sehrál odzbrojující upřímnost, „Od chvíle, kdy Rebeka svolila, že se stane mou ženou, se chovám jako úplný tupec. Pořád nemůžu uvěřit svému štěstí!" Láskyplně se na ni usmál. Pak zašeptal tak, aby to ostatní neslyšeli: „Přidej se k téhle hře. Zrzko, a dobře to dopadne."

Rebeka se trochu vzpamatovala a rozechvěle se na něj usmála. „To spíš já mám štěstí." vypravila ze sebe.

Catherine k nim přistoupila a v závěsu za ní i Michael. Potřásl Kennethovi rukou a Catherine radostně vykřikla: „To je ale skvělé! Jakmile jsem vás dva spatřila pohromadě poprvé, napadlo mě, že jste pro sebe přímo stvořeni." Políbila Rebeku na tvář. „Jediná ze všech žen, co znám, jsi pro Kennetha dost dobrá."

Za okamžik jim blahopřál i vévoda s manželkou a po nich ostatní, dokonce i matrona, kterou tak pohoršili. Rebeka si uvědomila, že Lavinia rychlá reakce udělala jako mávnutím proutku z vyzývavých, nemorálních hříšníků zamilovaný párek snoubenců, kteří se nechali unést láskou. Zachránila jí tak pověst - jenomže za jakou cenu?

Následující hodina se Kennethovi vlekla hrozivě pomalu, ale podařilo se mu udržet vnější fasádu pyšného novopečeného snoubence. Rebeka se držela po jeho boku, plaše se usmívala a přijímala blahopřání, která na ně pršela ze všech stran. Kenneth však vycíťoval, že je nesmírně napjatá, a pomyslel si, že si s ní musí promluvit, než se pod tím tlakem zhroutí.

Naštěstí už měli domluveno, že odjedou hned po večeři, ale ani v kočáře si nemohli vzhledem k přítomnosti Michaela a Catherine promluvit otevřeně. Kennetha napadlo, zda jeho přátelé nevytušili, že zasnoubení je jen předstírané. Přesto se chovali taktně a na nic se nevyptávali.

Když se konečně dostali domů, Rebeka si ulehčené vydechla a dokonce zamávala Kenyonovým na rozloučenou. Jakmile však vstoupili do spoře osvětlené haly, rychle vyvlékla paži zpod Kennethovy, jako by se o něj spálila. Obličej pod zářivými vlasy měla nápadně bledý.

„Dostali jsme se z toho celkem lehce,“ uklidňoval ji Kenneth. „Stačí, když budeme ještě několik měsíců předstírat, že jsme snoubenci, a pak v tichosti oznámíme, že jsme zasnoubení zrušili.“

„Takže budu mít nejen pověst coury, ale ještě navíc nevěrnice, která ruší zasnoubení. To je tedy ohromné!“ strhla si plášť a zhroutila se do křesla.

„Zrušené zasnoubení nevyvolá vcelku žádný skandál v porovnání s tím, co by se rozpoutalo dnes, kdyby Lavinia nezasáhla tak pohotově.“ S povzdechem si sundal klobouk a odložil ho na stolek. „Je mi to líto, Rebeko. Ale slibuju ti, že si mě nebudeš muset kvůli té hloupé náhodě opravdu vzít.“

„Byla to opravdu náhoda?“ Stáhla si kozinkové rukavičky a pokračovala chvějícím se hlasem: „Máš přístup k otcovým dokumentům, takže asi víš, že jsem po matce zdělila slušné jmění. Právě takové, jaké by ti pomohlo zachránit tvé panství, a ještě by ti něco zbylo, třeba na to, aby sis založil vlastní sbírku obrazů.“

„Panebože, snad si nemyslíš, že jsem všechno schválně nastražil, abych tě donutil k sňatku?“ zeptal se šokovaně.

Upřela na něj otupělý pohled. „To asi ne,“ uznala. „Ale stejně mě napadlo, proč jsi tak nápadně rozhorleně popíral možnost, že by ses mohl oženit pro peníze. Jako by ses až příliš bouřil proti něčemu, co vypadá jako logické řešení tvé situace, které se samo nabízí.“

Kenneth se náhle cítil smrtelně vyčerpaný. Věděl, že teď bude muset Rebece odhalit své nitro, aby pochopila, proč má takovou averzi ke sňatkům pro peníze.

„Od dětství jsem vyrůstal v přesvědčení, že mi bohatství a privilegia člena vyšší společnosti budou náležet právem mého původu," začal vyprávět s hořkostí. „Kombinací smůly a mladické nerozváženosti jsem nakonec dopadl tak, že ze mě život většinu těchhle názorů doslova vytloukl. Zatímco jiní mladí gentlemani jezdili na koních nebo se dvořili baletkám, já jsem prošel tvrdou školou života a zjistil jsem, že svět člověku nezaručuje vůbec žádná práva, kro mě šance rvát se o život."

Trpce stiskl rty. „V armádě mě trestali bičem, chodil jsem v hadrech a hladověl málem k smrti. Díky tomu jsem si však musel uvědomit všechny vlastní slabosti a nedostatky a dostal jsem tvrdou lekci, že synové děvek, pocházející z bídných chatrčí, mohou být silnější, statečnější a poctivější nežli já."

Aniž k ní vzhledl, svlékl si plášť a pečlivě na něm urovnal záhyby. Pak pokračoval: „Teď jsem zdědil šlechtický titul, který jsem dřív pokládal za samozřejmost, a s velkou pravděpodobností strávím zbytek života tím, že budu žít z ruky do úst, na okraji finančního krachu. Z velké části je to moje vlastní chyba. Ale přestože jsem v mládí musel pouhému přežití obětovat hodně ze své hrdosti a svých nadějí, existuje jedna jediná věc, v níž odmítám ustoupit: pokud se ožením, pak jediné s takovou dívkou, kterou budu mít opravdu rád."

Následovala chvíle napjatého, dusivého ticha. Pak Rebeka sotva slyšitelně odpověděla: „Jsi velice výmluvný. Lituju toho, co jsem právě vyslovila. Že jsme se dnes nechali přistihnout, jak se objímáme, to byla moje chyba stejně jako tvoje. Možná spíš moje, protože jsem nebyla tak rozrušená. Ale...", přerývaně se nadechla „Všechno šlo tak pěkně a pak to naráz, skončilo. Měla jsem zůstat v ateliéru a nenechat se vylákat mezi lidi." Obrátila se ke schodišti a začala stoupat nahoru, záda strnule vzpřímena jako pravítko.

Kennel se svezl do nepohodlné zlacené židle a zakryl si obličej dlaněmi. Rebeka měla pravdu, oba měli raději zůstat doma. Chtěl jí zlepšit život a místo toho nadělal jen větší škody. Kolikrát se ještě bude muset přesvědčit o tom, že dobré záměry mohou mít hroživé následky?

Nemohl Rebece vyčítat, že byla vůči němu podezřivá. Už přece věděla, že k ní Kennel není zcela upřímný a má nějaké tajemství, které jí nechce sdělit. A od toho už je jen krůček k dohadu, že chce ulovit nějakou bohatou nevěstu, tím spíš, že se dopouští takových výstředností, jako že ji vášnivě líbá na veřejném místě.

V té chvíli ovšem opravdu byl tak trochu nepřítel. Zatracená Hermione! Věděl sice, že se s ní dříve či později v londýnské společnosti setká, ale hned na prvním plese na to naprosto nebyl připravený. Přitom mohl tušit, že Hermione nedodrží předepsaný smutek.

Svoji nevlastní matku sice neměl nikdy v lásce, ale teprve teď si uvědomil, jak podcenil její zlou vůli a intrikánské. Nejlepším důkazem toho, že ho tehdy před lety svedla záměrně, byla její škodolibá ochota povědět o tom incidentu Rebece. Zdalipak to prozradila také jeho otcí? Při té představě se mu zvedl žaludek.

Rebeka naštěstí nesla to odhalení velice dobře. Místo aby znechucená, uprchla, nabídla mu útěchu a porozumění. Děkoval Bohu, že je tak velkorysá a nedbá na konvence.

V důsledku jeho trestuhodné nedbalosti jsou teď ale oficiálně zasnoubeni. Nejhorší na tom všem bylo, že za jiných okolností by mohl docela dobře požádat Rebeku doopravdy o ruku. Ještě nikdy si s žádnou ženou tak dobře nerozuměl, ani po žádné tak intenzivně netoužil. Bylo by velice snadné se do ní zamilovat. Místo toho teď musí zasnoubení co nejdříve zrušit, má-li se zachovat čestně.

Povzdechl si, vstal a zamířil po schodech vzhůru. Musí se převléci z večerního oděvu a pak se uchýlí do svého malého ateliéru a tady namaluje akvarel nějaké, drásavé bitevní scény. Možná mu to trochu uleví.

Jakmile se Rebeka ocitla ve své ložnici, veškeré její pracně udržované sebeovládání se rozpadlo. Zamkla dveře - bála se snad, že sem za ní Kenneth přijde? A vadilo by jí to vlastně? - a svezla se na postel. Jaký jen byla zatracený blázen! Kdyby si na Kennethovi nevylévala zlost v podobě toho hloupého obvinění, nepřinutila by ho tím k jasnému a jednoznačnému sdělení, že ona není tou ženou, kterou by mohl mít doopravdy rád.

Jistě, máji rád jako přítelkyni a možná mu připadá do cela přitažlivá, ale to všechno pro něj nic zvláštního neznamená. Doopravdy miloval jediné tu krásnou španělskou partyzáнку. Ona sama mu nestojí za to, aby uvažoval o sňatku s ní, ani když vezme v úvahu, že by mu mohla zachránit jeho panství a poskytla by věno jeho sestře.

Ale vždyť si ho stejně nechce vzít. Nehodlá se vůbec vdávat. Přesto si však musela přiznat, že má Kennetha ráda. A že po něm fyzicky touží a přeje si, aby i on toužil po ní. Přesněji řečeno, aby k ní přímo planul vášní.

Ležela na zádech a přemýšlela o tom, jak by tedy mohl ideálně vypadat vztah mezi ní a Kennethem. Měli by být milenci. Ano, to by bylo ze všeho nejlepší. Bydleli by každý jinde a kdyby měla náladu, pozvala by Kennetha k sobě.

Mohli by se vášnivě milovat, a přece by to nikomu z nich neublížilo.

Škoda, že v opravdovém životě to tak jednoduše nechodí.

Kapitola 18

Jakmile se Rebeka ráno vzbudila, její první myšlenka patřila tomu, že musí sdělit otci, co se stalo. Asi ho to tak trochu pobaví, ale zároveň se možná bude zlobit. S povzdechem vstala, umyla se a oblékla si velice usedlé šedé dopolední šaty. Pak zamířila dolů a modlila se, aby se nesrazila s Kennethem. Netušila, co by mu pověděla.

V ranní jídelně naštěstí našla sira Anthonyho samotného. Když vstoupila, vzhlédl k ní od novin. „Dobré ráno," uvítal ji. „Na to, že jsi strávila noc na plese, vstáváš brzy. Bavila ses dobře?"

„Ano i ne." Nalila si šálek kouřící kávy a posadila se. „Nejdřív se mi to docela líbilo. Ale pak se mi stala taková. .. nehoda."

Sir Anthony se zasmál. „Někdo ti snad přišlápl lem šatů?"

Sevřela chladnými rukama šálek a prozradila mu přímo: „Přistihli nás s Kennethem, jak se líbáme."

Než mohla pokračovat, úsměv na otcově tváři se rozplynul. „Jak to, ztraceně? Měla jsi přece znovu vstoupit do společnosti, a ne se znemožnit ještě víc!"

„Stalo se to... nedopatřením."

Zamračil se na ni. „Zakopla jsi a nedopatřením jsi spadla Kennethovi do náruče?"

Vrhla po něm znechucený pohled. „To samozřejmě ne. Kennetha potkalo něco, co ho velice rozrušilo. Chtěla jsem

mu projevit sympatie a soucit, no a... tak jsme si dali přátelský polibek." Šlo sice o daleko víc než o přátelský polibek, ale Rebeka měla podezření, že ani její velice tolerantní otec by nechtěl slyšet všechny pikantní podrobnosti. „Byli jsme spolu ve výklenku a kolem nás zrovna procházeli hosté ze sálu do jídelny na večeři. Nějaká stará škatule nás uviděla a začala se rozčilovat. Ve skupině těch lidí byla naštěstí taky Lavinia. Zachránila nás tím, že všem začala tvrdit, že jsem s Kennethem zasnoubená. Protože o ní všichni vědí, že je naše rodinná přítelkyně, nikdo nepochyboval, že mluví pravdu."

„Díkybohu, že se u toho nachomýtl a projevila takovou pohotovost," odpověděl sir Anthony temně. „Ty a Kenneth jste zřejmě neměli ani špetku soudnosti. Od obou bych čekal něco lepšího." Podrážděnost v něm zřejmě převážila nad pobavením.

„Byla to směla, ale nakonec se nic tak hrozného nestalo." hájila se Rebeka. „Všichni prostě vzali jako fakt, že jsme zasnoubení. Za pár měsíců to zase odvoláme, ale teď budeme muset bohužel poslat formální oznámení o zasnubách do novin."

„Jak to myslíš, že to odvoláte?" Složil noviny a praštil jimi na stůl vedle talíře. „Byl jsem ochotný přimhouřit obě oči, když jsi utekla s tím imbecilem, co si hrál na básníka, ale co je moc, to je moc! Prostě si vezmeš Kennetha a hotovo."

Rebeka se skoro zakuckala kávou. „Ale to je přece nesmysl! Uzavřít sňatek kvůli takovému drobnému šlápnutí vedle je přesně taková absurdní zkostnatělost, proti jakým vždycky sám nejvíc brojíš! Samozřejmě, že se nechceme doopravdy vzít."

Sir Anthony se na ni zamračil. „Příliš jsem ti povoloval a nechával jsem tě růst jako dříví v lese! Teď je načase to napravit. Jsi dospělá žena a měla bys být řádně vdaná. Kenneth je pro tebe ideální manžel. Aspoň pozná dobrý obraz, na rozdíl od toho tupého básníka!"

Rebeka nemohla věřit vlastním uším. „Proč si myslíš, že mi můžeš začít v mých sedmadvaceti letech najednou poroučet?" vyhrkla.

„Lepší pozdě než nikdy." přimhouřil výhružně oči. „Jsem tvůj otec, a tak je mou povinností tě vést. Uděláš, jak řeknu, a já říkám, že si musíš vzít Kennetha."

Rebeka vzplanula hněvem. Vstala, naklonila se přes stůl a položila zaťaté pěsti na leštěný mahagon. „Jak si něco takového můžeš vůči mně dovolit! Sám jsi byl matce nevěrný s každou přitažlivou ženou, která se kolem tebe nachomýtl. A klidně ses smířil se skutečností, že jeden z tvých nejlepších přátel je milencem tvé ženy. A teď mě najednou chceš vést? Ty... ty *pokrytče!*”

Její otec zaraženě vykoktal: „To přece... nemá nic společného s tvou situací.”

„Jak to, že nemá?” Zmačkala ubrousek do kuličky a mrštila jím přes místnost. „Vzhledem k tomu, jaký příklad manželství jsem tady doma měla na očích, bych radši shořela v pekle, než se vdala! A jestli se ti to nelíbí, taky dobře. Můžu odsud odejít a zařídit si vlastní domácnost, mám na to svoje peníze.”

„Však jsem Helen říkal, že dělá chybu, když ti odkazuje svůj majetek přímo, ale nedala si říct, byla stejně tvrdohlavá jako ty.” Sir Anthony se zvedl od stolu a v obličeji měl vražedný výraz. „Jestli si založíš vlastní domácnost, tak už tě nechci znát! Nebudeš moje dcera. Jen si žij úplně sama, jako vyvrženec!”

„Tak dobře!” vykřikla rozčilená Rebeka. „Už se těším, až se mi nebudou všude plést do cesty ti tvoji líní kumpáni. Můžeš si napínat na rámy vlastní plátna a sám si vyrábět pastely a všechny speciální olejové barvy. Ale jestli si myslíš, že ti prozradím recept na svoje pleťové odstíny, tak se šeredně mýlíš!”

„Ty jedna drzá žábo! Já už jsem si míchal olejové barvy, když tvoje matka byla ještě v kolébce!” Přejel paží po stole, takže smetl na podlahu a roztříštil všechen porcelán.

„Jen si posluž a vypadni odsud! Budu jediné rád, že mám pokoj!”

Rebeka už se chystala k další zuřivé odpovědi, když se ozval hluboký hlas: „Tak dost! Oba toho nechte, než vyslovíte něco, co už nepůjde vzít zpátky!”

Ve dveřích ranní jídelny stál Kenneth. Rebeka se začervenala a pomyslela si, kolik toho asi vyslechl. Vzápětí jí přeběhl mráz po zádech, protože si uvědomila, že se s otcem opravdu přiblížili k samé hranici nesmířitelné roztržky. Pokud by přerušila styky s otcem, zůstala by opravdu na celém světě úplně sama.

Sir Anthony však vyštěkl: „Hleďte si svého. Tady jde o naše rodinné záležitosti.“

Kenneth zvedl významně obočí. „No právě. Teoreticky jsem přece už téměř člen vaší rodiny.“

„V tom případě domluvte mé dceři, aby přišla k rozumu. Je hrozně tvrdohlavá, ale vy na rozdíl od ní jistě chápete, že když jste byli spolu přistiženi v kompromitující situaci, musíte uzavřít sňatek, a to rychle.“

„To není nutné,“ odpověděl Kenneth klidně. „Následky zrušeného zasnoubení jsou jistě nesrovnatelně menší než následky neuváženého sňatku.“

Sir Anthony znovu vzplanul hněvem. „Zatraceně!“ zařval. „Považoval jsem vás za gentlemana, i když jste jenom voják. Neměl jsem vás nikdy v životě přijímat do práce!“

„Zapomínáš, že je to vikomt, studoval Harrow a nikdy jsi neměl lepšího tajemníka, jak sám tvrdíš,“ upozornila ho Rebeka.

„Tím spíš by se měl zachoval čestně!“ Její otec si Kennetha výhružně změřil. „Nemyslete si, že se vy kroutíte ze svých povinností. Zkompromitoval jste moji dceru, a tak si ji sakra taky vezmete, nebo na vás půjdu s bičem!“

Rebeka musela potlačit smích při představě, jak se její křehký otec pokouší ztrestat bičem Kennetha, mnohem mohutnějšího a vyzbrojeného mnohaletými zkušenostmi z kruté války. Celá tahle situace se měnila ve frašku.

Kenneth však zůstal klidný. „Rozhodnutí, zda uzavřít sňatek nebo ne, závisí pouze na Rebece,“ prohlásil. „Pokud si bude přát svatbu, budu k tomu přirozeně ochotný. Nebudu ji ale nutit, aby šla se mnou k oltáři. Vy ani já na to nemáme právo, ani takovou moc.“ S trochou ironie dodal: „Jistě nejsem ideál chotě, a tak jí nemohu vyčítat, že by raději skončila v pekle, než se za mě provdala.“

Rebeka sebou trhla; tak to tedy slyšel.

„Byl by to dokonalý svazek,“ odpověděl sir Anthony. „Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi to líbí. V domě je spousta místa pro vás oba. Pro nás všechny by to bylo výhodné.“

„Panebože, tati přece se nebudu vdávat jen proto, aby sis tu udržel svého oblíbeného tajemníka!“ vykřikla Rebeka.

Než její otec stačil odpovědět, vložil se do toho Kenneth: „O celé věci bychom stejně neměli rozhodovat teď, když jsme všichni rozrušení.“

„Možná máte pravdu.“ sir Anthony přešel ke dveřím. „Ale ať už o tom rozhodneme dříve nebo později, existuje jen jediný přijatelný výsledek. Kenneth, napište text oznámení o zasnubách do novin, ano?“ Pak odešel a přibouchl za sebou hlučně dveře.

Rebeka, celá rozzechvělá, se stočila do křesla a přikryla si obličej rukama. Vzápětí zaslechla, jak se k ní blíží Kennethovy tiché kroky, a ucítila teplo vyzařující z jeho těla, když vedle ní poklekl.

„Je ti něco?“ zeptal se jí.

„To nic, je mi spíš do smíchu než do pláče,“ odpověděla. Zvedla hlavu a slabě se na něj usmála. „Teď najednou se můj otec rozhodne, že bude přísnější rodič! Celá tahle situace je prostě absurdní.“

Vstal a nalil do dvou šálků kávu. „Sir Anthony to skutečně nepřijal nejlíp,“ připustil. „Myslíš, že mě vyhodí?“

„Neřekla bych. Jeho záchvaty vzteku obvykle netrvají dlouho.“

„A co tvoje?“ Nabral si jídlo z přikrytých mís a posadil se za stůl, aby posnídal. „Opravdu se odstěhuješ a založíš si vlastní domácnost?“

„Pochybuji!, že to dojde tak daleko.“

„Doufám, že máš pravdu. Opravdu by mi vadilo, kdybych se stal příčinou roztržky mezi tebou a tvým otcem.“

Rebeka upila kávy a uvědomila si, že už v Kennethově společnosti necítí rozpaky. Všechno její napětí jako by se vybilo v hádce s otcem. „Jestli k tomu dojde, bude to naše chyba a ne tvoje,“ řekla mu. Zamyšleně se na něj podívala. „Myslel jsi to doopravdy - že rozhodnutí o tom sňatku závisí jenom na mně?“

„Samozřejmě,“ začal si krájet na talíři šunku. „Gentleman přece nesmí ukončit zasnoubení, to patří k základním společenským pravidlům.“

Opovržlivě si odfrkla. „Měla bych tě držet ve stavu zasnoubení za trest, žes mě přiměl, abych na ten ples chodila.“

Ironicky se usmál. „To už jsem zažil horší tresty.“

Důvěrný svit v jeho očích způsobil, že se jí tělem rozšířila teplá vlna. Pomyslela si, že pokud si Kenneth nedá pozor, hrozí mu, že ho opravdu přiměje k sňatku. Ta myšlenka ji svým způsobem lákala. Nechtěla v něm ale ztratit přítele a věděla, že pro jejich přátelství by nic nebylo horší než sňatek, který by si Kenneth nepřál.

Zeptala se tedy: „Měli bychom kromě toho, že dáme do novin oznámení o zasnubách, udělat ještě něco, abychom působili dojem skutečných snoubenců?“

„Bylo by vhodné přijmout společně několik pozvání, ale to je všechno.“ Nabodl na vidličku sousto šunky. „Za pár týdnů se náš život vrátí k normálu.“

Rebeka tomu tak docela nevěřila. Měla pocit, že události včerejšího večera jejich vztah určitým způsobem proměnily. Cítila zvláštní směs důvěrnosti a ostražitosti, protože netušila, co všechno se může v budoucnu stát, a totéž vytušila u Kennetha. Jen čas ukáže, jak důležitá tahle změna ve skutečnosti pro ně bude.

O hodinu později se sir Anthony dostavil do kanceláře k pravidelnému dopolednímu sezení s Kennethem. Byl už naprosto klidný a o ranním incidentu se ani nezmínil. Když spolu prošli obvyklé záležitosti kolem vyřizování korespondence a organizace provozu domácnosti, Kenneth mu mlčky předložil svůj návrh oznámení o zasnubách.

Sir Anthony si krátký, formální text přečetl a vrátil Kennethovi papír. „V pořádku, jen použijte svůj šlechtický titul, nejen vojenskou hodnost.“ Se silnou ironií dodal: „Chci, aby celý svět věděl, že se moje dceruška vdává za skvělou partii.“

Kenneth upadl do rozpaků. „Je mi opravdu líto, k čemu došlo, pane.“

„Myslíte tím, že litujete, že jste políbil moji dceru?“ zeptal se sir Anthony chladně. „Nebo že vás přitom přistihli?“

Kenneth se rozhodl odpovědět co nejupřímněji. „Nelituji doopravdy, že jsem Rebeku líbal - je nesmírně přitažlivá. Ale dělat to bylo špatné, a ještě horší bylo, že se v důsledku toho dostala do tak trapné situace.“

„Jaké s ní máte úmysly?" Když Kenneth váhal s odpovědí, sir Anthony ho podrážděně pobídl: „No tak, kapitáne, mám přece právo to vědět."

„To jistě, pane," Kenneth si pomyslel, že by mnohem raději stál před válečným soudem, a opatrně pokračoval: „Až do včerejška jsem neměl žádné úmysly. Nemám právo se ženit, když je panství, které jsem zdědil, na samém pokraji krachu."

„Rebeka má už teď dost velký majetek a po mé smrti zdědí opravdu velmi slušné jmění."

„Pokoušíte se mě přesvědčit, že si ji mám vzít pro peníze? Pokud ano, pak je to velice urážlivé jak pro Rebeku, tak pro mě. Rebeka nepotřebuje mít peníze, aby se líbila mužům, a já se zase nedám koupit."

Sira Anthonyho to viditelně potěšilo. „Nesmíte se hned tak ježít, kapitáne, nechtěl jsem vás urazit. Jen vás upozorňuji, že pokud se s ní chcete oženit, pak je zbytečné, aby vás od toho zdržovala hrdost. Není přece nic špatného na tom, použít peníze nevěsty na nápravu hospodaření panství."

„Zdá se mi, že tomu svazku přejete," poznamenal Kenneth. Přímočaře se zeptal: „Proč vlastně? Jak už jsem řekl u snídaně, nejsem žádná skvělá partie. Existuje spousta bohatších, vzdělanějších i pohlednějších mužů."

„To je možné, ale vy jste jediný, o kterého Rebeka projevila po mnoha letech zájem - poprvé po tom bláznivém básníkovi," odpověděl sir Anthony suše.

„Ale vždyť o mně nic nevíte, leda že jsem se u vás jednoho dne objevil a žádal o zaměstnání. Nevíte nic o mém charakteru."

„Nepotřebuju žádná doporučení, abych poznal, co jste zač. Dovedu odhadnout lidský charakter." Sir Anthony zvedl brk a protahoval ho mezi dlouhými prsty. „Nebudu tady věčně a moje dcera dosud vedla mimořádně samotářský život. Potřebuje manžela, který je laskavý, čestný a schopný. Musí také oceňovat umění a respektovat její talent. Takoví muži se hledají těžko. Vy byste byl velice vhodný - pokud byste ji ovšem měl rád tak, jak je to v dobrém manželství třeba."

Kennethovi připadalo nesmírně ponižující a trapné, že tento muž, kterého sem přišel zničit, o něm má tak vysoké mínění. „Rebeka by s vámi nesouhlasila v tom, že vůbec potřebuje manžela," namítl. „Myslím, že chce o svém životě rozhodovat sama."

Sir Anthony po něm vrhl pronikavý pohled. „Jistě máte dost zkušeností se ženami. Pokud byste se rozhodl na ni zapůsobit, pak věřím, že dokážete být velice... přesvědčivý."

„Přesvědčivý?" opakoval Kenneth užasle. „Chápu správně, že mi naznačujete, abych vaši dceru svedl a pak se s ní oženil?"

„Je to trochu drsně formulováno, ale v zásadě správně," odpověděl sir Anthony klidně. „Bylo by mi líto, kdyby z celé věci sešlo jen proto, že ona je tvrdohlavá a vy zase moc hrdý."

Kenneth se zhluboka nadechl. „Jsou všechny rozhovory mezi otci dcer na vdávání a možnými zeti tak trýznivé?"

Sir Anthony se zasmál. „To nevím, protože sám jsem s nevěstou uprchl. Když jsme se s Helen vrátili z Greta Green, její otec mi sdělil, že její jmění převede rovnou na její děti, abych na něj nemohl dosáhnout svými chamtivými prackami. Myslím, že ho zklamalo, že mi to bylo jedno." Zvážněl. „Dobrého vojáka tvoří směs cti a pragmatičnosti. Každý muž musí mít svou čest. bez ní je ničím - ale v životě je často lepší řídit se pragmatickými pohnutkami. Rebeka není žádná sedmnáctiletá naivní panna, takže se nemusíte chovat, jako by byla."

Sir Anthony vstal a zamířil ke dveřím. S rukou na klíce se ještě zastavil a ohlédl. „Jsem k vám upřímný, protože vám věřím, že máte moji dceru opravdu rád. Ale kdyby vás napadlo jí někdy ublížit, pak přísahám, že bych na vás opravdu vzal bič, i když jste dvakrát větší a je vám o polovic míň než mně."

„To chápu. Ale navrhl bych vám, abyste tímto způsobem nehovořil s Rebekou," odpověděl Kenneth. „Pravděpodobně by zareagovala tím, že by se odsud odstěhovala a oba by nás zavrhl."

„Vidím, že jí rozumíte přímo skvěle," sir Anthony se usmál a odešel.

Kenneth si pomyslel, že kdyby v tomto domě nebyl pod falešnou záminkou, ocitl by se v silném pokušení řídit se návrhem sira Anthonyho a Rebeku opravdu svést.

Kapitola 19

Během dopoledne Rebeka obdržela několik vzkazů s blahopřáním k nadcházejícímu sňatku. To zatracené zasnoubení jako by začalo žít vlastním životem!

Pak se u ní v ateliéru zastavila Lavinia. Rebeka k ní zamračeně vzhledla od malby padající ženy. „Doufám, že máš radost, jak se ti to hezky povedlo," řekla jí. „Jinak bych teď měla definitivně zničenou pověst a nikdo by po mně už nechtěl, abych se pokoušela o návrat do společnosti."

Lavinia se zasmála a usadila se na pohovku. „Ale jdi, drahoušku! Myslím, že v té chvíli jsi mi byla docela vděčná za pomoc. Zdálo se mi, že co nevidět omdlíš, když vás tam přistihli!" Zálibně pohladila hedvábný perský kobereček, přehozený přes opěradlo pohovky. „Opravdu sis měla vybrat nějaké skrytější místočko, když sis chtěla s Kennethem užít."

Rebeka krvavě zrudla, přikryla plátno a zvedla Šedovouse z křesla, aby se mohla posadit sama. Položila si kocoura na klín, hladila ho a vysvětlovala: „Neudělala jsem to schválně, prostě se nám to stalo. A nechtěla jsem si s ním užít!"

„Opravdu ne?" zeptala se Lavinia skepticky. „To nebyl žádný zdvořilostní drobný polibek! Bylo to vášnivé políbení, jaké vede k tomu, že ze sebe lidé strhají šaty. Vždyť se v tom dobře vyznám a vím, co mám před sebou!"

„Ale Lavinie, když takhle mluvíš, uvádíš mě do rozpaků!" napomenula ji Rebeka a tvářila se, že je plně soustředěná na hlazení kocoura.

Lavinia pokračovala mírněji: „To zasnoubení můžeš samozřejmě později zase zrušit, ale být sebou, důkladně bych si to rozmyslela. Kenneth by nebyl nejhorší manžel. Je svým způsobem neobyčejně přitažlivý, k tomu má titul vikomta, a určitě se mu opravdu líbíš. Musím uznat, že jen málo žen by toho během jediného večera tolik dokázalo. Děláš čest našemu pohlaví!" zasmála se. „A kdyby sis ho vzala, Hermione by se stala pouhou hraběnkou vdovou, takže by pěkně zuřila."

Rebeka k ní vzhlédla: „Ty znáš lady Kimballovou?"

„Znám. je to pěkná saň. Všimla jsem si, že nejdřív došlo k nějaké scéně mezi ní a Kennethem, a pak jste vy dva teprve hleděli zmizet ze sálu. Musela se chovat tak hrozně, jak to mívá ve zvyku."

„Nebyla jen hrozná, přála si Kennethovi ublížit." Rebeka si pomyslela, že Kenneth by jistě rád věděl něco víc o jejím manželství, a zeptala se: „Jak asi vycházela se svým mužem? Byl s ní lord Kimball nešťastný?"

„Myslím, že ne," soudila Lavinia. „Hermione byla vždycky velice prospěchářská a uměla se chovat hezky k lidem, na nichž byla závislá. Myslím, že se snažila, aby byl její muž spokojený a nedozvěděl se o jejích nevěrách." Naklonila hlavu ke straně. „Jak tvůj otec přijal zprávu o zasnubách?"

„Dost špatně," přiznala Rebeka. „Začal nás nutit, abychom se doopravdy vzali."

„V tom případě už na tohle téma mlčím," prohlásila Lavinia a půvabně se zvedla z pohovky. „Snažit se někoho přesvědčovat, že má něco udělat ve svém vlastním zájmu, je nejlepší cesta, jak ho od toho úplně odradit." A s úsměvem zmizela ve dveřích.

Rebeka se vrátila k malování, ale nemohla se na práci soustředit. Místo toho se přistihla, že kouše konec násady štětce a přemýšlí nad tím, jestli se Kennethovi opravdu líbí a přitahuje ho.

Když se odpoledne Kenneth dostavil na pravidelné sezení, Rebeka už ovládla své neuspořádané myšlenky. Byla ráda, že se nezmínil o problému se zasnubami. Prostě jen zvedl z pohovky Šedovouse a zaujal obvyklou polohu s kocourem po boku. „Jak pokračuje tvůj obraz?“ zeptal se.

„Docela dobře. Už mám všechny základní tvary, barvy a stíny. Teď mohu začít propracovávat detaily. Za týden nebo za dva už budeš volný.“ Věděla, že jí tato sezení budou chybět, ale i potom budou pokračovat v Kennethových lekcích malby. Zvedla paletu. „Teď nasad' ten svůj zlověstný pirátský výraz.“

Zavřel oči a pak na ni upřel temný, pronikavý pohled. Byl to výraz muže, který dokáže stejně snadno zabíjet i milovat. Pro Rebeku bylo teď těžší vnímat tuto nebezpečnou, hrozivou stránku Kennethova zjevu, protože se tak sblížili.

Nanesla tmavší odstín pod lícní kost a pak přes ni jediným velice jemným tahem namalovala jizvu. Byla to známka dobrodružného života. Těžší už bylo zachytit jeho jasné šedé oči, v nichž se zároveň odrážela únava z toho, že viděly na světě snad všechno a nedůvěřovaly nikomu a ničemu. Bílými světlými zachytila, jak mu v nich jiskří. A ještě je tmavě olemovala, aby měl korzár pronikavý pohled, stejně jako ve skutečnosti.

Zvedla štětec k poslednímu tahu, ale pak si to rozmyslela. Polovina malířského umění spočívala v tom, aby člověk věděl, kdy přestat.

Odložila štětec do sklenice s terpentinem a vzala si jiný, aby přidala jemné vrásky do koutků očí. Dodávaly obličejí zralost a svědčily o životě stráveném převážně pod širým nebem.

Teď by měla namalovat ústa. Okamžitě jí to přišlo zatěžko. Když malovala jejich obrys, vybavila se jí živá vzpomínka, jak cítila jeho rty na svých. Celým tělem jí projela horká vlna a štětec se jí svezl nakřivo. Nešťastně si povzddechla.

„Děje se něco?“ zeptal se Kenneth.

„Jen... jsem udělala špatný tah štětcem.“ Vyhnula se jeho pohledu, otřela si vlhké dlaně a odstranila z pokaženého místa barvu. Znovu se pokusila namalovat ta ústa, která ji líbala na lalůček ucha a pokrývala jí drobnými polibky hrdlo...

Znovu se dopustila chyby. Znechuceně si uvědomila, že se jí chvěje ruka.

Rozhodla se, že se ke korzárově obličejí vrátí po několika dnech, až nebude mít tak živě v paměti Kennethovy polibky, a přenesla pozornost k paži spočívající na opěradle pohovky. Bílé plátno košile se na ramení napínalo, takže byla znát síla svalů pod tkaninou. Tady stačilo jen trošku prohloubit stíny. Rebeka to udělala a prohlížela si, jak mu košile splývá po hrudi.

Vybavilo se jí, jak se k němu tiskla řadry, jak na nich cítila jeho tvrdé svaly...

Sklopila zrak a polkla. Nějak jí vyschlo v ústech. Být takhle sama s mužem a soustředit se plně na jeho tělo na ni působilo nesmírně eroticky. Pomyslela si, že Kenneth musí jistě také cítit tu temnou, pulzující energii, která nabíjela vzduch mezi nimi jiskřením, ale netroufala si podívat se mu do obličejí a přesvědčit se o tom. Věděla, že by z jejích očí vyčetl příliš mnoho.

Přesunula pohled k jeho nohám a prohlížela si, jak se mu tmavé přiléhavé kalhoty na stehnech napínají. Raději hned odvrátila pohled. Ne, nedokáže ani pomyslet na to, že by pracovala na dolní části jeho těla. Raději detailně propracuje ruku spočívající na Šedovousovi.

V duchu se napomenula, aby uvažovala jako malířka, a ne jako žena, a dala se do práce. Střídavě přenášela pohled z modelu na plátno a zpátky, znova a znova. Věděla, že ruce jsou skoro stejně důležité a obtížné jako obličej.

Silné kosti jeho zápěstí se jí zdařily dobře, a tak se pustila do ruky samotné.

Prostředníček spočíval jemně a smyslně kocourovi na hlavě. To gesto v ní vyvolalo živé vzpomínky na to, jak ji Kennethova silná ruka laskala po těle. Na její teplo. Na to, jak jí spočinula na řadru...

Zatraceně, tohle je přece absurdní! Pořád se jí nedařilo oddělit pohled na Kennetha jako na přitažlivého muže od profesionálního pohledu malířky na model.

Všechny vnitřní zmatky se jí musely odrážet v obličejí, protože se jí Kenneth zeptal: „Copak, další potíže?“

Rebeka doufala, že se nečervená. a požádala ho: „Mohl bys prosím posunout levou ruku asi tak o dva centimetry dolů na opěradle pohovky?“ Olízla si suché rty a začala pracovat na této ruce. Na ruce, která se tiskla k jejímu boku, přitahovala ji blíž a vysílala jí do celého těla vlny tekutého ohně...

Zaklela a odhodila paletu na stůl. „To pro dnešek stačí," prohlásila rázně. „Uděláme si přestávku na čaj a pak začneme s tvou lekcí."

„Dobrá, už jsem měl stejně toho sezení dost," přisvědčil Kenneth podezřele ochotně. Vstal a protáhl se. Rebeka jako v transu pozorovala plynulé, vláčné pohyby jeho těla. Oficiálně je s tímto mužem zasnoubená. V zítřejších novinách oznámí společně světu, že mají v úmyslu sdílet po zbytek života lože.

Odtrhla od něj pohled a začala vytírat štětce. Alespoň že je tenhle portrét už. skoro hotový, pomyslela si. Jinak by si musela nejspíš pořídit další kus vybavení ateliéru: vanu s ledovou vodou, aby v ní malířka vždycky vychladla.

Kenneth byl rád, že může přestat s pózováním, a ještě raději, že Rebeka zůstala na vzdáleném konci ateliéru, dokud se voda na čaj nezačala vařit. Vždycky pro něj bylo obtížné jen tiše sedět a nemít na práci nic jiného než obdivování Rebeky. Dnes mu to připadalo už prakticky nemožné.

V mysli se mu neustále vynořovaly vzpomínky na to, jak okouzující byla v jantarovém hedvábí, a ještě nebezpečnější představy, jak by vypadala úplně bez šatů.

Po čaji se neochotně připravil na další lekci malování. Postupem času je začal upřímně nesnášet, protože nedělal žádné pokroky, spíš naopak, malba olejem mu šla stále hůř. Věděl, že problém netkví ve způsobu, jakým ho Rebeka učí. Její poznámky byly vždy klidné a věcné, nikdy mu nedávala najevo pohrdání výsledky jeho práce, ať byly jakkoli hrozné. Chyba musela být jediné v něm.

Ústředním motivem tohoto zátiší byl odlitek hlavy řecké sochy. Představovala Dia, jehož obličej vyzařoval moudrost a zralost. Původně se mu socha líbila, ale teď ji z duše proklínal.

Pečlivě si namíchal barvy, jaké bude potřebovat, nasadil soustředěný výraz a dal se do práce.

Zatímco sváděl boj s obrazem, Rebeka tiše seděla u svého pracovního stolu, drtila a roztírala pigmenty na pastelové tužky, a když je pak rozmíchala s pojídlem pomocí nože na oškrabování palet, vstala a šla se podívat, jak Kenneth pokračuje.

„Stíny na misce musí být ostřejší, aby bylo znát, jak je povrch hladký.“ upozornila ho. „A světýlka by měla mít teplejší odstín, aby se naznačilo, že jde o mosaz.“

Měla určité pravdu. Kenneth tyhle věci dobře chápal, vždyť uměl podobné motivy zpracovat akvarelem nebo pastely. Tak proč se mu totéž nedařilo s oleji?

Rebeka postřehla jeho napjatý výraz a poznamenala: „Vždycky to nějaký čas trvá, Kenneth. Nesmíš být na sebe tak přísný.“

Její soucit představoval poslední kapku, kterou pohár jeho trpělivosti přetekl. V náhlém záchvatu zuřivosti přejel štětcem po celé šířce plátna a rozmazal všechny nanesené barvy. „Na to by mi nestačil celý život, abych se tohle naučil!“ prohlásil hořce.

Rebeka se zamračila. „Tvoje práce ale není tak špatná!“

„Ale taky není dobrá. A nikdy dobrá nebude.“ Odhodil paletu i štětec a začal přecházet ateliérem sem a tam v záchvatu zklamání. Emoce vířící v jeho nitru hrozily výbuchem, zdály se příliš silné, než aby je v sobě udržel. Jen Rebečina přítomnost mu bránila, aby nezačal rozbíjet všechno ve svém dosahu.

„Tohle prostě nedokážu, Rebeko! Oleje vůbec nedělají to, co po nich chci. I když vím, co mám udělat, prostě mi to nevyjde správně.“ Mávl rukou směrem k pokaženému obrazu. „Jenom tady plýtvám dobrými barvami a plátnem. Je to ploché, mrtvé. Panebože! Nikdy jsem s těmi pokusy o olejomalbu neměl začínat!“

Zamířil ke dveřím, ale Rebeka ho zadržela úsečným upozorněním: „Naše lekce ještě neskončila, Kenneth.“

„Ale ano, skončila, a žádné další už nebudou.“ Snažil se ovládnout a zastavil se s rukou na klice. „Promiň, Rebeko. Bylo od tebe moc hezké, žes mě učila, ale jen jsi plýtvala časem.“

„Vrať se," nakázala mu ostře. „Poslechla jsem tě a šla jsem na ten zatracený ples, a tak teď ty poslechněš mě a nevzdáš to dřív, dokud alespoň nevyzkoušíme jiný přístup, takový, který by u tebe mohl zabrat."

Tuhle rozumně znějící nabídku nemohl odmítnout. Ještě chvíli zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Pak se vrátil k malířskému stojanu. Nepodíval se však na nepovedený obraz, raději pozoroval Rebeku, jejíž odhodlaný výraz a pocuchané vlasy představovaly mnohem příjemnější pohled. Přiškrčeně se jí zeptal: „Mělas podobné potíže, když ses sama učila malovat?"

„Měla, a pořád ještě občas mám."

„Opravdu?" zeptal se překvapeně. „Myslel bych si, že problémy tohohle druhu se tě vůbec netýkají."

„Myslím, že se týkají každého malíře," odpověděla. „Proč myslíš, že má můj otec někdy záchvaty zuřivosti a hází po ateliéru různými předměty?"

Musel se usmát. „Teď už, takové scény chápu mnohem líp, než když jsem tu pobýval teprve krátce a setkal jsem se s tím poprvé."

Rebeka se posadila na stoličku, bubnovala prsty o stůl a začala přemýšlet nahlas. „Olejové barvy jsou jen prostředek, jak přenést myšlenky na plochu obrazu, tahle technika není cílem sama o sobě, stejně jako žádná jiná. Když maluješ, vyjadřuješ svoje emoce. Ty toužíš až příliš silně zvládnout techniku malby olejem, a tak se snažíš až moc a jsi pak celý napjatý a strnulý. Malba tomu odpovídá, je bez života. Takhle vlastně ochromuješ sám sebe i svoji práci."

Tímto způsobem o svých pokusech ještě nepřemýšlel. „To máš určitě pravdu," souhlasil s ní. „Jenomže naprosto netuším, jak to překonat."

„Tvořivá síla je jako...," Rebeka hledala správné přirovnání, „jako ohnivá řeka. Když volně plyne, vyzařuje myšlenky, které chceš vtělit do díla. tak mocně, až tě unáší na vlnách tvořivého vzrušení a letícího ducha. Existují chvíle, kdy umělec nemůže udělat nic špatně. Každý tah štětce, každý barevný odstín je správný. Obraz na plátně se velice přibližuje obrazu v jeho mysli. Určité jsi sám podobné stavy zažil při kreslení."

„Někdy ano," připustil. „Takže tohle cítíš, když maluješ?"

„Ano, ovšem samozřejmě zdaleka ne po celou dobu, kdy pracuju. Myslím, že podobné pocity mají lidé při každé tvořivé činnosti, ať jde o psaní, hudbu, učení nebo třeba výchovu dítěte." Pokračovala už věcnějším tónem: „Když tenhle tvořivý proud chybí, olejomalba odráží, jak bojuješ s každým kousíčkem obrazu. Barvy působí šedivě a tvary jako by neseděly. Obrazu chybí harmonie."

Ušklíbl se. „To můžu jen potvrdit."

Změřila si ho přimhouřenýma očima. „Ty máš potřebný talent. Jde o to najít způsob, jak by se mohl projevit. Zčásti byla zřejmě chyba v tom, že jsem ti radila, abys zpracovával nudné, náměty. Učila jsem tě jako úplného nováčka, když jsi přitom v mnoha jiných směrech už, dávno hotový umělec. Ta zátiší tě vlastně nebaví. Musíš si tedy najít téma, ke kterému máš vztah - něco, co tě vzrušuje natolik, abys zapomněl na své problémy s oleji a nechal se unést ohnivou řečou."

„Ta zatracená busta Dia mi opravdu nebude chybět," přiznal Kenneth. „Ale nedokážu si představit, jak bych se mohl nechat unést tvořivým zápalem, když svádím boj s každým tahem štětce jako s rotou francouzských dělostřelců."

Šíbalsky se na něj usmála. „To máš pravdu. Proto přimějeme oleje, aby se chovaly jako materiál, který už jsi ovládl."

Obrátila se a vymáčkala na paletu azurovou modř. Pak do ní začala přimíchávat terpentín, po troškách, až barva měla konzistenci sirupu. Potom vzala čtvrtku silného papíru a přejela po ní širokým štětcem, namočeným v modři. „Když oleje zředíš, můžeš je používat skoro jako akvarelové barvy nebo kvaše," vysvětlovala. „Můžeš s nimi pracovat mnohem rychleji a volněji než s neředěnými barvami. Zkus to."

Kenneth si od ní pochybovačně vzal štětec a namočil ho do zředěné modři. Barva byla sice hustší než akvarelová, ale nekladla při tahu štětce odpor a nanášela se na papír hladce. Zkusil vytvořit na papíru modrou barvou oblaka, jako by maloval krajinku akvarelem.

Odložil štětec, zamyšleně si prohlížel ruku a ohýbal prsty. „To je zajímavé, moje ruka pracovala instinktivně, jako když maluju akvarel," poznamenal. Pro tu chvíli si přestal uvědomovat, že používá olejovou barvu. Vymačkal si na paletu trochu sieny pálené a zředil ji. Pak několika obratnými tahy štětce namaloval siluetu Rebeky s vlasy tančícími kolem ramen.

Zasmála se. „Takže vidíš, jaké to má výhody?"

Stáhl obočí a pozoroval své dílo. „Tohle je až příliš snadné. Musí přece existovat nějaký důvod, proč všichni malíři nepracují s oleji tímto způsobem!"

„Barvy by neměly stejnou hloubku a sytost," vysvětlila mu. „A také vyblednou rychleji než olejomalby provedené hustšími barvami."

Kenneth přidal k sieně bělobu a znovu ji zředil. „To mi nevadí, chci se to učit a ne vytvářet mistrovská díla, která přetrvají věky." Špičkou štětce načrtl obrys spící kočky a vytvořil na něm tmavší barvou stíny.

Rebeka přikývnutím ocenila jeho práci. „Další výhoda spočívá v tom, že zředěné oleje vysychají rychleji, takže obraz, je dříve hotový. Radila bych ti kombinovat techniky. Pozadí a základní tvary namaluj ředěnými barvami a detaily pak dodělej hustšími. Tak se dají vytvořit nádherné olejové skeče. Obzvlášť se to hodí na portréty a krajinky."

V Kennethovi se začalo zvedat nadšení. Tohle dokáže snadno. Není to sice klasická technika, ale přesto to znamená velký krok správným směrem. „Zrzko, ty jsi úžasná!"

Bez dlouhého rozmýšlení se k ní sklonil, aby jí rychle políbil na důkaz vděčnosti. Ale jakmile se jeho rty dotkly jejích, všechna fyzická touha, která mezi nimi po celé odpoledne jiskřila, se náhle probudila k životu. Nedokázal ten polibek ukončit o nic snáze, než by byl schopen letět k Měsíci. Rebeka rozevřela rty, jejich jazyky se dotkly a smyslně se laskaly. Omamovala ho její vůně, směs růží, olejových barev a ženství. Nesmírně toužil po poddajném teple jejího těla, po její ženské síle a tajemství. Opětovala jeho polibky a cítil, jak se mu Rebečiny nehty zatínají do zad jako kočičí dráčky.

Objal ji jednou paží kolem štíhlého pasu a přitáhl si ji k sobě. Druhou rukou jí přešel po živůtku a zastavil se na oblině nadra. Krouživě po něm přešel dlaní, až Rebeka zasténala a vzepjala se proti němu. Sjel rukou níž, kde se jí útlý pas rozšiřoval ve svůdné, oblé boky. Zkoumal její něžnou šíji a napohled křehké, ale přitom silné paže, i jemnou křivku jejího bříška. Sklouzl rukou níž a Rebeka se prudce nadechla slastí. Pak ho zamrazilo, protože mu v mysli vyvstala slova sira Anthonyho: *Jistě dokážete být velice přesvědčivý.*

Uvědomil si, jak nebezpečně se přiblížil Rebečinu svedení, právě jak mu sir Anthony radil. Skutečnost, že to nedělal s chladnokrevným záměrem, na následcích jeho činu vůbec nic neměnila.

Zvedl hlavu a napřímil se, takže jeho objetí už nebylo vášnivé, ale ochranné. Na okamžik ucítil, jak Rebečino tělo protestuje. Pak se i ona zklidnila a schoulila se k němu s hlavou opřenou pod jeho bradou. Znovu si uvědomil, jak je drobná a jemná. Zaslouží si takového silného a čestného muže, za jakého ho neprávem pokládá sir Anthony, a ne pouhou iluzi reality, jakou jí Kenneth jediné může poskytnout.

„Jestli si nedáme pozor,“ upozornil ji rozechvěle, „můžeme spolu doopravdy skončit před oltářem.“

„Bože chraň, abychom udělali to, co od nás všichni čekají!“ přidala se Rebeka pobaveně. Když se však od něj odtáhla, rozpoznal v jejím výrazu náznak lítosti.

Vlasy se jí už zase rozpustily a Kenneth nedokázal odolat, aby nepročísl prsty jejich husté kadeře. „Jestli tě zase začnu líbat, Rebeko, kopni mě,“ požádal ji. „Když jde o tebe, ztrácím veškerou sílu vůle.“

Usmála se na něj. „Já na tom nejsem se sebeovládáním o nic líp,“ odpověděla. „Nezapomínej, že jsem posledních deset let strávila jako žena se zničenou pověstí.“

Vztáhla ruku, aby k sobě přitáhla jeho hlavu. Rychle ji zachytil, vtiskl jí polibek do dlaně a držel ji dál. Byl to jemný způsob, jak jí zabránit v pokračování. „Nezapomínej, že se nám podařilo všechno napravit. Teď požíváš ve společnosti plné úcty.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou, až se jí lesklé kadeře kolem hlavy zavlnily. Její smyslnost teď už nebyla utajená, ale zcela zjevná a přímo spalující. Připomněl si slova jejího otce, že Rebeka není žádná sedmnáctiletá naivní panna.

„Vypadám snad úctyhodně?“ zeptala se s trochou ironie.

Přešel ji pohledem plným touhy. Pokaždé, když ji líbal, poznal její tělo pod mušelinovými šaty o něco důvěrněji. Podvědomě začal v pěst pravou ruku, tu, kterou jí laskal ňadro. „Vypadáš jako Lilith, ženský démon, okrádající muže o duši. Prohnaná, nespoutaná a neodolatelná.“ Stiskl rty. „Lilith byla taky určitě rusovláska.“

Rebeka provokativně naklonila hlavu ke straně. „Pak by sis měl dát pozor, abych tě také neobrala o duši!“

Znovu ji políbil do dlaně a pak její ruku pustil. Zamířil ke dveřím, ale Rebeka ho ještě na odchodu zadržela: „Vezmi si tohle, budeš to potřebovat!“ A podávala mu sklenici s terpentinem.

S povděkem si od ní terpentín vzal, ale než opustil ateliér, ještě naposledy se po ní ohlédl. Opírala se rukama o svůj pracovní stůl a upírala na něj smyslný pohled, napůl jako malířka, napůl jako žena. Náhle si zneklidněně uvědomil, že ho možná o duši už připravila.

Když pomalu scházel dolů po schodech, jednu věc věděl s jistotou: našel téma pro svůj příští obraz. Téma, které ho vzrušovalo a které ho snadno mohlo strhnout do proudu ohnivé řeky.

Ještě dlouho po Kennethově odchodu zůstala Rebeka bez pohnutí stát, opřená o svůj pracovní stůl. Přála si, aby po ní Kenneth toužil. Přitom si už byla jistá tím, že ji opravdu chce. Nedůvěřovala takovým věcem, jako je manželství nebo věčná láska, a nedovedla si představit, že by je s Kennethem čekala nějaká společná budoucnost. Určitě nebude dělat tajemníka věčně. A pokud se mu podaří zachránit rodinné panství, pak v jeho životě nebude místo pro ženu jako je ona.

Ale zatím, než Kenneth odejde z domu Seatonových, by snad mohla okusit zakázané ovoce vášně. Toužila po něm a neděsila ji ani vyhlídka, že by popřípadě počala dítě. Naopak by ráda měla někoho, koho by mohla milovat a kdo by jí lásku oplácel.

A i kdyby k tomu nedošlo, alespoň by jí zůstaly vzpomínky, kterými by se mohla zahřívat během osamělých nocí.

Kapitola 20

Kenneth strávil větší část večera a noci ve svém malém ateliéru, prosvítil hodně drahých svíček a neúnavně experimentoval s ředěnými oleji. Když se konečně uložil k několika zbývajícím hodinám spánku, už měl za sebou slibný začátek obrazu, který se mu zrodil v mysli, když hovořil s Rebekou - a když ji líbal.

Nakreslil si motiv na plátno a nanasl první vrstvu. Skutečně těžký úkol ho teprve čekal. Nechtěl si dělat příliš velké naděje, ale přece jen začínal tak trochu doufat, že by se z něj nakonec mohl stát skutečný malíř.

Příští ráno se Kenneth jen s obtížemi soustředoval na své pracovní úkoly v kanceláři, protože se mu v mysli neustále rojily myšlenky a obrazy, ale nakonec se přece jen ovládl. V časném odpoledni ho v kanceláři navštívil lord Frazier.

„Dobrý den.“ protáhl. „Viděl jsem v novinách zprávu o vašem zasnoubení.“ Zvedl lorňon a pečlivě si Kennetha prohlížel. „Takže vy jste vikomt. Prosím, odpusťte mi, jestliže jsem vám někdy nedal přednost ve dveřích. Netušil jsem, že máte vyšší titul než já.“

Třebaže tu poznámku pronesl jakoby žertem, přece jen zněla trochu kousavě. Kenneth musel potlačit povzdech, protože tušil, že zveřejnění jeho titulu bude vyvolávat podobné reakce. Frazier na něj teď vůbec poprvé promluvil jako na člověka sobě rovného, ne podřízeného zaměstnance. Kenneth by byl mnohem raději, kdyby v jeho očích zůstal stejnou nulou jako předtím. „Ten titul mi náleží

teprve krátce," odpověděl mírně. „Člověku nějaký čas trvá, než si na něj zvykne, asi jako na nový pár bot."

Frazier si poklepával lorňonem o dlaň. „Takže malá Rebeka se stane lady Kimballovou! Zdalipak jste ji už seznámil s budoucí nevlastní tchyní?"

Kenneth se vnitřně celý napjal. „Náhodou jsme na Hermionu narazili na plese u Candoveru. Vy ji znáte?"

„Ale samozřejmě," Frazierův vědoucí úsměv naznačil, že ji zná skutečně důvěrně. „Má úžasně škodolibý humor. Ale to jistě sám víte."

„To jistě," odpověděl Kenneth suše. „Kdykoli si na Hermionu vzpomenu, vybaví se mi její úžasně škodolibý humor."

Frazier se opřel o rám dveří. „Vy snad se svou nevlastní matkou nevycházíte v dobrém?"

Kenneth pokrčil rameny. „Strávil jsem tolik let v armádě, že ji ani moc neznám. Na plese vypadala velice dobře."

„Ano, vdovství jí jde k duhu." Frazier přimhouřil oči. „Udělal jste dobře, že jste si vybral právě Rebeku. Je to velice výhodná partie pro muže, který přišel o všechnu majetek, že? Bylo opravdu štěstí, že jste nastoupil do zaměstnání právě u sira Anthonyho. Nebo to nebyla náhoda? Nikdy jste neprozradil, kdo vás sem vlastně poslal."

„Až příště někdo zase udělá narážku v tom smyslu, že si беру Rebeku pro peníze, na místě mu zlomím vaz," prohlásil Kenneth chladně.

Frazier překvapeně zamrkal, jako by zjistil, že mourovatá kočka, kterou pošťuchoval, je vlastně tygr. „Promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout! Rebeka je tak tichá, že ji moc neznám, třebaže jsem ji choval v náručí ještě jako miminko. Povězte mi, jaká je?"

Kenneth si nebyl jistý, jak odpovědět, a tak řekl: „Je sice plachá, ale zároveň rozhodná a cílevědomá. A také inteligentní a velice talentovaná." Napadlo ho, že Frazier možná vůbec neví, že Rebeka je také malířka, a tak to nerozváděl. „Je to vynikající pomocnice sira Anthonyho v ateliéru, a také kritička umění. Velice svému otci pomáhá v jeho práci."

„Netušil jsem, že hraje v jeho práci tak velkou roli," poznamenal Frazier s nelíčeným překvapením.

„Jak jste sám říkal, je velice tichá." Kenneth se při pomýšlení na Rebece usmál. „A také půvabná jako lesní víla."

„Tady mluví zamilovaný mladý muž," uznal Frazier. „Zdá se, že její sňatek bude pro Anthonyho velkou ztrátou." Podíval se na hodiny, stojící na krbové rímse. „Už je načase, abych šel. Prosím, vyříd'te ode mne Rebece přání všeho nejlepšího k jejím zásnubám." A odkráčel.

Kenneth jen pokrčil rameny a vrátil se k práci. Dnes odpoledne se omluvil Rebece, že jí nebude pózovat. Až dokončí práci na účtech sira Anthonyho hodlal se uchýlit do svého ateliéru a malovat. Afektovaní aristokratičtí malíři ho ani trochu nezajímali.

Když Rebeka uviděla Kennetha u snídaně, hned jí bylo jasné, že nový přístup k učení malbě oleji se osvědčil. Kenneth doslova zářil nadšením a chutí do práce. Proto ho ráda uvolnila z odpoledního sezení.

Jeho nepřítomnost jí ostatně v práci nijak nevadila. Zaměřila se na detailní malbu stinného pozadí portrétu korzára, přidala závěsy s náznakem orientálního vzoru, aby posílila exotickou atmosféru, a také zvětšila Šedovouse do nadživotní velikosti a proměnila ho ve štíhlou asijskou loveckou kočku se štětíčkami na uších. Výsledku se musela zasmát. Byla zvědavá, co Kenneth svému portrétu řekne, až, mu ho konečně bude ochotná ukázat. Věděla však, že obraz, je opravdu dobrý, nejlepší, jaký kdy namalovala.

Povečeřela sama, protože její otec odešel kvůli nějaké záležitosti do Královské akademie a Kenneth se neukázal vůbec. Uvažovala o tom, že by za ním zašla do jeho ateliéru a upozornila ho na pravidlo, že se všichni obyvatelé domu musí sejít u večeře, ale pak si to rozmyslela. Pokud zažívá první opojnou radost z úspěšného malování, bylo by škoda ho vyrušovat.

Po jídle se vrátila do svého ateliéru a pracovala na obraze padající ženy. Námět ji sice emocionálně vyčerpával, ale chtěla ho už dokončit. Doufala, že se jí tím podaří vypudit z duše něco temného a tíživého.

Pozdě večer se konečně rozhodla, že by měla Kennethovi do jeho ateliéru zanést trochu jídla. Možná že jeho mysl zatím nevnímala, jakým trpí hladem, ale žaludek určitě potravu uvítá.

Zašla proto do kuchyně, naložila na talíř plátky studeného masa a sýra a přidala na táč půl bochníku chleba, láhev vína a dvě skleničky. Pak znovu vystoupala až do podkrovní.

Tady zaklepala na dveře Kennethova ateliéru, ale neozvala se žádná odpověď. Začalo jí to dělat opravdové starosti, a tak otevřela dveře a nahlédla dovnitř.

Hned zjistila, že její obavy byly zbytečné. Kenneth pracoval ve světle šesti svící u stojanu, naprosto pohroužený do práce. Jejího příchodu si vůbec nepovšiml. Obočí měl stažené, vlasy mu padaly do čela a soustředěně pracoval štětečkem, který působil v jeho silné ruce kontrastně droboučce.

Usmála se, protože zjistila, že má na tváři šmouhu od okrové barvy. Sundal si boty asi proto, aby nepůsobil hluk a nebudil služebnictvo spící v sousedních místnostech. Také si sundal kabátec a vázanku, takže z rozhalené košile vykukovala pleť na jeho hrudi, porostlá chloupky. S potěšením si prohlížela jeho svalnaté tělo a atletický půvab jeho pohybů. Přitom myslela na to, že Kennethova duše je mnohem složitější a poutavější než duše piráta nebo vojáka, jaká by odpovídala jeho drsnému zevnějšku. Nahlas pronesla: „Myslela jsem, že by ti přišlo vhod něco k jídlu.“

Bleskově se otočil jejím směrem a vzápětí se usmál. „Promiň, lekl jsem se.“ Podíval se oknem ven a zjistil, že nebe už je úplně setmělé. „Zmeškal jsem večeři, že?“

„To přinejmenším. Už je jedenáct večer.“ Položila před něj táč s jídlem. „Soudím, že tvůj obraz zřejmě pokračuje dobře.“

„Mělas pravdu. Potřeboval jsem jiný způsob práce s oleji a taky námět, který by mě zajímal.“ Odložil paletu a štětec a začal přecházet sem a tam po místnosti, takže se zdálo, že malý prostor ani nemůže pojmut jeho překypující nadšení. „Nejdřív mi to šlo pomalu, ale pak mi to připadalo přesně takové, jak jsi říkala jako by člověka unášela ohnivá řeka. Nikdy jsem nic podobného

nezažil, ani během chvílí, kdy mi šlo kreslení nejlíp. Úplně jsem se zamiloval do olejových barev a do všech možností, jaké člověku poskytují."

Rebeka přiložila lopatku uhlí do skomírajícího ohně v krbu. „Sama maluju už tak dlouho, že mi to ani nepřijde."

„Ani za nic bych si nevzpomněl, proč mi to ještě včera připadalo tak obtížné." oznamoval Kenneth radostně.

Připomínal vítězného vojáka po těžké bitvě a Rebeka se z toho musela těšit s ním. Byla zvědavá na jeho obraz, a tak přešla ke stojanu.

Kenneth se prudce otočil. „Panebože, Rebeko, na to se nesmíš dívat!"

„Ale smím. vždyť jsem tvoje učitelka," odvětila bezstarostně. Když ale spatřila jeho obraz, strnula jako přimražená.

Zpodoboval totiž ji samotnou, ale úplně nahou.

Ochromeně si prohlížela plátno. Kenneth pomocí techniky ředěných olejů vytvořil magickou lesní mýtinu. Ze zeleného pozadí se nořila nahá ženská postava. Jednou rukou se opírala o kmen stromu, zatímco druhou nabízela divákovi jablko.

Její štíhlé nahé tělo bylo provedeno s láskyplnou péčí, věnovanou každému detailu. Broskvová pleť jako by volala po doteku a zářivé kadeře tizianových vlasů splývaly k zemi podobné temným plamenům. Několik pramínků naznačovalo cudné zakrytí těla a připomnělo tím Rebece Botticelliho Venuši, zobrazenou v okamžiku, kdy se nevinná, právě narozená bohyně noří z mořských vln.

Na Kennethově vizi ale nebylo nevinného vůbec nic. Tato nahá žena vyzařovala smyslnost. Rty měla plné a vyzývavé a oříškové oči se zlatými tečkami skrývaly příslib tajemných, nebezpečných potěšení pro kteréhokoli muže, který si troufne přijmout z její ruky zakázané ovoce. Nedalo se pochybovat o tom, že vzorem k této ženě byla sama Rebeka.

Rebece se konečně podařilo odvrátit od obrazu pohled a podívat se na Kennetha. Tvářil se, jako by se od ní obával nějaké nesmírně prudké reakce, že snad začne ječet, omdlí nebo ho fyzicky napadne. A zároveň viděla, jak nesmírně touží, aby mu potvrdila, že je jeho dílo zdařilé.

Musela polknout, pak teprve dokázala promluvit. „Je to... opravdu velice dobré. Výborně se ti podařilo zkombinovat různě husté barvy. To má být Eva?"

„Lilith," odpověděl chraptivě. „První žena, kterou Bůh stvořil, ještě před Evou."

„Samozřejmě, sám jsi říkal, že Lilith musela být rusovláska. Já ji nepokládám za démona, ale za první nezávislou ženu, stvořenou jako rovnocennou partnerku muže, a ne jeho služebnici. Což, se samozřejmě Adamovi nelíbilo." Znovu se podívala na plátno a snažila se o nezúčastněný tón. „Jako idealizovaná, mýtická postava je to velice zdařilé, ale jako portrét ne. Tvoje Lilith je daleko krásnější než já."

„Ale ne," odporoval jí s přesvědčením, „přesně takhle vypadáš. Jsi krásná, smyslná a nebezpečná."

V jeho očích viděla stejnou planoucí vášeň, jaká ho zřejmě vedla při vytváření tohoto obrazu. Věděla s jistotou, že po ní touží, a to nejenom povrchně a náhodou, ale hluboce a s ohnivou vášní.

Tohle vědomí v ní zažehlo silnou touhu, kterou se zatím snažila potlačovat. K čertu se všemi ohledy na to, co se sluší, pomyslela si. Teď přišel čas uvolnit proud smyslného, vášnivého ohně, který je oba unese do světa čirého šílenství a spalující rozkoše.

Rebeka odhodila šál na opěradlo dřevěné židle. Její šaty se zapínaly uprostřed živůtku na řadu kulatých slonovinových knoflíčků. Žasla nad vlastní troufalostí, ale rozepjala první z nich. „Určitě chceš vidět, jak se tvoje představa shoduje se skutečností."

Když rozepjala další knoflíček, strnul. „Představivost mi slouží docela dobře, Rebeko," odpověděl přiškrceně. „Nepotřebuju, abys mi stála modelem."

„Opravdu ne?" usmála se a rozepjala další knoflíček. „Myslím, žeš některé proporce tak docela nevystihl." Pokračovala v rozepínání a uvědomovala si, že Kenneth sleduje jako v transu pohledem její prsty.

Když vyklouzl z poutka i poslední knoflík, Rebeka si s provokativní pomalostí shrnula vlněné šaty z ramen a nechala je svážet na podlahu. Nikdy se neoblékala moc složitě, a tak pod nimi i teď měla pouze punčochy a košilku z jemného, téměř průsvitného batistu, který naznačoval, co je pod ním.

Vystoupila ze šatů, zula si pantoflíčky a vytáhla si z vlasů sponky. „Dobrý malíř vždy pracuje podle skutečnosti, pokud je to možné, Kennethe.“

Jizva mu dočista zbělala a vypravil ze sebe: „Jestli se hned zase neoblečeš, už se nevyhneme biči a cestě k oltáři.“

Zasmála se tomu a pročísla si prsty vlasy, až se jejich kadeře rozlétly kolem ní, zaleskly se a rozlily se jí vyzývavě až k pasu. „Kdo tady mluví o biči a oltáři? Pro Lilith a korzára určitě není důležité nic než jejich touha.“

„To jsou jen fantazie,“ odpověděl chraptivě a na čele mu vyvstaly krůpěje potu. „Takové jednání je špatné, Rebeko, z důvodů, které nechápeš.“

„To máš pravdu, že to nechápu,“ sedla si na krajíček židle a rozepjala si podvazky, což vyžadovalo, aby si vyhrnula košilku nad kolena. Vždycky pokládala své nohy za docela hezky tvarované a z toho, jak teď od nich Kenneth nemohl odtrhnout zrak, se jí zdálo, že si to myslí taky.

„Nemusíš mě před ničím chránit, milý korzáre, dobře vím, co dělám,“ shrnula si punčochy, zmačkala je do kuličky a hodila je po Kennethovi, přičemž mířila na mužnou vybouleninu, viditelnou v přiléhavých kalhotách mezi jeho stehny. „Pověz mi, proč bychom nemohli udělat něco, co si oba dva určitě přejeme?“

Reflexivně punčochy zachytil a sevřel jejich jemnou tkaninu s takovou silou, až mu vystoupily šlachy na ruce. Rebeka viděla v jeho očích boj mezi gentlemanem a pirátem. Ano, touží po ní, ale přece jenom v něm vítězí ten jeho zatracený smysl pro čest.

Vstala a přistoupila k němu s rukama prosebně vztaženými. „Prosím, Kennethe! Tak moc po tobě toužím!“

Pohladila ho po tváři a v té chvíli se jeho sebeovládání zhroutilo jako domeček z karet. Zachytil její ruce ve svých a uvěznil je na svých tvářích. Živě si uvědomovala sílu jeho prstů a svůdné škrabání vyrážejícího strniště, které cítila pod dlaněmi. „Bůh mi pomáhej, Lilith,“ zašeptal. „Zvítězilas.“

Položil si její dlaně na hrud', až ucítila tlukot jeho srdce, a v té chvíli ji začal líbat. Rebeka si s úlevou uvědomila, že teď už, je nezadrží vůbec nic. Nechali se unášet žhavým proudem vášně a ten je nepropustí, dokud nedojdou naplnění.

Líbal ji jako pravý pirát, mistrně a dychtivě. Přitiskla se k němu a rukama mu sklouzla k pasu. Jeho doteky ji pálily přes tenkou tkaninu košilky. Tiskli se k sobě boky a v obou stoupal žhavý vřsmyšlný touhy.

Pak Kenneth přerušil polibek a Rebeka nespokojeně vzdychla na protest, dokud neucítila dotek jeho rtů na lalůčku ucha a nevydala téměř nepříčetné zasténání rozkoše. Zaklonila hlavu a zaplavil ji pocit, že každou chvíli ztratí rovnováhu, pokud ji Kenneth nebude držet pevně v objetí.

„Lilith,“ zašeptal znovu, „Lilith s ohnivými vlasy a ohnivou duší!“ Pokrýval jí drobnými polibky hrdlo a Rebeka, unášená touhou po doteku jeho nahého těla, mu vklouzla rukama pod košili. Netrpělivě vykřikla, když se jí nedařilo rozevřít košili víc. Sklouzla mu tedy rukama po žebrech a vytáhla spodní okraj z kalhot.

Jakmile se dotkla horké nahé kůže jeho trupu, ucítila dotek jeho rtů na jedné bradavce. Škádřil ji přes tenkou látku košilky, kroužil kolem bradavy jazykem a jemně ji dráždil zuby. Rebeka strnula, ochromená vzrušením, které v ní vzbuzoval.

Zmocňovalo se ji vzrušení, vyžadující vybití. Chytila límeček jeho košile oběma rukama a trhla. Ozval se ostrý zvuk párajícího se plátna a košile se roztrhla až dolů. Shrnula mu zničenou košili po pažích dolů a spokojeně poznamenala: „Přesně tohle jsem chtěla udělat od prvního okamžiku, kdy jsem té spatřila, korzáre.“

Jeho nahá hrud' byla nádherná. Celý se chvěl, když mu hnětla silné svaly hrudi, zužující se do štíhlého, šlachovitého pasu a boků. Pomyslela si, že by mohl být skvělým modelem pro řeckého sochaře, který by chtěl zobrazit olympijského atleta nebo boha.

Vtiskla mu polibek do prohlubeniny pod klíční kostí a pak pokračovala přes pokožku porostlou kadeřavými chloupky směrem k ploché bradavce. Začala ji dráždil jazykem, stejně, jako to on předtím dělal jí.

Kenneth jí zabořil ruce do bohatých vlasů a svíral a zase rozevíral bezmocné prsty. „Panebože. Rebeko,“ vydechl, „doháníš mě k šílenství!“

Potěšené se zasmála, přitiskla mu obličej mezi hrdlo a rameno a s požátkem vdechovala jeho mužnou vůni.

Pak se jí zatajil dech, protože jí Kenneth přehrnl košilku přes hlavu. Když se vynořila ze záhybů lemovaných krajkou, ostře si uvědomovala svoji nahotu. V prvním okamžiku se instinktivně, chtěla zakrýt.

Kennethovy šedé oči však zářily jako hvězdy na zimním nebi. „Jsi ještě půvabnější, než jsem si tě představoval.“ zašeptal a začal jí laskat ňadra a dráždit palci bradavky, až ztuhly. Pomalu pokračoval dolů, hnětl ji, s hlubokou smyslností ji laskal a prozkoumával všechny její křivky. Každým vláknem její bytosti projíždělo horké pulzování. Celá roztávala, ochotná se nechat užít tam, kde to i jemu přinese nejvyšší rozkoš.

Vzal ji do náručí. „Skoro nic nevážíš,“ podotkl s údivem. „Jsi tak drobná!“

„Ale ani trochu křehká.“ Stáhla k sobě jeho hlavu, začala ho znovu líbat a přitom mu horečně přejížděla rukama po těle všude, kam dosáhla.

Přenesl ji k úzkému lůžku pro služebníky, které tu stálo v rohu, a položil ji na pokrývku, přehozenou přes starý slavník. Na zádech ucítila škrabání drsné vlny. „Chci tě vidět celého.“ požádala ho s dychtivostí. „Prosím!“

Spěšně, trochu neobratně si rozepjal kalhoty a stáhl si je. Pak si sundal spodky a odhalil se jejím zrakům celý. Upřeně se dívala na jeho svalnatá stehna a ničím nespoutané, ztopořené mužství. Potlačila nervózní pochybnost, zda ho její tělo bude schopné do sebe pojmout, a pomalu přejížděla pohledem jeho nádherný trup.

Posadil se na okraj postele a sklonil se nad ni. Drsné rysy jeho obličeje se teď v záři svíček zdály měkčí a jizva téměř nebyla znát. Přejela mu rukama po ramenou a pažích, okouzlená tím, jak jeho mohutný trup zabírá celé její zorné pole. Zamrkala, protože ji v očích začaly pálit slzy.

Tiše se zeptal: „Rozmyslela sis to?“

Zavrtěla hlavou a oříškové oči jí zářily. „Kdepak, to jenom že jsi tak krásný.“ odpověděla tiše. „Tak krásný...“

Kenneth si připisoval různé vlastnosti, ale krásu nikdy. Zdálo se mu skoro jako zločin, chtít spojit své mohutné tělo s touto jemnou, štíhlou bytostí. „Myslel jsem, že máš vybraný estetický úsudek," zabručel. „Krásná jsi tady jediné ty."

Obdařila ho smyslným úsměvem Lilith. Byl sice hrdý na svůj zdařilý obraz, ale teď viděl, že se nikdy nemůže vyrovnat omamné realitě. „Jsi stvořená pro lásku," zašeptal jí. „Jsi pravá hostina pro oči, ruce i ústa."

Uchopil hrst jejích vlasů a otíral si je o tvář. „Nádherné vlasy, utkané z tisíce odstínů červené, bronzové a zlaté barvy." Obdivoval jejich kontrast s její smetanovou pletí. „Jemná, bílá pleť rusovlásek," pokračoval. „Dokonalá ňadra, ani velká, ani malá, korunovaná růžovými poupaty bradavek," sklonil hlavu a začal jí sát levou bradavku, která pod dotekem jeho jazyka okamžitě ztuhla. Rebeka zavřela oči a prudce, přerývaně dýchala. Kenneth pokračoval dál a obkroužil jazykem její pupík. Pak jí rukou vklouzl mezi kolena a laskal jí hedvábnou pokožku na vnitřní straně stehen. Rebeka se celá rozechvěla, zatínala drobné ruce v pěst a rytmicky pohybovala boky.

Jemné chloupky mezi jejíma nohama měly tmavší odstín než vlasy. Spočínul na nich dlaní a pak se natáhl na bok vedle ní, přitiskl ji k sobě jednou paží a druhou jí laskal vlhké chloupky a pronikal prsty do vlhkých záhybů pod nimi.

Rebeka zasténala a svíjela se, jak do ní vnikal prsty hlouběji. Než ji mohl přivést k vrcholu, nahmatala jeho tvrdý, horký úd a palcem začala laskat jeho nesmírně citlivou špičku.

Kenneth se vzepjal a snažil se ovládnout. *Ne. ne. Ještě ne!*

Nepříčetný naléhavou touhou se nadvzdvl nad ni. Paže se mu chvěly, jak na nich spočívala váha jeho těla. Připravil se do ní proniknout a pod prsty cítil, jak je vlhká a připravená. Pak zamířil do požehnaného tepla uvnitř ní, které vyléčí jeho šílenství.

V prvním okamžiku ucítil odpor a Rebeka celá strnula. Chvilí počkal a celý se chvěl úsilím o sebeovládnutí. V duchu se káral, že zapomněl, jak je Rebeka drobná. Musí jí dopřát čas, aby se mu přizpůsobila. Začal ji znovu líbat, aby nebyla tak napjatá a uvolnila se.

Konečně ho začala líbat tak dychtivě, jako by ho toužila do sebe vtáhnout. Začal se pohybovat, nejdřív se do ní vsunul jen o kousíček, ale postupně do ní vnikal hlouběji, s větší silou, rychleji.

Házela hlavou na pokrývce ze strany na stranu, přerývaně dýchala a rukama mu hnětla záda. „Prosím, Kenneth, prosím...“ sténala.

Byl už, na samé hranici vyvrcholení, a tak vklouzl rukou mezi jejich spojená těla, až nahmatal její citlivý ženský výčnělek. Rebeka vydala zvířecí výkřik. Zaťala mu nehty do hýždí a pánví se o něj třela v divokém vzepělí touhy.

Její vyvrcholení spustilo i jeho. Zasténal a otřásal se novými a novými vlnami pohlcující rozkoše. Unášela ho ohnivá řeka a byl to intenzivnější zážitek než cokoli, co kdy prožil. A když její plameny začaly pomalu slábnout, uvědomil si s úžasem i zoufalstvím, že mu neodvolatelně sežehly duši, jako by ji poznamenaly žhavým cejchem.

Kapitola 21

Lůžko bylo sice úzké, ale vešli se na něj, pokud se Kenneth položil na bok a přivinul ji k sobě. Rebeka se celá chvěla, jako by jí právě rozlámali celé tělo a složili znovu dohromady do nějaké jiné podoby. Přitiskla mu obličej k rameni pokrytému potem a věděla, že se jeho blízkosti nikdy nenabaží. Venku se rozpršelo a Rebece připadalo nádherně uklidňující a důvěrné ležet tady v teple a bezpečí Kennethovy náruče jen kousek pod bubnujícími kapkami deště. Na chvíli si zdřímla. Probudilo ji, když se Kenneth zvedl na loket a políbil ji na spánek.

Otevřela oči a prohlížela si jeho obličej. Myslela na to, že jeho drsné rysy pro ni mají větší půvab a přitažlivost než to nejdokonalejší zpodobení samotného Apollóna.

Všiml si, že se probudila, a jemně jí odhrnul pramínek vlasů z vlhkého čela. „Měl bych ten svůj obraz spálit. Žádné olejové barvy a plátno tě nemohou ani vzdáleně vystihnout.“

„To tě nesmí ni napadnout!“ napomenula ho s úsměvem. „Je to dobrý obraz. Neukazuj ho ale každému, a hlavně ne mému otci.“ Hned zalitovala, že to řekla, protože Kennethovým očima se mihl stín. „Na tom tácu, co jsem přinesla, je láhev vína a skleničky,“ připomněla mu tedy.

„To je skvělý nápad.“ Chtěl vstát z lůžka, ale v půlce pohybu se zarazil a nevěřícně zíral dolů mezi jejich těla. Podívala se tam také a zjistila, že jsou oba umazaní od krve.

Pohlédl jí téměř vydešeně do očí. „Panebože, tys byla panna! Proto to zpočátku šlo tak těžko!”

Sklopila zrak. „No ano, to jsem byla.”

Vzal ji za bradu a otočil jí obličej k sobě. Hlas měl přiškrcený obtížně ovládaným citem. „A co ten tvůj útěk s tím básníkem? A všechny ty řeči o tvé zničené pověsti?”

Vykroutila mu bradu. „Člověk si může zničit pověst, aniž by skutečně fyzicky něco provedl. Frederick byl ochotný počkat, až budeme oficiálně oddáni. Když jsme spolu dojeli do Leeds, už jsem věděla, že ten útěk byla hrozná chyba. Nebyl zamilovaný do mě, ale spíš do své představy vlastní osoby jako oslňujícího milence. A do mého majetku, přirozeně.” Zasmála se. „Nejhorší ze všeho byl pro mě objev, jak je hrozně nudný. Uvědomila jsem si, že bych s ním nedokázala strávit zbytek života, a tak jsem odjela poštovním dostavníkem zpátky do Londýna. Byla jsem ale pryč po několik nocí, a tak jsem měla pověst zničenou.”

Kenneth se zhluboka nadechl. „Věděli tvoji rodiče, že jsi s ním nic neměla?”

„To se nezdálo podstatné, protože by to na mé zničené pověsti nic nezměnilo.”

„Zatraceně.” Opřel se čelem o její rameno. „Říkalas mi, že víš co děláš, ale ve skutečnosti jsi to nevěděla. Ani jsi nemohla!”

Nastala chvíle ticha. Pak Kenneth zvedl hlavu a tvářil se vážně, jako by ho právě odsoudili k smrti zastřelením. „Kdyby náš případný sňatek neznamenal tak hroznou chybu, řekl bych, že naše zasnoubení právě přešlo od předstírání k realitě.”

Rebeka se posadila na posteli. „Vyrostla jsem mezi dekadentními umělci, a tak nedokážu brát panenství moc vážně. Opravdu by to nemělo v našem vztahu hrát žádnou roli.”

Zvedl významně obočí, vstal z postele a šel si pro ručník, pověšený u stojanu s malým umyvadlem. „Věř mi, Rebeko, že pro mě to roli hraje.”

Rychle ji i sebe otřel, zahalil Rebeku do pokrývky, navlékl si kalhoty a košili a nalil jim oběma víno. Pak si sedl vedle ní a s ustaraným výrazem se opřel zády o stěnu. „Zasloužil bych si zastřelit. Věděl jsem, že bych s tebou neměl spát, a přesto jsem to udělal.“

Slabě se usmála. „Sama jsem se ti prakticky vnutila. Byl by ses musel zachovat velice negentlemansky, abys mi v tom zabránil.“

Upřel pohled do své sklenice, „Ve svém věku bych měl být schopen sebeovládání, i když se na mě vrhne tak úchvatná žena.“

Úchvatná? To se jí líbilo. „Jsem moc ráda, že ses neovládl. Role Lilith mi opravdu vyhovuje.“

Pousmál se, ale pak zavrtěl hlavou. „Můžu ti potvrdit, že se nechováš jako naivní dívka, která právě vyšla ze školy. Ale dal jsem se tak zaslepit touhou, že jsem se nepostaral, abych předešel tvému otěhotnění. Kdybys počala...,“ nedořekl.

„To je nepravděpodobné, když jsme se milovali jen jednou, ne? A i kdyby, vůbec by mi nevadilo mít dítě.“ Přitáhla si pokrývku k tělu. „Kdyby můj otec takový skandál neunesl, mohla bych se odstěhovat do nějakého venkovského města. Třeba bych mohla tvrdit, že jsem vdova. Konečně jsem finančně nezávislá.“

Sevřel pohár tak silně, až měla strach, že nožka praskne. „To si vážně myslíš, že bych ti to dovolil? Byl by to i můj potomek. Pokud je matka donucena okolnostmi, aby vychovávala dítě bez otce je to něco úplně jiného. Ale mít dítě sama z čistě sobeckých důvodů a záměrně mu nedopřát otce...,“ zhluboka se nadechl. „Pokud jsi počala, pak se mě nezavíš a budu tvým manželem. A v takovém případě nám oběma pomáhej Bůh!“

Rebeka si skousla spodní ret. a prsty si pročesávala zacuchané vlasy. Opravdu byla hrozně sobecká, když myslela jen na vlastní zájmy a ne na nejlepší zájmy případného dítěte. Věděla, jaká citovost a smysl pro čest se skrývá pod Kennethovým zevnějškem piráta, a tak mohla uhodnout, že nebude brát milování s ní na lehkou váhu.

Byla nepříčetná touhou po něm a zapomněla, že když se budou milovat, může to mít pro Kennetha ještě dalekosáhlejší následky než pro ni samotnou. Teď ho jeho smysl pro povinnost může dohnat k tomu, aby se s ní oženil, přestože ji ve skutečnosti za manželku nechce. Ani k nepříteli by se nemohla zachovat tak špatně, jako se zachovala k tomu nejlepšímu muži, jakého kdy v životě potkala!

„S největší pravděpodobností jsem neotěhotněla a zbytečně si s tím děláme starosti," prohlásila tedy s předstíraným klidem. Žaludek se jí sevřel a zeptala se: „Ale kdybych přece jen počala, tak proč se ti zdá vyhlídka na sňatek se mnou tak hrozná? Víím, že mě nemiluješ tím správným způsobem, jak bys měl milovat manželku, ale naše vztahy snad přece jenom tak špatné nejsou. Je v tom snad nějaká jiná žena? Pokud ne, pak věřím, že bychom se docela snesli a dokázali spolu žít. Přisáhám, že bych tě nijak neobtěžovala."

Tlumeně zaklel, objal ji paží kolem ramen a přitáhl ji k sobě. „Ne že bych tě neměl rád. Rebeko, v tom to není, ani nemám žádnou jinou známost," svěřil jí tiše. „Problém s manželstvím je v tom...," odmlčel se a po chvíli váhavě pokračoval: „Mám jeden závazek, který musím splnit. Až to udělám, pak je docela dobře možné, že mě nebudeš chtít v životě už ani vidět." Ironicky dodal: „Leda možná moji hlavu na stříbrném tácu."

„To nechápu," namítla.

Přitiskl se tváří k jejím vlasům. „Samozřejmě doufám, že to tak nedopadne. Ale teď s tebou o tom nemůžu hovořit."

Rebeka vnímala pravidelný tlukot jeho srdce a lámala si hlavu nad tím, v čem asi ten jeho tajemný závazek může spočívat. Patrně se týká obrovských finančních problémů, které má s panstvím. „Ať se stane cokoli, víím, že to nemůže být tvoje chyba," ujistila ho. „A to, k čemu mezi námi došlo, jsem způsobila já. A možná to ode mě není hezké, ale opravdu toho nedokážu litovat."

„Já taky ne. Zrzko," povzdechl si. „Vždyť já taky ne."

Rebeka zjistila, že je velice snadné hřešit s mužem, který bydlí pod stejnou střechou - obzvlášť v domácnosti výstředních umělců, kteří mají nepravidelný denní režim. Nikdo nepostřehl, k čemu mezi nimi došlo.

Nazítří ráno ovšem mezi ní a Kennethem panovalo citelné napětí. Rebeka nevěděla, jestli se mu má spíš omluvit nebo z něj znovu strhat šaty. Bylo těžké odhadnout, co se Kennethovi děje v hlavě, ale určitě nebyl v její přítomnosti uvolněný. Věděla, že důvěrné sezení ve dvou v jejím ateliéru by mohlo oběma působit muka. a tak navrhla naoko bezstarostně, že následujících několik dní bude stejně pracovat na pozadí portréту a na oblečení korzára, takže nebude Kennetha vlastně potřebovat. Přijal to s viditelnou úlevou.

Pak pozvala Lavinii do svého atelieru na čaj a kus čistě ženského hovoru. Především se jí vyptala, jak zabránit početí.

Lavinia se její otázce vůbec nedivila, vždyť věděla, že se chystá vdávat, a věcným způsobem jí popsala několik metod. Dokonce jí přislíbila, že jí pošle několik kousků houby, jaké se namácejí do octa a zasunují do pochvy. „Ne že bych neměla tvého budoucího manžela v nejvyšší úctě. drahoušku.“ vyjádřila se. „ale když jsou muži na vrcholu vzrušení, někdy se prostě zapomenou v té pravé chvíli stáhnout. Je daleko lepší, když se o tohle my ženy postaráme samy.“

Rebeka jí neprozradila, že jejich zasnoubení je spíše předstírané. Znalosti toho, jak se dá předejít těhotenství, jí však dodaly báječný pocit svobody. Byla toho názoru, že kdyby se s ní Kenneth ocitl v posteli podruhé, jistě by to už. jeho výčitky a pochybnosti nezvýšilo, a tak byla odhodlaná ho při vhodné příležitosti znovu okouzlit, omámit a svést.

Kenneth měl totiž, v jedné věci pravdu. Opravdu nechápala rozdíl mezi pannou a ženou, která ochutnala jablko Evino. Předtím po Kennethovi toužila, aniž přesně věděla, co vlastně chce. Teď si její tělo pamatovalo jeho dotečky, váhu, tělesnou vůni s přesností, jaká jí brala dech. Teď už chápala, jak může vášeň prostoupit tělo a zbavit člověka rozumu natolik, že pro něj neexistuje nic jiného než partner k milování. Jak může touha naplnit prázdnotu v její duši a jak jí může pod dotečkem mužské ruky vzkypět v těle krev.

Ted' už věděla přesně, co chce, a toužila po tom tak silně, až ji to znervózňovalo. A nejvíc ji na tom všem zneklidňovalo, že jí nestačí jakékoli sexuální uspokojení. Chce mít jedině Kennetha a nikoho jiného.

Po třech dnech Rebeka zjistila, že už nemůže pokračovat v práci na obrazu korzára, aniž by jí Kenneth seděl modelem. Věděla, že nazítří ráno ho bude muset požádat o další sezení - a doufat, že se jí podaří udržet si od něj odstup. Pracovat na jeho obraze ji už tak dost vyčerpávalo. Teplá a pevná realita jeho těla pro ni možná bude znamenat tak silné pokušení, až dočista ztratí sebekontrolu.

Právě si prohlížela své plátno s korzárem, když někdo zaklepal na dveře ateliéru. Byl to majordomus Minton a nesl na tácu navštívenku. Zamračila se na něj. „Proč jste mi to přinesl sem nahoru? Víte, že pro běžné návštěvy nejsem nikdy doma.“

Významně si odkašlal. „Myslel jsem, že v tomto případě si možná budete přát učinit výjimku, slečno.“

Vzala si vizitku a zvedla udiveně obočí. *Slečna Elizabeth Wildingová*, stálo na ní. „Je to mladá dáma, Mintone?“

„Ano, slečno. A doprovází ji gentleman, který vypadá jako bývalý voják.“

Pomyslela si, že to musí být Kennethova sestra, která chce vykonat zdvořilostní návštěvu u bratrovy budoucí nevěsty. Rebeka neměla tušení, že je tato dívka přítomna v Londýně. A ten zatracený Kenneth zrovna odešel z domu za nějakými pochůzkami. Bude muset sehrát roli šťastné snoubenky docela sama. „Vyříd'te slečně Wildingové, že přijdu na chvílku dolů," požádala Mintonu.

Zastavila se ve svém pokoji, aby si narychlo upravila vlasy a přehodila přes šaty krásný indický šátek, který rozzářil její jednoduché oblečení. Pak ještě dala pokyn Mintonovi, aby za ní hned poslal Kennetha, jakmile se vrátí domů, a vstoupila do salonu.

Její hosté stáli před jedním z obrazů sira Anthonyho a s obdivem si ho prohlíželi. Jakmile vstoupila, oba se k ní obrátili. Mladý muž byl světlavý a pohledný, ale jeho oči prozrazovaly, že prožil víc, než by odpovídalo jeho věku. Vzprímené držení těla a ochromená levá ruka svědčily o tom, že patrně sloužil v armádě.

Dívka vedle něj byla štíhlá a hezká, s milým obličejem a Kennethovým šedým očima. Přistoupila k hostitelce a v chůzi se opírala o hůl. „Slečna Seatonová?“ zeptala se váhavě. „Jsem Beth Wildingová, Kennethova sestra.“

Rebeka hned odhadla, že Beth má stejně plachou povahu jako ona sama. „Jsem moc ráda, že jste mi poskytla příležitost vás poznat, slečno Wildingová,“ stiskla jí s úsměvem ruku. „Z toho, co mi o vás říkal Kenneth, jsem soudila, že pobýváte v Bedfordshiru.“

„Prosím, říkej mi Beth a tykej mi, vždyť budeme jako sestry. Když jsem uviděla v novinách oznámení o tvém zasnoubení, rozhodla jsem se zajet do Londýna a uvítat tě do naší rodiny.“ Střelila pohledem po mladíkovi, který ji doprovázel. „A také... také bychom si rádi s Kennethem promluvili o jedné další záležitosti. Tohle je můj přítel, poručík Jack Davidson. Sloužil v Kennethově pluku.“

Davidson se Rebece lehce uklonil. „Je mi potěšením, slečno Seatonová. Prosím, přijměte blahopřání k zásnubám.“

Rebece byl sympatický, ale vycítila, že je z nějakého důvodu celý napjatý. Z toho, jak se na sebe s Beth dívali, bylo zřejmé, že určitě nejsou pouhými přáteli. „Oba mě musíte oslovovat Rebeko,“ vyzvala je. Ani ji nenapadlo taktně ignorovat Davidsonovo zranění, místo toho si naopak prohlédla jeho zchromlou ruku a věcně se zeptala: „To máš od Waterloo?“

Přikývl. „Kenneth - totiž lord Kimball - mi toho dne zachránil život. Kdyby mi tu ránu nezaškrtil, byl bych vykrvácel k smrti.“ Zdálo se, jako by se při té vzpomínce jeho napětí ještě zvýšilo.

Rebeka si přála, aby se tu její hosté cítili příjemně, a tak je vyzvala, aby se posadili, a zazvonila na služebnictvo, aby přineslo občerstvení. Pak podotkla k Beth: „Před několika dny jsem se setkala s tvou nevlastní matkou.“

„A přežilas to ve zdraví?“ zareagovala Beth okamžitě. Hned si přikryla rukou ústa. „Jéje, tohle jsem neměla říkat, měla bych se tu chovat zdvořile, že?“

Rebeka se potěšeně usmála. Už věděla, že bude s Beth vycházet velice dobře. „Hermione je naprosto strašlivá, že? Musela jsi být velice silná, když jsi s ní vydržela.”

„Naštěstí většinou pobývala tady v Londýně, zatímco já jsem vedla klidný život v Suttertonu ve společnosti příjemné guvernantky, takže jsem se měla docela dobře.”

V té chvíli služebná přinesla tác s čajem a cukrovinkami. Rebeka si všimla, jak zručně Beth postavila před Jacka šálek a talířek na cukroví, aby vystačil s jednou rukou. Bylo vidět, že ti dva jsou báječně sehraní. Ne jako ona s Kennethem, kteří kolem sebe krouží jako dvě naježené kočky.

Po chvíli hovoru se Beth zeptala: „Víš, kde bychom našli Kennetha?”

„Měl by se vrátit každou chvíli, vyřizuje nějaké pochůzky.”

„Copak on bydlí tady?” zeptala se Beth překvapeně.

„Ano, je tajemníkem mého otce. Copak vy to nevíte?” podivila se Rebeka.

„Nikdy se v dopisech nezmínil, kde bydlí. Pošlu jsme mu posílali na poste restante.”

V Rebece to vyvolalo ještě větší zvědavost. Má snad tohle tajnůstkářství nějakou spojitost s Kennethovým „závazkem”, o kterém mluvil tak vyhýbavě? Intuitivně cítila, že by ho měla chránit, a tak odpověděla: „Asi se bál, že budete na dopisech uvádět jeho titul, lord Kimball. Ze všech šlechticů, které znám, se svým titulem nejvíc tají. Otec ani já jsme o něm nevěděli, dokud ho tu nenavštívili jeho přátelé Kenyonovi, pak teprve vyšla ta hrozná pravda najevo.”

Oba hosté se zasmáli a Jack se zeptal: „Nevíš, zda je Kenyon ještě v Londýně? Rád bych ho navštívil. Sloužil také v mém pluku.” Usmál se a jeho napětí se viditelně zmenšilo. „My obyčejní poručíci jsme jeho i lorda Kimballa nesmírně obdivovali.”

„To já je obdivuju taky,” odpověděla Rebeka.

Jejich hovor pak lehce plynul dál, ale Rebeka přitom neustále naslouchala, zda se už Kenneth vrací. Hodlala svému korzárovi položit několik zvědavých otázek.

Kapitola 22

Při návratu do domu Seatonových se Kenneth jako obvykle zastavil pro poštu. Čekal na něj ostrý vzkaz od lorda Bowdena, že se chystá odjet na nějakou dobu na své venkovské sídlo, ale po návratu důrazně žádá o schůzku a o informace, jak pokračuje pátrání.

Kenneth zamračeně zmačkal jeho dopis v dlani. Stále se snažil nenápadně vyptávat všech, kdo mohli něco tušit o okolnostech smrti lady Seatonové. Nejistil však nic, co by na tuto tragédii vrhlo opravdu nové světlo. Možná že objeví nějaké nové informace v Lake District. V opačném případě mu už nezbudou žádné další možnosti, jak pokračovat v pátrání, a tak bude muset se svým posláním skončit. Bowden bude sice zuřit, ale Kenneth si musel přiznat, že se mu pak svým způsobem uleví.

Kráčel ulicemi v deštivém odpoledni a v duchu si už asi potisící procházel všechno, co se zatím o smrti lady Seatonové dozvěděl. Mohl upřímně prohlásit, že se snažil ze všech sil. Na nic nepřišel, a to téměř jistě znamenalo, že neměl co odhalit.

V takovém případě by se Rebeka nemusela vůbec dozvědět, jaký byl pravý důvod Kennethovy služby v domě jejího otce. Nebylo ovšem jasné, zda Bowden uzná, že Kenneth dělal, co mohl, a vrátí mu jeho panství, anebo bude pokládat jeho úkol za nesplněný. Podepsali spolu sice

smlouvu, ale Kenneth si nedovedl představit, jak by mohl Bowdena přimět k tomu, aby závazek ze své strany splnil. A třebaže se opravdu všemožně snažil vypátrat pravdu, přece jen měl ke svému úkolu stále silnější odpor. Tím těžší by pro něj bylo domáhat se zaplacení. Mohl však doufat, že Bowden bude ochoten alespoň ke kompromisu a dovolí Kennethovi, aby dluh splácel postupně, jak bude moci. V každém případě byl už konec celé té záležitosti v dohledu - a pak bude volný a bude moci uvažovat i o případné společné budoucnosti s Rebekou.

Teď však myslel hlavně na jejich milování v podkroví a přál si - podle vlastního názoru zcela beznadějně - aby se to mohlo opakovat.

Vešel do domu Seatonových a právě setřásal dešťové kapky z pláště, když mu majordomus oznámil: „Slečna Seatonová vás žádá, abyste se připojil k ní a jejím hostům v salonu.“

Pomyslel si, že se tady určitě zastavili Kenyonovi, a tak šel hned dál. Když spatřil svoji sestru s Jackem Davidsonem, zůstal stát, jako by do něj uhodil blesk.

Rebeka s ironickou pobaveností v očích řekla: „Podívej, kdo nám přišel gratulovat k zasnubám, drahoušku!“

Beth vstala a přistoupila k němu. „Dobrý den, Kennethe,“ prohlížela si ho s trochou úzkosti. „Nejsi snad rád, že nás vidíš?“

„Ale samozřejmě, že jsem rád! Tolik let jsme žili daleko od sebe, a tak teď máme co napravovat!“ Srdečně ji objal. „I když přiznávám, že mě překvapuje, že jsi přijela až do Londýna. Jak jsi mě pro všechno na světě našla?“

„Sestřenka Olivia narazila v novinách na oznámení tvých zasnub a soudila, že bychom měli všichni navštívit tvoji snoubenku a poblahopřát jí. Nakonec ale zůstala v Suttertonu, protože se nachladila. S Jackem jsme ale snadno našli dům sira Anthonyho Seatonu.“ S jemnou výčitkou dodala: „Měli jsme opravdu štěstí, že jsme tu narazili i na tebe.“

Měla samozřejmě dobré důvody žádat po něm vysvětlení, proč dělá takové tajnosti s místem svého pobytu, ale nevyptávala se. Kenneth jednou paží stále objímal sestru kolem ramen a druhou ruku podal Jackovi. „Vypadáš o mnoho lépe, než když jsem tě viděl naposledy, Jacku.“

„Bedfordshire a Beth se mnou udělaly zázraky, pane."

Kenneth si dobře všiml, že Jack působí velmi nervózně. Také se k němu choval nepřírozně zdvořile. Pomyslel si, že v hospodaření panství možná nastaly nějaké nesmírně vážné problémy, které s ním jeho správce bude chtít probrat raději osobně.

Rebeka mu to vzápětí potvrdila, když oznámila: „Jack si s tebou přeje hovořit v soukromí. Malý salonek je myslím prázdný."

Kennethovi začalo dělat vážné starosti, oč asi jde, a tak hned uvedl Jacka do menší místnosti v sousedství salonu. Jakmile za sebou zavřel dveře, řekl přímo: „Vyskytly se snad nějaké další problémy se Suttertonem?"

„Ale to ne," Jack začal přecházet neklidně po salonku sem a tam. „Aspoň ne s hospodařením, to je v pořádku. Ale přijel jsem proto, abych... požádal o dovolení oženit se s Beth."

„Až nadejde vhodný čas, samozřejmě vám oběma rád dám své požehnání," odpověděl překvapeně Kenneth. „Ale sám jsi mi psal, že zatím na svatbu s Beth nepomýšlíš, a já jsem to pokládal za rozumné. Neznáte se dlouho a budoucnost Suttertonu je zatím nejistá."

„Bohužel nemůžeme čekat," Jack těžce polkl. „Nebo by možná bylo přesnější říct, že jsme nepočkali."

Nastala chvíle napjatého ticha. Pak se Kenneth napjatě zeptal: „Chceš mi snad oznámit, že je Beth těhotná?"

Mladý muž odpověděl s nešťastným, ale zároveň odhodlaným výrazem: „Myslíme si to." Podíval se Kennethovi pevně do očí. „Je mi to líto, pane. Určitě teď máte chuť mě potrestat vyhnáním z vašeho domu a máte rozhodně právo to udělat. Stalo... se nám to jen jednou a rozhodně jsme to neměli v úmyslu, ale to mě ovšem neomlouvá." Stiskl trpce rty. „Zachránil jste mi život a já jsem vám to oplatil tím, že jsem svedl vaši sestru. Mohu říct jen tolik, že Beth miluji z celé duše. Přísahám, že ji budu po celý život zbožňovat a starat se o ni, i kdyby se Sutterton musel prodat a já bych byl nucen se živit prací někde jinde."

Kennetha rychle přešla zlost. Uvědomil si celou ironii této situace: těžko se mohl cítit morálně nadřazený a kárat někoho za takový poklesek, když existovala možnost, že i on s Rebekou budou nuceni spěchat k oltáři. Dobře rozuměl tomu, jak muži, kteří

prošli válečným uragánem, touží po uzdravujícím teple ženského náruče, až touha převáží nad zdravým rozumem a sebeovládáním.

Zhluboka se tedy nadechl a odpověděl: „Sice bych raději vyčkal, ale myslím, že se nic tak hrozného nestalo. Předpokládám, že na tom svedení měla Beth svůj podíl, protože se obvykle rozhoduje velice samostatně.“

Jackův úsměv prozradil, že Kenneth uhodil hřebík na hlavičku. Beth a Rebeka si byly v něčem podobné, i když Kenneth pochyboval, že by jeho sestra projevila tak nádhernou troufalost jako Rebeka. Myslí mu probleskla vzpomínka na Lilith, jak si provokativně rozpouští ohnivé vlasy po nahých ramenou, a navrhl: „Co kdybychom se vrátili do salonu a sdělili tu zprávu dámám?“

Jack vypadal, že se mu nesmírně ulevilo. „Přijal jste tu zprávu velmi dobře, pane. Lépe, než si zasluhuji.“

„Oba jsme poznali v životě dost utrpení a neštěstí. Nerozvážnost učiněná z lásky je proti tomu přece maličkost. Ale už, mi pro všechno na světě neříkej pane!“

Jack se nesměle usmál. „Za daných okolností jsem se tě netroufal oslovovat křestním jménem jako dřív.“

„Teď z nás budou švagři a tak pro tebe budu zase Kenneth, ano?“ Cestou ke dveřím se Jacka zeptal: „A co bys dělal, kdybych ti ten sňatek neschválil?“

„Stejně bych se s Beth oženil,“ prohlásil Jack odhodlaně a přidržel mu dveře do salonu. „Ale žádný z nás nechtěl začít společný život tím, že bychom se s tebou nepohodli.“

Kenneth si uvědomil, že v něm radost nad sestřiným sňatkem převážila nad podrážděností faktem, že se to děje předčasně. Věřil, že Beth i Jack spolu chtějí vydržet, a viděl, jak velice jsou do sebe zamilovaní. Doufal jen, že bude brzy schopen poskytnout své sestře věno, na jaké měla právo. Nepřál si, aby mladý pár musel žít v nouzi, obzvlášť když bylo na cestě dítě.

Vstoupili do salonu a Kenneth své sestře s úsměvem oznámil: „Jack mě požádal o tvoji ruku a já bych byl rád, kdyby si tě vzal dřív, než přijde na to, jaký jsi rarášek. Protože jsme teď všichni v Londýně, co byste řekli tomu, abyste si vyžádali zvláštní povolení a uspořádali svatbu hned za několik dní, jak to půjde nejdříve?“

„Kennethe!" Beth se celá rozzářila a vrhla se mu do náruče. „Jsi ten nejlepší bratr pod sluncem!"

„Kdepak, to nejsem. Jack se o tebe postará daleko líp než já." Objal ji také a už začal myslet na to, jak učinit z její svatby výjimečnou záležitost i přes všechen spěch a nedostatek peněz. Zřejmě nadešel vhodný čas, aby požádal své přátele o drobné služby.

Pustil sestru z náruče a řekl: „Michael a Catherine Kenyonovi teď bydlí v Ashburton House a několikrát se mi zmiňovali, že tohle sídlo je velké a nevyužité. Myslím, že by byli rádi, kdybyste u nich několik dní oba bydleli."

„Pokud by byli ochotni nás ubytovat, bylo by to pro nás mnohem příjemnější než, přespávat v nějakém hostinci," odpověděl Jack s potěšeným úsměvem.

Rebeka se váhavě přidala: „Vím, že mě skoro neznáš, Beth, ale jestli nemáš tady v Londýně žádnou přítelkyni, která by ti pomohla s přípravami svatby, bude mi ctí se toho ujmout."

Beth její nabídku okamžitě přijala. Začali plánovat svatbu a Kenneth poslal vzkaz s dotazem Kenyonovým, aby si ověřil, zda mohou přijmout dva hosty. Do hodiny Michael odpověděl, že kterýkoli důstojník od pětadevadesátého pluku a jakákoli Kennethova sestra budou pod jejich střechou vždycky vítáni. Jeho dopis byl doručen pěkným kočárem, který zůstal stát před domem a byl k službám očekávaným hostům.

Napětí, které panovalo mezi Kennethem a Rebekou, během toho všeho ruchu a zmatku zmizelo. Kenneth se však teď neubráníl myšlenkám na to, jaká by asi byla Rebeka jako nevěsta. A když pozoroval Jacka s Beth nastupovat do kočáru, napadlo ho, zda snad svatby nejsou nakažlivé.

Příštího dne přišel za sirem Anthonyem George Hampton s první verzí rytiny, provedené podle třetího obrazu ze série z bitvy u Waterloo. Oba spolu zaujatě probírali, jaké změny se na rytině mají ještě provést. Pak, když se sir Anthony vrátil do svého ateliéru a Hampton se chystal k odchodu, Kenneth známého rytce oslovil. „Rád bych si s vámi někdy chvíli pohovořil, pane. Kdy by se vám to hodilo?"

„Právě teď mi chvilka vybývá," odpověděl Hampton a poplácal Kennetha po rameni. „Mimochodem, gratuluju vám. Myslím, že se s Rebekou k sobě opravdu dobře hodíte." Zasmál se. „Pobavilo mě, že jsem tady proháněl s různými pokyny vikomta, ale myslím, že bych to dělal, i kdybych znal váš pravý titul."

Kenneth se v této chvíli cítil nervóznější než před útokem francouzské jízdy. „Já... bych vám rád něco ukázal, šel byste se podívat?" vyzval Hamptona.

Odvedl Hamptona do kanceláře a tady vytáhl desky s tuctem kreseb válečných výjevů, které vybral ze svých prací. Hampton se zájmem zvedl ježaté obočí, když uviděl obraz smrtelně zraněného vojáka, který tak silně zapůsobil na Rebeku.

Dlouho si ho prohlížel a pak se mlčky probral i ostatními kresbami. Pak vzhlédl se zájmem ke Kennethovi. „Odkud to máte?"

Kenneth se zhluboka nadechl a přiznal se: „Nakreslil jsem je sám."

„Opravdu? Netušil jsem, že jste také umělec."

„Kreslil jsem po celý život," odpověděl Kenneth prostě.

„Ukázal jste své práce Anthonymu?"

„K tomu jsem neměl důvod. Rebeka si ale myslí, že nejsou špatné."

„To má tedy pravdu. Hodíte se k ní ještě líp, než jsem si uvědomoval." Hampton desky zase zavřel a zvedl je. „Dovolil byste mi udělat podle nich rytiny? Válka sice skončila, ale lidé se stále zajímají o vojenské náměty."

„Doufal jsem, že o ně projevíte zájem." Kenneth teď váhal, jakými slovy vyjádřit, že by měl zájem i o výdělek, který by vydání jeho práce přineslo. „Staral jsem se sice siru Anthonymu o účty, ale vůbec netuším, jak to vypadá s finančními podmínkami při vydání obrazů neznámého autora."

„Hmm, to je dobrá otázka," Hampton vytáhl doutník a zapálil si ho. „Asi bych mohl využít této vaší nevědomosti a nabídnout vám za všechno deset liber, ale to bych se nezachoval hezky k budoucímu manželovi své kmotřenky."

Kenneth potlačil výčitky, že je zasnoubení pouze předstírané, a nadhodil: „Prý jste proslulý velkorysostí k umělcům, jejichž práce vydáváte.“

„Jen dělám oboustranně výhodné obchody. Slušnými honoráři si zajišťuju, že každý výtvarník jde s nabídkou dobrých prací nejprve ke mně. A vy máte velice výrazný a osobitý styl.“ Zabubnoval prsty o stůl, jak přemýšlel. „Jak bychom nejlépe vaši práci prezentovali? Možná tu sérii nazveme nějak jako *Z pohledu důstojníka v nedávné válce*. Můžeme vydat nejprve jednotlivé kusy a pak ještě knihu, do které přidáme několik nových rytin. Pak si lidé budou chtít koupit i knihu.“

Kenneth jen stěží ovládal nadšení. Řekl: „V tom případě byste mohl potřebovat víc kreseb. Jakého typu by měly být?“

Hampton vyfoukl tenký pramínek dýmu. „Určitě víc výjevů z bitev - pokud možno z těch nejznámějších a největších. A také pohledy na lidi, města, krajiny a nejrůznější motivy související s válkou. Mohl byste to pro mě udělat?“

„Jistě. Prošel jsem skoro všemi známými bitvami a mám dobrou paměť na detaily.“ Kenneth ji často pokládal dokonce za příliš dobrou, ale teď se mu ta schopnost konečně vyplatí. Byl rád, že tento úkol dostal. První pokus vtělit své temné vzpomínky do kresby v něm vyvolal touhu pokračovat. Když nakreslí svou osobní válečnou kroniku, možná se zbaví trýznivých vzpomínek.

„Řekněme dvě stě liber zálohy a pak procenta ze zisku? Pokud se nemýlím - a obvykle se nemýlím - pak byste z toho mohl v příštích několika letech získat sice menší, ale vcelku hezké pravidelné příjmy.“

Značně to převyšovalo Kennethovo očekávání a jistě by to stačilo na přiměřený svatební dar pro Beth a Jacka. „Dohodnuto. A díky,“ podal Hamptonovi ruku.

„Prospěch z toho budeme mít oba, Kimballe.“ Potřásli si rukama, rytec vstal a strčil si desky pod paži. „Sestavte mi seznam scén, které hodláte zobrazit. Já připravím návrh smlouvy a pošlu vám šek na dvě stě liber.“ Přejel Kennetha pohledem a usmál se. „Nevypadáte na umělce, ale já konečně taky ne. Člověk nesmí dát na vnější zdání.“ Vzal si klobouk a odešel.

Kenneth se cítil celý omámený úspěchem. Vůbec si neuvědomoval, co dělá, dokud se nepřistihl, jak klepe na dveře Rebečina ateliéru. Samozřejmě, že musel zamířit sem! Kdo jiný by pochopil, co pro něj Hamptonova nabídka znamená?

Rebeka ho pozvala dál, a když vešel, konstatovala: „Vypadáš jako kocour, který právě sežral kanárka.“

Zasmál se. „Právě jsem se stal z amatéra profesionálem. George Hampton mi dává dvě stě liber a chce zhotovit rytiny podle mých kreseb. Bude to válečná kronika, možná později i v knižní podobě.“

„To je ale skvělé!“ Odložila paletu a přešla k němu. Oříškové oči jí zářily jako zbrusu nové zlaté mince. „Ale rozhodně si to zasloužíš.“

Strhl ji do náruče, zvedl ji ze země a zatočil se s ní okolo, celý unesený radostí.

Zasmála se, protože vrškem hlavy jen tak tak minula zešíkmený strop. „Jsi šílenec!“

„Ale šťastný šílenec!“ Opatrně ji postavil na podlahu, ale najednou ji nebyl schopen pustit z objetí. Její tělo na něj zapůsobilo svou jemností. Ženskostí. Erotikou.

Těch pár dní, které uplynuly od jejich milování, se mu teď zdálo jako celá věčnost. Sklonil k ní hlavu a políbil ji. Rebeka ho objala a jejich rty splynuly.

Už ji chtěl odnést na pohovku, když se přece jenom vzpamatoval. Neochotně polibek ukončil. „Pořád zapomínám, že tohle nemáme dělat,“ zabručel.

„Já taky,“ přisvědčila rozechvěle.

Kenneth se rozhlédl po důvěrně známém prostoru ateliéru a uvědomil si, jak mu tohle prostředí v posledních dnech chybělo. „Hampton má z našich zásnub radost. Pokaždé, když mi někdo gratuluje, jsem z toho na rozpacích. Zdá se, že to všechny nesmírně potěšilo,“ postěžoval si.

„Asi proto, že mě už pokládali za beznadějnou starou pannu. Obdivují tě za tu odvahu, že si mě pověšíš na krk,“ odpověděla Rebeka se sebeironií.

„Ale Rebeko! Když je drahokam skrytý někde v podkroví před celým světem, pak nikdo nedostane šanci, aby ho ocenil. Myslím, že mi naopak všichni závidí, jaké mám štěstí, že jsem objevil skrytý poklad.“

V očích jí problesklo něco velice podobného bolesti. „To je moc hezké a romantické, i když je to samozřejmě nesmysl, ale zní to rozkošně.“ Přešla k malířskému stojanu. „Tohle je tvůj šťastný den, taky proto, že se dnes ukázalo, že žádné miminko nebude.“

Kenneth pocítil úlevu, ale hned vzápětí jím překvapivě projel osten lítosti. Jako by v hloubi duše přece jen doufal, že se ocitne v situaci, kdy mu nezbude nic jiného než se s Rebekou doopravdy oženit.

Zatím to ovšem nepřicházelo vůbec v úvahu. Ještě pořád může objevit něco, co poškodí Rebečina otce. Nasadil tedy věčný výraz a zeptal se: „Co bude s dnešním odpoledním sezením? Mám přijít v obvyklou dobu?“

„Ano, v obvyklou dobu,“ přisvědčila Rebeka se sklopeným zrakem.

Na odchodu přemýšlel o tom, kdy s ní konečně bude moci hovořit volně a upřímně. A také o tom, zdají má prozradit celou pravdu - a jak na ni Rebeka zareaguje.

Kapitola 23

Zatímco všichni společně čekali v salonu Ashburton House na kočár, který je odveze do kostela na svatbu, Rebeka ještě obešla Beth kolem dokola a zkontrolovala její zevnějšek. Kennethova sestra měla na sobě hedvábné šaty smetanové barvy, ve kterých vypadala kouzelně. Byl to dárek od Lavinie, protože svatby vždycky zbožňovala. Rebeka teď nevěstě ještě upravila nějakou drobnost na vlečce.

„Jsi nervóznější než já sama," poznamenala Beth s úsměvem.

„To je možné, nikdy jsem se žádné svatby neúčastnil." Rebeka si teď říkala, že se skrýváním před světem připravila o mnoho zábavy.

Kenneth s Catherine šli za kuchařem, aby se ještě poradili o občerstvení, které se bude po návratu z kostela v domě podávat. Michael i Catherine se chovali báječně. Kenneth sice neoplýval penězi, ale zato jeho přátele by nevyvážil ani zlatem.

„Vždyť na tom brzy budeš podobně," podotkla Beth. „Už jste s Kennethem stanovili termín svatby?"

Rebeka odvrátila pohled stranou. „Ještě ne. Nemáme důvod spěchat."

„To já s Jackem ano," Beth si mimoděk sjela rukou po bříšku. „Asi to ode mě není pěkné, ale nedokážu toho litovat."

Rebeka se zarazila. „Chceš říct, že... že...”

„Že budeme mít rodinu!" dokončila Belh vesele. „Myslela jsem, že ti to Kenneth pověděl, vždyť jsi přece jeho snoubenka. A takovou věc stejně člověk dlouho neutají."

Ted' Rebeka chápala, proč Kenneth zařídil co nejrychlejší svatbu. A ani ji nepřekvapilo, že se jí nesvěřil. Absolvoval u ní sice ještě další sezení, ale oba se při tom chovali až ukázkově zdvořile. Věděli, že přátelštější hovor by mohl být nebezpečný.

Vtom se dveře otevřely a dovnitř vešli Kenneth s Catherine. Kenneth nesl nějaký balík. „Beth, tohle sem bylo doručeno před chvílkou a je to adresováno nám dvěma," divil se. Položil balíček na stůl vedle ní. „Asi je to svatební dárek pro tebe, ale nechápu, proč je na něm i moje jméno."

Beth v balíku našla krásnou vykládanou skříňku. Zvedla její víko a prudce se nadechla úžasem. Uvnitř totiž byly uloženy rozmanité klenoty a nahoře ležel zapečetěný dopis.

„Panebože!" vykřikl Kenneth. „Rodinné šperky Wildingů! To snad není možné!"

Rozlomil pečeť na dopise a přečetl:

Beth a Kennethovi: usoudila jsem, že rodinné klenoty Wildingů patří poprávu vám dvěma. Přeji ti všechno nejlepší k svatbě, Beth.

Hermione Kimballová.

Beth s rozšířenýma očima zvedla safírové náušnice a jemně si je uložila na dlaň. „Nepomyslela jsem si, že je ještě někdy uvidím. To je od Hermione ale velkorysě!"

„Já tomu prostě nevěřím." prohlásil Kenneth. „Nikdy v životě neudělala nic nesobeckého."

„Přesto tu před námi leží důkaz." namítla Beth a vrátila náušnice do sametem vyložené přihrádky. „A já jsem ji ani nepozvala na svatbu." Pohlédla na hostitelku. „Už je příliš pozdě na to, aby se ještě dostavila k obřadu, ale mohu ji pozvat potom na snídani?"

„Samozřejmě," souhlasila Catherine. „Tady na stolku v rohu máš psací potřeby, napiš jí vzkaz a já hned požádám našeho vrátného, aby jí to doručil."

Obě přešly k psacímu stolku a Kenneth složil lístek se vzkazem a zastrčil si ho do vnitřní kapsy kabátce. „Stejně tomu nevěřím," opakoval.

„Já taky ne," přiznala Rebeka. „Ta žena je pravý had a ti sice svlékají kůži, ale nikdy nemění svoji kresbu. Musel ji k tomu dohnat nějaký jiný motiv."

Kenneth stáhl obočí. „To bych tedy rád věděl, co za tím mohlo být. Nedokážu si představit nic, co by ji pohnulo, aby nám šperky vrátila."

Rebeka se dotkla špičkami prstů nádherných diamantů náhrdelníku, který měla Hermione na sobě na plese u Candoverových. Jednoho dne ho bude nosit Kennethova žena. „Jsou tu všechny rodinné klenoty?" zeptala se.

Kenneth si prohlédl obsah šperkovnice. „Myslím, že ano. Některé kousky mi dokonce ani nejsou povědomé."

„Možná přidala v záchvatu výčitek svědomí kvůli tomu, že vás oba přivedla na mizinu, i nějaké své osobní šperky." napadlo Rebeku. Když Kenneth zareagoval opovržlivým odfrknutím, zasmála se. „Nebo se včera večer opila namol a jednala v okamžitém pominutí smyslů. Každopádně se darovanému koni raději nedívej na zuby! Teď, když se klenoty ocitly v tvých rukou, už náleží tobě."

V té chvíli Beth vstala od stolu s dokončeným dopisem a Catherine zazvonila na sloužícího.

Vrátný si od Beth vzal zásilku a dodal: „Kočár pro svatebčany je připraven, milady."

Catherine se ohlédla po ostatních. „Tak půjdeme? Požádám majordoma, aby zatím uschoval klenotnici na nějaké bezpečné místo."

„Ještě okamžik," Kenneth vytáhl ze šperkovnice krásný náhrdelník, tvořený několika šňůrami perel. „Můžeš se vdát s perlami po matce na krku, Beth. Víím, že ti je vždycky chtěla odkázat."

„To je jako nádherné požehnání ke svatebnímu dni," řekla Beth tiše, když jí bratr upevňoval náhrdelník na šíji. „Teď lituju všech těch nelaskavých slov, jakými jsem se kdy o Hermioně vyjadřovala. Ve skutečnosti má přece jen srdce na pravém místě."

Rebeka o tom silně pochybovala. Za tou šperkovnicí, která se tady tak nečekaně objevila, se jistě skrývá nějaký zajímavý příběh. Cítila velkou zvědavost, jaký.

Za chvíli už svatebčané dojeli k malému kostelíku, kde se měl konat obřad. Kenneth pomohl všem třem dámám z kočáru. Zevnitř kostela už zněla jásavá hudba varhan. Catherine objala Beth a vešla s hrstkou dalších hostů do kostela. Čekali na začátek obřadu. Kenneth si prohlížel svoji sestru a začalo mu být trochu teskno. Ztratí ji dřív, než se mohli vzájemně víc sblížit. Byl mezi nimi příliš velký věkový rozdíl a od chvíle, kdy odjel z Anglie, uplynula dlouhá řada let.

Něco z jeho citů mu bylo znát v obličeji, protože ho Rebeka začala povzbuzovat: „Hlavu vzhůru, Kenneth! Vždyť o sestru nepřicházíš a naopak získáváš schopného správce!" Pak nakoukla dvojkřídlymi dveřmi dovnitř kostela, aby se přesvědčila, jak pokračují přípravy k obřadu. „Už je skoro čas vyrazit, Beth. Jackovi to moc sluší! Michael plní svoji úlohu družby a stojí těsně u Jacka, aby ho zachytil, kdyby náhodou omdlel. Á, teď se Jack usmál, protože pochopil, že už jsi tady! Myslím, že to nakonec ve zdraví přežije."

Rebeka čekala, až, začne hrát hudba, jaká obvykle provází nevěstu uličkou k oltáři, a pak se pomalu vydala před Kennethem a Beth. Dnes na sobě měla znovu hedvábné šaty jantarové barvy po matce a zářila skoro stejně jako Beth.

Beth nechala hůl opřenou o stěnu kostela a chytila se Kennethovy paže. Zvedl udiveně obočí, ale Beth odhodlaně prohlásila: „Nehodlám jít k oltáři o holi." Láskyplně se na něj usmála. „Kromě toho hůl nepotřebuju. Teď se můžu opírat o tebe a pak zase o Jacka."

Kenneth se také usmál. „Vypadáš moc krásně, Beth." U srdce ho píchlo lítostí. „Kéž by tě takhle mohla vidět maminka."

Beth vzhledla ke klenutému stropu a k vysokým oknům z barevného skla. „Myslím, že mě vidí, Kennethe.“

Pak se pevně zachytila jeho lokte a vykročili společně k oltáři a do Bethiny budoucnosti.

Po obřadu se novomanželé i hosté vrátili do Ashburton House na snídani. Všechny ženy až na Rebeku si utíraly slzy dojetí a štěstí. V rozlehlé vstupní hale domu nastal na chvíli veselý zmatek. Všichni si sundávali pláště a klobouky a Ludvík Lenocho všechno komplikoval tím, že se usadil na Bethině vlečce a hodlal si tu zdřímnout. Konečně se všichni přesunuli do jídelny.

Kenneth šel s Michaellem až vzadu a cestou mu svěřil: „Jsem tobě i Catherine opravdu vděčný, že se díky vám dnešní den tak vydařil.“

„To nic není,“ mávl rukou Michael. „Kdo by neměl rád svatby? Jacka Davidsona jsem si vždycky vážil a tvoje sestra je moc milé stvoření. Určitě se ti ulevilo, když se tak dobře vdala.“

„Alespoň získáš cvik, až budete jednou vdávat Amy.“

Michael zasténal. „O tom mi radši ani nemluv! Mám takový pocit, že zpřelámu vaz každému mladíkovi, který si troufne se s ní třeba jen projít v zahradě a chtivě se na ni zadívá.“

Kenneth se usmál a pomyslel si, že jeho přítel bere úlohu nevlastního otce opravdu vážně. Vtom zaslechli zuřivé klepání od předních dveří. Michael se vydal otevřít sám. „Nějaký host se asi opozdil, i když netuším, kdo by to mohl být,“ prohlásil.

Dveře se rozletěly a dovnitř se jako vichřice vřítla Hermione. Michaela ignorovala, jako by byl pouhý vrátný, a vrhla se rovnou na Kennetha. „Co si to dovoluješ!“ zaječela. „Nejdřív mi uloupíš v mém vlastním domě mé klenoty. A pak ještě máš tu neuvěřitelnou drzost říct Beth, aby mi poděkovala, že jsem jí je prý darovala! Ty... ty zvíře! Ty zlodějský mizero!“

Ted' Kenneth svoji nevlastní matku velice dobře poznával. Zaútočila mu nehty na obličej, a tak zachytil ocelovým stiskem její zápěstí. „Už je moc pozdě na to, aby sis to s tím darem rozmyslela, Hermiono,“ odpověděl jí s klidem. „Mám důkaz, že jsi vrátila ty klenoty z vlastní vůle, a tak ti žádné scény nepomohou.“

„Lháři! Nic takového jsem neudělala." Vykroutila mu zápěstí.
„Ohlásím to na policii jako krádež!"

„Opravdu?" Kenneth vytáhl z kapsy lístek, který našli v klenotnici. „Tohle vypadá jako tvoje písmo."

Hermione si třesoucíma se rukama vzala lístek a přečetla si ho.
„To je zfalšované!" vydechla. „Nepsala jsem to."

„Možná žes na chvíli jednala v pomatení smyslu a pak jsi na to zapomněla." Kenneth jí raději vytrhl lístek z rukou ochromených šokem, protože věděl, že ho později možná ještě bude potřebovat.

Hermione se chystala znovu vybuchnout, ale vtom se těsně vedle nich ozval melodický hlas: „Lady Kimballová, to je od vás ale milé, že jste přišla na naši svatební snídani! Beth bude mít velkou radost!"

Catherine vplula do haly každým coulem půvabná, zdvořilá hostitelka. „Já jsem lady Kenyonová. Nikdy jsme zatím nebyly představeny, ale samozřejmě ve vás poznávám jednu z velkých krásků londýnské společnosti." Zářivě se usmála. „Hluboce mě dojalo, když sem byly dnes ráno od vás doručeny rodinné šperky. Opravdu oceňuji, že jste dala přednost dodržení tradice a soucítění s bližními před svým osobním prospěchem."

Hermione na ni jen ohromeně zírala. „Hned jsem napsala o vašem nesobeckém gestu svému švagrovi, vévodovi z Ashburtonu," pokračovala Catherine. „Toho jistě osobně znáte."

V Hermioniných bledě modrých očích se objevilo vypočítavé světélko. „Ne, nikdy jsem neměla tu čest se s ním seznámit," odpověděla už klidně.

„Pak vás pozvu na večeři, jakmile se vrátí do Londýna. Bude to samozřejmě jen soukromá malá večeře, protože ještě dodržuje smutek za svoji manželku, ale ráda bych, abyste se s ním seznámila. Je nesmírně důležité, aby si správně vybral, až začne pomýšlet na nový sňatek."

Nastala dlouhá, významná odmlka a obě ženy si hleděly do očí. Pak se Hermioniny rty zkřivily v dravém úsměvu. „Také jsem nedávno ovdověla, a tak jsem si jistá, že budeme mít s vévodou mnoho společného."

Catherine se znovu zářivě usmála. „Pojďte dál na snídani, prosím. Beth se už nemůže dočkat, aby vám poděkovala za to, že si díky vaší šlechetnosti mohla vzít na svatbu perlový náhrdelník po matce.“

„Nemůžu se tu zdržet, ale chci poblahopřát naší drahé Beth,“ přisvědčila Hermione a vykročila spolu s Catherine směrem k jídelně.

Když obě ženy zmizely z haly, Kenneth s obdivem prohlásil: „Oprav mě jestli se mýlím, ale mám takový dojem, že tvoje andělská manželka právě zkrotila tu dračici příslibem, že jí dohodí tu nejlepší partii, jaká je v Británii vůbec k máni.“

Michael se zasmál. „Catherine je nebezpečná žena, že? Denně děkuji Bohu, že stojí na mé straně.“

„Mohla by učit i Wellingtona, jak ovládat situaci a řídit běh věcí. Ale myslel jsem si, že máš svého bratra rád a nechtěl bys být tak krutý, abys ho vydal na pospas té sani.“

„Stephen je příliš rozumný, než aby ho přitahovala taková fúrie,“ ujistil ho Michael. „A až si Hermione uvědomí, že nemá šanci se stát příští vévodkyní už bude příliš pozdě na to, aby se pokoušela ohlašovat krádež těch klenotů.“

Kennetha napadlo, že Catherinino jednání působí podezřele promyšleným dojmem, a tak se zeptal: „Ale nebyli jste to doufám vy, kdo se vloupal do Hermionina domu?“

Michael zvedl obočí ve výrazu aristokratické povýšenosti. „Ale to samozřejmě ne! Copak já se vyznám v domovních loupežích?“

„Ty osobně asi moc ne, ale nebyl jeden z tvých přátel šéfem špionážní služby? Takový člověk my mohl mít různé zajímavé schopnosti.“

Michaelovi pobaveně zablesklo v očích. „Nepopírám, že jsem se mohl Lucienovi zmínit o ohavném chování tvé nevlastní matky. Má velký smysl pro spravedlnost, a tak je možné, že dal svému rozhořčení průchod před některými svými známými, kteří nemají tak bezvadnou pověst jako on.“

„Čímž asi myslíš lupiče a falzifikátory dokumentů.“
„Nepochybně.“

Kenneth se zazubil. „Myslím, že toho radši už nechci víc slyšet. Prosím, vyříd' mé nejhlubší díky, ať už náležejí komukoli.“

„K čemu má člověk přátele?“ Michael objal paži Kennetha kolem ramen. „A teď pojďme, musíme připít na zdraví novomanželům.“

Podobně jako jiné svatební snídaneš se protáhla i tahle až do odpoledne. Nakonec oslava přešla v loučení, doprovázené objetími, projevy srdečných díky a oživeným hovorem. Lavinia, která si právě natahovala rukavičky, se zeptala Rebeky a Kennetha: „Chcete se svézt mým kočárem? Jedu vaším směrem!“

Kenneth zavrtěl hlavou. „Díky, vezmi domů jen Rebeku. Já bych se raději prošel a vychutnal si hezké počasí.“

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se Rebeka. „Potřebuju si vyčistit hlavu po tom šampaňském.“

„Budu moc rád, když mi budeš dělat společnost.“

S úsměvem jí nabídl paži, aby se do něj zavěsila. Rebeka si pomyslela, že to Kennethovi dnes opravdu sluší. Pořád měl zevnějšek piráta, ale uhlazenější, hezky upravený na svatbu.

Vyšli na ulici před Ashburton House a Rebeka si vydechla úlevou. „Bylo to všechno moc hezké, ale po takové spoustě ruchu a zmatku už opravdu uvítám chvilku klidu. Teď nebudu chtít absolvovat další společenskou událost nejmíň půl roku.“

„V tom případě bych ti asi neměl připomínat, že příští týden musíme jít na další ples.“

„To máš pravdu, u Strathmorů. Zapomněla jsem na to. Ale snad budu tou dobou už zase schopná snést víc lidí pohromadě.“

Procházeli ulicemi Mayfairu a Rebeka si přitom po očku prohlížela Kennetha. Přestože pracovala na jeho portrétu už několik týdnů, nikdy ji neunavilo se na něj dívat a v některých chvílích, jako třeba zrovna teď, si přála, aby u ní tak mohl zůstat navždycky.

Potlačila tu nebezpečnou myšlenku a zeptala se. „Co se to stalo s Hermionou? Od chvíle, kdy se objevila na snídani a usmívala se jako vzteklý pes, jsem umírala touhou to zjistit.“

Kenneth jí s pobaveným jiskřením v očích vylíčil, jak jeho nevlastní matka vtrhla celá rozzuřená do Ashburton House a jak ji Catherine obratně zkrotila.

Když své vyprávění dokončil, Rebeka vybuchla smíchy. „To je ale skvělé! Hermione je sama vypočítavá a chamtivá, a tak si myslela, že Catherine uvažuje úplně stejně jako ona.“

„Tomu nerozumím,“ namítl Kenneth. „Ušlo mi snad něco? Proč by měla Catherine před Hermionou předstírat vypočítavost?“

„Catherine přece řekla, že si přeje, aby si Ashburton správně vybral novou manželku. Tím podle Hermiony naznačovala, že si mu přeje dohodit ženu, která by mu neporodila dědice. Pak by Catherinin syn zdědil titul vévody.“

„Už to chápu!“ přisvědčil Kenneth. „Hermione byla vdaná řadu let a nikdy neotěhotněla, a tak je docela možné, že je neplodná. Zároveň je dost krásná, aby vévodu získala.“

„Přesně tak. A nejlepší na tom celém je, že si Catherine vůbec nepřeje, aby se Nicholas stal vévodou, jak mi sama říkala. Jenomže něco takového si Hermione vůbec nedokáže představit.“

„V tom případě je Catherine ještě mnohem rafinovanější, než jsem si myslel.“

Rebeka na něj po očku pohlédla. „Je mi ovšem jasné, že vám tvoje nevlastní matka ty klenoty určitě neposlala, ani v pominutí smyslu ne. Pohrozil jí snad někdo, že ji oddělá, když vám je nevydá? Nebo jak to bylo?“

Kenneth se usmál. „Myslím, že Michael o tu službu požádal jednoho svého přítele s vazbami v podsvětí. Žádné podrobnosti jsem od něj raději ani nechtěl slyšet.“

„Prostě vzal právo do vlastních rukou. To můžu jediné schválit.“ Přičichla ke kytici, kterou si nesla s sebou. „Můžeš za ty šperky dostat dost peněz, aby ses zbavil dluhů?“

„Asi to nebude stačit na splacení celého dluhu, ale určitě mi to pomůže. Řekl bych, že šance na záchranu panství jsou teď tak jedna ku jedné.“ Odmlčel se a nechal projet kolem kočár. „Ale jednu věc můžu udělat určitě. V dobách mého dědečka bylo k našemu sídlu připojeno sousední sídlo s pozemky. Jmenuje se Ramsey Grange. Dům, který je docela hezký, se pronajímá a

zemědělská půda byla obdělávána společně s naší. Teď můžu určitě vykoupit Ramsey Grange a přenechat ho k bydlení Beth a Jackovi."

„To je od tebe velkorysý," pronesla s uznáním.

Pokrčil rameny. „Představuje to jen věno, na které má Beth nárok."

Rebeka si pomyslela, že to je sice možné, ale jen málo který bratr by se takhle zachoval v situaci, kdy má takové finanční potíže. Kenneth je opravdu velice čestný a obětavý muž. Znovu v zamyšlení přičichla ke květinám.

„Není tohle kytice, kterou měla Beth?" zeptal se Kenneth.

„Ano. Řekla mi, že teď jsem na řadě s vdáváním já, a tak nebude kytici házet mezi hosty, ale věnuje mi ji rovnou," odpověděla Rebeka s ironickou grimasou.

Smutně se usmál. „To falešné zasnoubení s sebou přináší stále nové následky."

„Není falešné, je naprosto oficiální. Jenom ho časem zrušíme."

„Ale zatím ještě ne." Zastavil se a vytáhl něco z kapsy. „Sundej si levou rukavičku," požádal ji.

Poslechla ho a Kenneth zvedl její ruku a navlékl jí na prsteníček krásný starožitný prsten. Paprsky slunce se zableskly na nádherném velkém diamantu.

Rebeka upřeně pozorovala svou ruku. Věděla, že se obvykle klade velký důraz na to, aby prstýnek přesně padl, protože z toho lidé usuzují na to, zda se budoucí manželství vydaří. Tenhle jí seděl dokonale. Polkla a najednou musela přemáhat pláč. „Je... je moc hezký."

„Ten prsten se dědil v rodině Wildingů po řadu generací," zabručel Kenneth. „Našel jsem ho v klenotnici od Hermiony a napadlo mě, že nám pomůže udržet dojem, že jsme zasnoubeni."

„Dám na něj pozor," slíbila mu Rebeka, „do té doby, než ti ho zase vrátím." Natáhla si znovu kozinkovou rukavičku, pak se zase zavěsila do Kennetha a pokračovali v chůzi. Rebeka usoudila, že bude lepší hovořit o pracovních záležitostech než o osobnějších věcech, a tak řekla: „Termín předložení děl porotě je už asi za tři týdny."

„Co to je?"

„Poslední den, kdy člověk může nabídnout obrazy na výstavu Královské akademie." Zamyšleně si pohrávala s kyticí. „O půlnoci desátého dubna. To je ještě dost času, abys mohl připravit nějaký obraz. Samozřejmě ti neradím nabízet ten obraz Lilith."

„Cože?" zarazil se omráčeně v chůzi. „Já že bych měl nabízet něco Akademii? To je absurdní!"

„Ale vůbec ne!" odsekla. „Možná se s tím těžko vyrovnáváš, ale teď jsi profesionální výtvarník. Tvé kresby vydá nejlepší rytec v celé Británii. Mít obraz na výstavě Akademie představuje další logický krok. Je to nejlepší způsob, jak ke své práci přitáhnout pozornost budoucích zákazníků."

„Ale i kdybych uměl malovat dost dobře, moje práce by pro Akademii byly pravděpodobně nepřijatelné pro svůj styl, moc nekonvenční," namítl Kenneth.

„Jak říká můj otec, malíř prostě musí dělat to, co musí dělat," odpověděla Rebeka. „Každoročně na výstavě visí obrazy stovek malířů a mnoho z nich jsou jen průměrní, nevýrazní umělci. Ty máš velký talent a značnou šanci, že tě vyberou. A jestli jim tvé obrazy budou připadat příliš radikální, tak co? Maluj dál a příští rok nabídni svá díla znovu."

Dlouho se na ni upřeně díval a v obličeji měl napjatý výraz. Pak ho něco napadlo. „Dobrá, nabídnu jim nějaký obraz, ale jedinečně, pokud to ty uděláš taky!"

„Cože, já?" téměř vyjekla Rebeka. „Nesmysl! Nemám žádný důvod vystavovat!"

„Aha, hned ti to připadá jiné, než když šlo o mě, co? Na rozdíl ode mě sice nepotřebuješ své práce prodávat, ale stejně si myslím, že je pro tebe důležité je vystavit." Šibalsky se na ni zadíval, protože teď jí oplatil, co říkala předtím. „Máš talent a tak je to tvoje povinnost. Musíš poskytnout i jiným lidem příležitost, aby na ně zapůsobila tvoje práce, aby je dojímala, povznášela nebo třeba i provokovala."

Rebeka chtěla sklopit zrak, ale Kenneth se jí zadíval do očí tak pronikavě, že jí to nedovolil.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se jí tiše. „Tvé obrazy jsou vynikající, to přece dobře víš!“

Rebeka si pomyslela, že období neschopnosti malovat opravdu dobré obrazy, kterým prošla po matčině smrti, už přece minulo. Tak proč se jí při myšlence, že by měla vystavit své obrazy, poplašeně rozbuší srdce? Jaký je skutečný důvod?

Odpověď si musela vyrvat z hloubi vlastní duše. „Já se... bojím příliš odhalit svoji duši před cizími lidmi.“

„Tomu rozumím, ale musíš to překonat,“ odpověděl přímočaře.

„Každý umělec přece odhaluje svoji duši ostatním. Týká se to každého malíře, spisovatele nebo hudebníka. Nebo aspoň těch, kdo vůbec za něco stojí. Myslíš, že mě těší představa, že zpřístupním své nejtíživější vzpomínky každému, kdo bude ochoten vydat pár šilinků za mé kresby? Ale kdybych do těch kreseb nedal něco ze sebe, nestály by za nic. A totéž platí i pro tebe. Když budeš dál takhle skrývat svůj talent, může se stát, že časem odumře. Vždycky budeš sice malovat hezké obrazy, ale možná ztratíš schopnost dotknout se lidské duše.“

Intuitivně vycítila, že má Kenneth pravdu. Rozechvěle se nadechla. „Tak ledy dobrá, nabídnu jim nějaký obraz, pokud to uděláš taky.“

„Dohodnuto!“ Sklonil se k ní a dotkl se jejich rtů v lehoučkém polibku. „Tak ať oba uspějeme!“

Rebeka nechápala, co je v Kennethovi tak zvláštního, že ji to uvádí ve zmatek a úplně mění její zakořeněná přesvědčení. Než přišel do jejich domu, byla rozhodnutá nikdy v životě své práce nevystavovat. Teď, když se do něj znovu zavěsila a pokračovali v chůzi k jejich domovu, při té vyhlídce začala pociťovat nadšení.

Kenneth má pravdu. Přišel čas, kdy musí i ona vyjít se svým uměním na veřejnost.

Když Kenneth po večeri vešel do svého ateliéru, chvíli si prohlížel obraz Lilith. Byl už hotový, až na konečné přelakování. Škoda, že ho nikdy nikomu nebude smět ukázat. Tenhle obraz, bude vždycky blízký jeho srdci, a nejen proto, že se díky němu zbavil svých zábran pracovat s oleji. Na okamžik sklouzl pohledem k lůžku. Důležitější bylo, že zobrazoval Rebeku v celé její svůdnosti a síle.

Přikryl Lilith a opřel obraz o stěnu. Pak umístil na stojan další plátno. Připravil si na něj červené pozadí a chystal se malovat obraz, který se mu před lety navždy hluboce vryl do duše. Věděl, že k jeho provedení nebude potřebovat žádné zdlouhavé náčrtky a experimentování s kompozicí.

Aby námět zpracoval správně, bude si ve vzpomínkách muset vyvolat trýznivé pocity z té doby. Technika bude rychlá a zkratkovitá, jako vášnivý, zoufalý výkřik k nebesům, a červené pozadí dodá malbě podtón zuřivosti. Výsledek bude zcela odlišný od chladných, detailně propracovaných historických maleb, které v Akademii tak zbožňují. Nikomu, snad s výjimkou Rebeky, se obraz, nebude líbit.

Přesto věděl, že ho musí namalovat.

Záměrně v sobě vyvolal ten výjev, jak ho měl stále před očima, i všechnu pronikavou hrůzu, jakou s ním měl spojenou. Tu bolest, která snad časem zeslábla, ale nikdy neodešla.

Pak, s očima zvlhlýma slzami, vzal do ruky uhlí a začal si předkreslovat na plátno hlavní motivy.

Kapitola 24

Rebeka nanasla pomocí nejjemnějšího štětečku tmavší odstín do koutku korzárova oka. Prohlížela si výsledek a už už se chystala k dalšímu tahu štětcem, ale pak si to rozmyslela. Začít malovat obraz bývalo vždycky snazší než ho dokončit. Pokaždě ji to nutilo dovést dílo k ještě větší dokonalosti a těžko se smířovala s tím, že naprosto spokojená nebude nikdy, a že by přílišnou snahou mohla naopak zničit všechno, co se jí už zdařilo.

Bylo jí svým způsobem líto, že má dokončit práci na obraze, který ji úplně pohlcoval. Ale aspoň nebude muset věnovat tolik pozornosti Kennethovi a jeho nádhernému tělu. Teď na něj bude myslet jen... no, možná deset nebo dvanáct hodin denně.

Vtom se dveře se zavrzáním otevřely a dovnitř vstoupila Lavinia.

Rebeka si povzdechla. „Měla bys už konečně začít klepat!“

„Zaťukala jsem, dokonce třikrát, jenomže jsi mě neslyšela.“

„Aha. Promiň,“ Rebeka vrhla pohled k oknu. Zjistila, že už je pozdní odpoledne; zřejmě v zápalu práce zapomněla na oběd. „Dala by sis šálek čaje?“ nabídla Lavinii.

„Díky, ale nemám čas. Donesla jsem ti šaty na ples u Strathmoreových, moje komorná ti je už přešila. Předala jsem je Betsy, protože tu móda zajímá víc než tebe. Mohla by z ní být výborná komorná.“

„Omlouvám se, že takovým věcem nedokážu věnovat pozornost, ale termín předkládání obrazů na výstavu se už blíží a tou dobou u nás vždycky panuje zmatek.“

„To jsem si všimla. Anthony se snaží dovést k dokonalosti svá čtyři historická plátna a jen stěží se ovládá, aby se choval zdvořile.“ Lavinia naklonila hlavu ke straně. „Ale s čím máš tolik práce ty? Snad ses konečně nerozhodla předložit své práce Akademii?“

Rebeka v rozpacích přikývla.

„Sláva! Už bylo opravdu načase! Co jim nabídneš?“

„Asi tenhle, který jsem právě dokončila, a ještě jeden další,“ ukázala ke stojanu. „Chceš se podívat na mého korzára?“

„Moc ráda,“ Lavinia přistoupila k plátnu a tiše hvízdla obdivem. „To je skvělé! Co si o tom myslí Kenneth?“

„Ještě to neviděl, ale přirozeně nebudu jeho portrét na výstavu nabízet, pokud bude mít námitky.“

„Na tvém místě bych si jeho výhrad nevšímal a vystavila bych to stejně. Podařilo se ti zachytit samu podstatu mužnosti,“ prohlásila Lavinia se šibalským úsměvem. „Tenhle korzár je milenec, o jakém sní každá žena. Působí nebezpečně a přitom neodolatelně. Ale když se mu žena, kterou miluje, podívá do očí, hned ví, že dýchá jen pro ni.“ Ovívávala se vějířem a dodala: „Zkrátka, drahoušku, zobrazila jsi tu vtělenou vášeň.“

„Určitě jen žertuješ!“ bránila se Rebeka.

„Možná trošku přeháním, ale rozhodně nežertuju,“ Lavinia si s našpulenými rty prohlížela plátno. „Jestli ho vidíš takhle, pak se za něj budeš doopravdy muset vdát!“

„Ale Lavinie, vždyť je to jen obraz, olej na plátně! Je to romantizující portrét bývalého důstojníka, žádné vyznání věčné a nehynoucí lásky!“

„Hmmm... to si možná myslíš. Já jsem ale strávila dlouhá léta mezi umělci a ledacos jsem pochytila. Například to, že většina malířů se vůbec nevyzná ve svých vlastních emocích, dokud nevezmou tužku a nevyjádří je obrazem.“ Začala se ovívat rychleji. „Jestli ho sama nechceš, můžu si ho vzít já? Prosím!“

Rebeka se zasmála. „Kenneth není nějaký kus hadříku, který bych ti mohla půjčit nebo přenechat. A nechci být netaktní, ale jednou jsi mu přece už naznačovala zájem a on ho neopětoval, ne?"

„To jsem ani neočekávala, ale tvářil se tak hrozně vážně, že jsem neodolala a musela jsem ho trochu poškádlit." Lavinia se usmála. „Musím se ovšem přiznat, že kdyby zabral, pak bych si to dala líbit!"

Rebeka zavrtěla hlavou. „Jsi nenapravitelná!"

„Asi máš pravdu." Lavinia se znovu zadívala na obraz. „Ale žerty stranou, myslím, že je to opravdu skvostné dílo. Nejlepší, jaké jsi kdy namalovala. Co jim ještě nabídněš?"

Rebeka zaváhala, protože se jí zatím nechtělo mluvit o obraze padající ženy. „Ještě jsem se nerozhodla."

„Myslím, že je moc dobře, že bude vystavovat nějaká další malířka. Jednoho dne Akademie určitě začne znovu přijímat i členky. A na to musíš být připravená!" Odvrátila se od stojanu a dodala: „A na tom plese se nedej přistihnout v žádné další kompromitující situaci! Není moc pravděpodobné, že bych se u toho zase nachomýtl a zachránila tě."

„Už, mám zničenou pověst a jsem zasnoubená, a tak si nedokážu představit, jak bych se mohla ještě víc kompromitovat."

„Jsi tak vynalézavá, že by to pro tebe určitě byla hračka! Takže si raději dávej pozor."

„To ti nemůžu slíbit," odpověděla Rebeka se smíchem.

Po Laviniině odchodu si znovu začala prohlížet obraz. Vtělená vášeň? Uvědomila si, že je v tom hodně pravdy, tak sama říkala Kennethovi, malíř do obrazu opravdu vtělil je své emoce i tajné touhy. Naštěstí to jen málokdo pozná s takovou jasností jako Lavinia.

Rebeka si vybavila noe. kdy se s Kennethem milovali, a tělem se jí rozlil smyslný žár. Prahla po tom, aby mohla oslavil dokončení obrazu novým milováním s mužem, který ji k němu inspiroval. Přesto si netroufala se této touze znovu poddat. Snadno by ztratila poslední zbytky zdravého úsudku, a kdyby se stali milenci na delší dobu, ocitla by se vydaná napospas svým citům. A ona nad nimi nechtěla ztratit vládu. Lépe bude, když zůstanou i nadále pouhými přáteli.

Jako jeho přítelkyně má teď jistě právo zajít do jeho ateliéru a přesvědčit se jak pokročil s prací. Termín předkládání obrazů je konečně už zítra a oba se na něj musí připravit.

Kennelh uslyšel zaklepání a vzápětí se ozval Rebečin hlas: „To jsem já, mohu dovnitř?“

„Samozřejmě,“ Kenneth odložil paletu a třel si ztuhlé svaly na šíji. Do dveří vstoupila Rebeka, které to dnes obzvlášť slušelo. Měla na sobě námořnický modré šaty a vlasy si svázala šarlatovou stužkou. Červená barva nečekaně dobře ladila s odstínem jejích vlasů, protože zvolila přesně správný tón. Přejel jí pohledem po štíhlém hrdle a pak se silou vůle přiměl od ní odvrátit pohled. „Vypadáš moc hezky,“ konstatoval.

Rebeka se rozhlédla po ateliéru. „To je zajímavé, jak každý ateliér odráží osobnost malíře, který v něm pracuje. Otcův je elegantní, můj je útulný a tvůj je tak trochu po vojensku uklizený, což je užitečné, protože je tak malý.“ Vrátila se pohledem k němu. „Zato ty vypadáš, jako bys týden nespál. Jak pokračuje tvá práce?“

Kenneth věnoval od Bethiny svatby malování opravdu krajní úsilí a zobrazoval trýznivé noční můry pro něj znamenalo velké vypětí. „Však se vyspím po termínu odevzdání obrazů,“ odpověděl. „Naštěstí má sir Anthony tolik práce s vlastními díly, že mě jako tajemníka příliš nezaměstnává. Jinak bych nestihl dokončit své obrazy včas.“

Rebeka sice vrhla pohled k jeho stojanu, ale neučinila pokus podívat se na jeho rozpracované dílo. Od doby kdy vytvořil obraz, Lilith, s ním jednala jako s kolegou malířem, a ne jako se svým žákem. Věděla, že mu tím dodává sebedůvěru.

„Předložíš jim víc než jeden obraz?“ zeptala se.

„Dva, které spolu souvisejí,“ odpověděl a povzdychl si. „Ten první bude pro Akademii určitě nepřijatelný a s tím druhým asi nepochodím o moc líp. Ale přesto vyjadřují, co jsem chtěl.“

„Akademie občas všechny překvapí tím, že přijme nějaké novátorské, působivé dílo. Možná to bude i tvůj případ.“ Po chvilce váhání navrhla: „Co kdybychom po večeri požádali otce, aby se podíval na naše práce? Ještě pořád neví, že máme oba v úmyslu nabídnout svá díla na výstavu.“

„Ano, to už nemůžeme déle odkládat. Dovolíš mi, abych se konečně podíval na korzára?"

„Jestli chceš, můžeš ho vidět hned." Pohlédla směrem k jeho stojanu. „Ale smím se také já podívat na tvoji práci?"

Kenneth zavrtěl hlavou. „Radši bych počkal a ukázal ty obrazy současně tobě a tvému otci. Možná by ses o nich teď vyjádřila příliš laskavě."

„To přeceňuješ moji dobrotu," zasmála se Rebeka. „Nikdy jsem o tvé práci neřekla nic neupřímného."

Zatímco zakrýval plátno, pozoroval, jak Rebeka přechází ateliérem k oknu. Záhyby sukně jí volně splývaly, takže bylo zřejmé, že toho vespod moc nemá. Jako většina jejích šatů se i tyhle zapínaly vpředu na knoflíčky. Pro Rebeku to bylo pohodlné, ale pro něj to znamenalo velké pokušení. Rozpomněl se na její ňadra a v té chvíli se mu celé tělo napjalo vzrušením. Pomyslel si, jak bylo dobře, že měl poslední dobou tolik práce. Kdoví, k čemu by jinak mezi ním a Rebekou zase došlo. „Tak pojďme," vyzval ji. „Myslíš, že se mi ten obraz nebude líbit?"

Rebeka se vydala na chodbu a přes rameno odpověděla: „Lavinia ho právě viděla. Její reakce mě zaskočila, ale líbil se jí."

Ve svém ateliéru Rebeka mlčky ukázala na stojan s obrazem obráceným proti oknu. Kennelh ho obešel, zvědavý, jak ho zobrazila. Pak se náhle zastavil jako přimražený.

Když se ticho protahovalo. Rebeka se tichounce zeptala: „Nelíbí se ti?"

Kenneth se pokusil pozorovat toto dílo se stejným odstupem, jaký projevila Rebecca, když spatřila samu sebe na obraze nahou. „Líbí se mi," uznal. „Je to krásný obraz. Jen je pro mě trochu... znervózňující, když vidím sám sebe v tak dramatickém podání." Přiměl se analyzovat obraz, systematicky, po jednotlivých částech. Orientální závěsy a perský kobereček měly syté barvy, ale byly jen naznačeny, takže vytvářely exotickou atmosféru, aniž odpoutávaly pozornost diváka od hlavního předmětu. Rebeka dokázala skvěle pracovat se štětcem a několika zdánlivě jednoduchými tahy vytvořila iluzi hustě tkané textilie. Šedovou vypadal jako vznešená, pyšná lovecká kočka. Byl daleko větší a působil divoce, ale přitom si uchoval charakteristický výraz Rebečina obyčejného kocoura.

Kenneth teď soustředil pozornost na samotného korzára, mohutného a arogantního, uvolněně spočívajícího na pohovce. Připomínal odpočívajícího tygra, který však stále pozorně sleduje své okolí. „Zachytilas samu podstatu člověka, který se ve svém životě dopouští násilí, je tvrdý a možná i brutální. Muže bez jakýchkoli iluzí, které by v sobě musel potlačovat. Je to zneklidňující. Ale díky tomuhle je to teprve opravdu vynikající obraz," ukázal na korzárův profil, odrážející se na stěně v pozadí. „Tahle jeho zrcadlíci se podoba ukazuje cenu, kterou na všechno násilí doplatila korzárova duše. Přišel o většinu toho, kvůli čemu stojí za to žít. Teď, když zná cenu, kterou za přežití zaplatil, ho pronásleduje otázka, zda by pro něj nebylo lépe, kdyby si ho už dávno vzala smrt."

„Copak takhle vidíš sám sebe, Kennethe?" zeptala se ho tiše.

Vybavily se mu chvíle po bitvách a po Mariině smrti. „Někdy jsem opravdu měl takové pocity. Přesto to nejsem tak úplně já. Spíš jsi odhalila nějakou dávno pohřbenou stránku mé duše a přeměnila ji v něco univerzálně platného a poutavého."

„Nebude ti vadit, když obraz, nabídnu na výstavu?"

„Nejsem zrovna bez sebe nadšením, že moji obnaženou duši spatří celý módní Londýn, ale vyrovnám se s tím. Vnímavým divákům obraz, přinese hluboký zážitek." Podíval se na Rebeku. „A co tomu říkala Lavinia?"

Rebeka se zasmála. „Znáš přece Lavinii. Podle ní je v tom obraze obsažená čirá vášeň. Pokud tě tak vidím, tak bych si tě prý měla doopravdy vzít. Prostě samé nesmysly."

Kenneth musel potlačit povzdechnutí. Škoda, že je Rebeka tak zaujatá proti manželství. Protože čím víc o tom uvažoval, tím víc se mu myšlenka sňatku s ní zamlouvala.

Když už byla večeře skoro u konce, Kenneth řekl: „Sire Anthony, chci vás požádat, zda byste pro mě něco neudělal."

Malíř na něj překvapeně pohlédl. Rebeka si pomyslela, že je to zřejmě vůbec poprvé, co ho jeho tajemník o něco žádá.

„Nevím, jestli se vám o tom Rebeka někdy zmiňovala." pokračoval Kenneth, „ale sám také maluji."

Sir Anthony nasadil výraz člověka, který je zvyklý čelit častým žádostem amatérských nedouků, aby posoudil jejich práce, a tak se naučil opatrnosti.

„Maluje opravdu dobře, tati," podpořila proto Kennetha Rebeka. „Sama jsem mu nabídla jednu z prázdných ložnic v podkroví jako ateliér."

Sir Anthony zvedl obočí. „Zdá se mi, že se toho tady hodně odehrávalo za mými zády. Alespoň teď lépe chápu, že máte tak přesné postřehy o výtvarném umění, Kennetha. O co mě chcete požádat?"

„Uvažuju o tom, že bych nabídl dva obrazy na výstavu Královské akademie." Kenneth si pohrával s vidličkou a projevoval přitom nervozitu, která pro něj nebyla vůbec typická. „Pokládám za nepravděpodobné, že by je přijali, ale přesto..., byl byste ochoten se na ně podívat a posoudit, zdase o to mám vůbec pokoušet?"

Sir Anthony odložil ubrousek na stůl a vstal. „Pokud si to přejete. Ale varuju vás předem, jsem ostrý kritik."

„Dokonce i vůči vlastní dceři." poznamenala Rebeka a také vstala. „Když už budeš v podkroví tati, můžeš se podívat taky na dva obrazy, které chci nabídnout já."

„Tak ses k tomu konečně odhodlala! No, vždyť už bylo načase." Sir Anthony pohlédl na Kennetha. „Předpokládám, že je to váš vliv. To zasnoubení vám oběma opravdu svědčí."

Rebeka věděla, že by mu měla připomenout, že nemá vůbec v úmyslu se vdávat, ale dnes neměla náladu na hádky. „Ano, povzbuzovali jsme se vzájemně," přiznala.

„Dobrá, tak se na to podívám hned, ať se mohu zase vrátit ke své práci," prohlásil sir Anthony a vyšel ze dveří. Rebeka vycítila, jak je Kenneth napjatý. A nebylo divu, vždyť jeho obrazy měl teď posoudit jeden z. nejlepších a nejkritičtějších malířů v Británii. Sama však také cítila úzkost, protože svého otce ještě nikdy nepožádala o tento typ profesionálního hodnocení. A všechno bylo ještě horší proto, že její obrazy měly hluboce osobní charakter.

Nejprve dorazili do Rebečina ateliéru a oba muži přešli k malířskému stojanu před oknem, na kterém stálo plátno s korzárem.

Sir Anthony si obraz pečlivě prohlédl. „Výborné," prohlásil potom. „Ten portrét je zároveň hrdinský i lidský. V životě nebudete vypadat líp, Kennethe. Na výstavu to určitě přijmou. A také jistě bude mít úspěch." Rebeka postřehla v otcových očích jiskřičku smíchu, která jí prozradila, že v obrazu zpozoroval něco podobného jako Lavinia. Rozhlédl se kolem sebe. „Co jim ještě nabídněš?"

Rebeka teprve teď opravdu znervózňela. Zavedla otce k druhému stojanu s obrazem padající ženy. „Myslím, že to pojmenuji! *Proměna*."

Oba muži mlčky upírali zrak na plátno.

Většina diváků by v tomto výjevu viděla prostě jen romantické zobrazení exotického obřadu. Vše se odehrávalo uvnitř nějaké sopky na tichomořském ostrově. Spodní část plátna zabírala žhavá, roztavená láva, nad kterou se vznášel dým. Vysoko na okraji kráteru stála skupina domorodých obyvatel v jasně barevných hávech a pozorovala dívku. Ta se dobrovolně obětovala tím, že se vrhla vstříc pohanským bohům vulkánu. Byla zachycena v pádu. paže měla roztážené a černé vlasy i barevný sarong jí vlály kolem štíhlého těla. V obličeji měla výraz, mystického vytržení, naprostého odevzdání, stavu, kdy už se ocitla mimo obyčejné lidské emoce a tužby.

Rebeku k obrazu inspirovala Kennethova poznámka, že pokud je smrt nevyhnutelná, už z ní necítíme strach. Chtěla zachytit nepřemožitelný duch odvahy tváří v tvář smrti, vnitřní čistotu a upřímné podrobení se osudu. Nějaká tajemná alchymie její duše dokázala přetvořit smutek po matce do této pohanské princezny. Po umělecké stránce se jí dílo podařilo, ale přesto jí stále nepřineslo vnitřní mír, po kterém prahla.

Sir Anthony těžce polkl. „Tenhle obraz, nikdo plně nepochopí, ale přesto sklídí hodně obdivu," posoudil její dílo. „Překonala jsi samu sebe. A teď je řada na vás, Kennethe."

Sir Anthony se obrátil ke dveřím a Rebeka postřehla, že se mu v očích lesknou slzy. Mohla tušit, že jí porozumí až příliš dobře. Následovala oba muže z ateliéru na chodbu a na odchodu se ještě jednou ohlédla po portrétu korzára. Hrdinský a lidský.... docela přiléhavý popis Kennetha. Když vstoupila do malého ateliéru v zadní části podkroví, Kenneth právě dokončoval rozsvícení svíček.

Rychle se rozhlédla, aby se přesvědčila, že tu nikde není v dohledu Lilith. Co by jí asi sir Anthony řekl? Pomyslela si, že by nejspíš přímo tady v Mayfairu vybuchl další vulkán.

Kenneth zvedl první obraz a opřel ho o stěnu nad postelí. Na okamžik jí blesklo hlavou, že právě na tomto lůžku s ním nedávno ztratila panenství. Pak se ale podívala na plátno a všechny osobní pocity a vzpomínky rázem zmizely.

Byl to výjev popravy. Šlo o noční scénu, takže větší část plátna byla tmavá a záře ohniště padala na půltucet španělských partyzánů, kteří právě umírali pod salvou francouzských vojáků. Odhadla, že obraz byl vytvořen rychle, protože se v jeho stylu projevovala podobná volnost jako v akvarelu a zároveň zvláštní neurčitost, jako u zlého snu. Měl však v sobě hlubokou, nesmírně působivou sílu.

Postavy Francouzů byly anonymní, v modrých uniformách a s odvrácenými obličejí. Každý ze španělských partyzánů byl však individuálně rozlišený. Na zemi umíralo několik mužů, včetně jednoho kněze, svírajícího v ruce krucifix. V ohnisku obrazu byl mladík, jemuž vylétly paže vzhůru, jak mu do těla pronikly francouzské kulky. Na bílou košili mu už vytryskla krev. Když se člověk na tento obraz díval, musel cítit hněv a odpor k násilí a krutostem války.

„Úplně chápu vaše pochybnosti o tom, zda bude tento obraz přijat," uznal sir Anthony. „Akademie obvykle odmítá příliš otevřeně emocionální díla. Jak se ten obraz jmenuje?"

„Navarra, pátého listopadu 1811." odpověděl Kenneth.

„Ukažte mi ten druhý." požádal sir Anthony napjatě.

Rebeka se s překvapením podívala po otci. Sám sice maloval klasickým stylem, ale přesto byl zjevně schopen rozpoznat kvality Kennethova díla.

„Ty dvě scény spolu souvisejí," Kenneth vzal plátno ze stojanu a postavil ho vedle scény popravy. „Tenhle jsem nazval Španělská pieta."

Šlo o výjev ještě víc zneklidňující než předcházející. Název Pieta se obvykle používal pro zobrazení Panny Marie, držící na klíně svého mrtvého syna, sňatého z kříže. Tento Kennethův obraz byl propracovaný detailněji než předchozí a představoval španělskou ženu středního věku, držící na klíně tělo téhož mladíka,

který tvořil optický střed prvního obrazu. Matka měla hlavu zakloněnou a z hrdla se jí dral výkřik utrpení.

Obraz byl nadčasový a velice drásavý. Rebeka na něj upírala pohled, doslova ochromená vlastní reakcí, plná strachu, že se rozpláče a nedokáže už nikdy přestat. Konečně se od obrazu odvrátila a pohlédla na otce. Dlouho si dílo mlčky prohlížel a Rebeka už začínala cítit zlost, že Kennethovi stále nic neřekl. Copak nevycítil, jak nedočkavě čeká na jeho úsudek?

Konečně sir Anthony porušil napjaté ticho. „Po technické stránce se toho ještě musíte hodně učit, Kenneth. Ale už teď jste velký umělec," prohlásil a opustil jeho ateliér.

Kenneth za ním zůstal hledět, jako by si nebyl jistý, jak si vysvětlit jeho poznámku.

Když si Rebeka konečně mohla být jistá, že se jí nebude třást hlas pohnutím z drásavého výjevu piety, řekla: „Gratuluju, tohle byla opravdu vzácná pochvala."

Kenneth si ulehčeně vydechl a třel si unaveně šíji. „Co si o těch obrazech myslíš ty, Rebeko?"

„Jsou opravdu výjimečné a nezvyklé," odpověděla upřímně. „Vyvolají obdiv i odpor. Zvláště pieta je tak nesmírně působivá, že se na ni skoro ani nedokážu dívat. Ale právě tyhle obrazy by lidé měli vidět. Doufám, že Akademie projeví dost rozumu a přijme je."

„Pokud ne, stejně chci požádat Hamptona, aby podle nich zhotovil rytiny do mé válečné série. Takže se dostanou k divákům i tak."

Rebeka znovu přejela oba obrazy pohledem. „Ty výjevy jsi doopravdy viděl." Nebyla to otázka.

„Jsou to první a nejdůležitější obrazy z mé osobní galerie nočních múr." Jizva na obličejí mu zase nápadně zbledla. „Jako důstojník výzvědné služby jsem trávil hodně času jízdami po španělské zemi. Vždycky jsem přitom nosil uniformu, takže pokud mě zajali, nezastřelili mě jako špiona." Pokývl směrem k výjevu popravy. „K mému poslání patřilo i udržování kontaktů s partyzány, od nichž, jsem získával informace. Nejčastěji jsem spolupracoval právě s touto skupinou. Jednou jsme všichni společně upadli do francouzského zajetí. Jako britskému důstojníkovi mi Francouzi projevovali velký respekt. Dali mi víno

a ujišťovali mě, jak mi upřímně závidí, že mě teď odešlou do Paříže, pokud se nepodaří dohodnout moji výměnu za jiného zajatce." Odmlčel se a oči mu ztmavly lak, až se zdály skoro černé.

„A pak jsi musel pozorovat, jak tví přátelé umírají," dodala Rebeka tiše.

„Francouzi mě k tomu nenutili, ale nedívat se na to by bylo ještě...," hledal ta správná slova. „nečestnější. Byl by to projev zbabělosti. Musel jsem být svědkem jejich statečnosti a ochoty k oběti."

„A od té doby tě to pronásleduje ve snech." Ukázala na obraz. „Tenhle pomník jich je hodný, Kennethe."

„Jistě by raději zůstali naživu," podotkl bezbarvě.

Znovu se zadívala na pietu, teď už poněkud vnitřně obrněná proti tomu, co uvidí. Přesto ji výjev stále silně dojímal, snad proto, že byla žena a dokázala si lépe představit, jaké by asi bylo, kdyby porodila a s láskou vychovala dítě a pak zažila jeho smrt. Pouhé pomyšlení na něco takového jí připadalo téměř nesnesitelné.

„Ten mladík byl tvůj blízký přítel?" zeptala se ho přiškrčeně.

„Eduardo byl nejmladší bratr Marie," odpověděl Kenneth tiše.

„Když zemřel, bylo mu pouhých sedmnáct."

Rebeka si prohlížela chlapcovu tvář a teď v ní spatřila podobnost s pastelovou kresbou Kennethovy milenky, kterou viděla už dřív. „Říkal jsi, že Marii také zabili Francouzi. Také ji zastřelili?"

„Ne." Zavřel oči a obličejem mu přelétl výraz, bolesti.

„Jednou tu scénu také namaluju. Možná že mě pak přestanou trápit noční můry." Znovu otevřel oči. „To tys mě naučila, že se dá bolest proměnit prostřednictvím umění a vtělit do obrazu. Jsem ti za to vděčný a vím, že ti tenhle dluh nikdy nedokážu splatit."

Rebeka sklopila zrak. Místnost byla přeplněná citovým napětím téměř k neunesení. „Nic mi nedlužíš, Kennethe. Z našeho přátelství také mnoho získávám."

Kenneth patrně také chtěl uniknout přetlaku citů, protože řekl: „Vím, že všechny obrazy se musí do zítřejší půlnoci dovézt do Královské akademie. Ale co se s nimi bude vlastně dít dál?"

„Budou hodnoceny komisí složenou z několika členů Akademie. Rozhodnou se, které obrazy přijmou na výstavu - obvykle je to kolem tisícovky děl. Členové Akademie, jako tatínek, strýček George nebo lord Frazier své obrazy komisi předkládat nemusejí. Co nabídnou, to bude vystaveno.“

„Netušil jsem, že Frazier a Hampton jsou také členy Akademie.“

„Strýček George je jedním ze dvou rytců, které Akademie přijala. Frazier je pouhý čekatel na členství. Myslím, že se v duchu zlobí, protože už ho několikrát vynechali, když se uprázdnila místa a přijímali se noví členové. Nedává to ovšem najevo, na to je příliš hrdý.“

„Škoda, že Frazierův talent a pracovitost pokulhávají za jeho hrdostí," poznamenal Kenneth suše. „Jak se dozvíme, jestli naše obrazy přijali? Vyrozumí nás o tom písemně?“

„Kdepak, tak civilizované to není," odpověděla Rebeka. „Až bude výběr proveden, musí se malíři dostavit osobně do budovy Akademie a zeptat se vrátného na osud svých děl. Vždycky se tam vytvoří dlouhá fronta a vrátný přímo s radostí vykřikuje „Ne!“ u obrazů, které nebyly přijaty. Je to velice ponižující.“

Kenneth se ušklíbl. „Tak asi dopadnu já.“

„Pokud tě odmítnou, nebude to znamenat, že jsou tvé práce špatné.“

Usmál se. „Teď, když jsi je ocenila ty i sir Anthony se už s jejich odmítnutím vyrovnám.“

V jeho očích spatřila zneklidňující vřelý svit, který jí připomněl jejich milování. Raději přešla na druhou stranu malé místnosti. „V den, kdy malíři ještě smějí dělat poslední změny na obrazech, se také dozvíš, kde bude který tvůj obraz vyvěšen.“ Usmála se. „Například pan Turner jednou v tento den přemaloval téměř celý svůj obraz, který byl i původně skvělý, ale pak byl ještě lepší.“

„Jak se jim podaří pověsit do jediného sálu celou tisícovku obrazů?“

„Visí těsně jeden vedle druhého, až se téměř dotýkají rámy. Velký výstavní sál je ovšem obrovský. Obrazu zavěšeného až u stropu si prakticky nikdo nemůže všimnout. Je to samozřejmě lepší než nic, ale kariéře příslušného malíře to moc nepomůže.“

„Vlastně je pro mě hodně zvláštní, že tu hovořím s takovou samozřejmostí o malování a vystavování," podotkl Kenneth zamyšleně. „Byl jsem vychovaný jako majitel panství, který se má zabývat především zemědělským hospodařením, a osud mě přivedl na dráhu vojáka. Ještě před třemi měsíci jsem si vůbec nedokázal představit, že bych mohl být profesionálním výtvarníkem."

Rebeka se podívala na jeho drsné rysy a silné tělo a vybavila si korzára. Možná nepředstavoval romantický ideál většiny žen - ale její rozhodně ano. Rebeka si pomyslela, že odsud musí odejít, než bude pozdě, a s rukou na klíče dodala: „Možná že tomu osud právě chtěl, aby ses dostal k malování oklikou, Kenneth. Tvůj talent není pokažený přílišným studiem a válka ti dodala náměty, takže maluješ nezvyklé a nesmírně působivé obrazy. Právě díky tomu všemu jsi velký umělec."

Pak rychle odešla, aby nepodlehla pokušení vrhnout se mu do náruče.

Kapitola 25

Když Kenneth v doprovodu Rebeky vstoupil do dvorany Somerset House, tiše hvízdal. „Opravdu jsi nepřeháněla, je tady pořádná fronta lidí. A všichni čekají na verdikty o svých obrazech.“

„Jen si pomysli, oč by to bylo horší, kdybychom sem přišli hned ráno,“ poznamenala Rebeka.

„I teď je to dost hrozné, musí tu být nejméně padesát nebo šedesát mužů,“ usmál se na ni, „a taky vidím asi tři ženy.“

Vrátný nahlížel do seznamu obrazů. Právě teď vykřikl „Ne!“ jako odpověď muži, který stál v čele fronty.

„Chudák,“ zabručel Kenneth, když se pobledlý malíř otočil a zklamaně odcházel.

Rebeka mu sevřela paži. „Je mi opravdu líto, že musíme tohle podstupovat.“

Pohládl jí ruku a všiml si, že má prsty úplně ledové. „Jsem přesvědčený, že tvoje práce přijmou, ale to tě asi teď moc nepovzbudí, vid’?“ řekl jí.

Ironicky se usmála. „Ty musíš mít podobné pocity, ne?“

„Horší,“ odpověděl jí upřímně. „Mám mnohem menší šance nežli ty.“

„Moje technika je sice propracovanější, ale ty toho zase vyjadřuješ mnohem víc.“

„Ty máš taky hodně co říct - jen tolik neútočíš na city

diváka." Podívali se na sebe a oba propukli v nervózní smích. „Jsme v hrozném stavu, co?" podotkla Rebeka.

Nikdy v životě mu nebyla bližší. Napadlo ho, že společné obavy jsou právě tak silným poutem jako sdílená vášeň. V hloubi duše doufal, že Rebečiny práce byly přijaty. Předem se připravil na možnost, že jeho obrazy Akademie odmítne, ale v Rebečině případě by zamítnutí nesl hůř. „Musíme mluvit o něčem jiném, nebo se tu dočista sesypeme," prohlásil. „Bavme se třeba o Šedovousovi. Na to, že mu podle tvého odhadu musí být už nejméně deset nebo dvanáct let, vypadá moc hezky."

„To jistě, vždyť taky většinu toho času prospal a v bdělém stavu strávil sotva dva roky," odpověděla Rebeka a slabě se usmála.

Dál udržovali lehký, neutrální rozhovor, ale oba věděli, že si z toho, co teď říkají, později nevybaví ani slovo. Kenneth si všiml, že přibližně tři ze čtyř umělců se dočkají odmítnutí. Konečně je od vrátného odděloval jen poslední malíř.

„Frederick Marshall," vypravil ze sebe přiškrceně.

Vrátný se dal do listování archy papíru a rty se mu pohybovaly, jak si pro sebe četl uvedená jména. Pak hlasitě pronesl: „Marshall. Ne!"

Muž zlostně uhodil zaťatou pěstí do dlaně druhé ruky. „Zatracená Akademie! Co ti hlupáci vědí o skutečném umění?" vykřikl rozhořčeně a odkráčel.

Ted' přišla řada na Rebeku. Kenneth ji objal paží kolem ramen a Rebeka rozechvěle oznámila: „R. A. Seatonová."

Vrátný ji přešel odsuzujícím pohledem, pak znovu nahlédl do papírů a sjel pomalu prstem po jedné stránce. „Seatonová, *Korzár*. Ano. *Proměna*. Ano," ohlásil jí.

Rebeka se rázem rozzářila jako sluníčko. Obrátila se ke Kennethovi a oči jí svítily. Toužil ji políbit, ale spokojil se s tím, že jí vřele pověděl: „To je přece skvělé! A opravdu zasloužené."

„Ted' ty," vyzvala ho.

Postoupil dopředu a oznámil: „Kimball."

Vrátný jako by pracoval stále pomaleji. Dlouho se pro bíral papíry a pak zabručel: „Kimball. Ne!"

V Kennethovi v tom okamžiku ztuhla krev. Přesvědčoval sice sám sebe už předem, že jeho obrazy nepřijmou, ale přesto jím teď projela vlna bolestivého zklamání. Ucítil, jak mu Rebeka stiskla ruku. Pak vrátný zahučel: „Ne, to byl Kimbrough. Vy jste Kimball?" Podíval se podmračeně na Kennetha a ten přikývl.

Vrátný znovu nahlédl do seznamu. „*Navarra, pátého listopadu 181. Ano. Španělská pieta. Ano.*"

Kenneth, unesený radostí, chytil Rebeku do náruče a zatočil se s ní dokola. Muž, který stál ve frontě za nimi, se netrpělivě protlačil na jejich místo. Kenneth opatrně postavil Rebeku zpátky na zem a pohlédli si do očí s nebezpečným přetlakem emocí. Pomyslel si, že se jí neměl dotýkat, když byli oba dva tak rozrušení. Už jednou se kvůli tomu dostali do potíží. Kdyby tady kolem nich nestáli jiní lidé, neručil by za následky, jaké by to mohlo mít. Odcházel, zavěšený do sebe. „Dokázali jsme to. Zrzko," radoval se Kenneth. „Dokázali jsme to!"

„I kdyby naše obrazy pověsili až k samému stropu, už máme právo říkat, že jsme vystavovali v Královské akademii!" přisvědčovala Rebeka.

Kenneth se musel usmát. Dnes byli jako dva vojáci po vítězné bitvě, spojení přátelstvím a sounáležitostí.

Den, kdy se sál otevřel pro malíře toužící provést poslední úpravy, probíhal ve znamení naprostého chaosu. Prostory sálu se naplnily umělci, hodlajícími poopravit své obrazy, ale přišli sem i čumilové, kteří využili svých známostí a chtěli vyzvědět předem, co se na výstavě objeví. Rebeka se instinktivně držela v blízkosti Kennetha, jehož fyzická přítomnost v davu lidí ji uklidňovala.

Kenneth se s rozšířenýma očima rozhlížel po ohromném sále. „Upozorňovalas mě předem, že stěny jsou celé pokryty obrazy od podlahy až ke stropu, ale přece jen je šokující, když to člověk vidí ve skutečnosti."

„Pro mě taky. Navštěvovala jsem sice výstavy po celý život, ale nikdy jsem nemusela v takovém zmatku hledat své vlastní práce."

„Pojďme na to metodicky. Začneme tady v rohu a budeme se dívat na všechny obrazy, dokud nenarazíme na vlastní práce.“

„A celou dobu se přitom budeme modlit, aby nám je pověsili někam blízko čáry.“ Když Kenneth reagoval tázavým pohledem, vysvětlila mu: „Čára je tahle římsa, která vede kolem celé místnosti. Je asi osm stop vysoko, a tak jsou obrazy, které visí kolem ní vidět ze všech nejlíp. K čáře se obvykle věší obrazy od členů Akademie a kromě nich nejlepší práce od nečlenů.“

Zavěsila se do něj a začali pomalu obcházet po obvodu místnosti. Museli přitom uhýbat před malíři, kteří přenášeli sem a tam žebříky a barvy. Kenneth si s sebou sice přinesl nějaké barvy a štětce, ale oba byli rozhodnutí pokud možno na svých pracích nic neměnit, pokud by neodhalili nějaký opravdu do očí bijící detail, který jim předtím unikl.

„Podívej!“ Rebeka se zastavila a Kenneth s ní. „Otcovy obrazy Waterloo. Nevypadají nádherně?“

Čtyři velká plátna tu visela vedle sebe v úrovni pohledu a dominovala celé jedné stěně. Před nimi se už shromáždila skupina užaslých pozorovatelů.

„Sir Anthony dosáhl svého cíle,“ konstatoval Kenneth Tiše. „Ještě po mnoha generacích se lidé budou dívat na tyto obrazy a dovědí se z nich jaké to bylo u Waterloo.“

Rebeka ukázala na obraz, zpodobující vojsko před bitvou. „V tomhle místě jsi i se svým plukem, že?“

„Teď mě máš tady.“ ukázal na zjizveného veterána, hlídajícího v popředí zástavu pluku. „Sir Anthony přemaloval tuhle postavu, aby se mi podobala, přesně jak vyhrožoval.“

„Tahle výstava z tebe udělá známou londýnskou postavu,“ poznamenala s šibalským úsměvem.

Kenneth zasténal. „Na tomhle obraze naštěstí není příliš jasné, že jde o mě. Zato u tvého korzára... musíš nmi odpustit, když teď doufám, že ho pověsili opravdu až k sa mému stropu.“

„Škoda, že v komisi nejsou žádné ženy,“ dobírala si ho Rebeka. „Pak by ten obraz, jistě visel všem na očích!“

Pokračovali v obcházení sálu, ponoření do veselého hovoru. Našli tu mnoho zajímavého, snad až příliš. Rebeka ze zkušenosti věděla, že se člověk musí na výstavu mnohokrát vracet, aby dokázal všechny práce plně ocenit.

Prošli už celé dvě stěny a o vlásek unikli zásahu padající palety, kterou upustil nějaký nervózní mladík stojící na žebříku. Vtom Kenneth Rebece s potlačovaným vzrušením upozornil: „Podívej se tamhle!”

Jejich obrazy visely vedle sebe těsně nad čarou, takže byly dobře vidět. Kennethova dvojice byla umístěna vpravo a Rebečina vlevo.

„Díkybohu!” pronesla procítěně. „Tvůj úspěch je zaručen. Kenneth. Za kolik jsi ochoten své obrazy prodat?”

Zatvářil se překvapeně. „Nepřemýšlel jsem zatím o ničem jiném, než aby mi obrazy vystavili.”

„V tom případě je načase, abys na to začal myslet. Konečně účelem výstavy je prodávat.”

„Copak ty sis určila ceny?”

Podívala se na korzára a na padající ženu. „Tyhle dva obrazy na prodej nejsou. Nevadilo by mi ovšem, kdybych na jejich základě dostala zakázky na portréty.”

Nějaký módně oblečený párek se zastavil těsně vedle nich a pozoroval jejich díla. Muž vykřikl: „Podívej se na ty dva španělské obrazy! Nesmírně působivé! Tak drásavě realistické!”

Jeho elegantní partnerka se otřásla odporem. „Myslím, že jsou strašné! Umění má přece zpodobovat krásu!” Ukázala na Rebečiny obrazy. „Podívej, tyhle jsou nádherné! To vytržení v obličeji dívky, která se obětuje pro svůj kmen! Jak je to dojemné!” Obrátila pozornost ke korzárovi. „Tenhle pirát je dost skandální, ale přesto má něco do sebe.” Bezděčně si olízla rty. „Zajímalo by mě, kdo je ten portrétovaný muž.”

Rebeka si přikryla ústa dlaní, aby se nerozesmála nahlas, a odtáhla Kennetha pryč. „Tohle byl moc pěkný vzorek názorů, jaké pravděpodobně ještě uslyšíme. A ty, můj korzáre se staneš slavným v den, kdy se výstava otevře pro veřejnost!”

„V tom případě musím okamžitě opustit Londýn," prohlásil Kenneth.

Když se Rebeka smála dál, podotkl: „Nějak se ti to až moc líbí! Ted' vidím, že jsem měl vystavit Lilith. Pak by tě muži pronásledovali tak, jak si představuješ, že budou ženy pronásledovat mě."

„Ale kdepak! Nikdo by přece neuvěřil, že ta smyslná pokušitelka byla namalovaná podle takové upjaté staré panny jako jsem já."

„To tedy silně podceňuješ své kouzlo. Zrzko." Vtom Kenneth zahlédl za jejími zády známou tvář a vzápětí hlasitě pozdravil: „Dobrý den, Fraziere!"

„Dobrý den, Kimballe. Zdravím tě, Rebeko," odpověděl Frazier žoviálně. „Anthony mi sdělil, že prý vám oběma přijali obrazy na výstavu."

„Ano, tyhle čtyři," ukázala mu Rebeka. „Máme štěstí, že nám je pověsili na dobré místo."

„Anthony nepochybně použil svůj vliv," Frazier sklouzl pohledem k *Proměně*. Jeho výraz zůstal naprosto nečitelný. Po dlouhé pauze přešel pohledem k ostatním obrazům, až ke Kennethově *Pietě*. „Zajímavé, ale bohužel pro můj vkus příliš moderní. Škoda, že nemáte správné vzdělání, Kimballe. Pokud chcete v malování pokračovat, musíte se pustit do historických témat. Člověk se nemůže pokládat za seriózního malíře, pokud se nezabývá antikou a podrobně se neseznámí s manýrismem, který tak přiléhavě vznešeným stylem popsal Reynolds."

Rebeku nepřekvapilo, že k jejím obrazům nepoznamenal vůbec nic. Patřil totiž k malířům, kteří se domnívali, že umělkyně se nikdy nemohou vyrovnat mužům.

Kenneth se Frazieru zdvořile zeptal: „Vystavujete letos něco?"

„Ano, ale ještě jsem své dílo nenalezl. Zvolil jsem si jako námět Leonida u Thermopyl. Pokládám tamní řecké vítězství nad Peršany za jeden z klíčových momentů vývoje západní civilizace."

„Souhlasím, že je to vznešené téma. Tamhle jsem viděl jeden obraz, který by mohl představovat Leonida." Kenneth ukázal na protější stěnu, kde asi v poloviční výši mezi čarou a stropem viselo plátno s antickým námětem. Při dobré vůli na něj bylo vidět, ale umístění rozhodně nebylo ideální.

Frazier se tím směrem podíval a rysy obličeje mu ztuhly. „To je můj obraz," přisvědčil upjatě.

Rebeka postřehla, že se ho to zřejmě hrozně dotklo a působí dojmem, jako by se o něj pokoušela mrtvice. „Určitě ho tam zavěsili omylem." snažila se ho konejšit. „Pamatuju si, že před několika lety došlo ke stejné chybě s jedním z otcových obrazů." Přitom nenápadně kopla Kennetha do nohy.

Kenneth pochopil a přidal se: „Je to hanba, že se mohou díť s pracemi akademiků takové omyly." Ukázal na obraz. „Je to velice složitá kompozice, Fraziere. Muselo vám trvat hodně dlouho, než jste to namaloval."

Frazier se zatvářil o něco spokojeněji. „Pracoval jsem na něm přes dva roky," přisvědčil. „Je to jedna z mých nejlepších prací."

„Musíte za nimi zajít a dohlédnout, aby ho pověsili na lepší místo," nabádala ho Rebeka.

„Ano. hned to vyřídím." A Frazier bez rozloučení odpěchal.

Kenneth zašeptal: „Opravdu šlo o omyl?"

Rebeka pokrčila rameny. „Jako čekatel na členství v Akademii by měl mít automaticky právo k umístění svého obrazu na čáře. Jenže jeho kolegové ho nemají moc v oblibě, protože je příliš arogantní a každého si znepřátelí. Ostatní umělci jsou ochotní tolerovat aroganci jedině ve spojení s géníem. Možná že si s ním některý člen komise chtěl vyřídít účty."

„Anebo posuzovali obraz, na základě jeho skutečných kvalit."

Rebeka potlačila úsměv. „To od tebe není hezké, vždyť je po technické stránce nenapadnutelný."

„Ale v člověku to nevyvolá vůbec žádnou odezvu." Kenneth pozoroval tucty nahých postav, mávajících meči a třímajících štíty. „A působí to dost nepravděpodobně, protože vojáci do bitev chodí raději oblečení."

„No tak," napomenula ho Rebeka se smíchem. „Tohle je přece klasický styl, a ne nějaký moderní realismus."

„Stejně si myslím, že i přede dvěma tisíci lety si vojáci chtěli chránit alespoň ta nejzranitelnější místa těla," prohlásil Kenneth s přesvědčením.

Usmála se, znovu se do něj zavěsila a pokračovali v obchůzce výstavy. Teprve pak si Rebeka všimla, že nějaký další známý zastavil Frazier jen kousíček od nich. Netušila, zda Frazier z jejich konverzace něco zaslechl, viděla jen jeho upjatá, toporná záda, ale bylo možné, že Kennethova kritická slova slyšel.

Byla by raději, kdyby tato kritika jeho pozornosti unikla. Jako umělec byl Frazier sice průměrný, ale to neznamenalo, že by byl méně citlivý a zranitelný.

Kapitola 26

Nadešel den plesu u Strathmoreových. Rebeka s Kennethem si v salonu pochutnávali na lehké svačině, díky které by pak dokázali vydržet až do pozdní večeře. Kenneth si vzal kousek kořeněného koláčku a konstatoval: „Dnes se na ples opravdu těším. Teď, když je výstava otevřená a oba sklízíme úspěchy, máme právo na večer nevázané zábavy!“

Rebeka se usmála a dolila do obou šálků zbytek čaje. „Musím přiznat, že se taky těším.“

Se zalíbením ji pozoroval, jak upíjí čaj, a pomyslel si, že vypadá stejně lákavě jako ty koláčky. Teď, když nepracoval až do úplného vyčerpání, se mu fyzická touha po Rebece začala rychle vymykat z rukou. Raději by měl co nejdříve začít s prací na sérii kreseb pro Hamptonovy rytiny, aby si vybil přebytečnou energii.

Jeho myšlenky přerušil příchod sira Anthonyho, který dnes vypadal obzvlášť elegantně.

Rebeka k němu vzhledla. „Ahoj, tatí. Myslela jsem, že jsi už odjel na večeři.“

„Za chvíličku se tu pro mě zastaví George s Malcolmem, ale chci vám ještě povědět nějaké novinky,“ odpověděl. „Rebeko, dnes se mě na výstavě dva lidé ptali, jestli také portrétuješ. Brzy se ti ozvou. Také jsem slyšel o opravdu fantastických nabídkách na koupi *Korzára*, všechny byly od žen. Předpokládám však, že obraz není na prodej.“

„To není. Ale stejně, pověz mi... jak fantastické?“

„Pět set guinejí.“

Rebeka rozlila trochu čaje na talířek. „Ale to je celé jmění!“

„To byla nejvyšší přímo vyslovená částka, ale jedna postarší vévodkyně prohlásila, že by snad dala i tisíc guinejí. Předpokládám, že jen žertovala.“

Rebeka se na Kennetha usmála. „Tak vidíš, jak jsi slavný!“

Sklopil zamračeně zrak do šálku s čajem. „Asi si nechám narůst vousy, aby mě nikdo nepoznal.“

„O vaše dva obrazy je také značný zájem, Kennetho,“ pokračoval sir Anthony. „Radím vám, abyste nešel s cenou pod tři sta guinejí za kus. Měl byste ale dostat i víc.“

„Opravdu myslíte, že mají takovou hodnotu?“ zeptal se Kenneth udiveně.

„Obraz, má takovou hodnotu, jakou je za něj někdo ochoten zaplatit. Hlavně se nepodceňujte!“ Sir Anthony otevřel dveře a už chtěl odejít, ale ještě se ohlédl a s lítostí dodal: „Myslím, že si brzy budu muset hledat nového tajemníka!“

V té chvíli se ve dveřích salonu objevili Hampton s Frazierem a zašli dovnitř pozdravit Kennetha s Rebekou.

„Vy dva mladí jste se na výstavě opravdu vyznamenali!“ rozplýval se Hampton. „Rebeko, tvé obrazy jsou skvělé.“ Přenesl pohled na Kennetha. „Jsem opravdu moc rád, že jsem s vámi uzavřel tu smlouvu.. Měl bych nějakou šanci, abych po vytištění prvních rytin mohl společně s nimi vystavit ve výkladní skříni *Korzára*“ To by mi zvedlo prodej přímo zázračně!“

Kenneth zasténal a sir Anthony se zasmál, ale Rebeka pevně prohlásila: „Ne, to nepůjde, strýčku Georgi.“

„Škoda,“ odpověděl Hampton a oči mu šibalsky jiskřily. „Taková pěkná možnost, jak nalákat zákazníky!“

Lord Frazier sledoval tento hovor s mírně znechuceným výrazem. Kenneth si pomyslel, že by mu opravdu prospěla aspoň špetka smyslu pro humor.

„Už musíme vyrazit.“ upozornil ostatní sir Anthony, „dnes večeříme s Benjaminem Western. Přeje si, abych po něm převzal hodnost prezidenta Královské akademie.“

Nastal okamžik ticha. Kenneth si všiml, že Hampton vypadá překvapeně a Frazier dokonce šokovaně.

Pak Rebeka vykřikla: „Ale to je skvělé!" a běžela otce obejmout. „Když budeš mít podporu nynějšího prezidenta, pak tě zaručeně vyberou, až nadejde čas nové volby."

„Doufám, že to ještě pár let potrvá. Westa mám upřímně rád a nepřejit mu brzkou smrt," usmál se sir Anthony. „Ale až bude potřeba nějaký nástupce, samozřejmě mi bude ctí, budu-li pro tu službu zvolen."

„Možná že do toho zasáhne také Tom Lawrence," protáhl Frazier. „Ale pokud dá West jasně najevo, že si přeje jako nástupce tebe, pak ovšem budeš mít na získání té funkce opravdu vynikající šanci."

„Anthony by jistě byl ten nejlepší prezident," prohlásil Hampton vřele a potřásl svému příteli rukou. Ohlédl se po Rebece. „A kdoví? Možná že po něm jednou převezme předsednictví tady Kimball. Už teď se mluví o tom, že by se měl stát čekatelem, jakmile se objeví volné místo. Pak bys byla dcerou i manželkou prezidentů Akademie!"

Byla to lichotivá slova, ale Kenneth si dobře povšiml zuřivého záblesku ve Frazierových očích. Proto raději odpověděl: „Je opravdu velice předčasné takhle mluvit, když jsem vystavil pouhé dva obrazy! Navíc mé malířské vzdělání má ještě velice mnoho nedostatků."

„Jsem opravdu rád, že si to uvědomujete," zpražil ho Frazier jedovatě. „Byla by škoda, aby se vám zamotala hlava tím úspěchem, když jste přitom pouhý začátečník."

Hampton vrhl po Frazierovi podrážděný pohled, ale řekl pouze: „Už opravdu musíme jít. Dobrou noc, Rebeko. Na shledanou Kimballe!"

Když se za trojicí mužů zavřely dveře, Rebeka si povzdechla: „Chudák Frazier! Vidím, že mu velice vadí vědomí, že jeho vlastní hvězda zapadá, zatímco ostatní teprve stoupají vzhůru." Přitlančila ke Kennethovi, který se mezitím znovu posadil k čaji, a objala ho pažemi. „Ale my ostatní jsme tak neuvěřitelně úspěšní, že mi z toho jde hlava kolem!"

Kenneth si ji přitáhl na klín. „Za to všechno vděčím jedině tobě, Rebeko. Kdybys mě nepřesvědčila, abych vytrval a naučil se malovat olejovými barvami, dávno bych to vzdal.“

Chtěl ji jen lehce políbit, ale jejich objetí se rychle změnilo ve vášnivé. Rebeka se k němu tiskla a její ústa se pootevřela. Chutnala kořeněnými koláčky a rozkoší, byla to opojná, neodolatelná směs, která v Kennethovi okamžitě vyvolala vlnu vzrušení.

Přerušil polibek a snažil se předstírat, že zůstal docela klidný. „Tohle, bychom opravdu neměli dělat tady v salonu,“ řekl. „A vlastně ani nikde jinde.“

Na okamžik u Rebeky postřehl váhání, podobné svému vlastnímu. Pak se v jejím výrazu objevila touha, která nebere ohledy na nic jiného. „Máš pravdu. Můj ateliér je daleko vhodnější.“ Pohládila ho po tváři a v očích měla smyslný příslib. „Lavinia říkala, že *Korzár* je vysněný milenec každé ženy, temný, nebezpečný a neodolatelný. Že je v něm čirá vášeň.“

Kennethovi se náhle dýchalo jen s obtížemi. Postavil ji na zem a sám také vstal. „Lavinia má příliš bujnou představivost.“

„Ale vůbec ne, má naopak velice přesné postřehy!“ Rebeka k němu přistoupila tak blízko, až se ho téměř dotýkala ěadry. Zůstal na ně hypnotizované hledět a Rebeka pokračovala: „Lavinia se vyjádřila, že tě ten portrét ukazuje tak, jak tě vnímám, a měla pravdu.“

Kenneth si pomyslel, že by měl od Rebeky raději odstoupit dál, ale nedokázal to. „A jak mě vidíš?“

„Temného,“ vklouzla mu rukou na šíji, laskala mu vlasy na temeni a tiskla mu hřející ěadra k hrudi, „nebezpečného...,“ stoupla si na špičky a lehce ho kousla do lalůčku ucha, „a neodolatelného,“ přejela mu rty po tváři a zastavila se na jeho ústech. Kennethovi se prudce rozbušilo srdce a tělem se mu rozlila žhavá vlna touhy. Přerývaně vydechl a strhl ji do náruče. Byla jako opojné víno. Lilith, ženský démon touhy. Sjel jí rukama po zádech a zastavil se na jejím oblém zadečku. Přitáhl ji k sobě a pod dlaněmi cítil její půvabné ženské křivky.

Sebeovládání mu dělalo potíže i předtím, kdy se jen dohadoval, co se skrývá pod jejími šaty. Teď to věděl a působilo mu to přímo fyzickou bolest. Chtěl odhalit svému vyhladovělému pohledu její hezky tvarované nohy. Chtěl její divokost i něhu. Toužil znovu proniknout do jejího těla, které ho v sobě tak laskavě vítalo. Chtěl vidět v jejích očích plameny divoké touhy a později klidnou záři hlubokého uspokojení.

Ne!

„Jsi opravdová Lilith, démon, který mě připraví o duši." S nesmírnou lítostí se od ní odtáhl. „Počínat si pošetile jednou, to se snad ještě dalo odpustit, ale dvakrát, to už ne."

„Co je lak pošetilého na milování?" Stáhla si stužku, kterou měla svázané vlasy, takže se jí rozlily po ramenou v oslňujícím vodopádu. „A nevykládej mi žádné hlouposti o tom, že jsi pouhý tajemník. Jsi vikomt a kromě toho slibný mladý malíř."

Snažil se rozpomenout, jaké překážky by jí mohl uvést kromě toho, že by přiznal pravdu o své přetvářce. „Už jednou jsme unikli nebezpečí, že se budeme muset přece jenom brát, a tak by od nás bylo opravdu hloupé, kdybychom to riskovali znovu. Nemůžu slíbit, že bych se dokázal včas ovládnout v okamžiku, kdy to bude třeba." Pohladil ji po tváři hřbetem ruky. „Na to mě uvádíš do přílišného vytržení."

Zachytila jeho ruku a přitiskla si ji dlaní k ňadru. Kenneth celý strnul a nedokázal ruku odtáhnout.

„Pokud jde jen o tohle, pak si nemusíš dělat starosti. Lavinia mi vysvětlila, jak se dá předejít nežádoucím následkům." Rebeka se začervenala, ale nesklopila zrak. „To co potřebuju, abych se ochránila, mám nahoře ve svém ateliéru."

V té chvíli se jeho křehká sebekontrola zhroutila jako domeček z karet. Proč by měli popírat to, co si oba tak přejí? Svým povinnostem vůči Beth učinil zadost, své závazky vůči Bowdenovi také už téměř splnil a nenalezl žádný náznak, že by sir Anthony zavraždil svoji ženu. Během několika týdnů, možná pouze dnů bude jeho život zase patřit jen jemu. Navrácené rodinné šperky by ho měly uchránit před bankrotem bez ohledu na to, jak se Bowden rozhodne naložit se směnkami. Zůstanou mu ovšem stále nějaké dluhy, ale dříve či později se mu podaří uvést všechno do pořádku

a stát se lordem Kimballem ze Suttertonu se vším, co k tomu náleží.

V tomto okamžiku bylo důležité jen to, že oba planou touhou, a existoval jediný způsob, jak uhasit její žár.

Tentokrát nehodlal opakovat spěch jejich prvního milování, kdy se nechal unést šilenstvím. Rebeka už dobře věděla, jak dávat rozkoš, a on ji hodlal naučit, jak ji také přijímat. Vzal její obličej do dlaní. „Jestli je korzár vysněný milenec, pak ty jsi vysněná milenka, vášnivá, otevřená a půvabná nade všechno pomyšlení." Dlouze, vášnivě ji políbil. Pak zašeptal: „Připrav se Lilith, protože ti není možné odolat."

„Dobře." přisvědčila chraptivě. „Přijdu za tebou do ateliéru."

Opustili salon každý zvlášť, ale kdokoli by je pozoroval, snadno by z Rebečiných planoucích očí a z Kennethova výrazu uhodl, k čemu se chystají. Naštěstí je nikdo nezahlédl. Kenneth šel přímo do ateliéru, vzal z pohovky lehkou přikrývku a rozprostřel ji na koberec před krb. Také přiložil na oheň, aby Rebece nebylo chladno, protože se hodlal pást zrakem na každém kousíčku její krásné pleti.

Když si sundal boty, kabátec a vázanku, ve dveřích se objevila Rebeka. Vyšel jí vstříc a uprostřed místnosti ji strhl do dalšího vášnivého objetí.

Vytáhla mu lem košile z pásku kalhot a položila mu ruce na nahou kůži hrudníku. Její ruce ho chladily na rozpáleném těle. „Tak moc jsem po tobě toužila!" vydechla.

„Já po tobě taky. Panebože, já po tobě taky." S netrpělivostí, která mu poněkud ochromovala prsty, jí začal rozepínat knoflíčky živůtku. Horní část jejích šatů se svezla dolů a odhalila oblá smetanová ěadra. Pochopil, že ta malá čarodějka za ním přišla bez spodního prádla a nemá pod šaty dočista nic. Její troulalost na něj působila velice eroticky. Klekl si a vzal do úst jednu její bradavku. Zasténala a přitiskla mu obě ruce na hlavu. Voněla zralostí a po různých, asi jako by jejich plně rozvité květy sežehl letní žár.

Sál jí bradavky, až ztuhly, a zároveň jí rukou zvedl okraj sukně a laskal jí nahé nohy. Když jí jeho ruka přejela po pevném lýtku vzhůru a vydala se dál po jemné kůži pod kolenem, Rebeka se vzrušeně nadechla. Pokračoval ještě výš a přejížděl jí po hedvábně pokožce vnitřní strany stehen.

Původně ji chtěl jen škádlit v náznaku toho, co přijde později. Pak jí ale přešel špičkami prstů po vlhkém teple mezi nohama a rázem byl ztracený. Vklouzl vlastnický prsty mezi hedvábné chloupky a hledal její nejcitlivější tajné místočko.

Prudce se nadechla. „Ano, ano!“ vyrazela ze sebe a celá se svíjela rozkoší.

Kenneth vstal a přetáhl jí šaty přes hlavu, zatímco ho Rebeka pozorovala zastřenýma očima, ztmavlýma vášní.

Když se narovnal, aby se také svlékl, požádala ho přiškrčeně: „Chci se na tebe podívat.“

Poslechl ji a strhal ze sebe oblečení tak hrubě, že se mu dva knoflíky utrhly a spadly na podlahu. Působením Rebečina dychtivého pohledu se opravdu cítil jako ten vysněný milенец z obrazu.

„Jako akt bys byl nádherný,“ oznámila mu napůl žertem. „Ani nevím, jestli bych tě teď radši malovala nebo líbala.“

„Malování může počkat,“ odpověděl a strhl ji do náruče. Její vlasy mu spadaly v ohnivém vodopádu přes paže téměř až ke kolenům. Přitiskl jí obličej mezi hrdlo a rameno. „Teď máme na práci lepší věci.“

Začala ho provokativně kousat do lalůčku ucha. Zasténal, protože měl pocit, jako by mu každíčkým nervem těla pronikal tekutý oheň. Poklekl najedno koleno a položil Rebeku na přikrývku před krb. Ta žena představovala hostinu pro všechny jeho smysly, především pro zrak, kterým vpíjel její smetanovou pleť a ohnivé vlasy. Natáhl se vedle ní, pokrýval jí žhavými polibky hrdlo, ňadra a bříško a znovu ji laskal na nejdůvěrnějších místech.

Celá se mu otevřela, vzepjala se proti němu a její štíhlé tělo se bezmocně chvělo. „Teď, teď Kenneth!“

Nahmatala jeho ztvrdlý, pulzující úd a jemně ho sevřela. Kenneth se převalil mezi její nohy a pronikl do hedvábného horka jejího těla. Zachvátil ho pocit, jako by se rozplynul v divokém rytmu zmocňování se a podrobení. Rebeka se pohybovala společně s ním, divoce a vášnivě, a oba se nechali unášet ohnivou řekou, až dosáhli otřásajícího vyvrcholení, v němž splynuli alespoň na okamžik v jedno tělo a jednu duši.

Jak křeče rozkoše postupně opadávaly, po kouskách se jim vracelo vědomí. Zhroutili se na přikrývku s propletenými údý a úplně vyčerpaní. Kenneth se zadýchaně přesunul na bok a přitiskl Rebeku k sobě. Zdála se příliš droboučká na tak divokou bouři vášně, jakou právě prošli. Jedinými zvuky v místnosti bylo tikání hodin, slabé praskání ohně a jejich zrychlený dech. Pročesával jí prsty zvlhlé vlasy. Lilith. Zrzka. Rebeka. Představovala celou škálu protimluvů, láskyplnost i nezkrotnost, ironickou nabroušenost i něhu.

V hloubi duše zapochyboval o tom, zda se někdy v životě bude schopen této ženy vzdát.

Rebeka si na chvíli zdřímla, stulená u Kennethova silného těla. Nedokázala si představit hlubší pocit uspokojení. Čas ale nemilosrdně plynul. „Opravdu musíme jít na ten ples?“ zavrňela.

„Bohužel asi ano,“ Kenneth jí líně přejel rukou od ramene až na bok. „Myslím, že právě Strathmore zařídil, aby nám byly navraceny rodinné klenoty. Rád bych mu poděkoval, i když jen nepřímo.“

„To bychom tedy měli jít.“ Otočila se na záda, aby na něj lépe viděla a mohla ho obdivovat. Svého korzára. Všechno, co Lavinia rozpoznala v jejím obraze, a ještě mnohem víc. „Na vojáka nemáš moc jizev,“ poznamenala.

„Naštěstí jsem nikdy neutrpěl žádné vážné zranění. Jinak bych tady nebyl. Těžká zranění z bitev obvykle znamenají amputaci nebo smrt.“ Usmál se. „To se ovšem netýká Michaela, který je nezničitelný.“

Posadila se a sklouzla mu dlaní po zádech. „Tady cítím nějaké rýhy. Říkal jsi, že tě trestali bičováním?“

Přikývl. „Hned potom, co jsem nastoupil do armády. Obyčejní vojáci dostávají trest bičem kvůli všemu možnému. V mém případě to bylo drzé chování. Odsoudili mě ke stovce ran bičem.“

„A provinil ses opravdu?“

„Jistě.“ Upřel pohled do ohně. „Byl jsem sice obyčejný voják, ale zachoval jsem si aroganci, pramenící ze šlechtického původu a vychování. Dal jsem důstojníkovi jasně najevo, že je podle mého názoru osel. Nevěděl a ani ho nezajímalo, že jsem baron Kenneth Wilding, budoucí vikomt Kimball.“ Zamyslel se. „Tu scénu

bičování budu muset nakreslit jako jeden z motivů pro George Hamptona. Trest bičem provádějí bubeníci, protože mají silné paže. Jeden dává rány a ostatní mu udávají rytmus."

Živě si to představila a trhla sebou. „Vždyť tě mohli zabít!"

„To zas ne, protože u každého bičování je přítomen plukovní lékař a ukončí ho, pokud se zdá, že je na tom trestaný špatně. Jakmile se vykřeše z nejhoršího, provede se zbytek trestu."

„To je ale hrozně barbarské!"

„To možná, ale účinkuje to." Podíval se na ni a slabě se usmál.

„Poučil jsem se, že šlechtický původ vůbec nic neznamená, jakmile vystoupím ze své pozice ve společnosti a dostanu se jinam. Ten výprask znamenal první krok k tomu, aby se ze mě stal pořádný voják."

Prohlížela si jeho drsný obličej a napadalo ji, že se díky šíři svých zkušeností nesmírně liší od všech ostatních mužů, které kdy poznala. Žil životem privilegovaných i životem těch nejutlačovanějších, kteří se musí slepě podřídit každému příkazu. Žil ve světě brutality a nebezpečí a zároveň dokázal hluboce ocenit krásu. Takové kontrasty z něj vytvořily velkého umělce. A snad právě proto je také neporovnatelným milencem. Nepotřebovala žádné velké zkušenosti, aby to vycítila. „Když ses stal důstojníkem, nařizoval jsi také tresty bičem?" zeptala se ho.

„V případě nutnosti ano. Když jednáš s tvrdými muži, někdy musíš používat tvrdé metody." Pomalu vstal. „Je načase vrátit se mezi lidi, Zrzko."

Rebeku ale teď nejvíc zajímalo jeho nahé tělo, a tak sebrala ze stolku tabulku a kus uhlu a začala kreslit. „Jen počkej, až tě zobrazím jako Herkula!" slibovala mu. „Máš úžasné proporce a svalstvo. Požádám strýčka George, zda bych pro něj mohla udělat sérii obrázků vkusných antických mužských aktů."

Kenneth k ní výhruzně vykročil. „Jestli to uděláš, pak se Lilith ocitne na příští výstavě."

„Žádný gentleman by takový obraz nikomu neukázal," odpověděla bezstarostně.

„Kdo tu mluví o gentlemanovi? Chtělas piráta, a tak ho máš. Nebezpečného korzára, který ohrožuje nevinné panny."

Zasmála se. „Tak to mi nic nehrozí.“

„Před korzárem si žádná nemůže být jistá!“ Nečekaně se po ní vrhl.

Rebeka vyjekla a neúspěšně se mu pokusila uniknout. Odhodil kreslicí potřeby stranou, povalil ji na příkrývku a pokryl polibky každý kousíček jejího těla, otřásajícího se smíchem.

„Před Lilith si taky nikdo nemůže být jistý,“ zápasila s ním, celá zadýchaná, a dotýkala se ho přitom tak, jak ho to nejvíc dohánělo k šílenství.

Kenneth zasténal, přitiskl obě její zápěstí k příkrývce a jediným mocným pohybem do ní vnikl.

Dívali se jeden druhému do očí a oba ještě měli v pohledu smích. Rebece se až sevřelo srdce nad tím, jak šťastně Kenneth v tomto okamžiku působil. Až doteď netušila, že hravost a touha se dají spojit.

Když se v ní začal dráždivě pomalu pohybovat, v duchu zatoužila, aby takhle mohli zůstat navždy, skrytí v bezpečí před všemi požadavky vnějšího světa.

Nechala se unášet závrtným vírem touhy, ale stále si s mrazivou jistotou uvědomovala, že se jí tohle přání jen tak nevyplní.

Kapitola 27

Kennethovi a Rebece se podařilo přijet na ples ještě poměrně včas. Kenneth pobaveně pozoroval zdrženlivý výraz, s jakým se zdravila s ostatními hosty. Kdo by Rebeku neznal, mohl se o ní domnívat, že je to mírné, krotké stvoření, které snad ani nemá vlastní názory. Kenneth ale dobře věděl, jaká je doopravdy.

Šli spolu k tanečnímu sálu a Rebeka k němu vzhlédla. Škádlivě se usmála: „Na co teď myslíš?”

Kenneth využil toho, že jejich hovor nemohl nikdo v okolním šumu a hudbě slyšet, a tiše jí odpověděl: „Na to, jak podivuhodně rychle ses dokázala proměnit z nahé Lilith v elegantní dámu. A jak rád bych tě odvedl do nějaké prázdné místnosti a zmocnil se tě. A jak hrozně rád bych s tebou strávil celou noc!”

Rázem jí zružověly tváře. „A uskutečníš tyhle své nápady?”

„Bohužel se budu muset spokojit s tím, že tě požádám o víc tanců, než by bylo podle etikety správné.” Hudba právě začala hrát valčík, a tak Rebeku dovedl na parket. Připadalo mu, že pokud se s ní tady nesmí milovat, valčík je druhá nejlepší možnost.

Když hudba dohrála, korzovali s ostatními kolem sálu a zdravili své známé. Rebeka se cítila daleko volněji než na svém prvním plese a její taneční pořádek se rychle zaplnil. Na prvním plese stále tančila proto, že Michael požádal své přátele, aby pro ni chodili. Dnes ji muži žádali o tanec sami od sebe.

Když Kenneth viděl, že se Rebeka dobře baví s přáteli, šel si na chvíli soukromě promluvit s lordem Strathmorem. Během zdvořilostní konverzace se zmínil o zázračné, i když bohužel jen dočasné proměně své nevlastní matky, která jim v nečekaném hnutí mysli vrátila rodinné šperky, a vyjádřil hostiteli svou hlubokou vděčnost. Strathmore se jen usmál a v očích mu šibalsky zasvítilo, což Kennethovi potvrdilo, že má na všem svůj podíl.

Kenneth si pomyslel, že snad někdy dostane příležitost mu tuto službu nějak oplatit. Pomalu se vydal kolem sálu, hovořil s přáteli a tu a tam si zatančil. Chystal se vrátit k Rebece právě včas před večerí k poslednímu tanci, který měl zamluvený. Několikrát ji zahlédl při tanci a ani v nejmenším na její partnery nežárlil. On jediný směl dnes strávit pozdní odpoledne v jejím objetí.

Mezi hosty zahlédl Michaela Kenyona a pozdravili se. „Dnes jsme se s Catherine byli podívat v Somerset House,” oznámil mu Michael. „Od uhlových kreseb Ludvíka Lenocha, jsi urazil opravdu velký kus cesty!”

Kenneth se usmál. „Pes, který se vůbec nehýbe se portrétoval opravdu snadno.”

„Doufám, že jsi zatím své obrazy nikomu neprodal,” pokračoval Michael. „Přijal bys za oba tisíc guinejí?”

Kenneth překvapením otevřel ústa. „To je přece absurdní! Pokoušíš se snad o dobročinnost?”

„Věděl jsem, že tohle řekneš,” odpověděl Michael nevzrušeně. „Je to právě naopak, mojí pravnuce mi jednou poděkují, že jsem měl tolik prozíravosti a koupil jsem dva rané Wildingy. Cena, kterou jsem za ně zaplatil, bude v té době působit dojmem, že jsem tě téměř okradl.”

Kenneth se usmál, ale stále se tvářil pochybovačně. „Jsi si jistý, že je opravdu tolik chceš?”

„Nezapomínej, že jsme s Catherine přece také byli ve Španělsku,” odpověděl Michael tiše. „Ty obrazy k nám hovoří zcela jedinečnou řečí.”

„V tom případě jsou tvoje,” Kenneth mu podal ruku. „Alespoň se na ně budu moci tu a tam přijít podívat.”

„To doufám! Musím to hned povědět Catherine, dělala si starosti, zda už nejsou prodané." Michael pokývl příteli na rozloučenou a vydal se hledat svoji ženu.

Kenneth, poněkud omámený tou novinkou, se začal rozhlížet po Rebece. V příštím okamžiku se však málem srazil s lordem Bowdenem.

Bowden sice nebyl vysoký, ale tvářil se tak výhružně, že z něj šel opravdu strach. „Doufal jsem, že vás tady najdu, Kimballe," vyštěkl. „Odmítal jste se se mnou setkat a neodpovídal jste mi na dopisy, ale teď si se mnou zcela jistě promluvíte!"

Kenneth strnul. Opravdu zapomněl na termín, kdy se měl Bowden vrátit zpátky do Londýna. Během posledních dvou týdnů nedokázal myslet téměř na nic jiného než na malování a na Rebeku. „Promiňte. Věřte mi, že jsem se vám nevyhýbal záměrně. V posledních dnech jsem měl příliš práce a ani jsem si nestačil vyzvedávat dopisy. Souhlasím, že bychom si měli domluvit schůzku. Kdy by se vám to hodilo?"

„Promluvíte si se mnou *teď*," ucedil Bowden se zaťatými zuby. „Třeba tady uprostřed tanečního sálu, jestli to jinak nepůjde."

Kenneth dovedl pochopit, proč je Bowden na pokraji výbuchu. Pomyslel si, že Rebeka teď naštěstí tančí a nevšimne si, když Kenneth na chvíli opustí taneční sál. „Myslím, že oba dáme přednost většímu soukromí. Pokusme se najít nějakou prázdnou místnost."

Bowden úsečně přikývl a začali se společně proplétat rozesmátým davem. Kenneth usilovně přemýšlel, jakou zprávou by mohl uspokojit muže, který si přál zničit Anthonyho Seatonu, ale nemohl vůbec na nic připadnout.

Čtverylka skončila a udýchaná Rebeka poděkovala svému partnerovi. Pak se rozhlédla po Kennethovi, se kterým měla tančit nyní. S překvapením zjistila, že opouští sál ve společnosti dalšího muže, který jí připadal mlhavé povědomý. Vydala se za nimi a chladila se přitom vějířem, ozdobeným obrázkem zrzavého koťátka. Přirostl jí k srdci víc než diamantový prsten Wildingů, protože ten bude muset po čase vrátit, zatímco vějíř patřil jen a jen jí.

Když vyšla ven ze sálu, spatřila oba muže, jak mizí ve dveřích o něco dál v chodbě. Zvědavě je následovala. Tíše dveře otevřela a zjistila, že se ocitla v podlouhlé, úzké místnosti knihovny. Prostor byl rozdělen napříč zdí s obloukovým průchodem, na jeho vzdáleném konci svítila lampička a u krbu tam spolu hovořili oba muži.

Váhala, zda má Kennetha vyrušit. Pravděpodobně si dojednávají nějakou obchodní záležitost. Muži si jí zatím nevšimli a za přepážkou ji ani nemohli spatřit, a tak by mohla snadno místnost opustit a počkat na Kennetha v sále.

V té chvíli zaslechla hlas druhého muže: „K čertu s vámi, Kimballe! Najal jsem vás. abyste usvědčil sira Anthonyho ze zločinu, a ne abyste se oženil s jeho dcerou! Koupil si vás snad tou dívkou a jejími penězi?“

Rebeka ztuhla. Pomyslela si, že jeho slovům musela špatně rozumět.

„K tomu zasnoubení došlo nedopatřením," ozval se Kennethův hluboký hlas. „Se sirem Anthonyem to nemělo nic společného."

Rebeka samozřejmě věděla, že zasnoubení je jen předstírané, ale na druhé straně se z nich stali milenci a Kennethovo vyjádření se jí hluboce dotklo. Připlížila se tíše k oblouku, tak, aby ji neviděli, ale aby zároveň byla co nejblíž.

Neznámý muž si opovržlivě odfrkl. „V tom případě hrajete na obě strany. Když jsem se vrátil do Londýna a dozvěděl jsem se od manželky o zasnoubení své neteře, kterou osobně neznám, zjistil jsem si podrobnosti. Člověka mohlo snadno napadnout, že jste se třeba domluvil s tou courou Lavinii Claxtonovou a nechal se schválně přistihnout s tou žábou v kompromitující situaci. Konečně zdědila Helenino jmění, že? Mohlo mě napadnout předem, že taková stárnoucí dědička bude pro muže s vašimi finančními problémy velice zajímavá."

„Lorde Bowdene, neurážejte už prosím lady Claxtonovou ani slečnu Seatonovou," odpověděl Kenneth důrazně. „Také máte sklon vidět spiknutí tam, kde žádná neexistují. Opakuju, že můj vztah se slečnou Seatonovou nemá vůbec nic společného s mým pátráním."

Rebeka pochopila, že neznámý muž je bratr jejího otce. Uvědomila si, že má podobnou postavu i pohyby jako sir Anthony. Proč ale náhle přišel s tím požadavkem na pátrání týkající se jeho mladšího bratra? Musí to být šílenec! Ale pokud je to opravdu blázen, pak mu Kenneth i přesto slouží. Cítila se hluboce otřesená. Opřela si čelo o chladivou stěnu, pokrytou textilní tapetou.

„Byl jste stejně úspěšný se svým pátráním jako se svým dvořením?“ zeptal se strýc Kennetha mrazivě.

„Neměl jsem takový úspěch, v jaký jste doufal. Pošlu vám podrobnou zprávu o všem, co jsem podnikl, ale hovořil jsem se všemi, kdo mohli něco vědět o té události, a neobjevil jsem žádný náznak nekalého úmyslu. Možná že ještě něco zjistím v Lake District, ale nemohu vám to slíbit.“

„Nějaký důkaz musí existovat, Kimballe,“ zavrčel Bowden. „Nalezněte ho!“

Ozvaly se lehké kroky, které nepatřily Kennethovi a zamířily z knihovny ven. Pak se dveře na chodbu otevřely a zase se přibouchly. Rebeka na okamžik zavřela oči a přemýšlela, po čem to jen může Kenneth pátrat. Pomyšlení, že by se její otec dopustil nějakého zločinu, jí připadalo naprosto absurdní. Byl slavný a bohatý, měl všechno, co si jen mohl přát. Nebylo divu, že Kenneth nenalezl žádné důkazy jeho viny.

To však nic neměnilo na faktu, že se Kenneth přetvařoval a podváděl ji. Vetřel se do jejich domu pod falešnou záminkou. Jeho nejasné vysvětlení, že ho poslal neznámý gentleman, mohlo tenkrát působit zábavně, ale teď už, vůbec žertovné nebylo. Bezohledně zneužil otcovy důvěry, aby získal volný přístup do jejich domácnosti a ke všem soukromým dokumentům sira Anthonyho.

Vzpomínala, kolikrát jí Kenneth pokládal zdánlivě náhodné otázky. A ona mu vždycky na všechno odpovídala. Žaludek se jí sevřel, když si uvědomila, že ji Kenneth zřejmě zneužíval při svých pokusech dozvědět se nějaké usvědčující skutečnosti o jejím otci.

Chvíli se rozechvěle opírala o stěnu a sbírala síly. Pak ji zaplavil strašlivý hněv.

Vystoupila z úkrytu. Kenneth stál před krbem a upíral zamyšleně pohled do žhoucícího uhlí. Její korzár mocný, silný, neodolatelný... Pokládala ho za hrdinu. Jaký jen byla zatracený blázen!

„Jsi *odporný*,” zasyčela.

Trhl sebou, zvedl hlavu a zůstal na ni upřeně zírat, v obličejí úplně bílý. „Slyšelas náš rozhovor?”

„Ano, slyšela,” odpověděla s trpkostí. „Kdybych byla muž, zabila bych tě, ale takhle zřejmě jen spálím tvůj portrét a oznámím otci, že se z jeho oblíbeného tajemníka vyklubal zrádce a lhář.”

„Rebeko...,” vztáhl k ní ruku a postoupil o krok k ní.

„Nepřibližuj se ke mně!” vyhrkla zuřivě. „Už tě nechci v životě vidět!”

Obrátila se a vyběhla z místnosti dřív než se k ní stačil přiblížit. Znovu zavolal její jméno, ale ignorovala ho a utíkala chodbou dál. Toužila se dostat ven z tohoto domu.

Nechtěla na sebe příliš upoutávat pozornost, a tak zpomalila clo pouhé chůze a snažila se tvářit neutrálně. Vstoupila do tanečního sálu, ale její postup tady zpomalovalo, že většina lidí směřovala proti ní, k jídelně. Naštěstí byla Rebeka malá a snadno se mezi hosty proplétala. Tu a tam jí někdo oslovil, ale ona si ničeho nevšímala. Stejně sem šla jen kvůli Kennethovi a teď ztratila o společenský život veškerý zájem.

Když vcházela do vstupní haly, uvědomila si, že pro ně jejich kočár přijede až před půlnocí. Neměla u sebe dost peněz, aby si zaplatila jízdu drožkou. Bude muset jít pěšky. Dům Seatonových však odsud nebyl vzdálený víc než míli a v Mafrairu by snad mělo být dostatečně bezpečno.

Nejprve si chtěla zajít do šatny pro šál, ale rozmyslela si to, protože se na okamžik ohlédla a uviděla Kennetha, jak se prodírá davem za ní. Srdce se jí poplašeně rozbušilo a zrychlila. Vrátný jí otevřel vstupní dveře a ona pokývla hlavou směrem k blížícímu se Kennethovi. „Tamten takzvaný gentleman mě obtěžoval. Nedovolte mu, aby mě následoval ke kočáru,” požádala.

„Ano, slečno,” uklonil se jí vrátný.

Byl to sice napohled silný muž, ale stejně pochybovala, že zdrží Kennetha dlouho. Nadzvedla si sukně a seběhla dolů ze schodů. Vpravo čekala řada kočárů na hosty Strathmoreových a jejich kočí se spolu bavili nebo si krátili čas hrou v kostky. Zamířila tedy vlevo a spěchala za nejbližší roh. Nezáleželo jí na tom, co si o ní pomyslí kolemjdoucí. Utíkala kolem jednoho kratšího bloku domů, zabočila, pak následoval dlouhý blok a za ním znovu zahnula. Utíkala, dokud ji nezačalo námahou píchat v boku a nebyla nucena zastavit se, aby popadla dech. Opřela se o rezavé zábradlí. Na pažích a hrdle cítila ostrý noční chlad. Myslela na to, že v žádném případě nemůže Kennethovi dovolit, aby ji dostihl a všechno jí začal vysvětlovat ze svého hlediska. Věděla, že má příliš obratný jazyk a snažil by se ji přesvědčit, že černé je bílé a naopak. Pak si ale vybavila svůj ateliér. Copak v něm dokáže pracovat a nemyslet přitom na Kennetha? Bude ho pořád vidět před sebou, pohodlně usazeného na pohovce a vyzařujícího ryzí mužnost. Nebo připravujícího čaj, při kterém spolu vedli tak příjemné hovory. Před pouhými několika hodinami se tam vášnivě milovali před hořícím krbem a v jeho náruči se cítila jako ta nejpřitažlivější žena pod sluncem. Přitom to z Kennethovy strany byla všechno jen hra, předstírání! Byla přístupná, a tak se s ní vyspal. Určitě mu šlo o její peníze, přesně jak to říkal Bowden. Právě proto tak ostře protestoval proti pouhé myšlence, jinak přece docela běžné a normální, že by si mohl vybrat nevěstu s ohledem na její majetek.

Ve snaze uniknout podobným myšlenkám pokračovala v chůzi. Zneklidnilo ji však, že nemohla přijít na to, kde se vlastně ocitla. V noci všechno působilo jinak a během cesty kočárem do domu Strathmoreových nedávala pozor, kudy jedou. Zdejší okolí vypadalo chudší a zpustlejší než by Rebeka v těchto místech čekala. Zřejmě se ocitla mimo hranice slušné, bohaté čtvrti. Asi vyběhla od domu Strathmoreových špatným směrem. Na křižovatce se zastavila. Nemohla se rozhodnout, kudy pokračovat, protože okolí vypadalo stále ubozeji.

V té chvíli si všimla několika mužů, kteří se pomalu klátili směrem k ní. Z jejich hlučného pokřikování poznala, že jsou opilí. Prudce se obrátila a chtěla se vrátit směrem, odkud přišla. Náhle si ostře uvědomila, že má na sobě hluboce vystřižené večerní šaty a

drahé šperky po matce. Položila ruku na opálový přívěsek, jako by ho chtěla chránit.

Za zády se jí ozval drsný mužský hlas. „Počkej na nás, pusinko! Jsme tu hned tři nemusíš se vracet do Covent Garden, aby sis našla kunčofty!"

Srdce jí prudce bušilo a zrychlila chůzi. Copak tady na ulici nenarazí na žádné slušné lidi, kteří by ji ochránili?

Těžké kroky za jejími zády se přiblížily a náhle ji za paži uchopila silná ruka a prudce s ní smýkla. Do výstřihu jí chlípně zíral vysoký, neupravený muž, páchnoucí ginem. „Taková koroptvička k nakousnutí! Dáme ti každý guineu, co říkáš? To je víc, než si zasloužíš!"

„Bohužel jste se zmýlili, pánové," odpověděla Rebeka co nejklidněji a nejzdvořileji. „Nepatřím k ženám toho druhu, jaké hledáte."

Muž, který ji držel, se opravdu zarazil, ale jeden z jeho kumpánů se chraptivě zasmál: „Koukněme se na tu malou dámičku! Ale já povídám: když chodí jako děvka a je oblečená jako děvka, tak to taky je děvka!"

To jejího trýznitele povzbudilo, přitáhl ji k sobě, vtiskl jí odpudivý polibek a rukou jí přitom stiskl ňadro. Rebece se udělalo špatně z výparů ginu a snažila se ho vší silou odstrčit, ale bez účinku. Vjela mu tedy nehty do obličeje a jen o kousek minula jedno oko.

Zavyl a trhl hlavou zpátky. „Zatracená mrňavá couro! Však já tě naučím, jak se chovat!"

Mrštil jí proti zdi domu, přimáčkl ji a roztrhl jí přitom druhou rukou šaty. Chtěla vykřiknout, ale muž se k ní naklonil a přitiskl jí plášť na obličej. V životě necítila takový strach. Vůbec jí nepomůže, že je dcera sira Anthonyho Seatona, tyhle zvířecké kreatury ji jen tak mimochodem znásilní a ona proti tomu bude úplně bezmocná.

Pak najednou páchnoucí ústa i sápadící se ruce zmizely a útočníka něco vymrštilo do vzduchu. Padl na zem a Rebeka se opřela o stěnu domu a lapala po dechu. Ve tmě před ní se rýsovala Kennethova mocná, nezaměnitelná silueta.

„Zůstaň, kde jsi," nařídil jí a obrátil se ke dvěma mužům, kteří se k němu hrozivě blížili s úmyslem pomstít svého kamaráda.

Když Kenneth poslal jednoho z nich k zemi úderem pěstí do čelisti a druhého mocným kopnutím do břicha, zdálo se to až směšně snadné. První muž se však s podrážděným výkřikem zvedl a znovu se po Kennethovi vrhl. Ten mu vrazil pěst přímo doprostřed obličeje, až mu přerazil nos. Muž se znovu svezl k zemi a na košili mu stékala krev.

Kenneth se k ní obrátil. „Pojďme, měli bychom zmizet dřív, než některý z nich vytáhne nůž nebo pistoli."

„Díky, žes mě zachránil," Rebeka se trásla po celém těle. „Ale stejné tě odsuzuji."

„Chápu." Sundal si plášť a přehodil jí ho přes ramena. Pak ji uchopil za paži a vlekl ji pryč. „Jsme jen kousek od Oxford Street, tam už najdeme nějakou drožku."

„Musí to být velice uklidňující, když o sobě víš, že jsi nebezpečnější než jakýkoli zločinec, na kterého můžeš v noci narazit," podotkla Rebeka a stále ještě drkotala zuby.

„To je," odpověděl s klidem. „A řekl bych, že ty jsi zase na vlastní kůži zjistila, že není vůbec příjemné stát se obětí násilníků."

Věděla, že má pravdu, ale zlobila se na něj jen tím víc. Nejradši by mu vrátila jeho plášť, ale byla jí příliš velká zima. Přitáhla si ho tedy těsněji k tělu a proti své vůli vstřebávala Kennethovo tělesné teplo a vůni. Nedokázala by zapřít, že ji ten pocit uklidňuje. Tento muž, nepřítel jejího otce, pronikl hluboko za obranné hradby, kterými se obklopila. Litovala, že je tak slabá, a byla si jistá, že za to drazé zaplatí.

Kenneth nalezl drožku a dal kočímu pokyny, kam má jet. Rebeka cestou nepromluvila ani slovo a její obličej vypadal jako vytesaný z ledu. Kenneth se snažil udržovat od ní v malém prostoru drožky odstup a nedotýkat se jí. V duchu děkoval nebesům, že ji nalezl dřív, než jí násilníci stačili ublížit. Ale na druhé straně se tomu nebezpečí vystavila jen kvůli němu. Vyhlížel okénkem ven do prázdných ulic a myslel na to, jak bláhové od něj bylo, když se domníval, že z téhle zamotané situace vyvázne bezbolestně. Nikdy nic ve svém životě přece nezískal hladce a

snadno, a teď se během chvíličky propadl ze stavu štěstí do stavu naprosté beznaděje.

Snažil se rozpomenout, co přesně si s Bowdenem říkali. Jistě to ale stačí, aby si ho Rebeka znechutila a nenáviděla ho až do smrti.

Před domem Seatonových zaplatil za drožku a vyšel za Rebekou po schodech ke vstupním dveřím. Energicky zabušila mosazným kruhem.

Zatímco čekali, až je vrátný vpustí dovnitř, obrátila se k němu a zasyčela: „Seber si své věci a odejdi odsud. Jestli nebudeš do patnácti minut pryč, řeknu služebníkům, aby tě vyhodili.”

„Nikdo ze služebnictva mě není fyzicky schopen vyhodit,” odpověděl jí mírně. „Kromě toho jsou zvyklí dostávat příkazy ode mě, a tak bych je na tvém místě nenutil, aby se museli rozhodovat, koho z nás poslechnout.”

Rebeka na něj měla takovou zlost, že ji na okamžik zachvátila touha vytnout mu políček. „Jsem zaměstnancem tvého otce, a tak mě musí propustit on,” pokračoval smířlivě. „Mám rozhodně v úmyslu se ke všemu přiznat a až mě požádá, abych odešel, samozřejmě to udělám. Ale nejdřív si musím promluvit s tebou.”

V té chvíli jim Minton otevřel dveře. Rebeka vklouzla dovnitř s takovou samozřejmostí, jako by bylo docela normální mít na sobě pánský plášť a roztržené šaty. „Je tatínek doma, Mintone?” zeptala se.

„Ještě ne, slečno Rebeko.” Oči se mu rozšířily šokem z jejího zevnějšku, ale zdržel se jakýchkoli poznámek.

Rebeka se zády rovnými jako pravítko vykročila nahoru po schodech a Kenneth ji následoval. Jakmile se ocitli mimo Mintonův doslech, řekl jí: „Myslím, že nejlepší místo, abychom si pohovořili, je tvůj ateliér.”

„Ne, nechci!” Strhla si jeho plášť a hodila ho po něm. Pak si stáhla levou rukavičku, sundala si diamantový prsten a také ho hodila po Kennethovi. Odrazil se mu od hrudi, takže ho jen náhodou zachytil v letu.

„Máme na výběr tvůj nebo můj ateliér, nebo některou ložnici. Ale zcela jistě si musíme promluvit,” řekl Kenneth se sebeovládáním.

Rebeka viděla, že ho od jeho úmyslu ničím neodradí, a tak se prudce otočila a vyšla po schodech do podkrovní. Po cestě si vzala svíci. Když dorazili do jejího ateliéru, Kenneth přiložil na oheň v krbu a Rebeka rozsvítila lampy. Kenneth se nemusel rozmýšlet, co jí má či nemá povědět. Věděl s jistotou, že jí chce prozradit všechno a už před ní neskrývat vůbec nic. Když povstal od krbu, zjistil, že Rebeka nalezla obnošený šál a zahalila se do něj. Působila dojmem rozzlobeného dítěte.

„Opravdu si myslíš, že můžeš nějakými řečmi zmírnit svoji zradu?“ zeptala se ho tichým, zuřivým hlasem.

„To asi ne, ale musím to zkusit.“ V duchu se modlil, aby ho pochopila, a pokračoval: „Nebyl jsem tu rád pod falešnou záminkou, ale nic jiného mi nezbývalo. Buď pátrání pro Bowdena, nebo okamžitý bankrot. Každým dnem jsem si svoji přetvářku ošklivil víc a víc.“

„A proto jsi mě svedl - protože tak nesnášíš přetvářku,“ poznamenala hořce.

Podíval se jí do očí. „Já že jsem svedl tebe? Jen si vzpomeň, jak to bylo, a pak mi pověz, jestli na svém tvrzení můžeš upřímně trvat.“

Rebeka krvavě zrudla. „Dobře, tak jsem já svedla tebe. Ale žádný čestný muž by se mnou nenavázal poměr, když měl přitom v úmyslu zničit mého otce.“

„To jsem si taky říkal, a mockrát,“ souhlasil tlumeně. „Ale pravda je taková, Rebeko, že jsem si prostě nemohl pomoci.“

Stiskla ironicky rty. „Aha. Jsi dost dobrý herec, aby ses dokázal dnem i nocí přetvařovat, ale přitom nemáš dost sebeovládání, abys odolal ubohým pokusům staré panny o svádění.“

„To Bowden udělal tu idiotskou poznámku o stárnoucí dědičce. Můžeš mi věřit, že nejси žádná ubohá stará panna,“ vyznal se jí upřímně. „Jsi ta nejpřitažlivější žena, jakou jsem kdy poznal.“

Znovu se na něj podívala tak, jako by ho chtěla uhodit. „Nepokoušej se z toho vyklouznout lichotkami! Tvoje mysl po celou dobu ovládala tvé tělo a právě ona ti napověděla, že jsem bohatá a mohl bys mě pro sebe získat.“

Kenneth teď vzplanul stejně silným hněvem jako ona. Přistoupil k ní, sevřel jí ramena a vášnivě ji políbil. Rebeka mu v prvním okamžiku divoce vzdorovala. Pak je oba zaplavila smyslná žádost, která bývá blízko hněvu, takže snadno přejde jedno v druhé. Zasténala a rty se jí rozevřely. Kenneth cítil, jak se její tělo uvolnilo a je poddajné, a toužil pokračovat a znovu se s ní milovat. Možná že by potom byla přístupnější jeho argumentům. Vzápětí si uvědomil, že to nemůže udělat. Nesmí se Rebeky zmocnit teď, když ho nenávidí, bylo by to emocionální násilí a mohla by si ho zošklivit navždy.

Pustil ji a ustoupil od ní. „Ještě si myslíš, že mysl vždycky ovládá tělo?“ zeptal se jí chraptivě.

Přitiskla si hřbet ruky k ústům a oči se jí rozšířily. „Máš pravdu.“ Přitáhla si židli blíž ke krbu a zahalila se do šálu. „Ale po čem jsi tady k čertu měl pátrat? Můj otec není žádný zločinec. Peníze ho nezajímají, nekradl by je, ani kdyby je potřeboval.“

Kenneth si pomyslel, že tedy neslyšela všechno. Přímočaře jí odpověděl: „Bowden tvého otce podezírá, že zabil tvoji matku.“

Čelist jí poklesla v naprostém šoku. „To je šílenství! Bowden se snad zbláznil, anebo jsi lhář. Nejspíš oboje.“

„Bowden je tou myšlenkou posedlý, ale za šílence ho nepokládám.“ Kenneth jí ve zkratce vysvětlil, v čem spočíval Bowdenův návrh a proč měl takové podezření.

Když skončil, Rebeka řekla. „Nic jsi neobjevil, protože žádné takové tajemství neexistuje. Nedokážu si představit, že by můj otec někomu ublížil.“

Kenneth zvedl obočí. „A co jeho záchvaty vzteku? Jeho sklon házet ve zlosti věci kolem sebe?“

Skousla si spodní ret. „To ale vůbec nic neznamená. Nikdy by neublížil žádné ženě, a matce už vůbec ne.“

„Jsi si tím úplně jistá?“ Posadil se na pohovku a v duchu si úpěnlivě přál, aby s Rebekou nemusel tyhle věci probírat. „Souhlasím, že sir Anthony zřejmě není chladnokrevný lhář. Ale mohl třeba zabít tvoji matku nechtěně. Oba přece byli náladoví a mívali záchvaty zlosti. Mohli se pohádat, on do ní mohl strčit, anebo mohla udělat chybný krok ve snaze mu utéct - tím by se dalo vysvětlit ledacos.“

„Ale ne!“ vykřikla. „Něco takového se nemohlo stát. Hádali se, ale nikdy se neprali a nenapadali se fyzicky. Proč by matčina smrt nemohla být prostě nehoda?“

„Nehoda stále zůstává tím nejpravděpodobnějším vysvětlením,“ souhlasil s ní. „Ale přesto není vůbec jasné, proč by Helen za pěkného dne měla padat z útesu, který dobře znala, a také se mi zdá dost podezřelé, jak vyhýbavě každý o její smrti mluví. Ty, Lavinia, Frazier, Hampton, Tom Morley - úplně všichni jako by se při každé zmínce o té tragédii nastražili v jakési křeči, takže to vypadá jako něco víc než prostý smutek. Proto mám podezření, že přede mnou všichni něco skrýváte. Bojíte se snad, že na tom měl svůj podíl sir Anthony?“

„Ne!“

„Tak co v tom tedy vězí?“

Rebeka prudce vstala a začala rozrušeně přecházet po místnosti. Pak se k němu náhle obrátila, jako by se mu v duchu rozhodla něco odhalit.

„Tak tedy dobrá, když to musíš vědět,“ vyhrkla. „Ta tajná obava, o které nikdo nechce mluvit, se netýká vraždy, ale sebevraždy. Pokud se matka nezřítila z útesu náhodou, pak to musela být sebevražda. A v tom případě, pokud by se to o ní rozkřiklo, by ji všichni odsoudili a nesměla by být pohřbena v posvěcené půdě hřbitova.“ Zavřela oči a chraptivě zašeptala: „Tak co, ještě nám vyčítáš, že nechceme o její smrti mluvit?“

Kapitola 28

Sebevražda!" zůstal na ni Kenneth překvapeně zírat. „Slyšel jsem, že Helen byla velice citově založená, ale netušil jsem, že měla sklony, které by mohly vést až k sebezničení."

Rebeka cítila hořké uspokojení, že se jí ho podařilo něčím překvapit. „Matka obvykle bývala tak živá a veselá, že by tomu většina lidí nevěřila. Jen její nejbližší věděli, jak někdy hrozně trpí záchvaty melancholie. Nejhorší byly v zimě, za krátkých dní. Někdy zůstávala po celé dny v posteli a plakala. S tatínkem jsme se cítili úplně bezradní. Oba jsme se báli, že pokud se její melancholie bude zhoršovat, nedokáže už ty trýznivé stavy snášet a raději se zabije. Když se dny prodloužily, vždycky se to zlepšilo. Léto bylo pro nás pro všechny mnohem snazší."

„Přesto zahynula uprostřed léta," stáhl Kenneth zamyšleně obočí. „Pokusila se někdy vzít si život?"

„Já... si vlastně nejsem jistá. Jednou došlo k nehodě, o které jsme si s tatínkem nebyli tak úplně jistí, co měla znamenat." Rozechvěle se nadechla. „A jednou, když jsme se všichni tři byli projít na vrcholech kopců, se maminka zadívala s takovým zvláštním výrazem do dálky a řekla, že by bylo velice snadné prostě udělat krok z útesu do prázdna."

„Možná to byla jen náhodná poznámka, takové věci přece člověka občas napadají."

„To je sice možné, jenomže ona zemřela přesně takhle.“ odpověděla Rebeka příkře.

„Trpěla před svou smrtí stavy melancholie?“

„Zdála se poměrně šťastná, ale její nálady se někdy měnily rychle.“ Rebeka přistoupila blíž, ke krbu, protože se náhle roztřásla chladem. „Mohl ji přepadnout náhlý záchvat melancholie, tak silný, že se třeba rozhodla... se vším skoncovat.“

„To je možné,“ připustil, „ale sama si nevzpomínáš, že by něco v den její smrti takové změně nálady nasvědčovalo.“

Rebeka váhala. Hovor o matčině smrti ji působil téměř nesnesitelné utrpení, ale potřebovala přesvědčit Kennetha, že se v jejím otci mýlí. Pak je snad konečně nechá na pokoji. „Existuje jeden drobný důkaz. Nikomu jsem o něm zatím nepověděla, ani tatínkovi ne.“

Přešla ke svému pracovnímu stolu a vytáhla ze zásuvky zlatý prsten. „Znáš tenhle typ prstýnků, které se skládají z více částí?“ zeptala se ho. „Myslím, že ve středověku bývalo zvykem, že když se muž a žena zaslíbili jeden druhému, každý z nich si ponechal část takového prstenu a při svatebním obřadu ho pak složili dohromady.“

Dala prsten Kennethovi, aby si ho prohlédl. „Tohle je starožitný kousek, který tatínek kdysi koupil jako kuriozitu a věnoval ho mamince, když spolu uprchli. Později jí daroval drahý snubní prsten, ale ona dál nosila tenhle, kvůli vzpomínkám. Když jsem byla malá, vždycky mě fascinoval.“

Kenneth si prohlížel prstýnek, na kterém byly dvě držíci se ruce, zapadající do sebe, jedna větší a druhá drobnější a jemnější, jakoby ženská. Rebeku zajímalo, zda Kenneth pozná, že prstýnek není kompletní.

Vzhlédl k ní. „Zdá se mi, že ty dva kroužky do sebe tak docela přesně nezapadají,“ poznamenal. „Jako by byly příliš volné.“

Byl opravdu všímavý. „Ano, prsten měl původně ještě třetí kroužek. Když se od sebe dvě ručičky oddělily, objevilo se mezi nimi srdce.“ Rozdělila kroužky a zase je spojila. „Když vynesli matčino tělo po tom osudovém pádu nahoru, svírala ten prsten v

dlani, místo aby ho měla normálně navlečený na prstě. Museli... museli jí ho vypáčit. Ponechala jsem si ho na památku a až později jsem si uvědomila, že prostřední kroužek chybí."

Prohlížel si prázdné zlaté ručičky. „A usoudilas, že to je takové poselství od tvé matky - že její život ztratil smysl, jako by mu chybělo srdce."

„Přesně tak. Ten prsten stále nosila, a tak se srdíčko nemohlo ztratit pouhou náhodou. Musela ho vyndat záměrně."

Zamyšleně si pohrával se zlatými kroužky. „Nezdá se mi, že by to odpovídalo sebevraždě."

Stiskla rty. „To nevím, ale její smrt mohla být těžko pouhá náhoda."

„Předpokládám, že jste nenalezli žádný vzkaz, jaký píše sebevrazi, což se dalo zdůvodnit tím, že nechtěla působit svým blízkým ještě větší zármutek. Pak je ovšem podivné, že by zanechávala i tuhle narážku. Nalezla jsi chybějící srdce?"

„Nenašla jsem ho, ačkoli jsem se o to pokoušela." Rebece se živě vybavovalo, jak ve stavu blízkém nervovému zhroucení prohledávala matčinu šperkovnici a toaletní stolek. „Chtěla jsem, aby prsten byl kompletní, kdyby se na něj otec někdy chtěl podívat. Kdyby totiž, zjistil, že srdíčko chybí, udělal by si stejný závěr jako já. A já jsem si nepřála ho ještě víc zarmucovat. Nikdy ho ale vidět nechtěl."

„Co když nešlo o náhodu ani o sebevraždu?" uvažoval Kenneth. „Třeba měl na její smrti podíl někdo další."

„Ale můj otec ne!"

„Věřím, že to nebyl on. Tak rafinované poselství mohla zanechat jen chladně kalkuluující osoba. Sir Anthony by snad mohl zabít nedopatřením, v záchvatu vzteku, ale nedokázal by s klidem rozebrat ten prstýnek a pak shodit svoji ženu z útesu."

Rebeka se otřásla nad tím plastickým popisem. „Používáš logiku k vysvětlení nelogické situace," namítla. „Nemáme žádné důkazy, že šlo o vraždu."

„Nahoře nad útesem prý zůstaly stopy zápasu. A chybějící srdíčko přece také vylučuje nehodu."

Rebeka ještě nebyla úplně přesvědčená. „Ale kdo by chtěl maminku zabít? Všichni ji měli rádi.“

„Během několika posledních týdnů mi přišlo na mysl pár možností. Možná že se tvoje matka rozhodla ukončit svůj poměr s Hamptonem a on se rozzuřil...“

„Strýček George to neudělal," protestovala Rebeka. „Myslím, že ho matka měla ráda právě kvůli jeho klidně a milé povaze. Byl by to ten poslední člověk na světě, který by vraždil kvůli zklamání v lásce.“

„Zdá se mi, že lady Seatonová vyvolávala v mužích intenzivní city," upozornil ji Kenneth. „Skoro třicet let po zrušení zasnoubení ještě Bowden tak silně toužil znát způsob její smrti, že je za pátrání ochoten zaplatit celé jmění. Poslední tajemník sira Anthonyho, Tom Morley do ní byl zřejmě zamilovaný, třebaže mohla být jeho matkou. Na základě jejího portréту v pracovně tomu rozumím. Kdoví, kteří další muži byli Helen posedlí?“

Rebeka si zamyšlené mnula spánek. „Někdy mě napadalo, že právě kvůli ní se lord Frazier nikdy neoženil. Dva další malíři. Turner a Thomas Lawrence, napůl vážně tvrdili, že se sami nikdy neožení, protože jejich ‚krásná Helena‘ je nedostupná. Mohla bych snadno jmenovat tucet dalších mužů, kteří ji zbožňovali. Ale stejně si neumím představit, že by ji kterýkoli z nich zavraždil.“

Kenneth pokrčil rameny. „Jako důstojník jsem musel často rozsuzovat různé přestupky a zločiny mezi vojáky. Nejvíce jich vždycky pramenilo z vášně či touhy po zisku. V případě tvé matky je nejpravděpodobnějším motivem vášně, protože jediná osoba, která měla finanční prospěch z její smrti, jsi byla ty.“

Rebeka vzplanula hněvem. „Snad mě nepodezíráš, že bych jí byla schopná ublížit?“

„To samozřejmě ne. Proto dávám přednost domněnce, že motivem byla vášně. Ale vražedkyně mohla být i milenka tvého otce, která se třeba za něj chtěla vdát sama. Nevíš, se kterou ženou v té době sir Anthony spal?“

Zavrtěla hlavou. „Tyhle věci jsem nikdy vědět nechtěla. Ale myslím, že jeho milenkami byly vždycky ženy, které maloval. Také jsem měla dojem, že vždycky spíš sváděly ony jeho než naopak.“

„Zamiloval se do jejich krásy a ony byly zase fascinovány tím, jaký půvab v jeho očích mají.“ konstatoval Kenneth zamyšleně. „Ta vazba mezi malířem a jeho modelem je zajímavá věc. Nemyslíš?“

Za jiných okolností by Rebeka začala tento námět se zájmem rozebírat, ale teď odpověděla jen: „Pokud bychom chtěli zjistit, které žena mohla být tou dobrou otcovou milenkou, pak bychom měli nahlédnout do jeho diáře z toho jara a zjistit, koho maloval.“

„Ten diář zůstal v Ravensbecku, protože po Helenině smrti nastal zmatek a celá domácnost se ve spěchu stěhovala zpátky do Londýna.“ Váhal. „Věděla by Lavinia, s kým sir Anthony tehdy spal?“

„Jestli chceš, zeptej se jí na to sám. Já se jí ptát nebudu.“ Po chvilce váhání dodala: „Vím jakou má Lavinia pověst, ale stejně si nemyslím, že by měla s otcem poměr ještě za života mé matky. Jednou se mi zmínila, že zásadně nespí s muži svých přítelkyň.“

„Je to pozoruhodná žena.“

Rebeka si povšimla jeho výrazu a dodala: „Ani ona maminku nezabila. A vůbec, celá ta představa, že moji matku někdo zavraždil, mi připadá bizarní. Proč ji nemůžeme nechat odpočívat v pokoji?“

„Vždyť ona odpočívá v pokoji,“ odpověděl tiše. „Ale jestli ji někdo zabil, pak ještě je stále na svobodě. Takové pomyšlení by se ti snad líbilo?“

Rebeka se zhluboka nadechla. „Samozřejmě bych si v tom případě přála spravedlnost - ale stejně té verzi o vraždě nevěřím.“

„Kvůli tomu, že šlo o dosažení spravedlnosti, jsem nakonec přijal Bowdenovu nabídku,“ poznamenal Kenneth. „Najít vraha mi nepřipadalo jako tak špatný úkol.“

Odvrátila od něj pohled, protože si nepřála, aby jeho slova zmírnila její přetrvávající zlost. „Ale neměl jsi velký úspěch.“

„To je pravda, ale až teď jsem začal věřit, že šlo skutečně o vraždu.“ Vstal a šel přiložit uhlí do krbu. „Zaujalo mě ještě něco, cos říkala předtím. Zmínila ses o nějakém incidentu, po kterém jste se začali s otcem obávat, že má lady Seatonová sebevražedné sklony. Oč šlo?“

Rebeka si povzdechla. „Loni upadla na konci zimy do podivného stavu bezvědomí. Lékař se domníval, že užila příliš mnoho morfia v alkoholu, laudana. Když se pak probudla, nevzpomínala si jasně, co se stalo, ale domnívala se, že si zřejmě omylem namíchala příliš velkou dávku uspávacího prostředku. S tatínkem jsme si nebyli tak docela jistí, zda šlo o náhodu nebo o úmysl.“

Se sirem Anthonym se však o tom nikdy otevřeně nebavili. O Heleniných problémech se v rodině vždycky mlčelo.

Kenneth přimhouřil oči. „To je zajímavé. Stejně jako ten pád ze skály mohla být i tohle náhoda, pokus o sebevraždu, anebo také zamýšlená vražda.“

Rebeka na něj pohlédla a po zádech jí přeběhl mráz. „Ale pokud se ji někdo opravdu pokusil zabít laudanem, pak musel mít přístup do naší domácnosti.“

„Do tohoto domu přece chodí spousta lidí,“ odpověděl Kenneth. „Pro člověka, který věděl, kde uchováváte léky by bylo snadné rychle vyměnit lahvičky. A velká část přátel sira Anthonyho také jezdí na léto do Lake District. Vrah, který neuspěl v zimě, se mohl pokusit o totéž v létě.“

„Možná... možná máš pravdu,“ přiznala Rebeka velice neochotně. Přešla k oknu a vyhlédla do tmy venku. Představa vraždy jí připadala mlhavá a vzdálená, jako by se ztrátou matky vůbec nesouvisela. Právě její matka spojovala jejich rodinu dohromady. Teď byli Rebeka a její otec jen dva izolovaní jedinci, žijící pod společnou střechou a oddělení navzájem bolestí.

Hlavou jí proběhla temná myšlenka. Nemohl to opravdu být její otec, kdo v okamžiku hněvu třeba... Ale ne! Okamžitě takové podezření zavrhl. Její otec by v tom případě cítil nesmírně silné výčitky svědomí a nedokázal by je před ní skrýt. Vycíťovala u něj pouze lítost nad tím, že nedokázal uchránit svoji ženu, aby se nezabila. Sama ostatně trpěla podobnými pocity.

Z ulice se náhle ozvalo hrčení přijíždějícího kočáru. To se domů navracel sir Anthony.

„Mám jít dolů a přiznat se ke všemu siru Anthonymu?“ zeptal se Kenneth.

Rebeka se odvrátila od okna a vrhla po něm vážný pohled. Věděla, jak hluboce jejího otce zklame odhalení, že muž, kterého si tak oblíbil, ve skutečnosti zneužíval jeho důvěru. A ještě víc ho rozhořčí zmínka o podezření, že snad je vrahem své ženy. Radost, kterou teď jistě cítí z příslibu, že se stane příštím prezidentem Královské akademie, nebude mít dlouhého trvání.

Kenneth, téměř jako by četl její myšlenky, řekl: „Pokud si myslíš, že by ho to zbytečně rozrušilo, prostě mu oznámím, že moje finanční situace se změnila a musím urychleně přesídlit na své panství.“

Za okamžik tedy zmizí z. jejího života navždy. Tohle přece právě chtěla. Nebo ne?

V ústech jí vyschlo, ale vypravila ze sebe: „Ano, to asi bude nejlepší řešení.“

„A co uděláme s možností, že tvoje matka byla zavražděná?“

Rebeka si zase třela spánek, protože cítila vzrůstající bolest hlavy. „Možná bych si mohla najmout detektiva z Bow Street.“

„Bowden už to udělal a detektiv nic nezjistil. Proto se obrátil na mě - jako tajemník jsem měl lepší přístup do domu než cizí člověk. A pokud existují nějaké stopy po tom, co se doopravdy stalo, pak zůstaly pravděpodobné v Lake District. Možná existuje nějaká důležitá zmínka v diáři tvého otce, nebo něco zahlédl někdo z místních lidí. V době, kdy se to stalo, se všichni shodli, že šlo o nehodu, a proto nikdo nepátral po jiných možnostech.“

„Chceš tím říct, že by ses nejraději dál choval tak, jako by se nic nevyzradilo, a odjel s námi do letního sídla?“ zeptala se Rebeka bezbarvě.

Pousmál se. „Dělat, jako by se vůbec nic nezměnilo, už nepůjde, ale to ostatní je pravda. Rád bych dovedl tohle pátrání až do konce.“

„Kvůli spravedlnosti i kvůli svým dluhům?“ zeptala se se silnou ironií.

„Přesně tak.“ Váhal. „A také chci tobě a siru Anthonymu pomoci zjistit, co se doopravdy stalo. Dlužím vám to. Jakmile jsem se tu rozhlédl, vycítil jsem, že smrt tvé matky za tak nevyjasněných okolností vás velice hluboce zasáhla. Pravda možná bude bolestná, ale přesto vám oběma může přinést úlevu.“

Znělo to velice rozumně a vstřícně. Rebeka se opřela o stěnu a zavřela oči. Nemohla se rozhodnout, zda by pro ni bylo lepší, kdyby Kenneth zmizel z tohoto domu navždycky, nebo kdyby uskutečnil, co jí právě navrhl. Věděla, že pokud někdo dokáže vyřešit tajemství matčiny smrti, bude to právě on. Měla pocit, že dluží památce své matky, aby dovolila Kennethovi dovést pátrání do konce.

Zatímco přemítala, Kenneth tiše poznamenal: „Skrýval jsem skutečný důvod, proč jsem přišel do tohoto domu, ale v ničem jiném jsem se nepřetvařoval. Všechno, co jsem ti pověděl o své minulosti, a všechno, k čemu došlo mezi námi dvěma, bylo naprosto pravdivé. Úplně.“

Hrudí jí projelo silné bodnutí bolesti, až se jí zatajil dech. Nesmírně si přála uvěřit mu, ale příliš jí ublížil. Přejela pohledem ke koberci před krbem. Ještě před několika hodinami tu prožívala ničím nezkalené, čiré štěstí... „Máš ve zvyku příliš mnoho věcí skrývat.“ vyčetla mu. „Tajil jsi svůj titul, své výtvarné schopnosti i pravý důvod, proč jsi přišel do našeho domu. Už ti nedokážu důvěřovat.“

Jizva na tváři mu zbělela. „Jestli mi dovolíš tady zůstat, budu se ti vyhýbat, jak jen to bude možné.“

„Doufám, že ten slib dodržíš.“

To bylo svolení a zároveň vyhlášení stavu ozbrojeného příměří. Kenneth přikývl a tiše opustil ateliér.

Rebeka přešla k pohovce, tiše se na ní stočila do klubíčka a zabalila se do šálu jako do ochranného kokonu. Dnes večer se toho přihodilo příliš mnoho. Vášeň. Zrada. Násilný útok. Možnost, že byla její matka zavražděna. Cítila se příliš vyčerpaná i na to, aby teď sešla dolů do své ložnice.

Kde vlastně končí pravda a začíná přetvářka? Kennethovi přece nemůže jít jen o její peníze? Cítí něco víc než jen smyslnou touhu, když se s ní miluje? Ne, nedokázala mu už důvěřovat.

Tiše pozorovala, jak se žhoucí uhlíky v krbu pomalu mění v popel.

Kenneth se cítil naprosto vyčerpaný. Jakmile dorazil do své ložnice, svlékl se a zalezl do postele. Největší Rebečina zlost byla sice utlumena, ale přesto mezi nimi zela hluboká, nepřekonatelná propast. A to se už možná nikdy nezmění.

Rebečina duše byla plná protikladů. Její nekonvenční výchova dodala jejím postojům určitý nádech skepticismu. Chovala se, jako by pro ni panenství neznamenal nic víc než nedůležitou hloupost, která jí byla na obtíž, a trvala na tom, že nemá zájem vstoupit, do manželství.

Zároveň ale měl Kenneth podezření, že v hloubi duše je romantická, toužící věřit v lásku a věrnost. Jinak by tak silně neodsuzovala nevěry svých rodičů, ani by nečekala do svých sedmadvaceti let, aby svěřila nějakému muži své tělo a aspoň kousek svého srdce. Postupně se mu víc a víc otevírala. Až dosud doufal, že až se jeho finanční situace urovná, Rebeka mu bude ochotná důvěřovat natolik, že se za něj opravdu vdá. Dnes se ale stáhla zpět do svého ochranného krunýře, možná navždy.

Ironií bylo, že mu dnešní katastrofální večer přinesl důležitou informaci, o které by mohl zpravit lorda Bowdena. Chybějící srdíčko z prstenu byla sice maličkost, ale přesto naznačovala, že mohlo dost pravděpodobně jít o vraždu. Neměl pro to zatím důkazy, ale byl o tom v duchu stále silněji přesvědčený.

Když upadal do neklidného spánku, ještě ho napadlo, jak ironická je celá dnešní situace. Kdyby ho lord Bowden neposlal s tajným úkolem do domu Seatonových, nikdy by se s Rebekou neseznámil. Totéž tajemství ho však připravilo o jakoukoli možnost společné budoucnosti s ní.

Kapitola 29

Dva dny po plese u Strathmoreových Rebeka obdržela vzkaz od lady Bowdenové. Znovuobjevená tetička jí v něm sdělovala, že se před obědem bude procházet v Hyde Parku poblíž jezírka. Rebeka si nebyla jistá, jak má zareagovat. O pár dní dříve by takové pozvání ke schůzce uvítala, ale teď, když se dozvěděla o přání lorda Bowdena usvědčit sira Anthonyho z vraždy, si tím už nebyla tak jistá. Těžko by celou tuhle věc zamlčela před Bowdenovou ženou. Ale na druhé straně jí tady možná samo nebe poskytuje příležitost, jak se dozvědět o otcově bratrovi něco víc než dosud.

Nakonec zvítězil pragmatismus, a tak se Rebeka o dvě hodiny později v doprovodu své služebné Betsy vydala do parku. V tuhle hodinu si sem vyšlo jen málo lidí, a tak brzy spatřila drobnou, elegantní postavu tety Margaret.

„Ráda tě znovu vidím.“ řekla jí na uvítanou.

Lady Bowdenová významným pohledem naznačila své komorné, aby zůstala i s Betsy pozadu, takže mohla s Rebekou, nerušené hovořit. „Jsem moc ráda, že jsi přišla, třebaže jsem tě pozvala takhle na poslední chvíli,“ vyjádřila neteři svůj vděk. „Zítra odjíždíme na venkov. Naše sídlo je sice vzdáleno od domu tvého otce jen pár mil, ale zřejmě tam nebudeme mít příležitost k setkání.“

„Jistě, toho by si někdo určitě všiml,“ přisvědčila Rebeka a rozhlédla se kolem sebe. „Jsem moc ráda, že jsem se díky tobě dostala v takový krásný den na vzduch. Pořád mám tolik práce, že si ani nevšímnu, jaké je počasí.“

Obě ženy pokračovaly v nezávazném, lehkém hovoru a kráčely volně k jezírku, na jehož úzkém konci se shromáždilo množství vodního ptactva. Lady Bowdenová vytáhla z kabely dva bochníčky bílého chleba a jeden podala *Rebece*. Začala ulamovat ze svého chleba a házet kachnám a husám, které se vrhaly po letících kouscích a vzrušeně štěbetaly.

Rebeka se usmála a také ulomila sousto chleba. „Proč člověka tak těší krmit vodní ptáky?“ zeptala se.

„Jsou mnohem upřímnější než lidé,“ odpověděla jí teta. „Mimochodem, gratuluji ti k zasnoubení. Předpokládám, že lord Kimball je ten nádherný exemplář muže, který tě doprovázel, když jsme se setkaly.“

Ples u Candoveru se už Rebece zdál hrozně vzdálený. „Máš na mysli toho gentlemana, se kterým mě přistihli při nevhodném chování? Abych byla upřímná, tetičko Margaret, to zasnoubení jsme jen předstírali, abychom se vyhnuli skandálu. Máme v úmyslu je po určité době zase zrušit.“

Tetička se na ni zvědavě zadívala. „Ale nevhodné chování takového druhu obvykle znamená, že žena ke svému partnerovi chová určité city.“ namítla.

„Situace se od té doby změnila.“ Rebeka hodila kousek chleba, jak mohla nejdál. Velká labuť připlula majestátně k soustu jako první a sebrala ho těsně před zobákem huse. „Něco ti povím,“ pokračovala Rebeka, „možná ti to způsobí bolest, ale myslím, že se tě to také týká. Dozvěděla jsem se, že si tvůj manžel najal lorda Kimballa, aby pronikl do našeho domu jako otcův tajemník a vyhledal zde důkazy, že můj otec zavraždil moji matku.“

„Ale ne!“ Oči lady Bowdenové se rozšířily šokem. „Předpokládám, že teď musíš mít na toho svého mládence velkou zlost.“

„Není to žádný můj mládenec, teď už vůbec ne.“

„Muži jsou velice nedokonalá stvoření, nezdá se ti? Ale jiné další pohlaví kromě nás žen neexistuje, a tak nám nezbývá než je vidět z té lepší stránky.“ Teta Margaret si povzdechla. „Je zvláštní, že můj muž ani po třiceti letech nedokáže na Helen zapomenout a stále je jí tak posedlý.“

„Je mi to líto, tetičko Margaret. Tušila jsem, že to vědomí pro tebe bude bolestné.“

„Jen trochu. Víš, on mě svým způsobem miluje, i když to možná chápu líp nežli on sám.“ S posmutnělým výrazem hodila ptákům několik drobnějších kousků chleba. „Máme dobré manželství a oba synové nám přinášejí radost. Myslím si ale, že protože Helen miloval v mládí, dodnes mu zosobňuje ztracené mladické sny. A s těmi se nechce rozloučit.“

„To jsem ochotná chápat, ale ne pokud kvůli tomu falešně obviňuje mého otce.“ Rebeka přehodila kousek chleba přes vykrmenou kanadskou husu. aby ho mohla chytit malá lyska. „Promiň mi, že se tak ptám, ale... myslíš, že by bylo možné, aby nenávist dovedla strýce Marka k tomu, že by si sám vykonstruoval důkazy na podporu tatínkova údajného zločinu?“

„To je vyloučeno! Markus je sice umíněný, ale úzkostlivě čestný.“ Lady Bowdenová pohlédla po očku na svoji neteř. „Jak ses o celé té věci vůbec dozvěděla?“

„Vyslechla jsem nedopatřením jeho rozhovor s Kennethem na plese u Strathmoreových.“

„Možná jsem tam měla jít také a trochu manžela hlídat,“ podotkla lady Bowdenová s ironickou grimasou. „Hovořilas o tom s lordem Kimballem?“

„Ano, jistě. Kdybych v té chvíli měla po ruce nějakou zbraň, asi bych na něj zaútočila. Řekl mi, že své přetvářky lituje, ale to ovšem nic nemění na tom, že se dopustil zrady.“

„Jakmile se jednou do té situace zapletl, už ti ani nemohl povědět pravdu,“ namítla lady Bowdenová.

V té chvíli se vzduchem nad jezírkem něco mihlo a ozval se krátký ptačí skřek. Byl to letící holub, který se v okamžiku proměnil ve změř létajícího peří. Zaútočil na něj totiž sokol a zabitou oběť si odnesl. Rebece se zatajil dech, tak rychlý a nenadálý byl dravcův útok.

Lady Bowdenová pozorovala pířka, snášející se pomalu na hladinu jezírka. „Jistě máš právo se na něj zlobit,“ podotkla.

Hodila kachnám poslední kousek chleba a oprášila si drobty z rukaviček. „Ale jestli ti na tom mladém muži záleží, drahoušku, pak bys neměla úplně vylučovat možnost usmíření.“

„Copak je možné obnovit jednou ztracenou důvěru?“ zeptala se, Rebeka s bolestí.

„Láska může vyléčit ztracenou důvěru i spoustu jiných věcí. Jinak by lidstvo už dávno vymřelo.“ Lady Bowdenová stiskla své neteři paži. „Nepůjdeme na zmrzlinu? Zjistila jsem, že zmrzlina pomáhá proti špatné náladě.“

Rebeka poslušně následovala svoji tetu a napadlo ji, jestli někdy dosáhne podobného klidu mysli a vyrovnanosti jako ona. Asi těžko. Ale právě proto se s tetičkou cítila dobře.

Dny následující po Rebečině odhalení míjely Kennethovi s mučivou pomalostí. Jak jí slíbil, snažil se jí nechodit na oči. Věděl, že Rebeka trpí stejně jako on, ale nemohl proti tomu vůbec nic dělat. Snažil se hodně pracovat, a tak vytvořil řadu kreseb pro Hamptona.

Jediná pozitivní věc byla reakce lorda Bowdena na zprávu o chybějící části prstenu. Okamžitě pochopil, že to zvyšuje pravděpodobnost vraždy. Samozřejmě si stále myslel, že vrahem je sir Anthony, ale v každém případě ho uspokojilo, že v pátrání nastal určitý pokrok.

Kenneth trávil už druhý večer kreslením ve svém ateliéru, kde alespoň neslyšel zvuky z Rebečiny ložnice, naznačující, že se právě chystá ke spánku. Napadlo ho, že by tu možná raději měl i přespávat, protože v těsné blízkosti spící Rebeky téměř nedokázal usnout.

Půlnoc už dávno minula, když se rozhodl, že půjde spát. V celém domě panovalo ticho. Odložil skicák a přešel k oknu. Večer pršelo, ale teď už zase svítil mezi potrhanými mračky měsíc.

Vtom spatřil, jak se zpoza nároží vynořila mužská postava. Neznámý se zastavil a tím upoutal Kennethovu pozornost. Zdálo se, že se k něčemu chystá. Pak udělal nějaký rychlý pohyb, jako by něco mrštil. Vzduchem prolétlo směrem k domu světlo připomínající plamen pochodně. Někde dole se ozval zvuk tříštěného skla a za několik vteřin celou budovou otřásl výbuch.

„Ježíšikriste!" Kenneth vyběhl ze svého ateliéru.

Utíkal úzkou chodbou a zabušil přitom na každé dveře ložnic služebnictva. Pak spěšně seběhl po schodech. Když dorazil o patro níž Rebeka a sir Anthony právě vykoukli každý ze své ložnice. Za sirem Anthonym zahlédl Lavinii, která tu dnes zřejmě trávila noc.

„Panebože, co se to stalo?" vyhrkl sir Anthony.

„Hoří!" zavolal Kenneth přes rameno a hnal se po schodech dolů. „Myslím, že ve vašem ateliéru. Probud'te služebnictvo, možná budeme muset vyklidit dům."

Lavinia se rozběhla nahoru do podkroví vyburcovat služebníky a oznámit jim, co se děje, zatímco Rebeka s otcem následovali Kennetha do přízemí. Kenneth otevřel dveře do elegantního ateliéru sira Anthonyho.

Místnost naplňoval dusivý kouř. Všude kolem šlehalý plameny, syčely a začínaly stravovat škvířící se koberce a nábytek. Kenneth zaklel, protože právě vybuchla láhev lněného oleje a hořící úlomky se rozlétly po místnosti. Celému domu, plnému nesmírně cenných uměleckých děl, bezprostředně hrozila zkáza.

„Panebože, moje obrazy!" vykřikl sir Anthony úzkostně a vrhl se k portrétu dvojčat a jejich mužů, umístěnému na stojanu pod hořícím závěsem. Ten začal právě padat k zemi.

„Tati!" zaječela Rebeka.

Kenneth postrčil sira Anthonyho do bezpečí těsně před tím, než se hořící látka svezla na stojan. „Odneste obrazy, které jsou dál od ohně!" vykřikl Kenneth, chytil nějaký kobereček a snažil se dusit plameny.

Sir Anthony vzal ze stěny dva obrazy a odnesl je z místnosti. Za okamžik se i s Rebekou vrátil pro další. V té chvíli dovnitř vtrhli dva mladí vrátní a nesli džbány s vodou, které sebrali na nočních stolcích. Kenneth si strhl vázanku, namočil ji do vody a převázal si ji přes ústa a nos. Pak začal spolu s vrátnými polévat vodou největší plameny.

Z ohně se vyvalil dým, který nesnesitelně štípal v očích, ale plameny se přece jen zmenšily. Kenneth na ně znovu zaútočil s koberečkem a úspěšně je kousek po kousku dusil.

Na několika místech ateliéru však oheň ožíval znovu a ozařoval tuto i přilehlou místnost záblesky oranžového a žlutého světla, připomínajícími samotné peklo. Koutkem oka Kenneth zahlédl, jak Rebeka s otcem vynášejí obraz Horácia. Do salonku vniklo jen několik drobných plamínků, a tak je Kenneth uhasil a zavřel tam dveře.

V té chvíli se objevil hlavní sluha Minton s dlouhou tyčí opatřenou hákem, která se obvykle používala k otevírání horních částí oken. Teď s její pomocí rozbil několik okenních tabulek a pak začal vyhazovat doutnající nábytek ven do deštěm navlhle zahrady.

Do ateliéru vběhlo několik služebných, nesoucích vědra vody z kuchyně. „Podávejte mi ty kbelíky!“ nařídil jim Kenneth.

Přiblížil se co nejvíc k sálajícímu ohni a nalil vodu na největší ohnisko požáru. Ani se neohlédl a natáhl ruku po dalším kbelíku. Takhle to opakoval znovu a znovu a vybíral si místa, kde byl oheň ještě nejživější. Postupně se mu dařilo plameny uhasit, a když voda došla, znovu se pustil do boje pomocí zčernalého koberečku. V ústech měl pachut' popela a napůl oslepl kouřem a slzami. Oheň se ale zmenšoval a pomalu ustupoval.

Zdánlivě nekonečné peklo plamenů a kouře se konečně podrobilo. Kenneth vyběhl na chodbu, natáhl se na chladivou podlahu a prudce vdechoval studený vzduch.

Sir Anthony, skoro k nepoznání ve zčernalém županu, namáhavě dýchal. „Dokázali jsme to! Nebo spíš vy jste to dokázal.“

Kenneth si odkašlal, protože ho hrdlo pálilo účinky štiplavého kouře. „Tam, kde to ještě doutná, by se měla nalít voda,“ vypravil ze sebe.

Lavinia předala jeho příkaz služebnictvu a to pokračovalo v nošení vody, ovšem už ne v tak horečném tempu. Rebeka přinesla umyvadlo s vodou a klekla si vedle Kennetha. Krásně vyšívanou noční košili měla celou od sazí a popela a bosé nohy si začernala. „Nespálil ses? Tvé ruce vůbec nevypadají dobře,“ upozornila ho.

Sklopil k nim zrak a spatřil popel, zčervenatou kůži a puchýře. Teprve teď si uvědomil, jak ho pokožka nesnesitelně pálí. Trhl sebou a zkusil ohnout prsty. „Myslím, že je to jen na povrchu,“ usoudil.

Rebeka mu opatrně vlhkým hadříkem očistila pravou ruku. Pak mu namazala mastí místa, kde se objevily puchýře. Nezvedla však k němu zrak.

Jak se k němu skláněla, výstřih volné mušelínové noční košile se jí otevřel a odhalil horní část ňader. Tam, kde zůstala její pleť chráněná oděvem, byla smetanově bílá, zatímco na odkrytých místech zasedla popelem. Kennethovo tělo zareagovalo na Rebečinu blízkost tak vzrušeně, že určitě nemohl utrpět vážnější zranění.

Odvrátil od ní pohled. Rebeka mu teď začala ošetřovat levou ruku, zase zdánlivě klidně a nezúčastněně.

Sir Anthony se vrátil z prohlídky škod způsobených v ateliéru. „Nábytek je úplně zničený a pět obrazů shořelo," oznamoval. „Ovšem ve srovnání s tím, jak katastrofálně to mohlo dopadnout, se celkem nic nestalo. Ale jak mohl požár vzniknout? Nenechal jsem zapálené žádné svíčky ani oheň v krbu. Ten lněný olej přece nevybudil sám od sebe."

„Byl tady žhář," prozradil mu Kenneth. „Náhodou jsem zrovna vyhlédl z okna svého ateliéru, když se přiblížil k domu a vrhl do okna nějaké zápalné zařízení, nejspíš láhev naplněnou střelným prachem, ke které připojil doutnák."

„Ale proč to udělal?" ptal se sir Anthony s úžasem.

„Kdoví? Mohl to být umělecký kritik, rozzlobený žárlivý manžel nebo třeba bonapartista, kterému nejdou pod nos vaše obrazy Waterloo." Kenneth unaveně vstal. „Doporučuju, abyste si raději zaplatil noční hlídání domu."

„To je skvělý nápad," zasáhla do hovoru Lavinia. „ale teď navrhuju, abychom si dali brandy a šli spát."

Kenneth přešel pohledem služebnictvo. Všichni stáli u zdi a v obličejích měli stejnou směs únavy a triumfu, jaká naplňovala i jeho nitro. „Bez pomoci každého z vás by dům shořel a oheň by možná zachvátil i sousední budovy. Všichni dostanete zvláštní odměny," oznámil jim.

Sir Anthony souhlasně přikývl a služebníci sborově zahučeli poděkování. Pak malíř odešel i s Laviníí, která ho objímala paží kolem pasu, a Rebeka je následovala. O Kennetha stále ani nezavádila pohledem.

Propustil všechno služebnictvo až na vrátné a hlavního sluha. Společně ještě jednou prohlédli ateliér, aby se přesvědčili, zda někde nedoutná oheň. Pak ostatním oznámil, že mohou jít spát a on se ujme hlídkování až do rána.

„Zastanu tu práci sám, milorde," nabídl se Minton. „Vynaložil jste při boji s požárem větší úsilí než všichni ostatní dohromady, a tak jste jistě vyčerpaný."

Kenneth se pokoušel protestovat, ale vrchní sluha ho s rozhodností pobídl: „Tak už přece běžte!"

„V armádě byste se dopustil přestupku nekázně." usmál se Kenneth.

„Tady ale v armádě nejsme, milorde, a nemůžete mi udělat nic horšího než mě propustit."

„Nepropustím vás." Kenneth ho poplácal po rameni. „A děkuju."

Pak unaveně vyšel nahoru do své ložnice. Když otevřel dveře, zjistil, že tu na něj čeká Rebeka. Ke své lítosti zpozoroval, že si přes lehkou noční košili oblékla neforemný silný župan, a její chladný výraz, vyjadřoval, že tato návštěva rozhodně nemá milostný účel. Vstala a podala mu plnou sklínku. „Myslela jsem si, že by ti mohlo přijít vhod trochu brandy."

„To jsi usoudila správně," zhluboka si přihnul. Brandy ho nejprve pálila v hrdle, ale pak bolest naopak utlumila. Mezitím mu služebnictvo vrátilo džbán naplněný vodou, a tak si smyl saze z obličeje a paží. Pak se obrátil ke své návštěvnici. „Předtím to všechno byly jen mlhavé dohady, ale tentokrát šlo o jasný pokus vám ublížit."

Skousla si spodní ret. „Myslíš, že to má souvislost s matčinou smrtí?"

„Ne nutně, ale je to pravděpodobnější než verze, že vaše rodina má dva nesmířitelné nepřátele." Narovnal si polštáře k pelesti postele a natáhl se, protože ho celé tělo bolelo. „Zatím vás postihly tři nehody: předávkování tvé matky laudanem, její smrtelný pád z útesu a dnešní žhářský pokus. Každý projev násilí byl vždycky dramatičtější a nebezpečnější než ten předchozí."

„Kdo by ale riskoval životy tuctu nevinných lidí kvůli nějakému soukromému nevyřízenému účtu? Mluvíš o nepříteli naší rodiny, ale já si myslím, že musí jít o člověka, který nenávidí mého otce. Mě nezná nikdo dost dobře, aby mi chtěl ublížit.“ Stiskla rty. „Leda ty.“

„Věř mi, Rebeko, že jsem ti nikdy ublížit nechtěl.“

Odvrátila od něj pohled. „Možná bychom měli otci povědět o tvé domněnce, že ten požár je částí nějakých širších snah nás poškodit.“

Zamyslel se nad tím a pak zavrtěl hlavou. „Podle mě to není třeba. Po dnešku už ho snadno přesvědčíme, aby se choval opatrně, i když mu nepovím o svém podezření.“

„Máš pravdu.“ Vstala. „Dobrou noc!“

Kennetha se zmocnila téměř neodolatelná touha strhnout ji do náruče a stáhnout ji k sobě na postel. Ne se s ní milovat, ale prostě ji jen objímat. Obnovit bývalý soulad a přátelství.

Věděl však, že to není možné. S povzdechem postavil prázdnou sklínku na noční stolek. „Nemáš ke mně po dnešní noci přece jen o něco menší odpor?“ zeptal se.

Rebeka odpověděla už s rukou na klíce: „Nikdy jsem nepochybovala o tvé odvaze. Jen o tvé upřímnosti.“ A byla pryč.

Intenzivně vytušil, jak hluboce nešťastná se cítí. Napadlo ho, že vzhledem k tomu, co ji zatím v životě potkalo, nemá mnoho důvodů důvěřovat mužům, jejich lásce a ochraně. Tím těžší bude získat její odpuštění, zvláště když sám není také žádným vzorem spolehlivosti a pravdomluvnosti. Ta myšlenka ho hluboce skličovala.

Raději se přiměl soustředit myšlenky na tajemného žháře. Jak ten muž vlastně vypadal? Ve tmě nerozpoznal žádný výrazný znak, podle kterého by se dal rozlišit. Měl středně vysokou postavu, možná trochu vyšší než průměr...

Už se chtěl uložit ke spánku, když se ozvalo tiché zaklepaní dveře. „Dále,“ řekl unaveně.

Do místnosti vstoupila Lavinia. Kenneth chtěl vstát, ale pokynula mu, aby zůstal ležet na posteli.

„Promiň, že jsem sem tak vpadla," začala, „ale vzhledem k tomu, že s Rebekou stále válčíte, jsem usoudila, že nebudu rušit."

„Máš až příliš dobrý postřeh," odpověděl suše. „Nebude se sir Anthony divit, kam jsi zmizela?"

„Už tvrdě spí," zavřela za sebou dveře a zeptala se přímo: „Hrozí Anthonymu nějaké nebezpečí?"

„Možná ano."

Sedla si na krajíček jediné židle, která tu byla k dispozici. „Jak ti mohu v téhle věci pomoci?"

Kenneth si uvědomil, že Lavinia se svým dobrým postřehem a množstvím známostí a styků by mu možná mohla opravdu prospět, a tak se jí zeptal: „Nevíš o někom, kdo nesnáší sir Anthonyho natolik, že by mu chtěl fyzicky ublížit nebo ho zničit?"

Zachvěla se a přitáhla si župan těsněji k tělu. V této chvíli vypadala na svůj věk a její obvyklé veselé, koketní chování bylo pryč. „Každý člověk, který je tak úspěšný jako on, vzbuzuje u někoho odpor a závist, ale nevím o nikom, kdo by mu přál smrt v plamenech i s celým osazenstvem domu."

„Miluješ ho doopravdy, vid'?" zeptal se jí Kenneth tiše.

„Od toho dne, kdy jsme se poznali," odpověděla prostě. „Když mě poprvé maloval, bylo mi sedmnáct. Byla jsem v pokušení ho svést, jenomže jsem si nepřála, aby to byl jen jeden z mnoha jeho krátkých románků. Usoudila jsem, že přátelství s ním mi vydrží déle a splnilo se to." Povzdechla si a opřela se pohodlněji. „Jednou mi Helen řekla, že pokud se s ní něco stane, chce, abych se o Anthonyho postarala. Nepřála si, aby upadl do rukou nějaké dračice, kterou by zajímala jen jeho sláva a peníze."

Kenneth si pomyslel, že teď má vhodnou příležitost jí položit jednu důležitou otázku. „Jakou měl sir Anthony milenku v době Heleniny smrti? Slyšel jsem fámu, že prý v té době měl velice vážný mimomanželský vztah - možná dokonce takový, že uvažoval o odchodu od Helen. Konečně se s ní mohl i rozvést, vzhledem k jejímu poměru s Hamptonem."

„Něco takového by nikdy v životě neudělal," prohlásila Lavinia s přesvědčením. „A už vůbec ne pro tu ženskou, se kterou tehdy spal. Možná tu fámu rozšířila sama, z pouhé ješitnosti, protože tenkrát byla ještě vdaná a nemohla by si Anthonyho stejně vzít, ani kdyby se rozvedl."

„A kdo byla ta žena?" pobídl ji Kenneth k pokračování.

Lavinia chvíli váhala, ale pak mu to s pokrčením ramen prozradila: „Tvoje nevlastní matka."

Překvapilo ho to, ale ne zase příliš. V té době přece sir Anthony maloval Hermionin portrét a jeho nevlastní matka byla krásná a vyzývavá žena. Doufal jen, že se o tom jeho otec nedozvěděl. „Teď je ovšem vdova," poznamenal, „nedělá si snad na sira Anthonyho nějaké nároky?"

„V době, kdy Helen zemřela, Anthony ten poměr ukončil a od té doby s Hermionou nic neměl," odpověděla Lavinia se zjevným uspokojením. „Hermione je přesně taková žena, před jakou chtěla Helen svého muže chránit." Usmála se. „Kromě toho se už brzy dostane mezi nejbohatší lidi v Británii, přesně jak po tom prahla. Z důvěryhodného zdroje jsem se doslechla, že si bude brát lorda Fydonu, velice potichu, protože má ještě držet smutek za manžela. Je pohádkově bohatý, ale jinak dokonale odporný. Hermione toho bude určitě litovat."

Kenneth si pomyslel, že se tedy Hermione rozhodla neupínat naděje k vévodovi z Ashburtonu. Bohatý hrabě v hrsti je jistě lepší než dva vévodové na střeše. „Doufám, že je to pravda," odpověděl. „Domníval jsem se, že se Hermione už neprovdá, protože by na to příliš doplatila. Podle otcovy poslední vůle se v případě její nové svatby všechno kromě vdovského věna vrátí k původnímu panství Wildingů."

„Neboj se, jistě si Fydonu vezme. Má nejen neuvěřitelné bohatství, ale i rodinné klenoty Fydonů, kterým se snad žádné jiné nevyrovnají. A Hermione právě teď zoufale klenoty potřebuje." Lavinii zajiskřily oči smíchem. „Nevím, jak jsi dokázal, že je vrátila, ale každopádně ti k tomu blahopřeji!"

„Nepodnikl jsem v té věci vůbec nic," ujistil ji popravdě a vrátil se k původnímu tématu. „Existují nějaké ženy, které by se mohly siru Anthonymu mstít kvůli odmítnutí?"

Lavinia zavrtěla hlavou. „Jeho románky byly vždycky nezávazné a přátelské, to vím dobře, protože jsem je dlouhá léta sledovala."

„Možná že ještě něco vyčtu z diáře, který zůstal na Ravensbecku," poznamenal Kenneth bez přesvědčení.

„Daleko lepší zdroj informací by mohl být deník Helen.“

„Cože, Helen si vedla deník? O tom jsem neměl tušení!“

„Nejsem si dokonce ani jistá, zda o tom věděli Anthony a Rebeka. Helen si do deníků zaznamenávala spíš své pocity a dojmy než události.“

„Kde jsou?“

„U mě,“ odpověděla Lavinia. „Tenkrát, když mě Helen požádala, abych se postarala o Anthonyho, mě také pověřila, abych v případě její smrti spálila její deníky. Kdoví, zda měla nějakou předtuchu...“

„Ale nespálilas je?“ zeptal se s nadějí.

„Ne. Představuji pro mě vzpomínku na Helen. Nenašla jsem ale zatím odvahu si je přečíst. Myslím, že by mi to působilo přílišnou bolest.“

„Dovol mi, abych se na ně podíval. Možná že mi napoví, kdo se mohl dnes večer pokusit podpálit tento dům.“

„Za pokus to stojí,“ souhlasila Lavinia a vstala. „Tak dobrou noc!“ Pak tiše vyklouzla ze dveří.

Kennethovi prudce vířily v hlavě myšlenky, vyvolané tímto rozhovorem. Kdyby se Hermione znovu vdala, jeho majetek by byl zachráněný. Konečně by se mohl oženit.

Nejprve ale musí najít zločince, který zabil Helen a teď ohrožuje i sira Anthonyho. V duchu se modlil, aby v Heleniných denících našel potřebnou stopu. Kdyby zachránil Rebečině otci život, snad by ji tím přece jen obměkčil.

Přesto v hloubi srdce věděl, že to tak snadné nebude, protože je snazší vypátrat vraha, než obnovit něčí ztracenou důvěru.

Kapitola 30

Ateliér se v ranním světle zdál ještě zpustošenější než v noci. Kenneth se tu zastavil po cestě na snídani a našel v něm sira Anthonyho, jak už zkoumá vzniklé škody.

„Běhá mi z toho mráz po zádech," zabručel malíř. „Co kdybych tady právě měl svoji sérii obrazů od Waterloo? Mohl jsem přijít o to nejlepší, co jsem kdy vytvořil."

Kenneth se rozhlédl po místnosti. Viděl, že ji bude potřeba nejen znovu vymalovat a provést štukování, ale také vyměnit parkety a pořídit nový nábytek. „Kdyby ta zápalná láhev padla do vaší ložnice, mohli jste i s lady Claxtonovou přijít o život," poznamenal.

„Věřte mi, že mě to taky napadlo," přiznal sir Anthony. „Ale jak toho žháře najdeme?"

„To nevím. Mohli bychom si najmout detektiva z Bow Street, ale podobné zločiny zanechávají jen málo stop a bude skoro nemožné, aby detektiv něco vypátral, pokud nebude znát motiv činu. Víte o nějakých svých nepřítelích na život a na smrt?"

„Samozřejmě že ne," odpověděl sir Anthony podrážděně. „Problém je v těch, o kterých nevím. Člověk v mém postavení samozřejmě snadno vyvolá nevraživost. Stačí nelichotivá poznámka, pronesená o špatném obraze někde

na výstavě, a pokud se o ní příslušný malíř doslechne, může zatoužit po pomstě. Malíři jsou ješitná čeládka."

„To máte pravdu. Pokud vás napadne někdo konkrétní, dejte mi vědět. O které obrazy jste při požáru přišel?"

„Všechno to byly portréty, více či méně rozpracované. Nejdůležitější byl druhý obraz čtveřice Strathmoreů a Marklandů. Ten první, určený Marklandovým, už jsem odeslal k zákazníkům. Tenhle budu muset udělat znovu." Pak jmenoval další klienty, s jejichž portréty bude muset začít podruhé. „Pošlete všem dopis zdůvodňující zpoždění. Budou muset přijít na větší počet sezení, než měli v plánu. V téhle místnosti pracovat nemohu, ale snad zatím postačí vedlejší salon."

Kenneth otevřel zčernalé dveře do salonku. „I tady kouř a voda způsobily škody," konstatoval, ale hned ho napadlo možné řešení: „Co kdybyste odcestoval do Lake District už teď, místo abyste čekal na obvyklý termín odjezdu? Přes léto se mohou škody opravit."

Výraz sira Anthonyho se rozjasnil. „To je výborný nápad! A vy můžete zůstat tady v Londýně, zařídit všechny potřebné práce na opravách a pak přijet za námi."

Kenneth váhal, protože se mu nelíbila představa, že by nechal sira Anthonyho odcestovat a neměl ho pod dohledem, ale na druhé straně věděl, že nepřítel je tady v Londýně a že on sám se do Lake District dostane možná jen s týdenním zpožděním. „Dobrá, pane," odpověděl proto. „Když začneme s balením hned, můžete odjet pozítří."

„Zařídte to."

Kenneth přikývl a sešel dolů. Ve vstupní hale narazil na lorda Fraziera, George Hamptona a další přátele sira Anthonyho, kteří se doslechli o požáru. Pozorně si prohlédl jejich obličeje, zda v nich nepostřehne známky uspokojení nebo zklamání, ale rozpoznal v nich jen zvědavost a starost o přítele. Když potom šel na snídani, napadlo ho, zdali některý z nich také odjede na léto do Lake District dřív, než si to původně plánoval.

Příští den a půl byl dům Seatonů vzhůru nohama, protože se balilo před odjezdem. Když kočáry a zavazadlový vůz konečně odjely, Kenneth si připadal unavený, jako by právě poslal celou britskou armádu na velké tažení.

Když jako poslední odjel kočár se sirem Anthonym, Rebekou a Lavinii, vytanula mu náhle na mysli hrůzná vzpomínka na okamžik, kdy viděl naposledy Marii živou. Při jejím odchodu na výpravu měl neblahou předtuchu, ale ona se jeho strachu jen vysmála a odcválala na koni pryč.

Rozum mu říkal, že tahle situace je úplně jiná. Maria byla partyzánská bojovnice a v její zemi zuřila válka, zatímco Rebeka cestuje obklopená členy rodiny po bezpečných moderních cestách. Přesto v něm její odjezd vyvolal vlnu iracionálního strachu. Napadlo ho, že odloučení je pro něj možná o to horší, že mezi ním a Rebekou vznikla taková citová propast.

„Promiňte, milorde, necítíte se dobře?“

Vzhlédl a spatřil Mintona, který ho starostlivě pozoroval. Hlavní sluha měl zůstat ve městě po celé léto a dohlížet na řemeslné úpravy a na několik zbylých služebníků, kteří měli pečovat o dům.

Kenneth se zhluboka nadechl. „To nic, jen je mi líto, že slečna Seatonová odjíždí.“

„Jistě, milorde, snoubenci bývají netrpěliví. Ale nedělejte si starosti, vždyť se s ní za několik dní znovu shledáte.“

Kenneth v duchu napomínal sám sebe, že by si opravdu neměl dělat zbytečné starosti. Možná že odloučení od něj Rebece naopak prospěje a začne o něm smýšlet příznivěji.

Přešlo ho temná předtucha neopouštěla ani během pochůzek po londýnských dílnách s nábytkem a textiliemi. Byla to únavná práce, ale nakonec našel nové zařízení ateliéru, o kterém se domníval, že bude siru Anthonymu vyhovovat.

Větší část večera strávil vyřizováním korespondence sira Anthonyho. Teprve pozdě v noci měl čas nahlédnout do deníků, které mu Lavinia dnes ráno před odjezdem předala. Než otevřel první silný sešit, váhal. Helen Seatonová si nepřála, aby někdo její slova četl. Ale jistě by také nechtěla, aby někdo zabil jejího manžela, ani aby její vlastní smrt zůstala nepotrestaná.

Zběžně prolistoval nejstarší deník, aby získal obecnější představu, co si Helen zaznamenávala. Jak říkala Lavinia, šlo o její úvahy a zachycené pocity, často nedatované. Připadalo mu, jako by z řádků zněl Helenin živý, vřelý, vtipný hlas.

Deník začal v jejích sedmnácti letech, kdy ztratila oba rodiče při epidemii horečnatého onemocnění. Když skončila doba smutku po rodičích, poslal ji poručník do Londýna, aby vstoupila do společnosti. Tady sklidila velký úspěch, jak napsala, *navzdory mým hrozným zrzavým vlasům*.

V textu narazil na jméno lorda Bowdena a na následujících několika stránkách se ve zkratce dočetl, jak to bylo s jejich zasnubami a Heleniným útekem.

Markus Seato., starší syn lorda Bowdena, mě požádal o ruku. Přijala jsem, protože je mi sympatičtější než ostatní mladí muži, kteří se mi dvorí. Myslím, že jsem do něj dokonce zamilovaná, i když si tím nejsem jistá, protože nemám své pocity s čím srovnat. Markus mě ale zbožňuje a je okouzlující a inteligentní. Líbí se mi být zbožňovaná. Jistě se k sobě dobře hodíme. Příští týden spolu navštívíme rodinné sídlo Bowdenových v Lake District, abych se seznámila s jeho příbuznými a spatřila svůj budoucí domov.

Následující stránka začínala takto:

Seaton Manor je krásné sídlo a okolní krajina je nádherná. Jistě se tu budu cítit jako paní domu příjemně. Dnes jsem se seznámila s dívkou ze sousedního sídla, jménem Margaret Williardová. Není krásná, ale rozhodně je hezká a velmi milá. Myslím, že je do Marka zamilovaná, protože vždycky tak nápadně ztichne, když mu je nablízku. On si jí ale vůbec nevšímá. Ti muži! Margaret mě nemůže mít ráda, ale přesto se ke mně chová hezky. Doufám, že z nás budou přítelkyně. Možná se sama vdá za Markova mladšího bratra Anthonyho, toho bláznivého malíře. Ten má přijet zítra i se dvěma přáteli. Těším se na seznámení s nimi...

Ten bláznivý malíř přijel. Mladý lord Frazier je velice pohledný a trochu moc ješitný, ale nesmírně galantní. Nakreslil mě jako Afrodité. George Hampton je nízkého původu a chová se trochu plaše, protože ho tady obklopuje tolik šlechticů. Je ale nesmírně milý a má přirozenou lidskou důstojnost, která je mu na prospěch. A pokud jde o Markova bratra Anthonyho -

Panebože, vůbec mě nenapadá, co bych tu o něm mohla napsat.

O týden později následoval stručný zápis:

Anthony po mně chce, abych s ním uprchla. Pouhá myšlenka na něco takového je nepřijatelná - ale jak bych mohla být po celý život jeho švagrovou? A bylo by snad spravedlivé vůči Markovi, kdybych se za něj vdala, přestože teď už dobře vím, že ho nemiluju? Jaký blázen jsem byla, když jsem přemítala o tom, zda jsem do něj zamilovaná! Pokud o tom člověk vůbec musí přemýšlet, pak zamilovaný není.

O den později napsala:

Rozhodli jsme se s Anthonym k útěku. Do Gretna Green se dostaneme za jediný den. Nezáleží mi na tom jaký tím vyvoláme skandál, ani na tom, že se nestanu lady Bowdenovou a paní na Seaton Manor. Budeme mít střechu nad hlavou a především jeden druhého. Na ničem jiném mi nezáleží. Kéž by mi Bůh, a také Markus, odpustili moji proradnost!

Kenneth četl dál, pohlcený tím, jak se dál odvíjel její život manželky a matky. S úsměvem se dočetl:

Myším, že Anthony byl v první chvíli trochu zklamaný, že jsem mu neporadila syna. Teď ale svoji dcerušku i s jejími roztomilými zrzavými kadeřemi přímo zbožňuje. Pokreslil už půlku skicáku jejími obrázky, jak spí, brouká a dělá všechno ostatní, co taková miminka umí. Člověk by si mohl myslet, že to je první a jediné miminko, jaké se kdy na světě narodilo.

Tady končil první sešit, a tak Kenneth vstal, aby se protáhl a udělal si pauzu. S překvapením zjistil, že už minula půlnoc. Měl by jít spát.

Než ale ulehl, strávil ještě chvíličku s pastely a skicákem. Nakreslil si miminko s jasně červenými vlásky a vážnými oříškovými očima.

Rebeka si nejméně popadesáté pomyslela, že nejhorší na letním pobytu v Lake District je určitě cesta z Londýna. Její otec zaplatil spoustu peněz za často střídané poštovní koně, díky kterým se cesta zkrátila na pouhé čtyři dny. I tak to ale byly čtyři dny plné nepohodlí, kdy člověk nemohl dělat nic jiného než se natřásat v kočáru a obírat se vlastními myšlenkami.

A protože její myšlenky stále kroužily kolem Kennetha a nebezpečí hrozícího jejímu otci, byla cesta tím nepříjemnější. Také se netěšila na návrat do míst, kde přišla o život její matka. Bude vůbec možné bydlet v Ravensbecku a nevidět na každém kroku Helen? Doufala, že po prvních několika dnech snad bolest zeslábně. Bylo by příliš kruté, kdyby se už nikdy v životě nedokázala z pobytu v Lake District těšit.

Kočár vjel do výmolu a Rebeka vrazila bokem do Lavinie. Zachytila se řemenu, aby na ni neupadla úplně.

„Zdá se mi to, nebo jsou cesty letos horší než obvykle?“ zeptal se sir Anthony, usazený naproti ní.

Rebeka se musela usmát. „Tohle říkáš každý rok. Tvoje paměť zřejmě tu strastiplnou cestu milosrdně zamlžuje.“

„A ty mi zase každý rok odpovíš přesně takhle. Teď si to teprve uvědomuji!“

„Aspoň se tam dostaneme rychle,“ poznamenala Lavinia.

„Tohle zase vždycky říkala Helen,“ reagoval sir Anthony.

Nastala chvíle rozpačitého ticha. Rebeka přejela pohledem od svého otce k Lavinii. Před časem pokládala otcův poměr s ní za přechodnou záležitost, ale teď už si to nemyslela. Ti dva byli dlouholetí přátelé a jejich vzájemnou důvěru a porozumění teď doplnil i fyzický vztah, zřejmě velice uspokojivý, jak Rebeka dokázala vytušit, tím spíš, že teď sama odhalila svět fyzické vášně. Zároveň si uvědomovala, že její otec stále trpí výčitkami svědomí kvůli nevyjasněné smrti Helen a že ho to možná ochromuje a znemožňuje mu to, aby se znovu cítil šťastný. Možná že potřebuje trochu postrčit. Proto řekla: „Období smutku za matku brzy skončí, tak proč se vy dva nevezmete?“

Nastalo ticho, které by se dalo krájet. Lavinia i sir Anthony se na ni zadívali v naprostém šoku.

Po chvíli Lavinia odpověděla hlasem, který nebyl tak docela klidný: „Nepožádal mě o ruku, drahoušku.“

Rebeka se podívala na svého otce. „A proč jsi to vlastně neudělal? Vždyť spolu víceméně žijete, tak byste to měli potvrdit sňatkem.“

Sir Anthony se pohoršené nadechl. „Nevěřím svým uším, že se mnou takhle mluví vlastní dcera. Copak ke mně nemáš žádnou úctu?”

„V tvém domě jsem se naučila nebrat si servítky,” odpověděla Rebeka nevzrušeně. „Kdyby ses znovu oženil s Lavinii, neznamenaloby to zradu maminky. Ta by si jistě nepřála, abys zůstal sám. Lavinia patří mezi ty vzácné ženy, které dokážou mít trpělivost s výstředními umělci. A až od nás odejde lord Kimball, jistě bude schopná výborně vést naši domácnost.”

Sir Anthony působil dojmem, že každou chvíli vybuchne. Vyštěkl: „Ještě jedno slovo a vyhodím tě z kočáru, takže budeš muset jít pěšky.”

„Aspoň mě nebude tak bolet zadek,” odpověděla Rebeka okamžitě.

Její otec si znechuceně odfrkl a zahleděl se z okénka na jednotvárné zelené louky. Ujeli nejméně míli, než Lavinia nesměle podotkla: „Já jsem k tomu Rebece nenavedla, Anthony.”

„Já vím,” připustil nabručeně. „Ty bys dokázala snášet moje sobectví donekonečna.”

Pokračovali v hovoru, jako by byli v kočáru sami. Lavinia měkce odpověděla: „Samozřejmě že bych to snášela. Vždycky jsem tě přece milovala.”

„To vím. Taky jsem tě miloval, už od okamžiku, kdy ses v sedmnácti letech poprvé objevila v mém ateliéru jako modelka pro tu nejpůvabnější Jezábel, jakou kdy kdo namaloval.” Těžce polkl. „Ale já si nezasluhuji lásku nesobecké, obětavé ženy. Helen jsem taky miloval, ale nebyl jsem jí dobrým manželem.”

„Byl jsi takový manžel, jakého si přála. A jakého chci i já.” Lavinia teď mluvila s trochou hořkosti. „Chovala jsem se výstředně a spala jsem za ta léta s mnoha muži, protože jsem nemohla spát s tím, po kterém jsem doopravdy toužila. Žádný z nás není dokonalý, Anthony, a jistě je to tak lepší.”

Sir Anthony stiskl Lavinii významně ruku. Rebeka diskrétně odvrátila pohled, dívala se ven z okna a nevšímala si zašustění oděvu, jak se Lavinia přesunula na protější sedadlo vedle jejího otce a začali si něco tiše špitat. Zdálo se, jako by si vyjasňovali, co k sobě navzájem doopravdy cítí.

Rebeka si pomyslela, že soužití s věčně dobře naloženou Lavinii bude pro jejího otce snazší než s náladovou Helen, která příliš podléhala emocím. Možná její rodiče vyhledávali mimomanželské románky právě proto, že byli oba tak nesmírně citově založení, a tak potřebovali od manželství plného emocionálního napětí a zvrátů určitou úlevu.

Helen našla klid a mír po boku klidného, vyrovnaného George Hamptona a její otec by mohl prožít totéž s Lavinii.

Rebeka byla šťastná, že ti dva k sobě našli cestu, ale zároveň cítila tím intenzivněji prázdnotu ve vlastním nitru. Krátké štěstí, které prožila s Kennethem, jí teď připadalo jako fata morgána, pomíjivý přelud, který se už nikdy nevrátí.

První den po odjezdu Seatonových strávil Kenneth sháněním tesařů, malířů pokojů a štukatérů. Naštěstí jeden jeho starý přítel z armády pracoval u vévody z Candoveru a doporučil mu spolehlivé řemeslníky. Kenneth také navštívil svého právního zástupce, aby ho informoval o možnosti Hermionina brzkého sňatku. Právník lady Kimballovou ze srdce nesnášel, proto se na něj Kenneth mohl spolehnout, že bude jednat v zájmu rodu Wildingů.

Po večeři Kenneth napsal pro Mintona detailní pokyny, jak mají probíhat práce na opravách domu. Hlavní sluha měl velice dobré organizační schopnosti, a tak bylo zřejmé, že příští tajemník sira Anthonyho už se nebude muset zabývat provozem domácnosti tak dopodrobna jako zpočátku Kenneth.

Když sepisování pokynů dokončil, otevřel druhý Helenin deník. Čím víc se zápisky blížily přítomnosti, tím bedlivěji v nich hledal jakýkoli náznak, kdo by mohl být tajným nepřítelem rodiny Seatonových. Helen si zaznamenala různé projevy závnsti a intrik proti siru Anthonymu. Přesto nic nenasnvědčovalo tomu, že by byl malířův život v ohrožení.

Kennetha četba deníků opravdu zaujala. Helen byla vynikající stylistka, dokázala zkratkovitě a zábavně vyjádřit, co se kolem ní dělo. V jejích zápiscích našel barvitě vyličení nejvýraznějších osobností i příhod z téměř tří desetiletí anglické malby. Napadlo ho, že by bylo vhodné tyto deníky vydat řekněme za padesát let, až bude většina účastníků popisovaných událostí po smrti. Některé pasáže by ovšem rodina mohla chtít raději vynechat jako příliš

osobní, například hluboce dojímavý popis toho, jak Helen přišla o druhé dítě. Stalo se to, když byly Rebece dva roky.

To miminko by byl chlapec. Panebože, proč nedokážu plakat? Zoufale se mi stýská po mamince. Při každé důležité události mého života - ať šlo o zasnuby, sňatek nebo narození Rebeky - mi chybí tak, jako by byla zemřela, teprve včera. Ale plakat pro ni stále nedokážu. Možná že jsem ještě nedospěla do stavu, kdy bych dokázala dát smutku průchod přiměřeným způsobem. Možná že můj smutek teď už potrvá věčně a nikdy si nenajde cestu ven. Připadá mi, jako by v mém nitru tvořil ohromný, nekonečný oceán, kterému nedokážu otevřít cestu slzami.

Její slova v něm vyvolala ozvěnu pocitů, zasutých hluboko v jeho nitru. Stejně jako Helen dlouho věznil svůj smutek v srdci a téměř na něj zapomněl, až na to, že mu způsoboval tupou, trvalou bolest. Teprve Rebeka ho naučila, jak dát průchod svým nočním můrám a trýznivým vzpomínkám. Přitom samotná Rebeka se zřejmě stále nevyrovnala se ztrátou matky a Kenneth se dohadoval, že stejně jako Helen si nedokázala ani ona ulevit pláčem. Alespoň u ní nikdy nespátřil ani náznak slz.

Možná že až se s ní setká znovu, bude v jeho silách jí pomoci najít vnitřní mír, protože odhalí, jak Helen zemřela. V této chvíli však věděl, že nadešel pravý čas, aby ztvárnil svoji poslední drastickou vzpomínku, tu, která ho pronásledovala nejtrýznivěji.

Zamířil do svého podkrovního ateliéru. Rozhodl se tentokrát zvolit akvarel pro jeho zkratkovitost, schopnost zachytit prchavý okamžik. V duchu se modlil, aby se mu zdařilo přenést na papír poslední z mučivých emocí, které v něm minulost zanechala.

Kenneth pracoval až do svítání na tom, aby zachytil svoji poslední noční můru. Obraz, sice ještě nebyl úplně dokončený, ale při jeho malování našel hluboký duševní mír. Předpokládal, že výjev bude mít komerční úspěch. Rozhodně působil dramaticky a George Hampton ho jistě rád zařadí do série válečných rytin. Téma pro něj však bylo příliš soukromé, než aby ho zatím dokázal ukázat světu. Dokázal si představit, že by své dílo ukázal Rebece, ale jenom jí a nikomu jinému. Pomyšlení, že už s ní možná nikdy nenaváže důvěrné přátelství, ho skličovalo.

Větší část dalšího dne mu zabraly organizační práce, spojené s úpravami domu Seatonových. Kenneth se toho snažil stihnout co nejvíc, protože doufal, že už za dva dny bude moci zamířit na sever.

Byl sice unavený, protože v noci téměř nespál, ale po večeři se dal do čtení třetího a posledního Helenina deníku. V jeho první části odhalovala své sílící pocity melancholie:

Proč ve mně stejné věci vyvolávají pocit štěstí v květnu, ale v lednu mi připadají šedé a bezútěšné jako vyhořelý popel? Celý minulý týden můj život naplňovaly pocity takové hrůzy, až mě napadalo, že by snad bylo lepší usnout a už nikdy se neprobudit. Anthony, Rebece i Georgeovi by jistě bylo lépe beze mě. Jenom čistě rozumové vědomí, že se všechno zase zlepší, mi brání v tom, abych se nezachovala zbaběle. A také mi chybí potřebná rozhodnost dokonce i k tomu, abych učinila všemu konec.

Když Kenneth dočetl tuto pasáž, zavrtěl hlavou. Už se nedivil, že měli Helenini blízcí strach z její hrozící sebevraždy.

Jak šla léta dál, Helen vůbec přestala během zimních měsíců dělat zápisky. Dohadoval se, že jí zřejmě chyběla energie i na psaní deníku. Anebo nedokázala snést temnotu vlastních myšlenek.

Zatím nenalezl ani náznak toho, kdo by mohl být oním smrtelným nepřítelem rodiny Seatonových, ale z čiré houževnatosti četl dál. Pouhých pár stránek před koncem narazil na pasáž, která mu způsobila šok a okamžitě ho probrala k horečné aktivitě.

Anthony namaloval můj překrásný portrét. Jsem na něm na trávníku před Ravensbeckem, celá rozesmátá, s šibalským výrazem. Říká, že jsem jeho múza. Pověsil obraz do salonu, aby ho všichni mohli obdivovat. Malcolm se ale tvářil dost podivně a prohlásil absurdní věc — že prý jsem Anthonyho srdce a že beze mě by Anthony už nebyl velkým umělcem.

Kenneth zůstal na ty řádky upřeně zírat. To srdíčko, které chybělo v prstenu, tedy nebylo poselství od Helen, ale od Frazia! Odstranil ženu, o které se domníval, že je srdcem a inspirací sira Anthonyho.

Frazier si v mládí zřejmě dělal velké iluze o tom, čeho v životě jednou dosáhne, ale jeho práce byla vždy odmontována malicherností a škrobeností jeho povahy. Téměř celá tři desetiletí byl nucen sledovat, jak hvězda sira Anthonyho stoupá stále výš a výš.

To, co začalo jako přátelství sobě rovných mladých malířů a aristokratů, se postupně kazilo Frazierovou závistí a odporem. Kennethovi se vybavila Frazierova poznámka, že po smrti Helen už obrazy sira Anthonyho nedosahují té kvality jako dřív. Byl to projev jeho tajného přání, vzápětí popřený ohromným úspěchem série od Waterloo na letošní výstavě Akademie.

Poslední kapkou, kterou přetekl pohár Frazierovy nevraživosti, zřejmě bylo přání Benjamina Westa, aby se sir Anthony stal jeho nástupcem ve funkci prezidenta Akademie. Znamenalo by to, že by se stal nej přednější malířem Británie, zatímco Frazier uvízl v pozici pouhého čekatele na členství v Akademii. K požáru došlo dva dny poté, co se Frazier dozvěděl o tomto novém úspěchu sira Anthonyho. Kenneth se snažil vybavit si postavu žháře, jak ji nejasně zahlédl. Mohl to docela dobře být Frazier.

Pohlédl na hodiny. Ještě nebyla půlnoc. Bylo sice pozdě, ale ne natolik, aby nemohl zajít za vrahem a vypořádat se s ním.

Pomyslel si, že by mu nevadilo, kdyby se Frazier bránil fyzicky. S radostí by vytloukl pěstmi pravdu z muže, který byl schopen zavraždit nevinnou ženu. Pro všechny případy si však nabil malou pistoli a zastrčil ji do vnitřní kapsy oděvu. Věděl, že Frazier nepatří k lidem, kteří bojují čestně a otevřeně, pokud se tomu mohou vyhnout.

K Frazierovu domu to měl jen patnáct minut rychlé chůze. V budově bylo sice zhasnuto, ale Kenneth stejně vyšel po schodech ke vchodu a chtěl uchopit klepadlo.

V té chvíli zjistil, že klepadlo na dveřích chybí.

Dech se mu zatajil úzkostí a strachem, které se dosud snažil potlačovat, ale teď propukly naplno. Chybějící klepadlo totiž, znamenalo, že vrah odcestoval z Londýna.

Kapitola 31

Rebeka byla ráda, že dorazili do Ravensbecku až po setmění. Doufala totiž, že v ní únava z cesty utlumí smutek a stesk po matce. Služebnictvo už jejich příjezd očekávalo, a tak pojedli nachystanou teplou večeří a šli spát.

Ráno se Rebeka vzbudila časně. Vstala z postele a přešla k oknu. Jezdila sem na léto po celý svůj život, ale první pohled do okolní krajiny jí přesto pokaždé vzal dech. V údolích ležela mlha, z níž vystupovaly skalnaté vrcholky kopců, připomínající ostrůvky v moři mraků.

Většinu svého života sice strávila v Londýně, ale na venkově byla vždycky nejšťastnější. Líbilo se jí, že je tu méně lidí, méně problémů, čistší vzduch a méně hluku. Najednou ji napadlo, že vlastně neexistuje důvod, proč by nemohla zůstat na Ravensbecku po celý rok.

Začala o té myšlence uvažovat z různých úhlů. Její otec s Lavinii by alespoň měli londýnský dům pro sebe, jak je to u novomanželů správné. A ona sama by tu našla ohromné množství námětů pro malování, ať už zdejší krajinu nebo obyvatele, kteří měli nádherné obličejy ošlehané větrem a prozrazující vnitřní sílu. Malovat je by bylo přinejmenším stejně zajímavé jako portrétovat bohaté Londýňany.

A nejlepší na tom všem by bylo, že by jí nehrozilo setkání s Kennethem. Byl totiž na dobré cestě stát se uznávaným malířem, a tak by se mu v Londýně jen těžko vyhnula.

Při těchto úvahách se jí poněkud ulevilo u srdce, a tak sešla dolů na snídani sestávající z míchaných vajíček, topinek a silného čaje. Otec s Lavinii v jídelně ještě nebyli. To Rebece nevadilo, stejně měla v plánu vyrazit ven sama, na první ze dvou čistě soukromých poutí, které hodlala vykonat.

Nařezala v zahradě květiny a odjela na poníkovi do vesnice v údolí. Tady uvázala koně u kostela a pěšky se vydala k matčinu hrobu. Během posledních devíti měsíců zarostl hustě trávou a také sem zasadili náhrobní kámen, provedený podle návrhu jejího otce. Stálo na něm: HELEN COS-GROVEOVÁ-SEATONOVÁ. 1768-1816. NAŠE MILOVANÁ MANŽELKA, MAMINKA A MÚZA.

Slova nápisu v Rebece vyvolala bodnutí nesnesitelné bolesti. Položila květiny na hrob a zůstala tu dlouho stát se skloněnou hlavou. Doufala, že nějakým způsobem vycítí matčinu přítomnost, ale jediným jejím pocitem zůstal smutek.

„Tak dost té melancholie, mami," zašeptala. Pak se obrátila k odchodu.

Když se blížila k poníkovi, s překvapením zjistila, že u něj čeká Lavinia a vedle ní další kůň pocházející z Ravensbecku.

„Nechtěla jsem tě rušit." vysvětlila jí Lavinia tiše.

Rebeka se usmála, když spatřila i v její ruce kytici: „Zahradník se na nás bude zlobit!"

„Můžeme ho požádat, aby nasázel květiny přímo na hrob, pak je nebudeme muset trhat na zahradě." Po chvilce váhání se Lavinia zeptala: „Opravdu by ti nevadilo, kdybych se vdala za Anthonyho?"

„Opravdu ne," ujistila ji Rebeka. „Můj otec potřebuje někoho, kdo by se o něj staral, když se příliš ponoří do práce. A já to být nemůžu, protože nejsem o nic lepší."

„A k tomu se sama budeš brzy vdávat."

Rebeka nasadila kamenný výraz. „O tom pochybuju."

„Copak je to mezi tebou a Kennethem tak špatné?" zeptala se Lavinia znepokojeně.

„Ano," odpověděla Rebeka úsečně. Nechtělo se jí už o Kennethovi mluvit, a tak se zadívala přes bujnou zeleň údolí a poznamenala: „Je to zvláštní pomyšlení, že rodinné panství Seatonových leží necelých deset mil odsud, a přece jsem tam v životě nevkočila. Letos na jaře jsem se seznámila s lady

Bowdenovou; chovala se ke mně nesmírně mile, navzdory té rodinné rozepři."

„Margaret byla vždycky příjemná, tu neshodu udržuje při životě výhradně sám Bowden. Myslím, že i Anthony by tuhle starou rozepři rád ukončil."

„Copak ty znáš lorda Bowdena?"

„Trochu. Nemá mě vůbec rád." Pousmála se. „Anthony to v jeho očích ještě přitíží, pokud si mě vezme."

„Znovu tím dokáže, jaký je blázen." Rebeka pokývla Lavinii na rozloučenou a nasedla na poníka, aby své přítelkyni poskytla klid k rozjímání nad Heleniným hrobem. Vydala se zpátky do Ravensbecku, rozhodnutá zítra vykonat druhou, náročnější pouť: k útesu, kde její matka přišla o život.

Proti jízdě poštovními dostavníky se bičování ještě zdálo být milosrdné. Tyto vozy byly určeny především k rychlé dopravě pošty, a tak v nich nebylo ani v nejmenším postaráno o pohodlí cestujících. Ti se na sebe mačkali jako sardinky a neulevilo se jim ani během zastávek na jídlo, protože byly krátké a řídké. Cestující s tím však byly smířeni, protože rychlejší způsob dopravy neexistoval.

Vzhledem ke své zlepšující se finanční situaci si Kenneth zakoupil dvě místa k sezení. Nic jiného mu nezbývalo, neboť standardní místo bylo široké pouhých čtyřicet centimetrů. Všechno nepohodlí však mělo tu výhodu, že se dostane do Kendalu, městečka ležícího nejblíže Ravensbecku, za pouhé dva dny - jen den a půl poté, co na místo dorazí Seatonovi.

Po celou dlouhou cestu se trápil nejistotou, zda se nehoní za naprostými chimérami. Frazier vůbec nemusel odjet zrovna do Lake District, aby působil Seatonovým další problémy. Zatím přece útočil na sira Anthonyho vždy jednou za dlouhý čas. Amatérská bomba, vržená do domu Seatonových, však Kennethovi připadala jako vyhlášení války. A nehodlal dopustit, aby se Rebeka stala její obětí.

Jak ujížděl na sever, jeho úzkosti a temné předtuchy sílily. V největším hostinci Kendalu bez váhání použil svůj titul a autoritativní vojenské způsoby, aby si najal koně náležejícího osobně hostinskému. Bylo to silné zvíře, které Kennetha bez problémů a rychle doneslo do Ravensbecku.

V Lake District nikdy předtím nebyl, a tak ho krása zdejší krajiny fascinovala. Za normálních okolností by se často zastavoval, díval se na zvlášť půvabné scenérie a kreslil by si je, ale tentokrát se snažil co nejvíc spěchat.

Lady Bowdenová dopila čaj a odložila šálek na stůl. Pak zvedla hlavu a upřela na svého muže vážný pohled. „Dozvěděla jsem se, že Anthony s dcerou přicestovali na léto do Ravensbecku.“

Bowden ztuhl s šálkem v půli cesty k ústům. „A co je ti po tom, Margaret?“

Lady Bowdenová sepjala ruce v klíně. „Dnes je hezký den. Pojedu do Ravensbecku a projevím jim soustrast s Heleninou smrtí, což jsem ostatně měla udělat už minulé léto.“

Její manžel třískl šálkem o stůl. „S tou rodinou nebudeme mít nic společného!“

„Ty možná ne, ale já ano,“ odpověděla s klidným odhodláním. „Po všechna ta léta našeho manželství jsem se snažila přecházet tvoji posedlost Helen a nenávist k bratrovi, ale tak to už dál nejde. Anthony a Helen se do sebe zamilovali a vzali se. Jistě porušili společenská pravidla, ale nedopustili se žádného zločinu. Bylo od tebe velice nehezké, že jsi najal toho milého mladého muže, aby usvědčil Anthonyho z vraždy.“

Lordu Bowdenovi spadla čelist. „Jak ses to dozvěděla?“

„V důsledku tvé netrpělivosti.“ Vstala. „Nikdy jsi Helen skutečně neznal, nevíš, jaká doopravdy byla. Měla nespoutanou povahu, vy dva byste se nesnesli líp nežli oheň a voda. Také měla řadu milenců. Byl bys ochoten manželce trpět nevěry, Marku? O tom pochybuji. Je už načase, abys o ní přestal blouznit jako nějaký sedmnáctiletý hoch.“

Lord Bowden vstal a vyhrkl: „Zakazuju ti, abys jezdila na Ravensbeck!"

„Chceš mě tady snad věznit?" zeptala se s jemným sarkasmem. „Nebo mě poté, co navštívím tvého bratra, nepustíš do mého vlastního domu? To snad ne!"

„Chodila jsi snad tajně po všechny ty roky za Anthonyem?" zeptal se Markus zuřivě. „Stejně jako všechny ty jeho ostatní děvky?"

„Nebud' tak pošetilý," odpověděla ledově. „Můžeš mě doprovodit nebo nemusíš, ale v mém úmyslu mi nezabráníš."

Otočila se a vykráčela z místnosti. Ruce se jí chvěly. Za všechna dlouhá léta svého manželství nikdy nevyzkoušela, jak daleko její vliv na manžela sahá, ani jednou se mu takto nevzepřela. Bylo docela možné, že teď přesáhla hranice té omezené moci, kterou nad svým manželem měla. Ale osmadvacet let byla opravdu dostatečně dlouhá doba, aby ji celou strávila ve stínu jiné ženy. Bylo načase riskovat a pokusit se vnést konečně do tohoto manželství jasné světlo.

Lord Bowden se zhroutil v židli. Měl pocit, jako by se pod ním propadala podlaha a on ztrácel pevnou půdu pod nohama. Jak ho mohla Margaret tak hrozně zradit?

Pak ho napadlo, že dlouhá léta jeho posedlosti jinou ženou vlastně znamenala zároveň zradu na vlastní manželce. Občas vídával Helen z dálky v londýnské společnosti. Vždycky si ji dychtivě prohlížel a napadalo ho, jak by asi vypadal jejich společný život. Pokud má ovšem Margaret pravdu a Helen měla divokou, nespoutanou povahu a sklon k nevěrám, pak ji zřejmě nikdy doopravdy neznal.

Uvědomil si, že to, co cítil k Helen, nebyla vůbec láska, ale pouhá vzpomínka na přelud lásky. Žena jeho snů by ho jistě neopustila kvůli jinému muži. Existovala pouze v jeho představivosti.

A Margaret měla pravdu i v tom, že Helen s Anthonyem nespáchali žádný zločin, když spolu utekli.

Pokud Anthony způsobil Heleninu smrt, jednalo se o zločin. Ale muselo jít nutně o vraždu? Před časem o tom byl pevně přesvědčen. Chybějící část prstenu, o které mu pověděl Kimball,

verzi o vraždě nasvědčovala. Jenže kolik z jeho pevného přesvědčení pramenilo spíš z touhy potrestat bratra za to, že Helen dala přednost jemu? Jednoznačně příliš mnoho.

Zaplavila ho vlna výčitek. Kdo se celý život staral o jeho pohodlí, štěstí a spokojenost? Margaret. Znal ji už od dětství a po celá dlouhá léta manželství mu prokazovala všemožnou laskavost a péči. A teď mu najednou odepřela tu bezvýhradnou lásku a poddajnost, které už pokládal za naprosto samozřejmé.

Bowdena napadlo, že hodnotu některých věcí si člověk neuvědomí, dokud o ně nepřijde.

Odešel do stájí a přikázal, aby mu osedlali koně. Pak se vydal za svou ženou, aniž ještě přesně věděl, zda se ji pokusí zastavit, nebo se k ní naopak přidá.

U snídaně Rebeka oznámila: „Vezmu si s sebou oběd a strávím celý den venku kreslením.“

Sir Anthony k ní nepřítomně vzhlédl. „Jakým směrem máme pátrat, až se zapomeneš vrátit na večeři?“

„Západním. Možná zajdu na Skelwith Craig.“

Přikývl, že tomu rozumí. Rebeka si pomyslela, že se tam sám patrně také vydá, až se na to bude cítit připraven.

Uložila do košíku kreslicí potřeby, chléb, sýr a dva džbány, jeden s moštem a druhý s vodou na akvarely. Pak vyšla z domu.

V Lake District bylo chladněji než v Londýně a na nejvyšších vrcholcích ještě ležel sníh. Proto si Rebeka vzala teplý šál a s potěšením vdechovala čerstvý studený vzduch. Myšlenka na to, že by se natrvalo usadila v Ravensbecku, se jí zamlouvala stále víc.

Nijak nespěchala a cestou tu a tam trhala plané květiny. Nakonec ale přece jen dorazila na Skelwith Craig.

Byl to vysoký kopec porostlý břízami. Z jedné strany přecházel v příkrý sráz, jehož okraj poskytoval fascinující výhled do říčního údolí.

Rebeka vyšla z březového hájku a postavila košík na zem. Vítr jí čečral vlasy, zatímco si dlouze prohlížela důvěrně známou krajinu.

V dohledu bylo celkem šest jezer a několik říček, jejichž hladina byla ještě vzedmutá po jarním tání. Kolem se rozprostíraly nespočetné skalnaté kopce a mezi nimi pečlivě obdělaná údolí. Byl to

krásný výhled a snad jí mohlo poskytovat útěchu, že obklopoval její matku v posledních okamžicích jejího života.

Pak si začala prohlížet samotný sráz. Zpočátku se svažoval jen mírně a až po několika metrech začal mít nebezpečný sklon. Dokázala si představit, že by člověk zabraný do myšlenek mohl zajít příliš daleko - a náhle by bylo pozdě na návrat.

Náhoda? Sebevražda? Vražda? Pochybovala, že se to někdy dozví s jistotou. Zaplavila ji vlna hluboké bolesti a myslela na to, zda bude někdy konečně schopná kvůli své matce plakat.

Házela květiny jednu po druhé přes hranu útesu a pozorovala, jak je vítr unáší do údolí. Pak si našla prosluněné, chráněné místočko a usadila se tu se zády opřenými o hladkou skálu. Pomyslela si, že nábožensky založený člověk by se teď pomodlil za matčinu duši. Ona místo toho otevřela akvarelové barvy.

Helen Seatonová by jistě pochopila, proč to dělá.

Frazier přistoupil k podkrovnímu oknu domu, který si tu pronajal, a pomocí dalekohledu zkoumal říční údolí. Přejel také automaticky pohledem Skelwith Craig. Neočekával, že na útesu něco spatří, ale ke svému překvapení nahoře postřehl nějakou postavu. Záhy se přesvědčil, že je to sedící žena v tmavomodrých šatech.

Dech se mu až zatajil přívalem vzrušení. Ta zatracená Anthonyho holka tam sedí a něco si kreslí. Dokonalé!

Zašel do ložnice pro tenký zlatý kroužek a pak si vyzvedl ve stájích koně. Za hodinku bude na místě. Rebeka kreslí, a tak tam jistě do té doby vydrží.

O moc déle ale už ne.

Kenneth přijel na Ravensbeck v pozdním odpoledni, na koni zpěněném námahou. Nevšímal si půvabné stavby z šedého vápence a vyběhl schody před vchodem po třech. Dveře nebyly zamčené, a tak vešel dál.

Vrátný, který sem také přijel z Londýna, mu vyšel vstříc. „Lorde Kimballe, to jste ale dorazil brzy!“ poznamenal překvapeně. „Jistě jste už netrpělivý, až spatříte slečnu Rebeku.“

„Přesně tak. Kde je?“

„Šla na procházku do kopců.“

Kenneth zaklel. „A co sir Anthony? Nebo lady Claxtonová?“

„Jsou na zahradě. Mám vás k nim dovést?“

„Ano, prosím.“ Kenneth jen stěží potlačoval netrpělivost.

Sir Anthony s Lavinii se vyhřívali na jarním sluníčku. Když spatřil Kennetha, sir Anthony žoviálně prohlásil: „Už jste skončil s organizováním všech oprav? Kdybyste vy velel spojenecké armádě, věřím, že by byl Napoleon poražen do šesti měsíců.“

„Přijel jsem, protože se bojím o vaši bezpečnost. Je tady někde v okolí Frazier?“

„Toho si nejsem vědom.“

„Možná že ano,“ podotkla Lavinia. „Jedna z místních služebných se zmínila, že letos Londýňané přijíždějí nějak brzo. Nijak jsem se tou její poznámkou nezabývala, ale Frazier má letní sídlo jen pár mil odsud, a tak je možné, že to děvče naráželo na jeho příjezd.“

Kenneth znovu zaklel. „Myslím, že to byl on, kdo zavraždil lady Seatonovou a pokusil se vám podpálit dům.“

Nastal okamžik omráčeného ticha. Pak sir Anthony vyhrkl: „Ale to je absurdní! Helen zemřela nešťastnou náhodou. Je naprosto nesmyslné se domnívat, že by ji mohl zabít jeden z mých nejlepších přátel.“

Kenneth zavrtěl hlavou. „Byla by to nepravděpodobná nehoda. Pochopil jsem, že její nejbližší měli spíš podezření na sebevraždu, a proto nechtěli o její smrti mluvit.“

Sir Anthony zbledl. „Zřejmě jste o tom mluvil s Rebekou.“

Přikývl. „Kdyby si lady Seatonová sáhla na život, stalo by se to spíš v zimě, kdy byla její melancholie nejhorší, a ne v létě.“

Lavinia sevřela Anthonymu ruku. „Věř tomu, co říká, drahoušku. Když s tebou Frazier mluví, opravdu je v jeho tónu vždycky něco naježeného a nedůtklivého. Vadí mu tvé úspěchy a možná že v něm závist převážila nad přátelstvím.“

Kenneth se do toho netrpělivě vložil: „Všechno vám podrobně vysvětlím později, ale teď musím najít Rebeku. Nevíte, kterým směrem se šla projít?“

„Na Skelwith Craig, tam, kde se zabila Helen,“ odpověděl sir Anthony.

„Myslím, že na ten útes je vidět z Frazierova domu,“ poznamenala Lavinia se starostlivě staženým obočím. „Ale proč by chtěl Rebece ubližovat?“

„Proč by si přál smrt lady Seatonové?" odpověděl Kenneth. „Myslím, že je to šílenec, a nechci nic riskovat. Mohl by mě nějaký podkoní zavést k tomu útesu?"

„Pojedu s vámi sám," sir Anthony se zvedl. „Sice nevěřím, že je důvod k obavám, ale vaše úzkost je nakažlivá."

„Tak pojed'me okamžitě, na koních."

O deset nekonečných minut později vyjeli spěšně k útesu. Po cestě Kenneth všechno stručně siru Anthonymu vysvětlil. Když mu vyličil, jaký úkol dostal od lorda Bowdena, a prozradil svoji přetvářku, sir Anthony jen suše poznamenal: „Takže Markus mi našel tajemníka! Myslím, že bych mu za to měl písemně poděkovat. Bude se vztekat, že mi tím ještě prokázal službu."

Kenneth překvapeně namítl: „Copak vy mi dokázáte odpustit můj klam?"

„Ale jistě. Sice jste se ke mně dal najmout pod falešnou záminkou, ale to ještě neznamená, že jste zrádce."

„Kéž by Rebeka byla stejného názoru!"

„Aha, tak proto přestala nosit ten váš prsten."

„Netušil jsem, že jste si toho všiml."

„Všímám si spousty věcí, ale nechtěl jsem vám do toho už zasahovat." Dostali se na rozcestí a sir Anthony zabočil vlevo. „Moje dcera má problémy někomu důvěřovat. Raději si o lidech myslí jen to nejhorší." Povzdechl si. „Bývala takové tiché dítě, nikdy nedala najevo, že by jí vadilo, jak to chodí v naší výstřední domácnosti, nebouřila se proti matčině náladovosti ani proti tomu, jak jsem se soustřeďoval jen na práci. Teprve když utekla s tím hloupým básníkem, uvědomil jsem si, že jsme jí neposkytli stálost a jistotu, jakou každé dítě potřebuje. V té době bylo už na nápravu škody příliš pozdě. Dělán si o ni starosti. Uzavřela se do sebe, baví se se mnou jedině o své práci. Proto jsem si myslel, že právě vy byste pro ni byl ideálně vhodný manžel. Potřebuje muže, který by jí poskytl jistotu. Na kterého by se mohla za všech okolností spolehnout."

Kenneth na oplátku vysvětlil siru Anthonymu, proč pokládá právě Frazieru za vraha a žháře. Pochybovací výraz sira Anthonyho se během jeho řeči měnil v šokované porozumění.

Když Kenneth skončil, svěřil se mu malíř rozechvěle: „Jestli se Helen nezabila..., netušíte, co pro mě to vědomí znamená.“ V obličejí měl výraz smutku a hněvu, ale také úlevy, že se zbavil drtivé zátěže výčitek.

Odmlčeli se a spěchali, jak jen to na nerovných cestách bylo možné. Kennethova úzkost se teď měnila téměř v paniku, třebaže se snažil sám sebe přesvědčovat, že Rebeku najdou, jak si klidně kreslí krajinku, a ještě je ostře odbude, proč ji bezdůvodně vyrušují.

Nikdy v životě by nebyl tak šťastný, jako kdyby teď zjistil, že se ve svém zlém tušení mýlil.

Kapitola 32

„Dobrý den. Rebeko.“

Trhla sebou, když ze vzdálenosti pouhých několika metrů uslyšela povědomý hlas. Soustředovala se na kreslení natolik, že si vůbec nevšimla Frazierova příchodu.

Vzhlédla k němu a držela mokrý štětec mimo skicák tak, aby jí voda neukápla na obrázek. „Dobrý den, lorde Fraziere.“ pozdravila ho bez nadšení. „Nevěděla jsem, že máte v úmyslu přesídlit na sever tak brzy.“

„Byl to takový náhlý impulz.“ Rozhlédl se po krajině a bezděčně si poklepával jezdeckým bičíkem o stehno, každým coulem pravý londýnský gentleman.

Rebeka si pomyslela, jaká je škoda, že raději nezůstal v Londýně. Připadal jí už únavný. Jako by snad ani neměl vlastní život a existoval především jako věčný přívěšek a nohsled jejího otce. Věděla však, že se k němu musí choval zdvořile. „Pobyt ve zdejší kraji ovšem znamená proti městu příjemnou změnu.“ poznamenala proto.

Vytáhl něco z kapsy vestičky. „Mám pro tebe malý dáreček.“

Rebeka si od něj nepřála nic přijmout, a tak odpověděla: „Pokud je to dárek k zásnubám, musím bohužel odmítnout. S lordem Kimballem jsme usoudili, že se k sobě nehodíme.“

„Není to dárek k zásnubám.“ Rty se mu zkřivily v gri-

mase, která nepřípomínala úsměv. „Aspoň ne k tvým zasnubám. Podívej.“

Rebeka neochotně vztáhla ruku a on jí pustil do dlaně tenký kroužek.

Byl to chybějící díl matčina prstenu, ten se srdíčkem.

Při pohledu na něj Rebece přejel mráz po zádech. Kenneth měl tedy pravdu: její matka byla zavražděna. A skutečně ji připravil o život otcův přítel.

Zaplavil ji ochromující strach. *Předstírej nevědomost*, řekla si v duchu a snažila se ovládnout. „To je hezký prstýnek, díky. lorde Fraziere.“

„Navlékni si ho,“ nařídil jí.

Celá strnulá si kroužek navlékla na prsteníček levé ruky. „Je trochu volný,“ konstatovala a chtěla si ho stáhnout.

„Nech si ho na ruce,“ poručil jí. „Helen byla plnější než ty, ale na tom nezáleží. Ten prsten je nutný.“

Rebeka toužila odsud uniknout, a tak řekla s předstíranou lehkostí: „Oznámím otci, že jste přijel. Jistě vás pozve dnes na večeři. Uvidíme se večer.“

Začala si skládat výtvarné potřeby do košíku.

„S tím se nenamáhej,“ protáhl. „Nepotřebuješ ty své barvičky, abys následovala matku.“

Nejděsivější na celé situaci byl jeho naprostý klid. Stejným tónem mohl mluvit o počasí.

„Nerozumím, jak to myslíte.“ odpověděla Rebeka.

Ohnul jezdecký bičík v rukou. „Však ty mi rozumíš velice dobře. Jsi taková nenápadná myška, ale hloupá nejsi. Přišla ses sem oddávat smutku po matce, a rozhodla ses ji následovat. Nikdo, kdo zná tvůj obraz *Proměna*, o tom nebude pochybovat. Škoda, že lidé neporozumí pravému významu toho prstenu. Dokonalé dílo se skládá z promyšlených detailů.“

Věděla, že nemá šanci Frazierovi uniknout. Proti ní byl vysoký a silný a působil tím hrozivěji, že si stále uchovával naprostý klid. „Jestli mě zabijete. Kennethovi bude jasné, kdo to udělal,“ oznámila mu. „Vydedukoval, že matka byla zavražděna. Hned usoudí, že mě potkalo totéž.“

Frazier pokrčil rameny. „Kimball musí tedy být chytřejší, než vypadá, ale stejně mu to nepomůže. Mám v plánu se ho také zbavit. Ten chlapík mě totiž dráždí, jak se celý nafukuje tou povrchní, mělkou chválou, kterou sklízí od ignorantů za ty své ošklivé obrazy."

„Nedokážete mu ublížit." namítla Rebeka. „Je to voják, zvyklý bojovat. Zlomil by vám vaz holýma rukama."

„I ti nejsilnější bojovníci zemřou, když jim kulka proletí srdcem," odpověděl Frazier nevzrušeně. „A já jsem vynikající střelec." Postoupil o krok k ní.

Srdce se jí sevřelo strachem, ale nevzdávala se. „Proč to děláte?" vykřikla. „Můj otec je přece váš blízký přítel! Jak můžete dopustit, aby vaše závist přerostla ve vraždu?"

„Anthony je můj přítel, ten nejdražší! Jediné na světě, co miluji víc než jeho, je umění. Proto se snažím odstranit všechny špatné vlivy, které působí zhoubně na jeho práci."

Zůstala na něj udiveně zírat. „Cože, zhoubné? Tatínek je nejlepší malíř v Anglii. Jeho portréty, krajinky, historické výjevy - všechno je přece vynikající!"

Frazierův obličej se poprvé zkřivil nějakou emocí. „Všechno to je jen podřadný, líbivý brak. Helen Anthonyho zničila, to ona způsobila, že už dnes není velký malíř. Za studií v Královské akademii měl ještě skutečnou vášeň pro všechno vznešené, pro vysoké umění. Jeho časná díla ve stylu manýrismu byla skvělá - povznášející, ušlechtilá, dokonalá!"

„Ty obrazy byly krásně provedené, ale ničím na člověka nezapůsobily," odporovala mu. „Teprve po škole si vyvinul osobitý styl a vlastní způsob vidění."

Frazierovy klouby prstů na jezdeckém bičíku zbělely. „Helen ho zničila! Aby ji mohl živit a vydržovat celou domácnost, začal s podbíživými portréty a vulgárními malůvkami, podle kterých Hampton zhotovoval rytiny, jaké si může koupit každý kupec, který má pár šilinků. Přitom se Anthony mohl vyrovnat samotnému Reynoldsovi. Promarnil svůj talent!"

Rebeka žasla nad jeho zvráceným uvažováním. „Pokládáte snad *Horácia na mostě* za špatný obraz?"

Frazier si odplívl. „Dokonalý příklad toho, co je s jeho prací v nepořádku. Vznešené klasické téma, skvělé provedení. Jenže celek je dokonale pokazen vulgární sentimentalitou. Škoda, že neshořel při tom požáru. Metou manýrismu je přeměna reality do ideální podoby, a ne si libovat v nedokonalosti, nízkosti a lidské ubohosti!"

„Můj otec dávno překonal manýrismus," odporovala mu Rebeka. „On i jiní opravdoví umělci ukazují svět novým, neotřelým způsobem. Neomílají pořád dokola stejné obehnané, zkosnatělé motivy."

„Kimball měl pravdu, když o tobě říkal, že máš velký vliv na Anthonyho práci." Rozhořčeně švihnul bičíkem o levou dlaň. „Pokládal jsem za zdroj potíží Helen, ale po její smrti se Anthony nevrátil ke skutečně hodnotnému stylu. A jak by také mohl, když jsi mu zamořovala dům hloupými ženskými žvásty o umění? Když jsem na výstavě uviděl tvoje obrazy, uvědomil jsem si, jak záludně jsi na něj působila. Škoda, že ten bláznivý básník, kterého jsem za tebou poslal, neprojevil větší schopnosti."

Tohle Rebeku opravdu šokovalo. „Cože, vy jste snad zaplatil Frederikovi za to, aby mě svedl?" zeptala se nevěřící.

„To přímo ne. Stačilo udělat před ním pár narážek na to, jak jsou rudé vlasy romantické a jaké bohatství ti jednoho dne spadne do klína. Jeho bujná fantazie už se postarala o zbytek." Zavrtěl hlavou. „Kdyby ses za něj vdala a odešla z domova, nemuselo k tomuhle dojít. Můžeš si za to jediné sama."

„To je ta nejabsurdnější věc, jakou jste zatím vyslovil." Rebeka položila nenápadně ruku na džbán s vodou, který používala na oplachování štětců, a připravila se k činu. „Už se nedivím, že jste jako malíř tak ubohý a neschopný. Máte hrozné názory a úplně vám chybí smysl pro realitu. Váš Leonidas byl směšný! Už v deseti letech jsem byla lepší malířka než vy."

Její slova znamenala poslední kapku. Frazier se po ní zuřivě vrhl. Rebeka zaječela z plných plic, pro případ, že by ji náhodou zaslechl nějaký ovčák nebo výletník. Současně hodila po Frazierovi džbán s vodou. Rozbil se mu o obličej a voda mu vyšplíchla do očí. Zavyl bolestí. Rebeka se vymrštila ze země, na které dosud seděla, a rozeběhla se vpravo, co nejdál od něj. Když

doběhla na konec skály, u které předtím seděla, zamířila do březového hájku.

Doběhla právě k prvním stromům, když se Frazier vzpamatoval a začal ji pronásledovat. Dělal dlouhé kroky, takže ji po několika vteřinách dostihl. Chytil ji za šál, ale Rebeka si ho nechala sklouznout z ramen a utíkala dál, třebaže věděla, že ji znovu dohoní. Za okamžik ji chytil za paži a prudce s ní smýkl. Po obličeji mu stékala krev a pohledné rysy měl zkřivené nepřítelným vztekem. Rebeka znovu vykřikla a zaryla mu nehty do obličeje.

„Ty mrcho!“ Vrazil jí vší silou pěstí do žaludku a srazil ji k zemi. Rebeka se silně uhodila hlavou o zem a vyrazila si dech. Cítila se naplň omráčená, neschopná pohybu.

Frazier se nad ní nakláněl a ona se cítila až přízračně bezmocná. Vnímala, co se s ní děje, ale neměla sílu se ani pohnout. Byla vydaná na pospas šílenci. Za chvíli se promění v tu padající ženu, která ji tak dlouho pronásledovala ve zlých snech.

Sir Anthony ukázal před sebe. „Za tímhle březovým hajkem už je Skelwith Craig.“

V té chvíli vzduch prořízlo pronikavé ženské zaječení a za okamžik následoval mužský výkřik.

„Panebože! To je Rebeka!“ Kenneth pobídl koně do cvalu a nebezpečnou rychlostí na něm letěl mezi stromy, skloněný ke krku zvířete, aby ho nešvihla větev. V té chvíli uslyšel další Rebečin výkřik.

Vynořil se z hájku téměř na okraji srázu. Přinutil vyděšeného koně k zastavení a spatřil před sebou výjev, který se inu propálil do mozku jako cejch. Zakrvácený Frazier napůl táhl, napůl nesl Rebeku k okraji útesu. Její ochablé tělo připomínalo hadrovou panenku. Rudé vlasy a modré šaty jí čechral čerstvý vítr.

Bleskově zareagoval, vedený pouhým instinktem. Seskočil z koně a vyrazil zuřivý řev, aby jím zarazil protivníka. Vrhł se k němu a přitom vytáhl z kabátu pistoli a odjistil ji.

Frazier dorazil dvěma dlouhými kroky k okraji srázu a zvedl před sebou Rebeku jako živý štít. „Drž se ode mě dál, Kimballe!“

Kenneth se zastavil jako přimražený. Pak sklonil pistoli a srdce mu prudce bušilo strachem. Stačilo by, aby Frazier ustoupil jen o krůček, a zřítíl by se do propasti i se svou obětí. „Jestli zabiješ

Rebeku, okamžitě tě odstřelím, Frazier. Předej mi ji a budeš volný." Pokročil opatrně blíž.

„Zastav se, nebo skočím i s ní," odpověděl Frazier divoce. V očích měl nepříčetný výraz, asi jako divoké zvíře zahnané do úzkých. Kenneth si nevěděl rady, jak postupovat. Rebeka se zdála bezvládná, ale povšiml si, že její oči prozrazují bdělost a že si uvědomuje, jaké nebezpečí jí bezprostředně hrozí. V napjatém tichu se ze stromoví vynořil sir Anthony na koni. Když uviděl, co se děje s jeho dcerou, křídově zbledl. Sestoupil z koně a oslovil Frazier a nuceným klidem: „Tenhle žert už zašel příliš daleko, Malcolm. Přines mi Rebeku."

Ve Frazierově tváři to zaškubalo. „Není to žádný žert. Anthony. Doufal jsem, že tě přesvědčím, aby ses vrátil k opravdovému umění, ale pokazil jsem to a teď už neexistuje cesta zpět." Shlédl dolů k Rebece. „Ta holka aspoň zaplatí za to, že zničila tvé životní dílo. Měl sis dát pozor a nezapléstat se s ženskými, Anthony. Jsou dobré jen do postele, ale pak se jich člověk musí zbavit. Pro opravdového umělce je zhoubné, když naslouchá jejich řečem a propadne jejich vlivu."

Sir Anthony zavrtěl hlavou. „Žádná žena nikdy mé práci neublížila. Pokud jsem se dopouštěl chyb, pak vždycky jen vlastní vinou."

„Kdyby se tvůj talent mohl vyvíjet volně, kdybys nemusel živit rodinu, mohl jsi být druhý Raphael," prohlásil Frazier umíněně. „Místo několika málo opravdu velkolepých děl jsi vytvořil hromadu škváru."

„V tom se nikdy neshodneme," sir Anthony opatrně pokročil k Frazierovi. „Pro milost boží, neobětuj tomuhle našemu sporu moje jediné dítě. To už raději svrhní do propasti mě, a ne Rebeku!"

„Tobě bych nikdy nedokázal ublížit," vyhrkl Frazier. „Jsi přece můj přítel. Můj nejlepší přítel."

Ve Frazierově obličejí bylo znát vědomí, že právě ztratil všechno, na čem mu v životě záleželo - přátelství sira Anthonyho i postavení v uměleckém světě. Kenneth věděl s naprostou jistotou, že se v příštím okamžiku vrhne z útesu i se svou zajatkyní.

Nemohl si dovolit dál vyčkávat. Frazierova pozornost se upírala k sirovi Anthonymu, a tak pomalu zvedl pistoli a namířil Frazierovi na hlavu. Ve stejném okamžiku, kdy stiskl spoušť, se

však Frazier rozhodl udělat krok k okraji srázu. Přitom se změnila jeho i Rebečina poloha a Kenneth s hrůzou pozoroval, že kulka zasáhla Frazierera do ramene těsně u Rebečiny hlavy.

Frazier vyjekl bolestí, otočil se a upustil přitom Rebeku. Upadla trochu níž po svahu a pomalu, neodvratně se začala kutálet k okraji prudkého srázu.

Kapitola 33

Sir Anthony zděšeně vykřikl a Kenneth se vrhl k okraji svalin. Těžce upadl na břicho a pravou ruku vztáhl po Rebece, ale ta se už ocitla těsně mimo jeho dosah a její ochablé, bezvládné tělo se každým okamžikem mohlo překulit do propasti.

Posunul se dopředu a podařilo se mu ji zachytit za útlé zápěstí. S trhnutím se zastavila v pohybu. Okamžik zůstali oba v klidu, přitisknutí k povrchu půdy, ale pak se začali zase posouvat k propasti, stahování nemilosrdnou silou zemské přitažlivosti.

Kenneth zaryl chodidla a levou ruku do hrubé kamenité půdy. Vítr odhrnul Rebece vlasy a on s hrůzou zjistil, že jsou umazané krví. Pokud ji opravdu zasáhla kulka, než vletěla Frazierovi do ramene, pak teď mohla být i mrtvá.

Přesto byl rozhodnutý, že ji nenechá zřítit. Levou rukou se zachytil nějakého keříku. Sice jen na několik vteřin, protože pak ho vytrhl, ale mezitím našel jiný silnější keř a chytil se ho.

Na chvíli se zastavili, ale Kennethovi se za okamžik začala levá ruka třást námahou. Podíval se výš a zjistil, že další možnost zachycení, pevný skalní výstupek, je asi půl metru mimo jeho nynější dosah. Kdyby tu byl sám, asi by se k němu vyškrabal, ale Rebečina váha ho stahovala dolů a tak to provést nedokázal.

Cítil, že keř, kterého se zatím držel, už také začíná povolovat. Napadlo ho, zda by mu mohl pomoci sir Anthony - ale ten vážil příliš málo a pokud by se něčeho velice pevně nezachytil, mohl by skončit v propasti i s nimi.

Pak najednou zadul silný závan větru, nadnesl Rebeku a na okamžik tak zbavil Kennetha větší části její váhy. Ve stejném okamžiku Kenneth sebral sílu, odrazil se nohama a podařilo se mu rukou zachytit za vyhlédnutý skalní výstupek.

Celý zadýchaný vyčerpáním k sobě Rebeku přitáhl, až ji mohl obejmout pravou paží. Pak se i s ní vyškrabal nahoru. Svaly levé paže se mu třásly vyčerpáním, protože celou tu dobu držely váhu dvou těl.

Chvíli si odpočinul a zhluboka dýchal. Pak překonal i zbytek svahu, teď už zdaleka ne tak prudkého. Ještě několikrát se musel zachytit a pokračovat v lezení, až se dostal na rovnou půdu nad srázem. V první chvíli se cítil příliš vyčerpaný, než aby dokázal vstát, a proto zůstal ležet na zemi a lapal po dechu. Bezvzládnou Rebeku přitom tiskl k sobě. Panebože, dokáže jí vůbec nahmatat pulz? Zkusil ho najít na jejím hrdle, ale nedařilo se mu to. Posadil se a v panice jí přitiskl ruku na srdce. Konečně ucítil jeho pravidelný tep.

Celý zesláblý úlevou se rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, že uplynula celá věčnost, ale ve skutečnosti minul od chvíle, kdy vypálil ránu z pistole, jen okamžik. Sir Anthony k nim běžel, zatímco Frazier tu ještě stál a potácel se v šoku s pravou rukou přitisknutou ke krvácejícímu levému rameni.

Sir Anthony poklekl ke své dceři a zuřivě Frazierovi oznámil: „Za to, co jsi provedl, budeš viset. Malcolm! To ti přísahám před Bohem.“

Frazier sebou trhl, jako by dostal políček. Pak náhle promluvil chladným, arogantním tónem: „Žil jsem a maloval ve stylu manýrismu. A takovým způsobem také zemřu.“

Otočil se, narovnal se v celé své výšce a vykročil přes okraj útesu.

Při pádu nevydal žádný výkřik a pokud byl slyšet náraz jeho těla na skálu, pak ho přehlušil vítr.

„Ten šílenec!“ rozčiloval se sir Anthony. „Ten zatracený, pitomý blázen! Měl talent, peníze, miloval umění, tak proč se z něj stal vrah?“

Kenneth, který zkoumal Rebečino zranění, odpověděl: „Frazier nemiloval umění, měl v životě jedinou vášeň: vnucovat světu své vlastní představy.“ A pomyslel si, že také až příliš silně a špatným způsobem miloval sira Anthonyho, až se jeho nenávisť a nesnášenlivost obrátila proti ženám, které byly jeho přáteli nejbližší.

Sir Anthony svou dceru objal a zamazal si přitom bílou košili od krve. „Zasáhla ji ta kulka?“ zeptal se Kennetha.

„Nezasáhla. Uhodila se o kámen a rozsekla si kůži na hlavě. Dýchá a má pravidelný pulz, myslím, že se brzy vzpamatuje.“ Kenneth vytáhl kapesník, složil ho a přiložil na ránu. Pak si strhl vázanku a použil ji na převázání Rebečiny hlavy.

Vstal a zvedl Rebeku do náruče. Působila dojemně křehce. Přesto se snažila klást odpor muži o mnoho většímu a silnějšímu a opravdu si tím zachránila život. Něžně ji políbil na čelo. „Teď ji musíme dopravit domů,“ konstatoval.

V Ravensbecku Kenneth odnesl Rebeku do salonu a položil ji na brokátem potaženou pohovku, zatímco sir Anthony posílal služebnictvo pro lékaře a potřeby první pomoci.

V domě vypukl chaos a vyděšené služebnictvo pobíhalo zmateně sem a tam.

Po chvíli se objevila Lavinia a vnesla do všeho pořádek. Ošetřila Rebece ránu, zatímco Kenneth seděl na opěradle pohovky a stále svíral zraněné dívce rameno, neschopný se od ní odloučit. Sir Anthony přecházel úzkostně sem a tam po místnosti.

Vtom se nečekaně ozval poplašený mužský hlas: „Panebože, co se ti to stalo, Anthony? Postřelil tě snad někdo?“

Kenneth vzhlédl a spatřil v otevřených dveřích stát lorda Bowdena s manželkou. Přední dveře patrně zůstaly ve zmatku otevřené, takže prošli neohlášení až sem. Co ale pohledávají tady na Ravensbecku?

Sir Anthony zůstal na oba návštěvníky šokovaně zírat. Bowden k němu přešel a stále upíral znepokojený pohled na jeho košili, umazanou od krve.

Malíř si pročísl rozechvělou rukou pocuchané vlasy. „Mně nic není. Marku, ale moje dcera utrpěla zranění. Kenneth mě ale ujišťuje, že se brzy zotaví.”

Bowden pohlédl na druhou stranu místnosti, kde ležela v bezvědomí Rebeka. „Co se to k čertu stalo?”

„Jeden z mých starých přátel zešílel a pokusil se ji zabít,” odpověděl sir Anthony chraptivě. „Před rokem zavraždil Helen.”

Nastala zděšená odmlka. Bowden pohlédl na Kennetha a ten mu všechno potvrdil: „Ano, je to pravda. Vrahem byl lord Frazier.”

„Čemu vděčím za tvoji naprosto nečekanou návštěvu. Marku?” zeptal se sir Anthony se svou starou ironií.

„Margaret mi dala jasně najevo, že jsem starý bláznivý idiot, pokud jde o tebe a o Helen, a že už je načas, abych se ti za všechno omluvil.”

„Ale Marku, víš, že bych lakové nepatřičné výrazy nikdy nepoužila,” pokárala ho Margaret jemně.

Sir Anthony se usmál. „Vůbec ses nezměnila, Margaret. Moc rád tě zase vidím.” Stiskl jí vřele ruku a pak se obrátil ke svému bratrovi. „Nakonec jsi získal manželku, jaká byla pro tebe nejlepší. Helen by tě dohnala k šílenství.”

V Bowdenové tváři bylo znát dojetí. „Jsem šťastný muž,” vrhl po své ženě pohled, v němž se mísila láska s omluvou. „A jsem zatracený blázen, že jsem si to neuvědomil dřív.”

„Každá věc má svůj čas, drahoušku. Předtím bys ode mě nebyl tuhle pravdu přijal,” lady Bowdenová lehce stiskla svému manželovi paži a v jejím výrazu bylo znát uspokojení.

Bowden těžce polkl. „Sneseš mě vůbec pod svou střechou, Anthony, když, uvážím, jak ohavně jsem se k tobě choval?”

„Vždycky tady budeš vítaným hostem,” odpověděl Anthony tiše. „Vždycky.” A podal mu ruku.

Bowden mu stisk ruky opětovoal nejdřív nesměle, ale vzápětí od srdce.

Kenneth si pomyslel, že by bylo lépe nechat oba bratry, aby si mohli pohovořit v soukromí, a tak navrhl Lavinii: „Přenesu Rebeku do její ložnice, potřebuje klid.“

Lavinia přikývla. „Ukážu ti, kde to je.“

Kenneth opatrně zvedl Rebeku, která byla stále v bezvědomí. Lehce vydechla a opřela si mu hlavu o rameno.

Lord Bowden si prohlížel její bledý obličej. „Je velice podobná Helen,“ prohlásil s údivem.

„Po Helen má vzhled a po mně talent.“ sir Anthony zvedl z pohovky přikrývku a zahalil jí svoji dceru. „Povahou se ale podobá daleko nejvíc tobě. Je to zvláštní, jak se tyhle věci dědí.“

Bowden se ironicky usmál. „Můj mladší syn zase povahou připomíná tebe. Je okouzlující, chytrý a dovede člověka dohnat k šílenství. Snažím se mu projevovat větší porozumění, než mívá otec pro tebe.“

Sir Anthony pohlédl na Lavinii a řekl poněkud provokativně, protože si byl vědom, že pro lorda Bowdena to možná bude příliš: „Jistě znáš lady Claxtonovou. Máme v úmyslu uzavřít sňatek, jakmile uběhne doba smutku za Helen.“

Bowden skutečně upadl poněkud do rozpaků, ale jeho žena neztratila duchapřítomnost, uchopila Laviniiinu ruku a řekla vře: „To je ale skvělé! Helen se mi jednou zmínila, že kdyby se s ní něco stalo, byla by nejraději, kdybyste si vzala Anthonyho právě vy, protože jste byla její nejlepší přítelkyně a jediná žena, která by se o jejího muže dokázala postarat.“

„Cože, tys udržovala s Helen styky?“ zhrzil se její manžel.

Lady Bowdenová sklopila oči. „Někdy jsme na sebe náhodou narazily ve městě.“

Bowden zavrtěl hlavou a pak prohlásil: „Přijměte mé blahopřání, lady Claxtonová.“

„Díky, lorde Bowdene,“ odpověděla mu mile. „A nemusíte si dělat starosti, nejsem ani z, poloviny tak zkažená, jak si myslíte.“ Pak doprovodila Kennetha z místnosti.

Nesl Rebeku nahoru po schodech a cítil se šťastnější než po mnoho uplynulých týdnů. Odcizení mezi bratry, které trvalo téměř tři desetiletí, skončilo.

Možná bude mít u Rebeky přece jenom naději.

Když se Rebeka probírala, měla kolem sebe tmu a v hlavě jí tepala bolest. Zamrkala a rozhlédla se. Uvědomila si, že se ocitla ve své ložnici, ozářené jen tlumeným ohněm a lampou zastíněnou tak, aby jí světlo nešlo do očí. Zleva slyšela slabý, dobře známý zvuk pera kreslicího po papíru.

Otočila hlavu a spatřila Kennetha, sedícího jen kousek od její postele s kreslicím prknem na klíně. Právě vypracovával detail něčeho, co vypadalo jako akvarel. V matném, sporém osvětlení působil unaveně a ještě drsněji.

Zatoužila k němu přistoupit a slíbat mu stíny z koutků očí. Místo toho jen polkla, protože jí vyprahlo v krku, a zašeptala: „Typický umělec. Musí zachytit na papír plameny, když Nero podpálil Řím.“

S úsměvem k ní vzhlédl a jeho výraz, se rozjasnil. „Zdá se mi, že už máš zase bystrou a jasnou mysl.“ Odložil kreslicí prkno stranou. „Jak se cítíš?“

„Slabá,“ olízla si rty. „A mám žízeň.“

Nalil do sklenice vodu a podal ji Rebece. Posadila se a pomalu upíjela, až konečně vyprahlý pocit v ústech zmizel. Teď se cítila mnohem lépe a tak si narovнала polštáře k pelesti, aby se jí pohodlněji sedělo. „Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Asi deset hodin.“

„A... co se stalo?“

Znovu se k ní posadil. „Jakou máš poslední vzpomínku?“

Zamyslela se. „Lord Frazier mi vrazil pěstí do žaludku tak silně, že jsem se vůbec nemohla hýbat. Divný, strašidelný pocit. Táhl mě k okraji útesu a v té chvíli ses přihnal ty a šla z tebe opravdu hrůza.“

„Mám v tom spoustu cviku.“ odpověděl.

„Taky se objevil tatínek a ozval se výstřel. Zastřelil jsi Frazierera, ne? A pak už si nepamatuji, vůbec nic.“ Opatrně si nahmatala obvaz na hlavě. „Zasáhla mě taky kulka?“

„To ne, ale Frazier ji dostal do ramene a upustil tě na kamení.“ Kenneth se usmál. „Štěstí, že máš tak tvrdou hlavu. Podle lékaře jsi žádné vážnější zranění neutrpěla. Frazierova rána také nebyla smrtelná, ale když si uvědomil, že ho trest za jeho zločiny nemine, sám skočil z útesu.“

Rebeka stiskla rty. „Kdybych byla svatá, snad bych dokázala mít soucit s jeho šílenstvím. Takhle jsem upřímně ráda, že je po smrti. Kdybych měla u sebe pistoli a uměla s ní zacházet, zastřelila bych ho sama.“

„Osobně bych ho rád viděl veřejně potrestaného. Ale takhle jste s otcem ušetření duševního vypětí a nepříjemností kolem soudu, a to je možná lepší.“ Kenneth se ohlédl po krbu. „Mám tu připravenou ohřátou polévku, dala by sis trochu?“

Přikývla a Kenneth nalil naběračkou polévku do dvou šálek. Teprve v té chvíli si Rebeka naplno uvědomila, že její matka byla opravdu zavražděna. *Nešlo o sebevraždu.* Ona ani její otec si tedy nemusí vyčítat, že Helen zklamali, protože ji třeba mohli uchránit před jejími vnitřními démony. To vědomí v ní vyvolalo tak mocný pocit úlevy, až se celá rozechvěla.

Vděčně od Kennetha přijala hrnek teplé polévky se smetanou, bramborami a pórkem. Byla výborná, vracela jí sílu a zahřívala tělo.

Najednou si uvědomila, že by tady Kenneth ještě vůbec neměl být. „Proč jsi přijel tak brzo?“ zeptala se ho.

„Spěchal jsem sem z Londýna, protože jsem v deníku tvé matky našel jistou narážku.“ Mezi sousty polévky jí stručně vylíčil, co objevil a jak se snažil doslat na sever co nejrychleji, a pak pokračoval: „Ted' tě tu hlídám ja, protože jsem nemilosrdně vyhnal Lavinii, tvého otce i lady Bowdenovou. Ti všichni u tebe chtěli zůstat, dokud se neprobereš.“

„Cože? Co tu dělá lady Bowdenová?“ nechápala Rebeka.

„To byla další velká událost dne. Tvůj otec a lord Bowden se smířili.“

„Cože?“

Kenneth se zasmál. „Lady Bowdenová zřejmě řekla svému muži, že je načase, aby konečně dospěl, a pohrozila mu, že ho nepustí k sobě do postele, pokud se nevzpamatuje a nepřileze ke křížku.“

Rebeka se musela usmát při představě, že by její zdrženlivá tetička udělala něco takového. Jistě zvolila jinou taktiku, ale po dlouhých letech manželství si každopádně věděla rady. „Jsem

hrozně ráda. Myslím, že tatínkovi bylo vždycky líto, že s ním bratr nemluví."

„Zajímalo by mě, jestli byl Bowden opravdu někdy přesvědčený, že je tvůj otec vrah," poznamenal Kenneth zamyšleně. „Měl příliš hrdosti, než aby tu roztržku sám ukončil, a tak se možná jeho přání zůstat nějakým způsobem ve spojení s Helen a Anthonym projevilo právě takhle."

„Klasický příklad, jak blízko má láskac k nenávisti." uznala Rebeka. Dojedla polévku a odložila šálek na stůl. „Bowdena musel výsledek tvého pátrání potěšit."

Kenneth přikývl. „Ano, odpustil mi všechny dluhy. Zdá se mi to jako příliš vysoká odměna za odvedenou práci, ale on trvá na dodržení původní dohody."

„Nejen že jsi našel vraha, ale také jsi nepřímo umožnil smíření obou bratrů, a tak si myslím, že mu to za ty peníze stálo."

„A taky jsem se tak seznámil s tebou. To by se jinak nestalo a už samo o sobě to pro mě znamená dostatečnou odměnu."

Kenneth odložil šálek a v obličeji se mu zračilo napětí, způsobené přetlakem citů. „Teď jsem v takovém postavení, že se mohu oženit, a tak tě varuju předem: Všechno se tě budu snažit nalákat k oltáři. Na původní příčině, která mě přivedla do vašeho domu, už nemohu nic změnit, ale doufám, že pro tebe také něco znamená, že tě přímo zoufale miluju." Oči mu ztmavly. „Neuvědomil jsem si to naplno, dokud jsem neprožil ty hrozné okamžiky strachu, že tě ztratím navždy."

Sáhl do kapsy a vytáhl prstýnek složený ze tří částí. „Našel jsem kroužek se srdíčkem na tvé ruce a přidal ho k ostatním." Podal jí ho. „Prsten je zase úplný."

Upírala zrak na prstýnek a téměř se zalykala přívalem zmatených, nevyjasněných emocí. Jejich intenzita ji poplašila natolik, že odložila prstýnek na stůl a vyhrkla ve snaze změnit téma hovoru: „Co jsi to kreslil?"

Jizva v obličeji mu zbledla, protože její odpověď pokládal za jasné odmítnutí. Za okamžik odpověděl: „Dokresloval jsem perem podrobnosti jednoho akvarelu, ale nemyslím, že by se ten obraz hodil pro zraky osoby, která se právě zotavuje ze zranění."

„To zní přímo neodolatelně zajímavě," odpověděla Rebeka bezstarostně.

Pokrčil rameny a zvedl prkno tak, aby na obraz viděla. „Tohle byla moje nejhorší noční můra." vysvětlil a položil jí prkno s obrazem do klína. „Teď mé ovšem bude pronásledovat nový zlý sen - pohled na šílence, který tě vleče k okraji útesu."

Akvarel zobrazoval mohutný strom, stojící osaměle na sluncem vyprahlé španělské planině. Právě svítalo a obloha byla jasná, s jemnými jitřními barvami - a z větví stromů visela dvě těla, ženské a mužské. Ženě čečral dlouhé černé vlasy vítr, takže jí milosrdně zakrývaly obličej.

Rebeka v náhlém šoku pochopila, co je to za výjev. „Jde o Mariinu smrt?" zeptala se.

Přikývl. „Když mě zajali a všechny partyzány z té skupiny postříleli, zbývala mi jediná útěcha, a to vědomí, že Maria odjela už před dlouhou dobou i se svým starším bratrem Domingem. Francouzi mě vezli v poutech na své velitelství. Za tmy jsme se utábořili u velkého stromu. Bylo příliš pozdě na rozdělení ohně a tak jsme v temnotě povečeřeli chléb, sýr a víno a pak jsme se zabalili na noc do přikrývek. Nemohl jsem ale usnout, trápilo mě tušení, že nablízku je něco hrůzného, i když jsem nevěděl co. Za svítání jsem uviděl Marii a Dominga."

„To muselo být strašné," zašeptala s hrdlem tak staženým, že ze sebe téměř nemohla vydat ani hlásku. „Divím se, že jsi z toho dočista nezešílel."

„Na určitou dobu jsem opravdu přišel o rozum." Zavřel oči, protože jím při té vzpomínce projela vlna bolesti. „Za dva dny se mi podařilo uprchnout. Vrátil jsem se k běžnému pluku a výzvědnou službu už jsem odmítl. Teprve Michael mi navrátil zdravý rozum. Nikdy jsem s ním nemluvil o tom, co mě potkalo, ale myslím, že rozpoznal mé zoufalství, protože sám zažil něco podobného. Byl pořád se mnou, věděl přesně, kdy má se mnou mluvit a kdy být zticha, až mě dostal z nejhoršího."

Rebeka stiskla Kennethovi ruku. Dotek jeho pokožky na ni působil jako elektrický šok, zesilující emoce, které vibrovaly místností.

„Maria položila život za Španělsko," řekla mu tiše. „Její země je dnes svobodná. Ona i její bratři jistě došli klidu."

Silně jí stiskl ruku. „Doufám, že je to pravda."

Vycítila v něm bolest a podobný pocit nalezla i ve vlastním nitru. Zdálo se jí, jako by se v ní teď rozpouštěly křehké bariéry, které ji doposud chránily proti nesnesitelnému smutku. Byla dospělá žena a měla by být schopná unést ztrátu své matky, ale přesto měla hluboko ve svém nitru zásobu žalu, která vřela jako žhavá láva v hloubce pod vulkánem připraveným vybuchnout.

Přiškrceně se zeptala: „Věříš v Boha? A v nebe?"

Kenneth chvilku váhal a pak řekl: „Věřím v tvořivou sílu, přesahující meze našeho chápání, a také věřím, že duch se nedá zničit. Maria a tvoje matka nejen že dosáhly klidu - ale někde stále existují, stejně živé a skutečné jako ty nebo já"

Slzy, kterým Rebeka nedala od matčiny smrti průchod, teď pronikly na povrch v otřásajícím výbuchu smutku. Začala prudce vzlykat. Obávala se, že jakmile se jednou rozpláče, nebude schopná se zastavit, a teď viděla, že její strach byl opodstatněný. Připadalo jí, že nikdo nemůže přežít takovou úzkost a sklíčenost.

Slavník její postele se prohnul, jak si k ní Kenneth přisedl. Odstranil jí kreslicí prkno z klína, vzal ji do náruče a pevně ji držel v bouři, která jí zmítala. Stulila se k němu, neovladatelně se celá třásla a lapala po dechu, stejně bezmocná, jako když ji Frazier vlekl vstříc smrti.

Znovu prožívala všechny smutky svého života. Znovu byla malou holčičkou, která tiše toužila po pozornosti svých blízkých, pak starší dívkou, zmatenou nevěrami rodičů. Znovu prožívala utrpení toho, když ji společnost odsuzovala, a tísnivé přesvědčení, že pro své rodiče není ve srovnání s jejich vlastními dramatickými životy vůbec důležitá.

A nejsilněji ze všeho cítila osamělost a zoufalou jistotu, že ji nikdy nikdo nebude milovat. Protože není ničí lásky hodna.

Teď ale nebyla osamělá. Kennethova náruč ji ochraňovala před zhroucením, kterého se obávala. Tiskla se mu tváří k hrudi a cítila pravidlený rytmus jeho srdce. Jejich vztah sice začal z jeho strany určitým klamem, ale nikdy se nechoval jinak než statečně, laskavě a čestně. Láskyplně. I ta nejhorší ztráta, jakou v životě utrpěla, se

u něj setkala s vřelostí a porozuměním, jaké nenašla nikdy u nikoho jiného.

Teprve teď, když se k němu rozechvěle tiskla, si uvědomila, do jaké míry potlačovaný smutek po matce ochromoval projevy všech jejích ostatních emocí. Teď, když dala konečně svému žalu průchod, se začaly vynořovat na povrch a prýštit jako voda při jarním tání i ostatní city. Neznala svoji schopnost milovat, dokud jí teď každá buňka těla nerezonovala láskou ke Kennethovi.

A ve světle jeho lásky teď dokázala vidět i lásku jiných lidí. Dnes její otec nabídl vrahovi svůj vlastní život výměnou za její. A matka ji milovala také, ne vždycky bez chybičky, ale nejlépe, jak to při své rozervané, city zmítané povaze dokázala.

Najednou se jí v mysli vynořil živý obraz. „Moje matka dnes byla u mě, Kennetho," zašeptala. „Viděla jsem jí, když jsem byla v bezvědomí. Její postava byla ze samého světla, jako anděl, a pokoušela se mi zachránit život. Myslíš, že je to možné?"

„Na hranici mezi životem a smrtí může závoj oddělující to, co jsme schopni vnímat a co ne, zeslábnout, Rebeko," něžně, jemně ji hladil po zádech. „Když jsem Frazia postřelil, upustil tě a ty jsi začala klouzat ke hraně útesu. Podařilo se mi tě zachytit, ale svah byl příliš strmý než, abych se dokázal i s tebou vyškrabat nahoru. A v té chvíli zadul poryv neobyčejně silného větru, takový, že tě nadlehčil a umožnil mi udělat rozhodující skok do bezpečí. Třeba právě tohle byla tvoje matka, která nám oběma propůjčila svou sílu."

Rebece projela celým tělem vlna hřejivého vědomí, že láska, mír i nesmrtelnost skutečně existují. A to všechno jí ukázal tenhle korzár.

Vzhlédla k němu. „Miluju tě, Kennetho." řekla mu ochraptěle. „Nikdy mě neopouštěj!"

Usmál se. „Nemůžu ti slíbit, že neumřu, ale budu vždycky po tvém boku, Rebeko, v podobě ducha, pokud ne fyzicky. To ti přísahám." Zvedl hlavu a políbil ji na rty. „Vždycky," opakoval.

Jeho polibek jako by jí zázračně hojil poškozenou duši. Její vřelé, láskyplné pocity se brzy změnily v oheň vášně. Položila se na polštář a stáhla ho na sebe. „Miluj se se mnou, Kennetho, prosím!"

Jemně ji hladil a starostlivě stáhl obočí. „Dneska jsi ale utrpěla dost značné zranění hlavy," namítl.

„Když mě líbáš, vůbec mě to nebolí." Přitiskla mu rty na hrdlo, až cítila jeho zesílený pulz. Chutnal po soli a dlouhá cesta na sever způsobila, že měl na tváři příjemně škrabající strniště. Sklouzla mu rukou dolů po těle. „Kdyby tu byl lékař, určitě by mi potvrdil, že představuješ ten nejlepší lék na bolest hlavy!"

Začala ho laskat a Kennethovi se zatajil dech. „Vyhrálas, ať je po tvém, ty jedna divoško!" Chytil spodní okraj její noční košile a stáhl ji Rebece přes hlavu. „Předvídám, že v našem manželství vždycky dosáhneš, čeho budeš chtít."

Zasmála se. „To bude snadné, protože nechci nic jiného než tebe."

Jeho oblečení se brzy ocitlo na podlaze společně s její noční košilí. Dotýkal se jí jemně, jako by byla z křehkého skla, ale její vášnivá reakce způsobila, že nevydržel otálet dlouho. Dnes poprvé dali své vášni volný průchod, bez jakýchkoli pochybností a zdrženlivosti. Rychle se stala jejich soukromou ohnivou řekou, ženoucí se kupředu ve žhavých proudech citové vřelosti, něhy a dokonce smíchu. Jejich láska byla jako mozaika, složená z tisíce barevných plošek. Když se Rebeka ocitla na vrcholu uspokojení, znovu se rozplakala, tentokrát štěstím, protože si nikdy nedokázala představit, že by se mohla cítit něčím tak pohlčená a dosáhnout takové celistvosti a naplnění.

Když bouře jejich vášně utichla, leželi si v náručí, naplnění klidem a mírem, v místnosti ozářené pouze dohasínajícím ohněm. Jeho hlava jí hrála na řadrech, takže ji záležal pocit jistoty a bezpečí.

Pročísla mu prsty tmavé vlasy. „Namaluju tě jako Vulkaná, božského kováře," zašeptala. „Byl taky tak silný a zručný jako ty."

„A byl ženatý s Venuší." Posadil se a vychutnával si její půvab i svůj vlastní pocit dokonalého štěstí. „Mohla bys být modelem Botticelliho Venuši - jsi štíhlá, elegantní a vzbuzuješ až bolestnou touhu." Vtiskl jí polibek mezi řadra a

pak vylezl z postele a začal něco hledat v kapse svého zmuchlaného kabátce.

Rebeka nejdřív chtěla protestovat, že ji opouští, ale Kenneth se k ní hned vrátil. Uchopil její levou ruku a navlekl jí na prsteníček zásnubní prsten Wildingů.

„Dělám to všechno ve špatném pořadí, má lásko," políbil jí ruku a propletl prsty s jejími. „Zasnoubení by mělo začít prstýnkem a ne tím, že spolu budeme sdílet lože."

Usmála se. „My umělci to můžeme dělat jinak."

„Možná že jsem umělec, ale stejně velice konvenčně uznávám manželskou věrnost," prohlásil Kenneth. „Žádně milenky a žádní milenci. Jen jeden muž, jedna žena a jedna postel. Navždycky."

Obdařila ho svým okouzlujícím úsměvem Lilith a přitáhla si jeho hlavu k dalšímu polibku. „Ani já bych to nechtěla jinak."

Historická poznámka

Historie jako vždy autorovi poskytuje velkou pomoc v podobě nádherného materiálu, plného zajímavých podrobností. Wellington skutečně používal výzvědné důstojníky, kteří odvážně pročesávali Španělsko během napoleonských válek, spolupracovali s partyzánskými skupinami a zakreslovali nepřátelské pozice. Osud Kennethovy milenky je odvozen od příběhu tragické smrti Juany, milenky kapitána Colquhouna Granta, nejslavnějšího z těchto výzvědných důstojníků.

Kennethův a Rebečin úspěch hned na jejich první výstavě Královské akademie byl inspirován úspěchem dvou mladých preraphaelistů. Johna Millaise a Williama Holmana Hunta. Ve věku devatenácti a jednadvaceti let pracovali na obrazech určených pro výstavu prakticky bez přestávky po mnoho dní a skončili hodinu před nejzazším termínem. Plátna, která ve spěchu dopravili do Akademie, zcela jistě ještě nestačila oschnout. Toho roku byl Huntův obraz přijat a Millaisův odmítnut, ale napřesrok uspěli oba a jejich obrazy visely vedle sebe „na čáře“. Když to dokázali Millais a Hunt, proč by nemohli uspět Kenneth a Rebeka?

Své fiktivní postavy jsem troufale složila z rysů několika skutečných umělců. Sira Anthonyho jsem vytvořila jako kombinaci Jacquese-Louise Davida a sira Thomase Lawrence, Rebeka měla představovat malířku z éry preraphaelismu s přidanou dávkou feministického citění. Kennethova práce nese víc než, povrchní podobu s Goyou, možná s příměsí Theodora Géricaulta. Podle mého Oxfordského slovníku výtvarného umění byl Géricault „archetypální romantický malíř, mužný a inspirativní“.

Co víc bychom mohli po hrdinovi romace žádat?

Mary Jo Putneyová

Ohnivá řeka

Z anglického originálu River of Fire,
vydaného roku 1996 nakladatelstvím

Penguin Books Ltd.,

přeložila Eva Hauserová

Redigovala Vlasta Kohoutová

Obálku navrhla Monika Jagerová

Vydala Euromedia Group - Ikar v Praze roku 2002

jako svou 1724. publikaci

Odpovědná redaktorka Jana Jašová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stránek 392

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk Finidr, spol. s r. o., Český Těšín

Vydání první